

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SÜMEYYE KOÇ

SERZENİŞ

Ve bal

Ücretsiz

PDF Kitap Arşivi - <https://ran>

epsilon

*Karanlık, dipsiz, kör bir kuyuya düştük seninle.
Ayaklarımızda prangalar, bileklerimizde kelepçe,
Her geçen gün daha da harlanan bir ateşte,
Köllerimiz bile kalmayana dek,
Yanacağız sevgilim.*

Zamansız her ölüm, ardında yaralı bir yaşam bırakırdı.
Biliyordum. O geceden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını,
geçmişin geçmişte kalmayacağını ve bütün zehrini üzerimize
akıtmak için bizimle korkusuzca savaşacağını...

Onulmaz yaralar alacak, tuzaklara düşecek ve tuzaklar kuracak,
hatalar yapacak ve bedeller ödeyecektik. Sonuna kadar
savaşacak ve kazanacak ama çoğu zaman kaybedecektik.
Fakat ne olursa olsun, asla vazgeçmeyecektik.

Bir örümceğin ağına düşmüş gibiydik. Öyle bir sarmıştı ki
etrafımızı, çırpınmak ve kurtulmak,
zamanı geriye sarmak kadar imkânsızdı.

Fakat içimde bir his vardı. Her şeye bir son verebilmek için
en başa dönmek ve o geceyle yüzleşmek gerektiğini söylüyordu.
Zira geçmişe uzanan tüm sırlar, o gecede saklıydı.
Yaşananların vebalı ise bütün geleceği yakacaktı.

KAYITLI
KAYITLI

“Cehennem, insan yüreğinde sevginin bittiği yerdir.”

–Fyodor Dostoyevski

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ran>

*27 Ekim, Perşembe
Saat 22:49
Sincan 1 Nolu F Tipi Kapalı Cezaevi*

Mevsim ne olursa olsun cezaevinin duvarları her daim soğuktu.

Genç adam yorgundu. Hayatla olan yirmi altı yıllık savaşının sonunda, hem zihnen hem de kalben mağlup olmuştu.

Koğuş sessizlik içindeydi. Diğer tüm mahkûmlar hava almaya çıkmışken, o burada kalmayı tercih etmişti.

Oturduğu ranzada öne doğru eğilmiş; kolları genişçe açtığı bacaklarının üzerinde, birbirine kenetlediği elleriyse birer yumruk hâlinde çenesinin altına gizlenmişti. Dakikalardır aynı pozisyonda duruyor ve çatık kaşlarının altında parlayan öfke dolu gözlerle tek bir noktayı izliyordu: Karşı duvardaki ufak boşluğu... Arada bir aldığı derin soluklarla kalkıp inen omuzları dışında hareketsizdi.

Düşünüyordu. Dakikalar saatlere, saatler günlere, günler gecelere, geceler ise sabahlara varana dek... Günlerdir buradaydı, yaşadıklarını hem aklıyla hem de kalbiyle mukayese edebilecek kadar zamanı geride bırakmıştı. Bazen duruluyor, bazense deliriyordu fakat sonuç hiç değişmiyordu. Ne düşü-

nürse düşünsün, ne kadar düşünürse düşünsün, işin içinden zinhar çıkamıyordu.

Onu görmek istiyordu.

Hayır.

Onu görmeye dayanamazdı.

Sadece sesini duymak istiyordu.

Yüreği diğer türlüünü kaldıramazdı.

Beter bir hâldeydi. Bileklerinde soğuk kelepçelerle birlik-te getirildiği cezaevinde geçirdiği altıncı gün dolmak üzereydi. Ama sanki bu dört duvar arasında altı gün değil de altı yıl geçirmiş gibiydi. Kalan vakit nasıl geçecekti?

Üç yıl sekiz ay demişti hükmünü veren hâkim. *Üç yıl sekiz ay.*

Çıldıracak gibiydi.

Derdi burada olmak değildi. O, bu dört duvarın arasına çocukluğundan aşınaydı. Yıllar akıp giderdi ama bazı şeyler hiç değişmezdi; ne kaderini değiştirebilmişti ne de kaçıp kurtulabilmişti. Tam on iki yıl sonra yeniden, olmaktan korktuğu yerdeydi. Fakat tek korktuğu burada olmak değildi.

Onu bir daha ne zaman görebilecekti?

Karşı karşıya geldiklerinde yüzüne nasıl bakacak ve dilinden ilk hangi felaket dökülecekti?

Ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Kalbinde acıdan uzak, öfkeye yakın bir sızı, avuçlarında ise kaderini sorgusuzca onun vicdanına teslim etmiş olmanın pişmanlığı vardı.

Belki demişti, buna inanmak istemişti. Ufacık bir ihtimal fakat... *Belki sırtından bıçaklamaz seni.*

Oysa biliyordu, ona teslim olduğu an uçurumun dibini boylaması kaçınılmaz olacaktı. Ve boylamıştı. Şimdi en dibindeydi karanlığın, en kuytusundaydı. Yıllarca ona sadık bir dost olmuş yalnızlığın yanı başındaydı.

Koğuştan birinin, “Ulan gittik geldik bu hâlâ aynı yere bakıyor,” dediğini duydu. Bu koğuştan onunla birlikte kalan yedi adam daha vardı. Kimisi gençti kimisi yaşlı. Ama o hiçbirini tanımak, adlarını bile öğrenmek istemiyordu. Bu

yüzden kimin konuştuğunu da kestirememişti. “Alışamadı garibim, ne yapсын?”

“Sensin lan garip,” dedi bir diğeri. Gülüyordu. “Şahsuvar onun soyadı. Yarın bir gün çıkar gider buradan, bak gör... Onun gibisi burada kalır mı?”

Babası da böyle söylemişti. *Üç yıl sekiz ay cezanın hiçbir hükmü yok. Karara itiraz edeceğiz ve ne olursa olsun seni buradan çıkaracağız. Bana güven oğlum. Seni burada, bu kokuşmuş yerde bırakmam.*

Oysa onun duymak istediğı şey buradan ne zaman çıkacağı değildi. Dili sormaya varmıyordu. Sadece bittiğini söylemişti Haldun Şahsuvar. *O kızla olan münasebetin tamamı bitti.*

Bitmiş miydi?

İhanetin bir cezası olmayacak mıydı?

Bora Şahsuvar, bunu onun yanına bırakır mıydı?

Bırakmayacaktı. Buradan çıkar çıkmaz soluğı yine onun yanında alacak, nefret dolu gözlerle yüzüne bakarken ihane-tine bir bedel ödemesi gerektiğini haykıracaktı. Kendine bile itiraf edemeyecekti fakat nefret ede ede yine onu sevecekti.

Başka türlüünü bilmezdi ki kalbi.

Bir müddet sonra koğuşun kapıları tamamen kapandı ve koridorun ışığı söndü. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama birkaç saate kalmadan diğeri mahkûmlar uyur, koğuşa gecenin sessizliği çökerdi. Ve yine o an gelirdi aklına. Karşısında çenesi dik duran ve korkusuz gözlerle yüzüne bakan kadının, dudaklarından döktüğü tek bir cümleyle hayatını nasıl yakıp kül ettiği... Sonrasında zehirli bir öfke sinerdi çehresine, kapanırdı gözleri ve anılar birer birer serilirdi dizlerine.

Denmesin istediğı o öfke çabuk sönerdi, uykusuz geçirdiğı diğeri tüm gecelerde de öyle olmuştu. Bu hâle gelmesinin tek sorumlusu o değildi, içini yakan o mahur gözlerin sahibi değil... Bizzat suçluydu ve geçmişte ona yaşattıklarının telafisi yoktu. En acısı da buydu. Bir akşam vakti oturdukları restoranda, “Sevmeyi bilen adamın eline diken batmaz,” demişti

ihtiyarın teki. O an o sözler canını yakmış, yüreğine dokunmuştu. Zira yarası olan gocunurdu.

En başından beri bambaşka bir yol izleseydi, bugün yine bu hâle gelirler miydi?

İhtiyarın da dediği gibi eğer sevmeyi bilseydi, onun tarafından sevilir miydi?

Bu soruların cevabını hiçbir zaman bilemeyecekti. Çünkü bazı şeyler için artık çok geçti.

Sazın tellerinden dökülen nağmeleri duyduğunda bakışları duvardaki oyuntudan çekildi, dakikalardır çatık duran kaşları havalandı ve içli bir nefes, iri dudaklarından içeri sallandı. Her akşam bu saatlerde biri sazı eline alır, diğeri de içli içli söylerdi. Söylenen türkülerin birçoğunu daha önce duymuşluğu yoktu, esasında pek türkü dinleyen biri de değildi ama koğuştaki adamın türküleri içinde bir yerlere dokunmayı, dokunduğu yerleri kanatmayı ziyadesiyle becermişti.

*Üflediler söndüm
Karanlıkta gördüm
Hiç bilmezdim amma
Derindeymiş pek derdim*

*Bak içime gör beni
Tut elimden yak beni
İstemezsen bu aşkı
Otur baştan yaz beni*

Herkes sus pustu, sadece sazdan dökülen nağmeleri ve adamın içli sesinden dökülen türküyü dinliyordu.

Kollarını dizlerinden ayırdı, bu defa ellerini başına yasladı ve türküyü duymak istemezmiş gibi avuçlarını kulaklarına dayadı. Tam o sırada ayakkabılarının dibinde duran başka bir çift ayakkabı gördü ve kafasını kaldırıp kimin yataştığına baktı.

“Bir isteğin var mı ağam?” diye sormuştu, kendisinden yaşıca en az on yıl büyük olan adam.

Tekrar kaşlarını çattı. Babası kimbilir nasıl para dökmüş-
tü buradakilere... Hepsi de karşısında el pençe divan durma-
ya hazır gibi bakıyorlardı gözlerinin içine.

"Ne ağası lan?" diye tısladı öfkeyle. Uykusuzluğun etki-
siyle gözünün beyazına çöken kan, bakışlarına korkunç bir
hava katmıştı. "Siktir git başımdan."

Adam bozulsu da sezdirmeden yanından uzaklaştı ve bir
köşeye çekilip kendisine cins cins bakmaya başladı.

*Aklım nasıl şaşkın
Sevdam deli taşkın
Sen bilmezsın amma
Narındayım ben aşkın*

*Bak içime gör beni
Tut elimden yak beni
İstemezsen bu aşkı
Otur baştan yaz beni¹*

Bu türkü aklını, onunla ilk tanıştığı güne savurmuştu. O
zamanlar anlamamıştı; bir çift mahur gözün ve melek kadar
güzel bir yüzün, kısacık bir zaman içinde aklını nasıl başın-
dan alacağını.

Soguk bir kış günü, aylardan şubat, günlerden cumaydı.
Yeryüzündeki hiçbir sıcaklığın, kalbindeki buzu ısıtamaya-
cağına olan inancının yıkıldığı o vakit, gözleri bir çift kah-
verengi göze tesadüf ettiğinde, daha önce hiç tatmadığı bir
duyguyla sarsılmıştı.

Asansör zemin katta duruyordu ve kapıları sonuna dek
açıktı. Dışarı çıkması gerekiyordu ama o kıpırdamıyor, do-
nup kalmış gibi karşısındaki kızın yüzüne bakıyordu. Ve
onun da asansöre binmesine izin vermiyordu.

Fazla dikkatli gözlerle bakmış olmalıydı kızın yüzüne.
Zira kız ürkek bir tavır takınarak geri çekildi ve "Buyurun,"

¹ Olgun Şimşek'in "Öflediler Söndüm" adlı şarkısı.

dedi nezaketle. İnce, uzun parmakları asansörün ardında kalan koridoru gösterirken, bakışları onun gözleri dışında her yere bakıyordu.

Bora, belli belirsiz bir baş selamı vererek asansörden dışarı çıktığında kız içeri girdi. Yer değiştirdikleri birkaç saniyenin ardından tekrar göz göze geldiler ve Bora asansör kapanana dek ona bakmaya devam etti. Gördüğü son şey, adını sanını bilmediği bu kişinin, sekizinci katın düğmesine bastığı olmuştu.

Asansör hızla yukarıya çıkarken “Sekizinci kat,” diye fısıldadı. “Sekizinci kat.”

Karşı koyamadığı, görünmez bir güç tarafından ele geçirilmiş gibi anlamsızca hareket etti o an. Diğer asansör kabininin önünde durdu, asansörün gelmesini bekledi ve bir süre sonra boş bir şekilde gelen asansöre binerek sekizinci katı tuşladı. Asansör katları bir bir çıkarken düşündü fakat ne yapmaya çalıştığını anlamadı.

Yüzünü sadece bir dakikalığına gördüğü, yabancı bir kızın peşine mi düşmüştü?

Bu soruya verebileceği mantıklı bir cevabı yoktu.

Asansör nihayet sekizinci katta durdu, Bora dışarı çıktı ve hangi yöne atacağını bilmediği adımlarını önce sağa, sonra sola çevirdi. Burada olması yanlıştı. Çalışanlar onu gördüklerinde anlamsızca kendisine bakacaklardı çünkü o daha önce bu kata adımını bile atmamıştı. Çalışanlardan biri olabilir miydi? Öyle olsaydı mutlaka görürdüm diye düşünemedi, zira kendisi üst düzey çalışanlar haricinde kimseyi tanımıyordu.

Burada beklemesinin saçmalık olacağını düşünerek asansöre tekrar bindi, zemin katta dışarı çıktı ve kapıyı net bir şekilde görebilen bekleme koltuklarından birine yerleşti.

O kız elbet çıkacaktı bu binadan. Ve o sırada tam önünden geçecekti.

Holding bünyesinde çalışanların ona, acaba neden burada oturuyor der gibi attığı bakışlara rağmen saatlerce bekle-

meyi bile göze almıştı. Bunu neden yaptığını, hiç tanımadığı birini tekrar görebilmek için neden beklediğini bilmiyordu.

Şans bugün ondan yanaydı ki tam on beş dakika sonra o kız, asansörlerin olduğu tarafta tekrar belirmişti. Bora, kızı gördüğünde oturduğu yerde dikleşti. Kapiya doğru yürürken, sanki kendisine doğru geliyormuş gibi attığı adımları ağır bir çekimde izledi. Kıza baktığı her saniye, onu derinden sarsan yabancı duygu içinde devleşti. Sanki biri eline matkap alıp ince ince oyuyordu kalbindeki buzu.

Üzerindeki kalın, siyah kabandan anlayamasa da yüz hatlarından ve incecik ellerinden anladığı kadarıyla, kız ince bir bedene sahipti. Uzun ve dalgalı saçları vardı. Boyu sırtının altındaydı. İnce, uzun bir boyna, güzel ve buğday bir tene, iri ve kahverengi, mahur gözlere sahipti. Kavisli kaşları kızın yüzüne asi bir hava katsa da küçük ve dolgun dudakları onu çocuksu gösteriyordu.

Öylece geçip gitmişti yanından. Orada oturduğunu, kendisini görmeyi beklediğini ise hiç fark etmemişti. Kapıdan çıkmadan evvel omuzlarında duran krem atkıyı burnunun üstüne kadar çekmiş ve dışarıda bekleyen keskin soğuktan o güzel yüzünü gizlemişti.

Kız çıkar çıkmaz Bora arkasından takip etti.

Kapının önünde hazır bekleyen arabasına bindi, kızın yanından yavaşça geçti ve holdingin güvenlik bariyerini aşip yolun karşısına tünedi. Tam tahmin ettiği gibiydi, taksi çağırma butonunun önünde durmuştu. Birazdan bir taksi gelecekti ve kız, o taksiye binip uzaklaşacaktı.

Dakikalar sonra kızın bindiği taksi Ankara Üniversitesi'ne ait kampüsün yakınlarında durmuştu. Buraya kadar geldiğine inanamıyordu. Ama bu elinde olan bir şey de değildi. Kendisine engel olamıyordu. Taksiden indikten sonra yürümeye devam eden kız sessizce takip etti. Üniversitelilerin takıldığı küçük bir kafeye girdiğini görünce ise uzak bir noktada sağa çekip bekledi. Peşinden gidemez, içeri giremezdi. Bunu yaparsa kızı takip ettiği anlaşırdı. Fakat içeride

kiminle görüştüğünü de merak etmişti. Anladığı kadarıyla kız holdingin bir çalışanı değildi, belki de bir stajyerdi ve bu civarda takıldığına göre üniversite öğrencisiydi.

Ki zaten küçük gösteriyordu.

Sonunda merakına yenik düşerek arabadan çıktığında yüzünü tırmalayan soğuk havaya aldırmaksızın yürüdü. İnsanın içini donduran bir ayaz vardı havada. Ama onun üstünde kalın sayılmayacak bir ceket vardı sadece. Dışarıda olacağını hesaba katmadığı için sıkı giyinmeye gerek duymamıştı ve sabah yaptığı planın aksine, günün sonunda kendini hiç ummadığı bir yerde bulmuştu.

Hiç tanımadığı bir kıızı takip ediyordu.

Kafeye girmeyecekti. Niyeti kendini göstermek değildi zaten. Kızın içeride kiminle oturduğuna bakıp çaktırmadan geri uzaklaşacaktı. Kafenin kapısına yaklaşmadan camın dışında durdu ve dikkatli gözlerle içeriye baktı. Tüm masaları hızla taradı ama o, burada, masalardan birinde değildi. Buraya girdiğine emindi, gözleriyle görmüştü. Nereye kaybolmuştu?

Lavaboya gittiğini düşünerek beklediği birkaç dakikanın sonunda umudu kesmişti. Çünkü burada yoktu. Birkaç adım attı geriye doğru, bakışları kafenin içinden umutsuzca çekilirken arkasını döndü ve tam o an, kıızı karşısında buldu.

Burun buruna geldikleri zaman ikisi de hızla uzaklaştı. Bora afalladı. İçeride olduğunu düşündüğü kız dışarıda, tam karşısındaydı. Üstelik kendisine hiç iyi bakmıyordu. Peşinde olduğunu anlamış mıydı?

“Sen!” dedi kız hiddetle. Mahur bakan gözler bir anda sertleşmiş ve hırçın bir tavırla gözlerine temas etmişti. “Sen beni mi takip ediyorsun?”

Fena yakalanmıştı.

Ne söyleyeceğini bilemedi Bora. Ne yaptığını kendi bile bilmezken, karşısındaki kıza ne diyecekti? Adım bile bilmediği bir kızın peşinden gelmiş ve sonunda yakalanmıştı işte. Yalnız kıızı tebrik etmeliydi, bir başkası olsa takip edildiğini bu kadar çabuk fark edemezdi.

"Hayır," dedi soğuk bir sesle. Neden buradaydı öyleyse?
"Yalan söyleme," dedi kız. Sesi titiyordu. Eğer öfkedense hakkı vardı. Şayet korkudansa hiç gerek yoktu. "Holding-deyken asansörde karşılaştık seninle. Oradan çıktığımdan beri beni takip ediyorsun. İnkâr mı edeceksin bir de?"

İnkâr etmeyecekti, ederse saçmalık olurdu. Bu demek oluyordu ki kız, bekleme koltuklarında oturup onu beklediğinin de farkındaydı. Ve kapıdan çıkar çıkmaz peşine düş-tüğünün de...

"Beni fark ettiğini düşünmedim," dedi Bora. Bu ne saçma bir cevaptı böyle?

"Fark ettiğimi düşünmedin, öyle mi?" diye sordu kız. Hiddeti her geçen saniye büyüyordu. "Ne zamana kadar peşimden gelecektin peki?"

"Bilmem..." Bora pes etti. Bundan sonrasını akışına bırakacaktı. "Adını öğrenene kadar belki."

"Asla öğrenemeyeceksin adımı," diye çıkıştı kız o an. "Şimdi buradan çıkıp gideceğim ve eğer peşimden gelmeye devam edersen polis çağıracağım."

Bora gülümseyecek gibi olmuş fakat kendisini tutmuştu. Kızın sesinin tonu öyle güzeldi ki öfkeyle söylediği sözler bile sesinin bu tonuna gölge düşürememişti.

"Seni korkutmak istemedim," dedi ellerini kaldırarak. Karşısındaki kız ondan ne kadar hoşlanmadıysa, o da kızın kendisine olan bakışlarından o kadar hoşlanmamıştı. "İstediğin yere gidebilirsin, peşinden gelmeyeceğime emin olabilirsin."

Daha önce hiç bu kadar küçük düşüğünü hissetmemişti bir yabancıнын karşısında. Kızın kendisine olan sert bakışları altında oradan uzaklaşmış ve arabasına binip geldiği gibi gitmişti. Yol boyunca kendine kızıp durmuş, ne kadar aptalca bir davranış sergilediğini fark edip utanç duymuştu.

Yarın sabah aklına bile gelmeyecekti o kız.

Aradan günler geçmişti.

Fakat o mahur gözler, hiçbir surette hafızasından silinmemişti.

Neden böyle hissettiğini ise çok sonra fark etmişti. Gözleri, annesinin gözlerine benziyordu. Kendisini hiçbir zaman sevmeyen ve küçücük bir çocukken bile kucağında istemeyen, sevgi dolu bakışlarını sadece fotoğraflardan hatırladığı annesine...

Annesi ona bir kez olsun şefkatle bakmamıştı.

Belki de bu yüzden hiçbir zaman affetmeyecekti o kadını. Hastalığı sevgisine galip geldiği için, iyileşmek yerine ölüme yürümeyi seçtiği için, küçücük bir yaşta onu yapayalnız bıraktığı için... Babası nasıl affetmediyse, Bora da öyle affetmeyecekti.

Yıllar içinde önce aklından, sonra da yavaşça kalbinden silmişti varlığını.

Ve bir zamanlar kendi elleriyle çizdiği resmini tozlu raf-lara kaldırmış, bir daha da kimseyi çizmemek için tuvalin başına oturmamıştı.

Şimdi neden o mahur gözleri çizmek için delicesine bir istek duyuyordu parmakları? Küçük bir çocukken halası, "Annemi özlüyor musun Bora?" diye sorardı ona. Annesinin ölümünden sonra içine kapanık bir çocuk oluşu, babasının değilse bile halasının umurundaydı. Bora'yla iletişim kurma çabaları çoğu zaman sonuçsuz kalır, umutsuzluğa düşer ve ona bu soruyu sorardı.

"Hayır," derdi Bora her seferinde. "Keşke annem sen ol-saydın hala."

Halası hüzünle gülümserdi ona, bir eli saçlarını sıvazlar-ken, "Annen değilim ama seni annen kadar sevebilirim," diye karşılık verirdi.

Susup bir şey söylemezdi Bora, zira halasının verdiği bu cevap hoşuna gitmezdi. *Beni hiç kimse annem kadar se-vmemeli*, diye düşünürdü, annesi kadar severse o da çekip giderdi çünkü.

Çocuktu, küçüktü ve hayatta başına gelebilecek en kötü şeyin, annesinin bir ip-te sallanan ölü bedenini görmek oldu-ğunu sanıyordu. Altı yaşındaki bir çocuğa ölümün ne oldu-

ğunu anlatsanız da anlamazdı. O da anlamamıştı o zamanlar. Ta ki dokuz yaşında, oynamayı reddettiğini göstermek için ireklediği çocuğun, havuzu kana buladığını görene kadar...

Ölüm diye bir gerçek vardı ve onu her seferinde ağır ya-
ralamıştı.

Büyümüşü, genç bir adam olmuştu ve bir zamanlar geç-
mez sandığı her şeyi ardında bırakıp kendi yolunu bulmuştu. Başına buyruk, savruk ve yarını hesap etmeden yaşayışları babasının hoşuna gitmese de ona pek karışmazdı. Nitekim başına bela açmaması yeterliydi onun için.

Fakat Bora, hiç hesapta olmayan bir anda babasının kar-
şısına geçip Adnan Aksoy hakkında sorular sormaya başla-
dığında, babası bundan rahatsızlık duymuştu. Çünkü oğlu hiç ummayacağı bir şey yapıyor, holdingde çalışan sıradan bir adamın kızına tutuluyordu.

Hissettiklerine, adını bile bilmediği bir kızın, hafızasında nasıl bu kadar yer ettiğine bir anlam verememişti günlerce.

O gün, o kıızı takip ettiği gün, öğrenmek istediği tek şey adıydı. Şimdi ise hakkında onlarca şey biliyordu.

Hande. Adı buydu. Anlamı gülüş demekti. Yirmi iki ya-
şındaydı ve Ankara Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bö-
lümü'nde son sınıf öğrencisiydi. Holdingle bağlantısı, finans departmanında çalışan babası Adnan Aksoy'du. Adnan Ak-
soy daha önce bir bankada genel müdürdü fakat bazı se-
beplerden ötürü kovulmuştu. Hande'nin bir de abisi vardı. Adı Cenk. Bora'yla aynı yaşıydı. Bir de sevgilisi vardı. Adı Melih. Şu an Londra'daydı.

Sevgilisi vardı.

Adı Melih.

Hayır, bu olmamalıydı.

Olmamıştı.

Hande'nin hayatından Melih'i çıkarmak, düşündüğü-
nün aksine kolay olmuştu. Birkaç kuru tehdit sonrası aldığı
yüksek meblağ, Melih'in Hande'den kolayca vazgeçmesine
neden olmuştu. Bora hiçbir zaman dile getirmemişti ve ge-

tirmeyecekti. Onun uğrunda Bora'ya binlerce nefret sözcüğü kustuğu Melih'in, kendisini paraya değıştiğini ve zaten Londra'da başka bir kızla birlikte olduğunu...

Hande bunları bilmeyecek, kendini değersiz hissetmeyecekti.

Öğrenmemiști.

Sabaha karşı daldığı uyku günler sonra fazlasıyla derindi. Buraya düştüğünden beri sadece iki saatlik, bölük pörçük uykular uyuyan ve genelde koğuştaki gürültülerle gözünü çabucak açan adam bugün ölü gibi uyumuştı. Bir noktadan sonra bedeni uykusuzluğa yenik düşmüştü.

Omzunu sertçe dürtten adamı yakasından tutup itekledi ve "Ne var lan?" dedi hiddetle. Ardından sert bir küfür savurdu. "Ne dürtüyorsun, ne oluyor?"

Adam korkmuştu. Dizleri üzerinde geri geri giderken koğuşun girişinde dikilen gardiyanı işaret etti. Gardiyan ise tepkisizdi. Çünkü Bora Şahsuvar dokunulmazlık sahibiydi.

Üstten bakan gözlerle, "Ziyaretçin var," dedi sadece.

Bora ayağa kalktı, uyku mahmuru gözlerini бүktüğü parmaklarıyla sertçe sıvazladı ve kapıdan çıkmadan önce koğuştakilere ters bakışlar attı. Hepsi ona ilginç bir şey görmüş gibi bakıyor, yaptığı her hareketi film izler gibi izliyordu.

Gardiyan eşliğinde vardığı görüş odasında tam da düşündüğü üzere onu babası bekliyordu. Hande'nin geleceğinden yana o kadar umudu yoktu ki gardiyan her ziyaretçin var dediğinde içinde ufacık bir his bile belirmiyordu.

Sandalyeyi çekip oturdu ve bacaklarını bile isteye, babasının gözüne sokmak ister gibi masanın üzerine kaldırdı.

"Ever," dedi parmaklarını iç içe geçirirken. "Seni dinliyorum."

"Sana güzel bir haberim var," dedi Haldun Şahsuvar. "Avukatlar günlerdir dosyan üzerinde çalışıyor, cezanı oldukça kısa bir süreye indirebilmenin, bir değil birden çok yolu var."

Burada üç yıl sekiz ay kalmayacağı anlamına mı geliyor-du bu?

“Neyi bekliyorlar o zaman?” diye sordu, sesi umutsuz olsa da sözleri talepkârdı. “Çıkarsınlar beni buradan.”

Ve dışarı çıkana kadar, babasının söylediği hiçbir söze inanmayacaktı.

“Öyle kolay değil, sabredip bekleyeceksin.”

Kaşlarını kaldırarak belli belirsiz gülümsedi. “Başka?” dedi ellerini ensesine atarken. “Başka ne var ne yok?”

Hande’yle alakalı bir şeyler duymak istiyordu. Dinlemiyormuş, umursamıyormuş gibi davranacaktı fakat onunla ilgili bir haber duymaya ihtiyacı vardı. Babasının ağzından çıkacak can sıkıcı sözlerle bile razıydı.

“Bir şey daha var...” Haldun Şahsuvar’ın bakışları bir anda tedirginlikle dolmuştu. “Ama bunu sana söyleyip söylememe konusunda kararsızım.”

“Neyle ilgili?” diye sordu Bora.

“Hande,” dedi babası. Ve Bora, o an, karnına yumruk yemiş gibi sarsıldı. Sadece adını duyduğunda bile bu hâle geliyorsa, birazdan nasıl bir durumda olacaktı?

“Ne olmuş ona?” Sorusunun ardından, masanın üzerinde duran ayaklarını yere indirdi ve ellerini masanın üzerine bıraktı. “Söyle.”

“Gitmiş.” Tek bir kelimeyle cezaevinin bütün duvarları tepesine çökmüş gibi hissetti. İyi bir şeyler duymayacağını biliyordu fakat bu kelime, duymayı istediği son şeydi. Üstelik dahası da vardı.

Bakışları babasının yalanlarla dolu gözlerine kenetlenirken, “Nereye?” diye sordu buz gibi bir ses tonuyla. İçinde beliren korkunç his, kalbinin kapısını alacaklı gibi yumruklamaya başlamıştı.

“Londra’ya. Eski sevgilisinin yanına gitmiş,” dedi Haldun Şahsuvar. Bu sözlerin oğlunu ne hâle getireceğini hiç düşünmeden, acımasızca gülümsemişti.

Bora dudaklarını birbirine kenetledi, bakışlarını tavana dikip birkaç dakika boyunca öylece kaldı. Onunla yaşadıkları hafızasında canlanırken, göğüs kafesine aynı anda on-

larca kurşun sıklıdı. Başarmıştı. Her zaman gideceğini söyleyip durmuyor muydu zaten? Gözlerine öfkeyle bakarken ve diliyle nefret kusarken, sende kurtulacağım demiyor muydu ona?

Hiç mi sızlamamıştı vicdanı? Bir kez olsun aklına gelmemiş miydi mahkemeden sonra? Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca, kalbinin bir odasını bile mi açmamıştı? Bu kadar mı büyüktü nefreti? Onu bu deliğe tıktıktan hemen sonra, onu aldatan ve para için satan eski sevgilisine koşacak kadar mı?

“Bora?” dedi babası. “Bir şey söylemeyecek misin?”

“Hayır,” dedi Bora. İçinde bir zelzele vardı. Anılar, duygular, ihtimaller... Hepsi büyük bir kavgadaydı. “Doğru söylediğini nereden bileceğim?”

Babası böyle bir konuda yalan söylemezdi ona. Ama bir ihtimal, ufakık bir ihtimal... Aptal mıydı? Gözünün içine baka baka, kalbine hançer sokup çıkarmamış mıydı? Hâlâ nasıl onu düşünebilir ve ihanet etmeyeceğine inanmak isteyebilirdi?

“İnanmak istemeyeceğini biliyordum.” Haldun Şahsuvar ayağa kalktığı anda, Bora’nın bakışları hâlâ tavandaydı. “O kız gözünü öyle bir kör etmiş ki senin...” Cebinden bir kâğıt çıkardı ve önüne sertçe bıraktı. “Al da oku. Açık açık yazmış her şeyi.”

Bakışları ağır ağır önüne bırakılan kâğıda indiğinde nefes almayı bıraktı. Önce kâğıdın kıvrımlarında gezindi parmakları, açmakla açmamak arasında bocalasa da biliyordu ki içindeki zehirli meraka engel olamayacaktı. Açıp okudu ve her satırda bin parçaya dağıldı. Hissettiği acı çıldırtan bir öfkeye dönüştüğünde ise kâğıdı avuçlarının arasında sıkı. Ayağa kalktı ve bir anda babasının yakasına asıldı. “Çıkar beni buradan!” Çıldırması gibi bağılıyor, kendinden geçmiş gibi babasının yakasını çekiyordu. “Ben burada bir gün daha duramam, anlıyor musun? Çıkar beni buradan!”

Babasının söylediği hiçbir sözü duymuyordu. Kulakları

sağır olmuştu. Aklında sadece kâğıtta yazanlar dönüyor, onun sesiyle zihninde durmaksızın tekrar ediyordu. Çok geçmeden görüş odasının kapısı açıldı ve içeri giren gardiyanlar onu babasından ayırıp kaldığı koğuşa götürdü. Görüş odasından koğuşa uzanan koridorlar onun sesiyle inlerken, diğer koğuştakiler merakla kapıların ardına dizilmişti.

Gardiyanlar onu kaldığı koğuşa savurur gibi bıraktılar. Üzerine kapıyı kapatıp uzaklaştılar. Ama o bu sefer de kapıya geçirdi yumruklarını. Ağız dolusu bağıryor ve buradan çıkmak istediğini söylüyordu. Ve koğuştakiler ona bakarak gülüyordu.

Bir an sonra öfkeden kan çanağına dönmüş gözlerle yüzünü koğuştakilere çevirdiğinde tüm sesler kesildi. Fakat biri vardı ki yüzüne baka baka sırtıtmaya devam ediyordu. Hiç düşünmedi o an ve bir hışımla adamın boğazına sarıldı. İçinde biriken öfke, bileğine deli bir kuvvet vermişti. Boğazından tuttuğu adamın ayaklarını yerden keserek karşı tarafa savurdu.

Aylar sonra o adam tarafından şişleneceğini, o gün bilememişti.

Geçmez sandığı dört duvar arasında günler ve haftalar geçmişti fakat o günden sonra içine nefes diye ihanetin zehrini çekmişti.

Çocukluğundan bu yana bildiği tek gerçekse hiçbir zaman değişmemişti. Annesinin sevmediği bir çocuğu, başka hiçbir kadın sevmezdi.

"Önce annem sonra sen," dedi masanın üstünde duran fotoğrafa bakarken. "Nasıl da güzel sevmediniz beni..."

KURŞUN YARASI

Kuvvetli bir akıntıya kapılır gibi sürüklendiğim bu hayat, bir noktaya kadar seçimim değil, mecburiyetimdi.

Hayatın bana kaderimi değiştirecek bir seçenek sunduğu gün, Bora Şahsuvar'la evlenmeyi kabul etmiştim. Oysa her şeyi arkamda bırakabilir, yaşananları hafızamın derinlerine gömebilir, çekip uzaklara gidebilirdim. Ama aşk kazanmıştı ve ben sonu belirsiz bir savaşın ortasında durduğumu bile bile kalmayı seçmiştim.

Şimdilerde neresinden tutarsam tutayım elimde kalan bu hayat, artık benim seçimimdi.

Bir zamanlar hayata tozpembe bir pencereden baktığımı inkâr edemezdim. Dümdüz bir yaşıntım, henüz parçalanmamış bir ailem vardı. Annemi kaptislerine, babamı hatalarına rağmen çok seviyordum. Eğer babam kumar oynamasaydı ve gırtlığına kadar borca batmasaydı ne olurdu diye düşünmeden edemiyordum. Belki de babam o zaman Haldun Şahsuvar'ın emrinde çalışmaya başlamaz ve onun pis işlerine alet olmazdı. Ve ben de Bora'yla hiç tanışmaz, onun tehlikeli sınırlarına adım atmazdım, annemin o hep şikâyetçi olduğu

sıradan hayatı yaşıyordum. Öğretmen olurdum belki... Daha önce hiç görmediğim bir şehirde yaşamaya başlar ve başka insanlarla yeni yollara çıkardım.

O zaman gerçek aşkı hiç tatmamış olurdum.

Fakat babamın, yaşadığı ilk zorlukta vazgeçeceği evladı olacağımı da hiç öğrenmemiş olurdum.

Hangisi daha zordu bilmiyordum.

Bileklerime kelepçeler takıldığı günden sonra düşünecek çok zamanım olmuştu. Bu defa kafamda değil, kalbimde kurmuştum mahkemeyi. Yaşadıklarımızı adil bir terazinin kefelerine bırakmıştım ve bir türlü haklı çıkaramamıştım kendimi. Şimdiye kadar yaşanan her şeyde sadece Bora'yı suçlamıştım, sanki ben çok masummuşum gibi...

Oysa her şeyin mahvoluşunun başlangıcı annemin hırslarıydı, mecburiyetlerimin temelini atan babamın hatalarıydı ve bugün bu hâlde olmama sebep, birlikte işlediğimiz suç yüzünden hayatımı mahveden arkadaşlarımdı.

Ama ben hiç kimseyi, onu suçladığım kadar suçlamamıştım.

Hilal'le olan arkadaşlığım çocukluğuma dek uzanıyordu. Görüşmediğimiz bir gün olmaz, aramızdan su sızmazdı. Belki de bu yüzden arkadaştan öte kardeş gibi olmuştuk zamanla. Rana da üniversiteye başladığımız yıl dahil olmuştu aramıza. O kadar iyi anlaşıyorduk ki dört yıl boyunca yediğimiz içtiğimiz birbirimizden ayrı gitmemişti. Tüm fakültenin imrendiği, hatta hocalarımızın bile takdir ettiği arkadaşlığımız, üniversitenin son günlerinde acı bir şekilde parçalanmıştı.

Mezun olmamıza günler kala, yakın bir zamanda okul hayatına veda edecek olmanın burukluğuyla vaktimizin çoğunu beraber geçirir olmuştuk. Rana'nın babası başkonsolostu ve işi gereği hep yurtdışındaydı. Annesi ise moda tasarımcısıydı ve o da işi gereği, sıklıkla yurtdışına seyahat ediyordu. Rana genelde evinde kalıp onu yalnız bırakmazdık. Ne onun ailesi, ne de bizim ailelerimiz bu durumu sorun etmezdi. Yine öyle bir akşam, her şeyin seyri değişmişti.

Son sınavımızdan çıktığımız gün akşama kadar büyük bir hüznle Ankara sokaklarını altüst edip sonra da Rana'nın evine geçmiştik. Mısır patlatıp film izlemiş, evin içinde saçma sapan danslar etmiş ve kafamız dağılsın diye bolca eğlenmiştik. Ta ki gecenin sonunda Hilal ve Rana, gereksiz bir konuda iddialaşana kadar... İkisi de birbirinden inattı ve asla geri adım atmamışlardı. İddiada kaybeden tarafın, kazanın tarafın isteğini koşulsuz yerine getireceği konusunda da anlaşmışlardı ve kazanan Rana olmuştu. Rana'nın istediği şey ise deli saçmasıydı ve sonumuz olmuştu.

Ranaların yan villasında yalnız yaşayan, yaşlı bir kadın vardı. Gecenin bir yarısı olmasına rağmen Rana, Hilal'den o kadının evine girmesini ve kadını uyandırmadan, yukarı kat-taki pencerelerin birinden kendisine el sallayıp geri dönmesini istemişti. Hilal ise salak gibi kabul etmişti. Ben bu saçmalığa bir son vermelerini isteyince de beni korkak olmakla suçlamışlardı. Kendilerine eğlence arıyorlardı, geceyi karakolda sonlandırmayı bile göze alacak kadar çıldırmışlardı.

Bu saçmalığa dahil olmayı asla kabul etmesem de aptal gibi yanlarında durup Hilal kadının evinden çıkıp gelene kadar Rana'yla birlikte kapının önünde beklemiştim. Rana kadını tanıyordu ve evine nasıl gireceğini biliyordu, belki de bu yüzden Hilal yakalansa bile durumu basit bir şekilde kurtaracağını düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Evin içinde Hilal'in çılgınlığını duyunca Rana'yla birbirimize şaşkınca bakmış, ardından panikle içeri girip o korkunç manzarayla karşılaşmıştık.

Nezihe Coşkun merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı. Ve yerde yatan cansız bedeni, hiç hesapta olmayan bir ayrıntıydı.

Hilal, Rana'yı suçlamıştı, Rana ise Hilal'i... Bense nasıl bu kadar aptal olabildiğimizi sorgulamıştım. Orada dakikalar boyunca şaşkınca kalıp ne yapacağımızı bilememiştik. Önce polise haber vermeyi düşünmüştük fakat Rana bunu reddetmişti. Polise hiçbir şey açıklayamayacağımızı ve suçlu konumuna düşeceğimizi, üçümüzün de ceza alacağını söylemişti.

Suçluyduk da zaten... Asla sıcak bakmasam da oyunlarına göz yumarak suçlarına ben de ortak olmuştum.

Olan olmuş ve kadın ölmüştü, hiçbirimiz sağlıklı düşünemiyorduk ve artık hiçbir geri dönüş yoktu.

Her şeyi yaşanmamış gibi saymaktan başka bir çaremiz olmadığını kadar vermiştik.

Eve kimse girmemiş gibi bir izlenim bırakarak dışarı çıkıp kapıyı kapatmış, sonra da Rana'nın evinden uzaklaşmıştık. Polisler Nezihe Coşkun'u bulduklarında olayın kendiliğinden gelişen bir kaza olduğunu düşünecek, kadının ölümünde herhangi bir şüpheli durum aramayacak ve suçlu peşine düşmeyeceklerdi. Ve biz de yaptığımız kötülükten kolayca sıyrılacaktık. Ama aptal akıllarımızla hesaba katmadığımız kamera kayıtları polisin eline değilse bile o günlerde adım adım peşimde olan Bora'nın eline geçmişti.

Rana şanslıydı. Varlıklı ve itibarlı bir anne-babaya sahip olmanın avantajını kullanmış, Nezihe Coşkun'un ölümünün hemen ardından kaçır gibi yurtdışına çıkmıştı. Geride yalnızca Hilal ve ben kalmıştık ama şimdi Hilal de ortalarda yoktu.

Polisin her yerde aradığı Hilal, hiçbir yerde yoktu ve bütün suç, benim üzerime yıkılmıştı.

Emin olduğum tek şey, Hilal'in Rana gibi olmadığıydı. Ben onun için birçok fedakârlık yapmışken o beni yarı yolda bırakmazdı. Ya başına bir şey gelmişti ya da birileri tarafından kaçırılmıştı.

Bora, bir zamanlar bana karşı tehdit malzemesi olarak kullandığı Nezihe Coşkun'un evine ait kamera kayıtlarını sildiğini söylemişti. Fakat kayıtlar bir şekilde önce Haldun Şahsuvar'ın eline, ardından da savcılığın eline geçtiğine göre Hilal'i ortadan kaldıran da Haldun Şahsuvar olmalıydı.

"Hande Aksoy."

Adımı gardiyanın ağzından duyunca kalbim heyecanla kasıldı. Tam dokuz gündür burada, kadın cezaevindeki geçici koğuştaydım. Dokuz gün önce kaldığımız oteli basan polisler, bileklerimde kelepçelerle götürmüşlerdi beni. Daha

ne olduğunu anlamadan, savcı karşısına bile çıkmadan kendimi nezarethanede bulmuş, sonrasında da Bora'nın vurulduğu haberini almıştım.

Kâbus tam olarak bu noktada başlıyordu.

Saatlerce bağırmaktan sesimin kısıldığını, sonra da kendimden geçtiğimi hatırlıyorum. Bir hastane odasında gözlerimi açtığımda koridorda annemin ve abimin sesini duymuştum. Tutuklu olduğum gerekçesiyle onları içeri almayan polis, dakikalarca görüşmemize izin de vermemişti. Duymak istediğim tek şey Bora'nın iyi olduğuydu ama kimse o saatlerde net bir bilgiye sahip değildi. Abim bana endişe etmemem gerektiğini, Bora'nın iyi olacağını söylemişti fakat bu sadece sıradan bir teselli cümlesiydi.

Saatler sonra kuvvetli bir sakinleştirici tesirinde ifademi verirken, üzerime atfedilen suça dair sorulan her soruyu yanıtsız bırakışım beni tutukluluk hâinden kurtarmamıştı. Bora'nın yolladığı avukat her an yanımdaydı. O da diğer herkes gibi aynı şeyi söylüyordu. Bora'nın yaşadığını ve hastanede olduğunu... Ama kimseye inanasım gelmiyordu. Bora kimbilir ne hâldeydi de herkes olanı biteni benden saklıyordu.

Beklediğim haber sabaha karşı gelmişti. Nefesimin bana zindan kesildiği, dakikaların asırlar gibi geçtiği saatlerin sonunda, avukatım Bora'nın iyi olduğunu söylemişti ama ben onun sesini duyana kadar, hatta onu görene kadar ikna olmamıştım.

Bora'yı ilk görüşüm, vurulduğu haberini aldıktan on dört saat sonra, avukatımın benimle yaptığı özel görüşme esnasında gerçekleşmişti. Ben görüş odasındaki sandalyede oturuyordum, o ise hastane yatağında uzanıyordu... Çökmüş yüzü ve morarmış göz altları gözyaşlarıma sebep olsa da onu iyi görmem bana dünyaları vermişti. O hâldeyken bile ayaklanırsaydı ayaklanmaz yanıma geleceğini ve beni buradan kurtaracağını söylemişti.

Bora'yı kimin vurmuş olduğu, aradan geçen günlere rağmen hâlâ gizemini koruyordu.

Tek bir kurşun sıkılmıştı karnına. Ona bunu kimin yaptığı, Hilal'in nerede olduğu, gizli düşmanın kimliği ve bu vurulma hadisesiyle bir ilgisinin bulunup bulunmadığı, en önemli de bu işte Yiğit'in bir parmağının olup olmadığı... Gizli saklı kalan o kadar çok şey vardı ki sanki çıkmış bir labirente düşmüş gibiydik.

Hiçbir şeyin cevabı yoktu.

Ranzanın alt katındaki yerimden kalktım ve diğer mahkûmların meraklı bakışlarına aldırmadan gardiyana doğru ilerledim. Herkesin gözü günlerdir benim üzerimdeydi zira çıkan haberler yüzünden kim olduğumu biliyorlardı. *Haldun Şahsuvar'ın oğlu hastanede, gelini ise cezaevinde.*

“Kim geldi?” diye sordum heyecanla.

“Avukatın,” dedi soğuk bakışlı, otoriter gardiyan. “Yürü hadi.”

Gardiyan önde ben arkada koğuştan çıktık ve uzun koridor boyunca, diğer koğuşların önünden geçerek çıkışa ulaştık. Orada bekleyen avukatım Çisem Hanım, beni gördüğü an gülümsedi.

“Müjdemo isterim Hande. Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılıyorsun.”

Birden adım atmayı kestim. Böyle bir haber duymayı istiyor fakat beklemiyordum, üstelik bu kadar kısa bir zamanda olmasının beni şaşırttığını inkâr edemezdim.

“Nasıl?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Çıkacak mıyım yani buradan? Şimdi mi?”

Art arda heyecanla sorduğum sorular avukatımı daha çok gülümsetirken “Evet,” dedi ciddi olmaya gayret ederek. “Hadi işlemlerini tamamlayalım. Savcı bizi bekler.”

Ben şaşkınca ona bakarken o beni gardiyanın peşinden sürükledi. Bunun temelli bir kurtuluş olmadığını bilsem de sevinçten çığlık atmamak için zor tutmuştum kendimi. Yargılanmaya devam edecektim fakat biliyordum ki Bora, karar mahkemesinde aklanmam için elinden geleni yapacaktı. Tek suçum, şimdiye kadar susmuş olmaktı.

Ne savcının odasında işimiz bittiğinde ne de avukatım bana geçmiş olsun dediğinde serbest kaldığıma inanmamıştım. Cezaevinin kapılarından dışarı adım atana kadar da rüya gördüğümü sanmıştım. Burada uzun bir zaman geçirmemiş-tim fakat tutuklandıktan sonra geçen dokuz gün, dokuz ay gibi uzun gelmişti.

Beni bu kapının ardında kimlerin bekleyebileceğini tah-min etmiş ve de yanılmamıştım. Annem, abim, Hale Hanım ve Emir... Hepsi Bora'nın bir adım gerisinde dikilmiş beni bekliyordu. Annem beni gördüğünde sevinçle el salladı. Yan-larında babam yoktu çünkü beni ikinci kez görmeye geldi-ğinde onu bir daha görmek istemediğimi söylemiştim. Böyle yaparak yok sayamazdı suçunu. Onu ne kadar çok seversem seveyim bir ömür boyunca affedemeyecektim.

Ve içim yana yana, mecbur kalmadıkça onu bir daha gör-meyecektim.

Bora bana kocaman gülümsedi. Güneşin de etkisiyle tama-men kısıldı gözleri. Üstünde beyaz, salaş bir gömlek, altında da siyah, kot bir pantolon vardı. Ellerini yavaşça cebinden çıkardı ve kolundaki saatin camına, parmağıyla iki kez vur-du sözlerini hatırlatmak ister gibi. Son görüşmemizde bana "Seni beklerken değil günleri, saatleri sayıyorum," demişti. "Ve sonra saatlere düşman kesiliyorum. Söylesene, bana ne yaptın da sensiz bir gece bile uyuyamıyorum?"

Bu sözler kalbimde yankılandığında kimseyi umursama-dım ve koşar adımlarla Bora'ya doğru yürümeye başladım. O da bana doğru geliyordu. Adımlarımız annelerin bizi beklediği yerden uzak bir noktada buluştuğunda Bora'nın kollarının arasına sığındım ve ona sanki günler önce de sar-ılmamışım gibi büyük bir özlemle sarıldım.

Bu seferki başkaydı, artık özgürdüm ve aramızda daki-kalar sonra bizi ayıracak demir parmaklıklar yoktu. Bora sözünü tutmuştu.

"Bora..." Özlediğim kokusu burnuma dolduğunda gözle-rimi güçlükle açık tuttum. Gözlerimi kapatırsam, açtığımda

yine içerde olmaktan korktum. "Nasıl çıktım ben buradan? Hilal'i mi buldular yoksa? Nasıl oldu bu?"

Bora usulca geri çekildi ve kollarımdan yukarı çıkardığı elleri yüzümü kavrarken gözlerimin içine baktı. "Seni özledim Hande," dedi yalnızca. Geride kalan hiçbir şeyin, onun nezdinde bir önemi yoktu. "Bak bana... Karşıdayım, dokunabiliyorum sana... Sadece bu an, sadece... Başka bir şey sorma."

Kabullenircesine kafamı sallarken "İyi misin?" diye sordum. "Bir yerin ağrıyor mu?"

"Hayır," dedi Bora. İyi görünüyordu ama biliyordum ki bir yeri ağrısa da söylemezdi bana. Taburcu olduğu ilk an çıkıp bana gelmişti. Bir gün olsun dinlenmemiştii ama bir kez olsun şikâyet de etmemiştii.

Konuşacağımız çok şey birikmişti fakat şimdi sırası değildi.

Tekrar sarıldığımızda zamandan da mekândan da kopmuş gibiydik. Bu defa kendimi tutmadım, bedenim güçlü kollarının arasında kaybolurken gözlerimi kapattım ve "Ben de seni özledim," diye fısıldadım. "Çok özledim Bora."

Bora, saçlarımın arasına uzun bir öpücük kondurdu ve geri çekilmeden önce sessizce konuştu. "Birazdan evimize gideceğiz, bunu yalnız kaldığımızda tekrar söyle olur mu?" Benden bir adım uzaklaşırken bakışlarıyla annemi işaret etti. "Hadi."

Önce anneme, ardından abime sarıldım. İkisi de hem üzgün hem mutlulardı. Hilal ve Rana ile yaşadığım olayın şokunu atlatmaları günler sürmüştü. Böyle bir şeyi şimdiye kadar nasıl sakladığım konusunda bana kızmışlardı fakat olan olmuştu ve zamanı geriye sarmanın mümkün olmadığını çok iyi biliyorlardı.

Onların da aklında hepimizde olduğu gibi Hilal'in nerede olduğu sorusu vardı.

"Geçti, çok şükür bu da geçti," dedi annem sırtını sıvazlarken. "Şu kapıya dönüp bakmak istemiyorum bile. Allah düşürmesin bir daha."

Abim annem gibi değildi, hem acımasızdı hem de gerçekçi. "Henüz bir şey geçmiş değil anne. Sadece tutuksuz yargılacak."

"Cenk..." Annem gözlerini uyarıcı bir tavırla abime dikti. "Sırası mı şimdi?"

Abimin bakışları bana kaydığında "Üzgünüm," dedi soğuk bir sesle. Bana hâlâ kızgındı. O gece yaşananların ardından sustuğum, kendimi aklamak yerine suçlu konumuna soktuğum için.

Hiçbir şey söylemedim ve bakışlarım yere eğilirken Hale Hanım'a yöneldim. O da tıpkı annem gibi uzun uzun sarıldı bana. Onun ardından Emir'le de sarıldığımızda Bora'nın kıskanç bakışlarını üzerimizde hissettim. *Bunu bile özlemiştim.*

Emir geri çekildiğinde birkaç adım geride bizi izleyen Bora'ya baktı ve "Ne var?" diye takıldı. "Bunu da kıskanmazsın yani."

Bora aksini söylemedi, gülümsedi ve "Neleri kıskandığımı tahmin bile edemezsin Emir," dedi. Sahiden de kıskanmıştı. "Neyse hadi, herkes arabalara..."

Yaren'in mektubundan sonra terk ettiğimiz ve bizim için pek güvenli olmayan o eve geri mi dönecektik? Bunu herkesin içinde soramazdım ama merak etmişim. Yaren mektubunda açıkça, *düşmanın seni adım adım izliyor ve konuştuğun her şeyi duyuyor*, yazmıştı. Bora bu meseleyi halletmiş olmalıydı, işini hiçbir zaman şansa bırakmazdı.

Annem ve abim aynı arabaya bindiklerinde biz de Hale Hanım'ın büyük aracına geçtik. Yekpare koltuklara Bora'yla yan yana oturduğumuzda Emir ve Hale Hanım da karşınıza oturdular. Hale Hanım hareket etmemiz için şoförüne talimat verdiğinde arabanın kapısı kapandı. Araba hareket ettiğinde ise Hale Hanım hafifçe öne eğilip ellerimi tuttu.

"Çok geçmiş olsun Hande," dedi içtenlikle. "Bizi çok korkuttun. Seninle birlikte biz de zor bir süreç atlattık. Bir yanda sen tutuklusun, diğer yanda Bora hastanede..." Kötü günleri geride bırakmak ister gibi cümlesini yarım bıraktı. "Ama bu

da geçti çok şükür. Şimdi dışarıdasın ve bundan sonra odaklanmamız gereken tek şey, bir sonraki mahkemede aklanmanı sağlamak olacak.”

Bakışlarım istemsizce Bora’ya çevrildi. Odaklanmamız gereken tek şey, benim aklanmam değildi. Bora’nın gizli bir düşmanı vardı. Öncelikli hedefimiz onun kim olduğunu bulmak olmalıydı. Sonra Yiğit Mirzanlı ve tehdidi vardı. Yiğit, aylardır Bora’yı köşeye sıkıştırabileceği bir koz aramış ve sonunda bulmuştu. Yaren’in Bora’yla olan ilişkisini Serdar’a söylemekle tehdit etmişti Bora’yı. Ve bu tehditten nasıl kurtulacağımız hâlâ muammaydı.

Belki de Bora’nın iyileşmesini, benim de içeriden çıkmamı beklemişti günlerdir. Başka türlü bu sessizliğinin bir açıklaması olamazdı.

“Odaklanmamız gereken tek şey bu değil,” diye itiraz ettim. “Bora vuruldu ve biz hâlâ bunu kimin yaptığını bilmiyoruz.”

“Polisler suçluyu arıyorlar ve eminim ki bulacaklar.” Hale Hanım ellerini yavaşça çekti ve arkasına yaslandı. “Bunu ayrıca konuşacağız zaten ama şu an seninle konuşmak istediğim konu başka Hande.” Derin bir nefes alırken göz ucuyla Bora’ya baktı. “Başına gelenlerin bütün sorumlusu Haldun Abim, kamera kayıtlarını polise o vermiş ve bunu sadece dördümüz biliyoruz. Bora, sen, ben ve Emir... Senden tek istediğim, bu sırrın aramızda kalması.”

Neden dördümüzün aynı arabada yolculuk ettiğini anlamıştım. “Annemin ya da abimin, beni polise verenin Haldun Şahsuvar olduğunu öğrenmesini istemiyorsunuz, öyle mi?”

Ki ben zaten bunu ailemden birine söylemeyecektim.

Bora ve Emir sessizdi, sözü halalarına bırakmışlardı.

“Bu meseleyi aramızda çözeceğiz,” dedi Hale Hanım kararlılıkla. “Cenk’in, Gülşen’in ya da Adnan’ın bunu bilmesi bize bir fayda sağlamaz Hande. Beni yanlış anlama, Haldun Abime çok kızgıyım ve onu aklamak gibi bir niyetim de yok ama abinin ne yaptığını hatırlatmama gerek var mı?”

Yoktu. O gün yaşananlar daha dün gibi aklımdaydı. Abim, Haldun Şahsuvar'ın bana neler yaptığını öğrendikten sonra, önemli bir toplantı sonrası herkesin gözü önünde onu döv-müştü. Ve sonrasında Haldun Şahsuvar bana, "Abinin acısını da senden çıkaracağım," gibi bir cümle kurmuştu. İntikam almak konusunda ondan daha sözünün eri biri varsa, o da Yiğit Mirzanlı'ydı.

"Aile ilişkilerimiz zaten sağlam değilken tamamen kopar-manın bir manası yok," diye devam etti Hale Hanım sözle-rine. Manidar bir tebessüm ettiğinde gözleri kısıldı. "Cenk'i daha fazla kızdırıp ortalığı karıştırmayalım. Onun yerine bu meselenin çözümüne bakalım."

"Haklısınız," dedim kafamı sallayarak. "Ama meselenin çözümü yine Haldun Şahsuvar'da çünkü adım kadar eminim, Hilal'i o saklıyor."

Sözlerimin ardından derin bir sessizlik oldu. Neden sus-muşlardı? Beni bizzat içeri tıktırmak isteyen adam, suç orta-ğım olan arkadaşımı kaçırmış olamaz mıydı? Sırf bütün suç bana kalsın diye her şeyi yapardı.

"Olabilir." Sessizliği Bora dağıttı. "Ama ne malum Hi-lal'in zorla değil de bile isteye saklanmadığı?" Öne doğru eğildi ve yüzüme dikkatle bakarken alt dudağını ısırды. "Hat-ta artırıyorum, ne malum Hilal'in de diğer arkadaşın gibi yurtdışına kaçmadığı?"

İçimi bir huzursuzluk kaplarken, "Hilal öyle bir şey yap-maz Bora," dedim fakat şüphe, ruhumu kemirmeye başlamış-tı. Yaşadıklarım bana kimseye sonsuz güvenmemem gerekti-ğini öğretmişti. Yine de ne olduğunu bilmeden Hilal hakkında kötümser bir cümle kuramazdım.

"Emin olamazsın," dedi Bora.

"Katılıyorum," dedi Emir o sırada. "Para öyle güçlü bir sihir ki onu elde edememiş insanları kolaylıkla yoldan çık-a-rıyor."

Emir'in sözleri kaşlarımı kaldırmama sebep olurken "Hi-lal benim arkadaşım ve sen şu an onu küçümsüyorsun, doğru

mu anlıyorum?” diye sordum şaşkınca. Benim hakkımda da böyle mi düşünmüştü zamanında?

“Sadece durum tespiti yapıyorum, alınganlık edeceğin bir durum yok,” dedi Emir rahat bir tavır takınarak. “Genelleme yaptığımı varsayabilirsin.”

“Yapma Emir,” dediğimde sesim sertti. “Neyin ne olduğunu bilmeden genelleme yapma. Hatırlatmak isterim ki parayla satın alınabileceğini söylediğin o kıza bir ara kur yapıyordun.”

Gereksiz alınganlık mı ediyordum bilmiyordum ama Hilal'i o kadar çok seviyordum ki onun bana ihanet etmiş olma olasılığına dahi katlanamıyordum. Bu işte kesinlikle Haldun Şahsuvar'ın parmağı vardı ve Hilal ortaya çıktığında herkes bana hak verecekti.

Emir pes eder gibi susup geriye yaslandı. Benim asıl sinirlerimi bozan, Bora'nın da Emir'e hak verir gibi susmasıydı.

“Gereksiz yere tartışmaya lüzum yok şimdi,” diyerek araya girdi Hale Hanım. “Birbirimize yardım etmemiz lazım. Artık sen de bizim soyadımızı taşıyorsun Hande. Bu gibi durumlar itibarımızı zedeliyor. Bizlerin, ortak bir paydada buluşması lazım.”

“Haklısınız,” dedim tekrar. Pes ediyordum çünkü bunları konuşmak istemiyordum. “Yiğit ve Ceyda'dan bir haber var mı?” Olmadığını biliyordum, sırf konuyu değiştirmek için sormuştum.

“Yok,” dedi Emir bıkkın bir nefes verirken. “Hâlâ saklıyorlar ve nerede olduklarını hâlâ bilmiyoruz.”

Yiğit'in maksadı ortadaydı fakat aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, Ceyda'nın bunu neden yaptığını anlayamıyordum. Aşk olmuş olmalıydı. Başka hiçbir neden, mantığa sığmazdı.

Konuşmaya dalmış ve araba durana kadar geldiğimizi fark etmemiştim. Bakışlarım cama çevrildiğinde önünde durduğumuz yabancı eve dikkatle baktım. “Burası neresi?”

O sırada Bora eğilerek kalktı ve arabanın kapısını açtı. “Yeni evimiz.”

Hale Hanım bana bakarak gülümsedi. “Sen eski evi çok büyük buluyormuşsun sanırım, Bora sana sürpriz yapmak istedi.”

“İnanamıyorum,” dedim şaşırmış gibi. Bora dışarı çıkmış ve gülümseyerek bana elini uzatmıştı. Aramızda sadece bizim anlayabileceğimiz bir bakışma geçerken, Bora’nın elini tutarak arabadan indim. Tahminimde yanılmamıştım. Bora, işini şansa bırakmamıştı.

“Beğendin mi?” diye sordu ben eve bakarken. Bembeyaz, iki katlı, bahçeli ve eski eve nazaran çok daha küçük bir evin önünde duruyorduk. Demir kapının önünde küçük bir güvenlik kulübesi, diğer tarafta ise beyaz bir kamelya vardı. Bahçenin her yanı yemyeşildi ve evin kapısına doğru giden mermer taşlı yol, küçük çamlarla süslenmişti. Evin büyük bir terası vardı. Ön tarafta ise küçük, şirin bir balkon. Gözüme bir sürü çiçek çarpmıştı. Kimisi bahçedeydi, kimisi ise büyüklü küçüklü saksılarda... Hepsi de birbirinden güzel görünüyordu.

“Beğendim,” dedim gülümseyerek. Veysel ve Emrah da buradaydı.

“Sen bir de içini gör,” dedi annem, abimle birlikte hemen arkamızdaydı. Eve bizden önce varmışlardı ve biz arabadan inerken kapının önünde bekliyorlardı. “Her şeyiyle çok güzel oldu Hande.”

Bora bu ev için nasıl bir önlem almıştı bilmiyordum fakat yalnız kalıp konuşacağımız anı sabırsızlıkla bekliyordum. Hep birlikte eve geçtiğimizde burnuma ilk çalınan koku, mutfaktan gelen güzel yemek kokuları olmuştu. Anlaşılan bugün serbest bırakılacağımı herkes biliyordu, bir tek bana sürpriz olmuştu. Annem sevdiğim yemekleri bile yapmıştı.

Kapının girişinde bizi karşılayan büyük holün sol tarafında, yukarıya çıkan siyah ve kıvrımlı merdivenler vardı. Kapının tam karşısında büyük bir salon görünüyordu. Mutfak ise kapının sağ tarafında kalıyordu. Gördüğüm kadarıyla bütün eşyalar yeniydi ve her şey, benim zevkime göreymiş. Sade fakat şık, dikkat çekici fakat göz yormayan bir tarzda döşenmişti.

Annem büyük bir hevesle kolumdan tutup tüm evi gezdirmişti bana. Salonda büyük, ceviz bir kitaplık vardı ve bir duvarı boydan boya kaplıyordu. Krem koltuklar salonun tam ortasındaydı. Şöminenin tam karşısında post bir halı, duvarda tablolar, geniş konsolun üstünde şamdanlar ve biblolar... Değişmeyen tek şey, "Bu evde Bora yaşıyor" diye bağırان koca bیلardo masasıydı. Bora'nın vazgeçilmezi olarak baş köşedeki yerini almıştı.

Abim ve Emir salona geçip oturduklarında annem de Hale Hanım'la birlikte masayı hazırlamak için mutfığa geçmişti.

Elimi yüzümü yıkamak ve üzerimi değiştirmek için yukarı çıktığımda Bora da peşimden geldi. Peş peşe çıktığımız merdivenlerin ardından yatak odasına geçtiğimde Bora da ardımdan girdi ve kapıyı ayağıyla itekleyerek kapatırken elimden tutarak beni kendisine çekti. Bir eli belime kenetlenirken, diğer eli boynumu yakaladı ve dudakları, sanki günlerin değil de yılların hasretiyle tutuşmuş gibi dudaklarıma kapandı.

Aradan uzun bir zaman geçecek, yıllarım dört duvar arasında çürüyecek ve ben bir daha onu göremeyeceğim diye çok korkmuştum. Hâlâ da korkuyordum. Sanki bir rüya görüyordum ve birazdan sıçrayarak uyanacak, kendimi yine o ranzanın alt katında bulacaktım... Ama bu an rüya olamazdı. Aklımı başımdan alan ve göğsümü sıkıştıran bu kuvvetli his, dudaklarımı yakan sıcacık dudaklar ve aşınası olduğum o koku...

Ellerimi boynuna sararak, öpüşüne aynı şekilde karşılık verdiğimde gözlerimden akan yaşlar sakallarına karıştı. Şimdi içimde, yan yanayken aramıza sınırlar çizdiğim o beyhude zamanların pişmanlığı vardı.

Dudaklarımız nefes nefese birbirinden ayrıldığında "Bora..." dedim fısıltıyla. "Kâbus gibiydi."

"Kâbus bitti." Bora, yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarıma tekrar öpücük bıraktı. Alnıma, gözlerime, yüzümün her bir köşesine... Tekrar, tekrar ve tekrar... "Buradasın Hande ve ben seni bir daha hiçbir yere göndermiyorum."

Her zamanki gibiydi Bora. Bedenini delip geçen ve onu ölümün kıyısına götüren kurşun bile kendine duyduğu güveni kaybettirmemişti. “Tamamen aklanman için ne yapman gerekiyorsa yapacağım. Yemin ederim. Ve sensiz, tek bir gece daha uyumayacağım.”

Gözyaşlarını hızlandırmıştı. Ağlıyordum ve bu engel olabil-
diğim bir durum değildi. “Ağlama,” dedi Bora gözyaşlarını
parmağıyla silerken. “Ağlama gözümün bebeği. Yakma içimi.”

“Bora ben seni hapse yolladım,” dedim kısık bir sesle.
Parmaklarım ensesindeki kısa saçlara karışmıştı. “Suçlu olup
olmaman değil mesele... Ben yolladım seni. Sen orada aylarca
kaldın, benim on gün bile dayanmadığım yerde... Söylesene,
hiç mi nefret etmedin benden?”

Bora bir süre suskun kaldı. Ben bir cevap beklerken, o sa-
dece gözlerimin içine baktı. “Ettim,” dedi sonunda. Parmak-
ları bir kez daha sildi gözyaşlarını. “Her gece, seni içimden
tamamen söküp atmak için ne savaşlar verdim bir bilsen...”
İçim bu sözlerle paramparça oldu. Oysa bir zamanlar tek is-
tediğim buydu ama şimdi bu ihtimal, beni delirtiyordu. “Ama
bilemedim ki nefret de sevdadan bir parça...”

“Nefret de sevdadan bir parça,” diye tekrar ettim sözle-
rini. Parmaklarım bu kez sakallarını arşınıyordu. “Ben de
bilemedim sevgilim.”

Bora beni kollarının arasına çekti. Başım göğsüne yaslanı-
rken, kemiklerimin birbirine geçeceğini hissedeceğim şekilde
sıkıca sarıldı bana. “Hande...” Yüzü saçlarımın arasındaydı.
“Hiç ayrılma yanımdan. Ne bir gün ne bir gece... Benim daha
fazla gücüm kalmadı sensizliğe.”

Ne ben ona ilk adımı attığımda, ne evlendiğimizde, ne de
ilk kez birlikte olduğumuz o gece... Hiçbirinde tam olarak ait
olamamıştık birbirimize. Yaşananlardan sebep aramızda hep
bir sınır, hep bir uzaklık vardı. Ama şimdi bunların hepsini
ortadan kaldırmamanın tam zamanıydı. Kendimi hiç olmadığım
kadar âşık ve daha önce hiç hissetmediğim kadar ait hissed-
iyordum. Bunca zaman hep direnmiş ve ona yenilmemek için

savaşmıştım ve bu savaş, ona âşık olduğumu kabullendiğimde bile devam etmişti.

“Ayrılmam değil.” İçimi çektim. “Ayrılamam.”

Saçlarıma sayısızca öpücük kondurdu Bora. Saatlerce böyle kalabilirdim, bir rüyada gibi ve kollarının arasında... Aşağı inmesek de olurdu. Fakat o an aklıma ellerimi dahi yıkamadığım geldi ve rahatsızca sıyrılmaya çalıştım kollarından.

“Kötü kokuyorum,” dedim sessizce. “Bir duşa girsem iyi olacak.”

Bora gülümseyerek çenemden tuttu ve yüzümü yukarı kaldırdı. “Ben gün içinde iki kez gömlek değiştiren adamım. Ama sen, pislğe batıp çıksan sana yine sarılırım, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum,” dedim fakat yine de içim rahat değildi. “Sırtına kusacağımı söylediğimde de tiksинmemiştin...”

Eğildi ve bu kez burnuma bir öpücük bıraktı. “Söz konusu sensen...”

“Bir şey soracağım,” dedim sözünü keserek. “Bu evi hangi ara bulup ayarladın sen? Ve neden görüştüğümüz gün bana hiçbir şey söylemedin?”

Bora kaşlarını çatı. “Sürpriz olsun istedim dedim ya...”

“Ya bırak Bora... Ne sürprizi?” Evet, yeni evimiz her detayıyla şahaneydi ama buranın diğerinden farkı neydi? “Ne gibi bir önlem aldın?”

“Hiş...” Sesim kısık olsa da Bora bu konudan söz etmemden hoşlanmamıştı. “Bunu herkes gittiğinde konuşacağız. Şimdi değil.”

“Kimseye güvenmiyorsun, değil mi?” diye sordum sessizce.

“Babama bile,” diye karşılık verdi Bora. Mecazen söylemişti ama babası zaten güvenilmeyecek bir adamdı.

“Bir şey daha soracağım.”

“Sor.” Ayaküstü ve sarmaş dolaş bir hâldeydik. Birkaç adım atsak yatağa düşecek gibiydik ama bu şu an iyi bir fikir değildi.

“Yiğit’le konuştun mu bir daha?” Serdar ve Yaren cephe-
sinde bir gelişme olup olmadığını merak ediyordum.

Tutuklandığım ve aynı zamanda Bora’nın vurulduğu o
günden günler sonra Yiğit, Bora’yı aramıştı. Bora’nın vu-
rulmasıyla bir alakası olmadığını dile getirmiş ve ciddi bir
şekilde, Bora ölürse çok üzüleceğini söylemişti. Açıkça, *sen
ölürsen intikam alamam*, demeye getirmiş ve Serdar mevzu-
sunu kısa bir süre ertelediğini söyleyerek telefonu kapatmıştı.

“Konuşmadım.” Bora yavaşça geri çekildi fakat eli hâlâ
elimdeydi. “Serdar meselesini soruyorsan eğer, şimdilik sessiz.”

Yiğit’in Serdar’a her şeyi söylemekle Bora’yı tehdit et-
mesi, Yaren’in mektubunu bulmamızı sağlamıştı. Mektup
Bora’daydı, nereye saklamıştı bilmiyordum ama güvenli bir
yerde olduğuna emindim.

“Neden sessiz sence?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.
“Her şey bir anda tepetaklak oldu çünkü. Ben tutuklandım,
sense vuruldun... Yiğit, Serdar’a Yaren meselesinin aslını
söylese bile ne işe yarayacaktı ikimiz de ortada olmadıktan
sonra? Ama bak şimdi... Ben serbest kaldım ve sen iyileştin.
Yani Yiğit, her an Serdar’a her şeyi söyleyebilir. Senin Serdar’a
gerçekleri tüm şeffaflığıyla anlatman lazım Bora. Serdar, o
mektuptan haberdar olmalı ve Yaren’in nasıl bir kız olduğunu
öğrenmeli.”

Korkuyordum. Her şey geride kalmış gibi görünüyordu
fakat her şey daha yeni başlıyordu. Yaren meselesi büyük bir
fırtına koparacak gibi görünüyordu. Yiğit bu meseleyi Bora’nın
en zarar göreceği şekilde kullanmaktan asla kaçınmazdı.

“Bunları sonra konuşalım Hande,” dedi Bora, benim gibi
sessizce konuşuyordu. “Mümkünse yalnızken ve evde hiç
kimse yokken.”

Kafamı salladım. Zaten herkes aşağıda bizi bekliyordu.
Ellerimi yıkamak için banyoya geçtim, duşu yemek yedikten
sonra alacaktım. Bizimkileri yeterince bekletmiştik. Ellerimi
ve yüzümü güzelce yıkadıktan sonra odaya geçtiğimde Bora
odadan çıkmak üzereydi.

“Üzerini değiştir de aşağı gel,” dediğinde yatağa oturmuştum. “Seni soyunurken izlemeye dayanabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Dudaklarımda aptal bir gülümsemeyle odada yalnız kaldığımda etrafa bir kez daha baktım. Yatak, odanın tam ortasıydı. Yatağın iki tarafında birer komodin ve abajur, arkasındaki duvarda ise tuğla görünümlü koyu gri bir kaplama vardı. Odanın bir duvarı paravan görevi görüyor, giyinme odasına açılıyordu. Giyinme odasındaki tüm dolap ve raflar da koyu gri renkteydi ve kapaklar camdandı.

Rahat bir eşofman ve tişört giyerek odadan çıkıp aşağı indim. Annem ve Hale Hanım dışarıya güzel bir masa kurmuşlardı. Bu evi sevmiş olsam da bir yabancılık hissetmiştim. Sanki burada misafirdim ve yemekler yenildikten sonra asıl evime gidecektim.

O an fark ettim ki birbirinden acı hatıralarla dolu olsa da Bora’nın ilk evini fazlasıyla benimsemiştim.

Bora beni masanın baş köşesine oturtmuş, kendisi ise soluna oturmuştu. Diğer tarafıma da annem oturmuştu. Emir ve abim karşılıklı otururken, masanın diğer köşesine de Hale Hanım oturmuştu. Yemeklerimizi annem servis etmişti. Annemin yemeklerini özlemiştim, uzun zaman vardı ki annemin elinden bir şey yememiştim.

“Bora? Hande?”

Bakışlarımız aynı anda Hale Hanım’a çevrildi. Ellerini birbirine kenetlemiş, ciddi bir şekilde bize bakıyordu. “Çıkan haberler hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Ankara’nın cemiyet haberlerini paylaşan bazı sayfalarda ve yerel gazetelerin son dakika haberlerinde günlerdir bizim adımız vardı. Tutuklandığım gün Bora’nın vurulması, herkesin farklı bir hikâye yazmasına neden olmuştu. Annem de Hale Hanım gibi bütün haberleri kaçırmadan takip ediyordu ve ikisi de bu haberlerden dolayı hiç mutlu değillerdi.

Hale Hanım bu soruyu sadece bana sorsa daha iyi olurdu çünkü Bora bu tarz haberleri asla umursamıyordu.

“Ne düşünebiliriz ki?” İkimizin adına kaçamak bir cevap verdim. “İnsanlar konuşur, engelleyemezsiniz...”

“Gayet de engelleyebiliriz,” diye itiraz etti Hale Hanım. “Haberlerde yazmayan ama kulaktan kulağa yayılan bir sürü söylenti var. Hepsisi de o kadar iğrenç ki... Hande’nin o poliste bir ilişkisi olduğunu söyleyenler bile var...”

“Hala!” Bora elini sertçe masaya vurduğunda annem irkildi. Böyle bir şeyin sadece söylenti olması bile onu çıldırtmaya yeterdi. “Sen ne söylediğinin farkında mısın? Kim söylüyor bunları?”

“Herkes Bora, herkes...” dedi Hale Hanım üzüntüyle. “Yüzümüze gülen dostlarımızdan tut, ekmeğimizi yiyen çalışanlarımıza kadar... Bu saçma sapan dedikodulara son vermenin tek bir yolu var.”

“Neymiş o?” diye sordum kaşlarım çatık bir vaziyette.

“Düğün.” Cevabı veren annemdi. “Size bir düğün yapacağız ve herkes susacak. Bu kadar basit.”

Elimdeki çatalı bir kenara bırakıp geriye yaslandım. Konu yine dönüp dolaşıp aynı yere gelmişti. Düğün falan istemiyordum. Düşünmemiz gereken onca sıkıntı varken, her an topun ağzında yaşıyorken annemin ve Hale Hanım’ın tek derdi bir türlü gerçekleşmeyen düğünümüz müydü gerçekten?

“Tamam,” dedi Bora birden. Halbuki ben reddedecektim. “En kısa zamanda düğün yapalım ve bu saçmalıklar bitsin.”

“En kısa zamanda mı?” Bora’yla bakışlarımız kesişti. “Mümkün değil.”

Neden mümkün olmayacağını Bora çok iyi biliyordu. Başımızda bunca dert varken düğün yapacak olmak tam bir saçmalıklı.

“Neden mümkün olmasın?” diye sordu annem, sözlerime kızmış gibi bakıyordu.

Uzun bir nefes alıp bıraktım. “Çünkü hâlâ yargılanıyorum ve bir sonraki mahkemede tutuklanıp tutuklanmayacağım belli bile değil.”

“Tutuklanmayacaksın, aklanacaksın.” Hale Hanım ken-

dinden emin bir şekilde gülümsedi. “Ve o mahkemeden hemen sonra düğün hazırlıklarına başlayacağız. Bir kere de iyi düşünün ki iyi olsun.”

İçim hiç rahat olmasa da sustum çünkü ne söylesem annem de Hale Hanım da aksini söyleyecek bir şeyler bulacaklardı.

“Bora?” Bakışlarım abime çevrildi. Sanırım aç değildi ki fazla bir şey yememişti. “Polisler bir iz bulamadı mı hâlâ?”

“Bulamadılar.” Bora kafasını kaldırıp karşı tarafında oturan abime kısa bir bakış attı.

“Yani güpegündüz biri gelip seni vuruyor, polisler de kim olduğunu bulamıyor...” Abimin sesinde hissedilir bir şüphe vardı. “Sizce de çok enteresan değil mi?”

Masada sessizlik oluşurken gergin bir vaziyette abime bakıtım. Bakışları Bora’dan ayrılmıyordu.

“Enteresan,” diye karşılık verdi Bora. “Çok enteresan.”

“Senin o polisten başka bir düşmanın daha mı var?” diye sordu abim birden. Kaşlarım çatıldı. Vardı ve abimin bunu uluorta sorması, Bora’nın da şüpheyle gözlerini kısmasına neden olmuştu.

“Bizim gibi insanların, birden çok düşmanı olur Cenk,” dedi Bora hiç bozuntuya vermeden. “Babamın canını sıktığı biridir. Eski bir holding çalışanıdır, bir mafya mafyasıdır, binbir türlü ihtimal var. Düşman çetelesi mi tutacağım ben? Ne demek istediğini bir açık açık söyleyen?”

“Kardeşimin adına endişeliyim,” dedi abim kısaca bana bakarak. Bakışları tekrar Bora’ya çevrildi. “Bugün seni öldürmeye kalkışanın, yarın karına bir zarar vermeyeceği ne malum? Hande yeterince güvende mi?”

“Allah korusun Cenk.” Annem telaşlı bir şekilde parmağını iki kere masaya vurdu. “Ne biçim konuşuyorsun sen öyle?”

“Yalan mı anne? Önce şu karısı ölen polis, şimdi de bu... Akıl sır erdirmek zor Bora’nın hayatına...”

“Seni duyan da siz çok ak pak bir ailesiniz zanneder,” dedi o sırada Emir. Yemeğe başladığımızdan bu yana ilk kez

konusuyordu. "Baban pis işlere bulaşır, Hande arkadaşıyla suça karışır..."

Bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama Hale Hanım onu susturdu.

"Yeter ama ya... Ne oluyoruz yine? Emir! Cenk! Konuşmadık mı tüm bunları?"

"Ben sadece doğruları söyledim," dedi Emir. Doğruları söylemek değildi bu. Düpedüz, alay eder gibi konuşmuştu.

"Size afiyet olsun." Abim sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Bana müsaade."

"Abi..." Peşinden kalkacak gibi oldum fakat abim yüzüme bile bakmadan elini bana doğru kaldırdı. "Sonra Hande... Sonra."

Sonra. Abim farklıydı. Ne annem gibi vurduğumduydı ne de babam gibi savruk ve korkak... Bora'yı sevdiğime, onun da beni sevdiğine ikna olmuş olsa da bir türlü iyimser bakamıyordum birlikteliğimize. Haldun Şahsuvar'dan hazzetmiyordu, bana yaptıklarını sindiremiyordu ve her şeyden öte, bu ailenin içinde başıma bir şey geleceği endişesi taşıyordu. Hale Hanım, Haldun Şahsuvar'ın bana yaptığı son kötülüğü gizlemek istemekte haklıydı. Abim bunu duyarsa bu kez gerçekten yer yerinden oynardı.

Abimin ardından annem de kalkmış ve onunla konuşup onu sakinleştireceğini söyleyerek peşi sıra evden ayrılmıştı. Onların ardından ben de müsaade isteyerek yukarı çıktım çünkü kafam daha fazla gürültü kaldırmayacaktı. Günlerdir tek yaptığım, koğuştaki o rahatsız ranzada bir sağa bir sola dönmekti ama sanki sırtımda taş taşımışım gibi üstümde bir ağırlık vardı. Yalnız kalmak istiyordum. Daha doğrusu herkes gitsin ve biz artık yalnız kalalım istiyordum.

Bora'nın Hale Hanım ve Emir'le konuşacağı bir şeyler olmalıydı ki peşimden gelmek gibi bir girişimde bulunmamıştı.

Odaya girdiğimde kendimi doğrudan banyoya atmış ve dakikalarca suyun altında kalmıştım. Saçlarımı kaç kez şampuanladığımı, lifi vücudumda kaç kez gezdirdiğimi sayamamış-

tım. Bora gelmemiști. Her an ben duştayken çıkıp yanıma geleceğini düşünmüştüm ama muhtemelen aşağıda hararetili bir tartışma vardı.

Duştan çıktığında üştümüne gül kurusu bir bornoz geçirdim. ekmeceleri karıştırıp tarak aradığım sırada banyonun kapısı aralandı. Bora gelmiști. Ne aradığımı anlamış gibi diğer çekmeceyi açıp tarağı çıkardığında ise uçuk kaık bir tebessüm etti.

“Uzun zaman oldu.” Arkama geçip tarağı salarımaya yavaşça geçirdi. “Saçlarına dokunmayalı asırlar geçmiş gibi.”

Tarak usulca saçlarımdan kayarken aynadan onu seyretilim. Saçlarımı tararken takındığı ciddiyet ve yüzünün aldığı o huzurlu ifade beni gülümsetmiști. Bora saçlarımı taramaya devam ederken geri çekildim ve bedenimi ona doğru döndürdüm. Saçlarımı daha fazla taramasını istemiyordum. En azından şimdilik.

“Halan ve Emir nerede? Gittiler mi?”

“Gittiler.” Bora bana yaklaştı ve bedenimi, kendi bedeniyle banyo dolabının arasına sıkıştırdı. Bir bacağı aralanan bacaklarımın arasına yerleşirken eğildi, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve “Yalnızız,” diye fısıldadı. Sıcak nefesi gözlerimin kapanmasına sebepti.

Yakıcı bir heyecan her zerreme kök salarken, “Uzun zaman oldu,” dedim cüretkâr bir tavırla. Bir elim boynuna uzandı ve parmak uçlarım, gömleğinin izin verdiği kadarıyla göğsüne doğru yakıcı bir yol izledi.

Ona sadece kalbimi değil, bedenimi de sunduğum günden sonra her şeyin düzeleceğine inanmıştım. Fakat hemen sonrasında Yaren’in sürpriz hamlesi, yani Bora’yla aralarında bir ilişki olduğu yalanını öne sürmesiyle dağılmıştım. Bora’nın bana da Serdar’a da ihanet ettiğini düşünmüş, aramıza tekrar kalın duvarlar örmüştüm. Gerisi zaten büyük bir karmaşaydı. Yaren ölmüştü ve biz bir daha toparlanamamıştık.

“Hande...” Bora elinin tersiyle yanağıma dokunduğunda kalbim sıkıştı. “Ben seni çok bekledim. Önce beni kabul

etmeni, sonra sevmeni... Hiç sabırlı bir adam değildim ama söz konusu sen olunca ben hep sabrettim." Yeşilin en güzel tonu, gözlerime kenetlenmişti. "Evliliği kabul etmeni bekledim, evlendik bana güvenmeni bekledim, aramıza ördüğün duvarları yıkmayı bekledim... Sonra sen bir gece, bana seni verdin ve beni dünyanın en mutlu adamı yaptın..." Önce gülümsedi, sonra kaşları çatıldı. "Ama sonra yine aynı oldu. Yaren çıkıp her şeyi mahvetti ve biz en başa döndük." Bir şey söyleyecektim ki Bora parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Senden tek bir şey istiyorum," dedi yüzüme yaklaşarak. "Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın beni kendinle cezalandırma." Eli yavaşça yüzümden kayıp boynuma doğru indi. "Benim seni daha fazla bekleyecek gücüm kalmadı. Gerçek bir evlilik istiyorum, çocuk oynacağı değil."

Parmakları köprücük kemiklerimde duraksadığında gözlerinin içine bakarak, "Ben de bunu istiyorum," dedim. "Seni çok beklettiğimi kabul ediyorum fakat yaşadığımız hiçbir şey normal değildi Bora. Hak ver bana... Benim seni sevmem değil, sana güvenmem zaman aldı. Seni severken bile senden kaçtım ben. Ama elimde değildi."

"Peki şimdi?" Çatılan kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu. "Artık güveniyor musun bana?"

Tereddütsüz bir şekilde, "Güveniyorum," dedim. Ellerim yüzüne uzandı ve yeni çıkmış sakalları, parmak uçlarıma saplandı. "Ve bugünü bizim için bir milat saymak istiyorum. Artık eski Hande yok, eski Bora da yok... Biz varız. Bundan sonra hiçbir şey bizi yıkmasın istiyorum."

Bora belli belirsiz gülümsedi. Dudakları hızla dudaklarımı kavradığında ellerim telaşla boynuna indi ve parmaklarım ensesine saplandı. Konuşacağımız çok şey vardı ama hepsi beklemeliydi. Zira şu an istediğim tek şey onu hissetmek, teninde kaybolmak ve dudaklarında ölüp bakışlarında dirilmektir.

Aralanan dudaklarımdan içeri sızan dudaklarımı, delicesine özlediğim tadını kendimden geççe geççe hissettim. Yakıcı

öpücükleri dudaklarımdan çeneme, sonrasında boynuma indiğinde başımı geriye atarak gözlerimi kapattım. Bora bir eliyle ıslak saçlarımı kavrayarak yavaşça çekti ve kendine büyük bir yer açtı göğsümde. Diğer eli sıkıca kavramıştı belimi. Günlerin değil, ayların hasretini biriktirmişti içinde. Şimdi patlayan bir volkan gibiydi, yandıkça yakıyordu bizi.

“Sonra bana neden delisin diyorlar...” Elleri yavaş fakat aceleci bir şekilde bornozumun kuşağını kavradı, usulca açtı ve güçlkle tenimden kopardığı dudaklarının ardından, karşısında çırlıçıplak kalan bedenime hayranlıkla baktı. “Sen bende akıl mı bıraktın?”

Elleri bedenime sızdığı anda parmaklarım gömleğinin düğmelerine ulaştı. O an Bora'nın duraksadığını, hatta kaşlarını çatıldığını fark ettim ama üstünde durmadım.

Gömleğin bütün düğmelerini açtığı anda bakışlarım doğrudan karnına takıldı. Sonra durdum, Bora da durdu. Kaşlarım çatılırken göğsüm sıkıştı.

Bora'nın karnında belli belirsiz bir dikiş izi vardı fakat bu aylar öncesine, içerideyken yaralandığı güne aitti.

“Bora...” dedim titreyen sesimle. “Kurşun yarası nerede?”

Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, beni kendinle cezalandırma.

Çok değil, birkaç dakika önce kurduğu o cümle bir anda anlamsızlaştı gözümde.

Kurşun yarasına dair herhangi bir emarenin bulunmadığı bedeninde dikkatle gezdirdim bakışlarımı. Sonra bakışlarımı yüzüne tırmandı ve o an Bora, sanki bir suç işlemiş gibi gözlerini kaçırdı. Fakat kaçamayacaktı. Israrla yüzüne bakmaya devam ettiğim saniyelerin sonunda pes eder gibi gözlerine baktı ve “Vurulmadım,” dedi itiraf eder gibi. “Anlatacağımı her şeyi.”

Ama ben şu an heyimden vurulmuş gibiydim.

Kaşlarım daha fazla çatılırken gömleğinde asılı kalan ellerimi ateşe dokunmuş gibi geri çektim. Bora benimle dalga geçiyor olmalıydı. Dört duvarın arasında ondan gelecek iyi

bir haberi beklerken aldığım nefese bile düşman kesilmiştim ben. Haddi hesabı olmayan yaşlar dökülmüştü gözlerimden. Oyun mu oynamıştı? Benim ne hâle geleceğimi hiç mi umursamamıştı?

Üzerimden atamadığım şaşkınlıkla, “Neyi anlatacaksın?” dedim. Şaşkınlığım yüzünden sesim oldukça kısıktı. “Sen bana ne yaşattığının farkında mısın Bora?”

“Farkındayım,” dedi Bora, parmakları yavaşça çenemi kavradığında. “Anlatmama izin ver Hande.”

Vermeyecektim. Böyle bir oyun oynayarak ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum, anlasam da değişmezdi, beni de diğer herkes gibi kandırmasının bir izahı olamazdı. Aramızdaki yakınlıktan kurtulmak için onu ittiğimde Bora iki adım geriledi. Yaslandığım yerden doğrulup bornozumun yakalarını birleştirdim ve belimdeki kuşağı sıkıca bağlayarak çıplaklığımı gizledim.

Konuşmasını beklemeden, “Bana hiçbir şey anlatma!” diye bağırdım. Ellerimi ıslak saçlarıma geçirdiğimde dudaklarımdan kesik nefesler döküldü. Öfke, öldürücü bir zehir gibi içimi deşiyordu. “Ben ne hâle geldim, ne kadar çok ağladım, senin haberin var mı? Ne anlatacaksın bana? Beni nasıl kandırdığını mı?”

Banyoya sığamadım daha fazla. Biraz daha karşısında durursam bir şeyleri kırıp dökecektim yoksa. Kapıyı çarparak odaya geçtiğimde Bora da arkamdaydı.

“Hande...” Kollarımdan tutmaya yeltendiğinde ellerimi hızla havaya kaldırdım ve “Sakın!” diye gürledim ona dönerken. “Dokunma bana!”

Oysa daha birkaç dakika önce bir söz vermiştim. Ne olursa olsun, Bora’yı kendimle cezalandırmayacaktım. Fakat olmuyordu öyle... Öfke kapıdan içeri girince aşk korkuyla siniyordu bir köşeye.

Bora dokunmuyorum der gibi havaya kaldırdı ellerini. “Beni dinleyecek misin?” Benim aksime sakındı. Nasıl olmayacaktı ki? Kandırılan bendim, acı çeken bendim...

“Dinlemeyeceğim!” diye bağırdım, sinirimden ağlamama ramak kalmıştı. Tam dokuz gün olmuştu. Ben tutuklanalı ve o, *sözde vurulalı*. Dokuz gündür neredeydi aklı?

“Mecburdum.” Bora düğmelerini tamamen açtığım gömleğini geniş omuzlarından sıyrıp bir köşeye fırlattı. “Sakin olup beni dinlemezsen bir yere varamayız. Ve sen, kendi kendini hırpaladığınla kalırsın.”

Sözleri bardağı taşıran son damla oldu. Kendimi daha fazla tutamayarak üzerine yürürken, “Ben değil!” diye bağırdım çıldırış gibi. Sesimin dışarı taşması umurumda değildi. Ellerimi kaldırıp göğsüne vurmaya çalıştım fakat Bora buna izin vermedi. “Sen hırpaladın beni! Sen mahvettin!” Elleri kelepçe misali kavramıştı bileklerimi. “Benim ne hâle geleceğimi hiç düşünmeden bana yalan söyledin!”

“Sana mecburdum diyorum Hande!” Onun da sesi yükselmışti. “Anlatmazsam nasıl anlayacaksın sebebin? Önce bir dinle, sonra yine yargıla yargılayacaksan ama önce dinle!”

Bileklerimi savurur gibi çekmeye çalıştım ama bir işe yaramadı. Bora tuttuğu bileklerimden beni kendine çekti, kollarım bedenine dayanırken yüzüme doğru eğildi ve “Ben seni bile isteye üzer miyim hiç?” diye sordu birden kısılan sesiyle. Gözlerimin içine bakıyor, ona inanmamı istiyordu. “Ne kadar üzüleceğin aklıma gelmedi mi sanıyorsun?”

“Gelmemiş,” dedim öfkeyle. Ağlamamak için kendimi sıkmam boşunaydı, gözyaşlarım akmaya çoktan hazırды. “Hiç gelmemiş hem de...”

“Hatırla.” Bora ellerimi yavaşça aşağı indirdi ve bileklerimi serbest bıraktı. Bir adım bile gitmeme izin vermeden kollarımdan tuttu bu defa. “Polisler gelmeden önce, seninle otel odasında ne konuştuğumuzu, ne planladığımızı bir hatırla...”

“Ne ilgisi var?” dedim gözlerinin içine hırçınca bakarken. “O gün otelde konuştuklarımızın senin vurulmuş olmanla ne ilgisi var?” Alaycı bir tavırla sessizce güldüm. “Pardon, vurulmuş gibi numara yapıp herkesi kandırmanla...”

“Yaren’in mektubunu hatırla,” dedi Bora ciddiyetle. Kol-

larımı tutan elleri boynumu sarıyordu şimdi de. “Unuttun mu yoksa?”

Mektupta yazanlar öyle bir kazınmıştı ki zihnime unutmam mümkün değildi. “Unutmadım,” diyerek başımı salladım. “Her şeyi hatırlıyorum ama hâlâ hiçbir şey anlamıyorum.”

“Köşeye sıkışmıştım Hande,” dedi Bora sessizce. Başparmakları çenemde geziyordu. “İlk defa bu kadar çıksız kalmıştım. Seni tutuklamışlarken Yiğit’in Serdar’a her şeyi söylemesini göze alamadım. Tek başıma savaşıyordum. Üstelik o mektup kafamı kurcalıyordu, bir şeyler yapmalıyım.” Sakin kalamasam da sessiz kaldım ve sözlerini tamamlamasını bekledim. “Polisler otele gelmeden önce seninle bir plan yapmıştık. Eve dönecek ve mektuptan bahsedecektik, sonra Yaren’in bahsettiği her kimse, onun bu tuzağa düşmesini bekleyecektik.”

Yaptığımız planı da harfî harfine hatırlıyordum.

“Yiğit’i durdurmanın ve düşmanın olacak adamın kurduğum tuzağa düşmesinin tek yolu buydu,” diye devam etti Bora sözlerine. “Özür dilerim, seni çok incittim ama senin bile inanman gerekiyordu.” Kaşlarını çatıldı, bir şeyler söyleyecek gibi oldum ama Bora telaşla devam etti açıklamaya. “Polisler seni götürdüklerinde ben doğruca eski evimize gittim. Soğukkanlı olmalıydım, kaybedecek vaktim yoktu. Telefonda konuşuyormuş gibi evin içinde dakikalarca turladım ve Yaren’in aslında intihar etmediğinden, öldürüldüğünden ve bunu yapanın benim düşmanım olduğundan bahsettim. Sonra o düşmanı bulacağıma, bulur bulmaz da cezalandıracağıma dair yemin ettim. Veysel ve Emrah’ı evden zaten uzaklaştırmıştım. Mektubu eve bırakıyormuş gibi numara yapıp evden uzaklaştım. Sonra da herkese yaralandığımı haberini uçurup pusuya yatar gibi hastaneye yattım.”

“Bütün bunları üç saatte mi planlayıp gerçekleştirdin?” diye sordum sadece.

“Evet,” dedi Bora, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu hiç. “Ve her şey tam da istediğimi gibi oldu. Yaralı bir şekilde

hastanede yatıyor olmam Yiğit'i Serdar'a anlatacaklarından vazgeçirdi ve ben ona karşı vakit kazandım. Üstelik bunu yaparken beni düşmanımın kim olduğuna götürecek bir ipucu yakaladım."

"Nasıl?" diye sordum merakla. Öfkem pusuya yatmıştı. Artık çırpınmıyordum da. Bora ellerini üzerimden çektiğinde birkaç adım geriledim ve ellerim ateş basan enseme uzandı. "Buldun mu onun kim olduğunu?"

"Yaren doğru söylüyormuş." Bora'nın dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. "Son ana kadar Yaren'in benimle oyun oynadığına inanmak istemiştım halbuki..." Yanılıyor olmayı her şeyden çok istediğini görebiliyordum. "Ama gecenin bir vakti eve biri geldi, hiç zorlanmadan içeri girdi ve aradığını bulabilmek için evin altını üstüne getirip gitti."

Duyduklarım içime büyük bir korku salarken "Sonra?" dedim çatılan kaşlarımla. "Bir şey buldu mu?"

"Bir şey bulamasaydı tuzağa düştüğünü anlardı. Tuzağa düştüğünü anlamaması lazımdı." Bora birlikte yaptığımız planı harfiyen uygulamıştı. Şimdiye kadar kendini saklamayı başaran o düşman, Bora'yı hastanede yatıyor sanırken tuzağına düşmüştü. "Yaren yazmış gibi bir izlenim bıraktığım başka bir mektup bıraktım eve. Onu buldu."

"Yani düşmanın onun varlığından haberdar olduğunu biliyor artık, öyle mi?"

"Evet," dedi Bora. Gülümsemesi tehlikeli bir hâl aldı. Onunla dans etmek, şeytanla dans etmek gibiydi. "Ama hâlâ kim olduğunu bilmediğimi sanıyor."

"Kimmiş?" Duyacaklarımdan korkuyordum. Titreyen dizlerimin bedenimi daha fazla taşıyamayacağını hissettiğimde birkaç adım daha geriledim ve yatağa oturdum.

"Önce eve giren adamın peşine düştüm." Bora hâlâ ayakta ydı. "Adı Cesur, yirmi beş yaşında, kendi hâlinde biri... Onu adım adım takip ettirdiğimden habersiz, birkaç gün boyunca tedbir amaçlı kimseyle görüşmedi. Ta ki altı gün önceye kadar."

“Kiminle görüştü?” diye sordum sabırsızca. Bora yanıt vermeden önce yanıma oturdu. Öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine yasladı.

“Günbey Saruhan’la,” dedi iç çeker gibi bir nefes aldığında. “Tahmininde yanılmadın Hande. İki yıldır nefesi ensemde gezen düşmanım, küçükken ölümüne sebep olduğum çocuğun babasıymış.”

Dudaklarım aralık kalırken derin bir sessizlik oldu aramızda. Taşlar şimdi yerine otursa da mantığıma oturmayan çok şey vardı hâlâ.

“Başka kim olacaktı ki zaten!” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Başka kim, neden düşman olur ki sana?” Bora sessizdi. “Yiğit’e de başından beri o yardım ediyor olmalı, işbirliği içinde olduklarından hiç şüphem kalmadı.” Başka türlü Yiğit’in Yaren meselesinin iç yüzünü öğrenmesi imkânsızdı. “O adam, yani Günbey Saruhan...” Duraksadığımda Bora dönüp yüzüme baktı. “Evine de kesin Yaren sayesinde sızdı. Kimbilir, belki de Yaren yerleştirmiştir ses dinleme cihazlarını.”

“Belki de...” dedi Bora, sanki başka bir ihtimal varmış gibi. Ne düşüneceğimi bilmiyordum fakat hissettiğim şey koca bir boşluktu. Herkesle birlikte beni de kandırdığı için Bora’ya kızgın değildim ama kırgındım. Tutuklanmışım, aramıza engeller sızmıştı, belki de bir oyun oynayacağını bana söyleyecek vakti bile olmamıştı, olsa bile düşünememişti. Yine de düşünmesini isterdim çünkü ona bir şey olacağı endişesi saatlerce beni parçalamıştı.

“Böyle bir oyun oynamasaydım ne Yiğit’i durdurabilirdim ne de düşmanımın kim olduğunu öğrenebilirdim,” dedi Bora sessizliği dağıtarak. “Zaman kazanmam lazımdı, bir şeyler yapmalıydım, uzun uzadıya düşünecek zamanım yoktu.”

“Bir şekilde bana haber ulaştırabilirdin,” dedim kırgınca. Bu onun için ne kadar zor olabilirdi ki? “Her şeyi geçtim, beni görmeye geldiğin o gün söyleyebilirdin. Seni anlıyorum ama sana hak veremiyorum Bora.”

Ayağa kalkmaya yeltendiğimde Bora kolumdan tutarak beni durdurdu. “Özür dilerim,” dedi, artık hiçbir önemi yoktu. “Seni görmeye geldiğimde vaktimiz kısıtlıydı. Anlatamazdım Hande. Dışarı çıkmayı beklemenin daha mantıklı olacağını düşündüm.”

“Üzerimi giyeceğim,” dedim konuyu kapatmak için. Bu kez ayağa kalkmaya başardım fakat Bora yine gitme izin vermedi. Kolumdan tutarak beni kucağına çektiğinde dizlerine oturmuştum.

“Hande...” Bana küçük bir çocuk gibi baktığı zaman ona mesafe koyamıyordum ve bu kendime kızmama neden oluyordu. “Konuştuğumuz onca şeyden sonra küs mü kalacaksın bana?”

Oyun oynamaya mecbur kalmış olması bana nasıl büyük bir zarar verdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Günlerce tek başıyaydı, tüm bunlarla uğraşırken bir de beni içeriden çıkarmakla uğraşıyordu. Sakince düşündüğümde ona hak vermediğim bir durum yoktu fakat canım o kadar yanmıştı ki mecburiyetleri hiç umurumda değildi.

Ne söylesem kâr etmeyecekti, kırgınlığımı içime gömmekten başka bir çarem yok gibiydi.

“Şimdi ne olacak Bora?” diye sordum gözlerine korkuyla bakarken. “Yiğit’i bir noktaya kadar durdurdun, bu saatten sonra nasıl durduracaksın?”

Bora belli belirsiz çattı kaşlarını. Bir eli belime dolanmışken, diğeriyle nemli saçlarını sıvazlıyordu. Bende ki korkunun zerresi onda yoktu.

“Bu evde güvendeyiz,” dedi içimi rahatlatmak ister gibi. “O herif bizi bu evde dinlemeyecek. İçeride ve dışarıda olmak üzere, evin her bir köşesinde birçok kamera var. Ve bunu sadece ikimiz bileceğiz. Başka kimse bilmeyecek. Ne babam, ne halam ne de Emir... Ne de sizinkiler. Ben kamera kayıtlarını her gün izleyeceğim, babama bile güvenmeyeceğim ve bu evin etrafında kuş dahi uçuşmasına izin vermeyeceğim. Ve en kısa zamanda, o herifin bütün planlarını altüst edeceğim. Kim olduğunu biliyorum, artık ben onun değil, o benim avucumda.”

Söyledikleri iyi hoştu fakat benim sorumun cevabı değildi. Bora her zamanki gibi benimle Yiğit konusunda konuşmak istemiyordu.

“Yiğit?” dedim ısrarla. “Onu nasıl durdurmayı düşünüyorsun?”

Saçlarımda gezen parmakları duraksadı ve “Yiğit, Serdar'a hiçbir şey söylemeyecek,” dedi Bora kendinden emin bir şekilde. “Çünkü ne yapacağımı biliyor ve bunu göze alamaz.”

“Ne yapacaktıydın?”

Bora yine gözlerini kaçırды. “Konuşmasak mı bunları?” Bu ses tonunu ve bu tavrı biliyordum. Sorduğum sorunun cevabında, hoşuma gitmeyecek şeyler saklıydı.

“Konuşalım Bora.” Elimle çenesinden tutup yüzünü yüzüme çevirdim. Onu affetmiş değildim, kızgınlığım da geçmemişti. Beni tekrar kızdırmayı göze alamazdı. “Benden hiçbir şey gizleme.”

“Tamam...” dedi teslim olmuş bir ifadeyle. “Ben de onu tehdit ettim. Oldu mu?”

“Olmadı. Bana Yiğit'i neyle tehdit ettiğini söyle.”

Yiğit'in adı ağzımdan her döküldüğünde Bora'nın sabrı azalıyor gibiydi. Kaşları iyiden iyiye çatılmıştı ve ifadesi de sertti. “Yiğit uzun zamandır kaçak dövüşüyor,” dedi küfrederek gibi. “Kendisi ortada olmadığı gibi annesi ve kız kardeşi de ortada yok. Yani kısacası elimde onu köşeye sıkıştırabileceğim hiçbir şey yoktu.”

Gözlerim kısılırken, “Ama artık var değil mi?” diye sordum merakla. “Ne var?”

Bora tereddütsüzce “Elif'in mezarı var,” dediğinde benim de kaşlarım çatıldı. “Eğer canımı sıkarsa, ölmüş karısının toprağını seveceği bir mezar bile kalmayacağını söyledim ona.”

Sesi buz gibiydi. Ve bakışları, bu tehdidin altına imza atar gibi keskindi.

İnanamayarak “Böyle bir şeyi gerçekten yapar mısın Bora?” diye sordum. Reddetmesini bütün kalbimle bekledim, saniyeler sürdü ama Bora reddetmedi. Sadece, cevabı gözlerinden okumamı ister gibi gözlerime baktı.

“İnanılır gibi değil,” dedim hayal kırıklığıyla. Bu kadar büyük bir kötülük, kötülüğe karşılık olsa bile kabul edilemezdi. Tenimden buz gibi bir ürperti geçerken kollarından sıyrıldım ve ayağa kalktım. Adımlarımın rotası şaştı önce, ne tarafa gideceğimi bilemeden sağa ve sola yalpaladım.

“Hande.”

Bora adımı söylediğinde ona büyük bir öfkeyle baktım ve “Hiç mi değişmeyeceksin?” dedim bağırarak. “Neden dürüst olup Serdar’a her şeyi olduğu gibi anlatmak yerine en can yakıcı yolları seçiyorsun ki? Bu tehdidin Yiğit’i durduracak mı sanıyorsun? Aksine! Her şeyi daha da çıkmaza sürükleyeceksin!”

“Peki ya sen?” Bora da ayağa kalktı. “Hiç mi anlamayacak-sın beni? Kardeşim dediğim adamın karşısına geçip hayatını altüst edecek şeyleri bir çırpıda anlatmak kolay mı olur sanıyorsun? Sence Serdar buna hazır mı? Anlatırsam da anlar mı?”

Anlamazdı. Ama hiç kimse Serdar’a gerçekleri Bora’dan daha iyi anlatamazdı. Eğer bu işi Yiğit yapacak olursa kıyamet kopardı. Yiğit’in de en az Bora’nınki kadar gözü karaydı ama Bora bunu görmek istemiyordu.

“Serdar er ya da geç tüm gerçeği öğrenecek Bora.” Parmagımı ona doğru kaldırdım. “Senden öğrenmeli, eğer Yiğit’ten öğrenirse neler olabileceğini...”

“Yeter Hande!” Bora tüm sabrı taşmış gibi bağırdı bana. “Şu herifin adını anıp durma!”

Konu nasıl her seferinde dönüp dolaşıp buraya geliyordu anlamıyordum. Bora’nın en tahammül edemediği şey benim ağızımdan Yiğit’i, Yiğit’in ağızından da beni duymaktı. Kaçar gibi banyoya doğru yürüdüğünde arkasından bakakaldım. Anlaşılan bu konuşma onun için burada sonlanmıştı. Birkaç dakika sonra banyodan gelen su seslerini duyduğumda kendimi toparladım, giyinme odasına geçip üstümü giydim ve saçlarımın ıslaklığına aldırmadan odadan çıktım.

Bora konuşmak istemediği an kaçabiliyordu, haksızken üste çıkabiliyordu ve bunu her zaman yapıyordu.

Merdivenlerin başında duraksayıp etrafa tedirgin bir bakış attım. Bora her yerde kamera var demişti ama bu öğrendiğim onca şeyden sonra içimi rahat ettirmeyecekti. Yaren'in mektubu ortaya çıktığından beri öyle diken üstündeydim ki sanki arkamda hep görünmez bir nefes vardı. Bizi izliyor ve duyuyordu. Bunun artık mümkün olmayacağını bilsem de bu düşünce kafamdan hiç gitmeyecekti.

Bora günlerdir bu evdeydi fakat ben henüz birkaç saattir burada olduğum için kendimi bir başkasının evinde gibi hissediyordum. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilememiştim. Bahçeye, terasa ya da küçük balkona çıkıp oturabilirdim ya da salona geçip hayalimdeki o büyük kitaplığa sahip olmanın keyfini çıkarabilirdim ama hiçbirisi içimden gelmedi. Kendimi mutfakta bulduğumda tezgâhın üstündeki kahve makinesini çalıştırıp kendime güzel bir kahve yaptım. Sonrasında bürün dolapları ve çekmeceleri kurcalayarak neyin nerede olduğuna bakıp beğenmediklerimin yerlerini değiştirdim.

Kahvemi ağır ağır içmeme ve mutfakta dakikalarca oyalanmama rağmen Bora yanıma gelmeyince yine sinirlerim tepeme gelmişti. Ama hayır, pes eden ben olmayacak ve asla yanına gitmeyecektim.

Günlerdir uzak kaldığım telefonumu alıp salondaki koltuklardan birine uzandım. Dakikalar önce arayan annemle konuştuktan sonra Melisa'nın geçmiş olsun mesajına dönüş yaptım. İstmeden de olsa elim bazı sayfalara ulaştı ve hakkımızda çıkan haberleri okuyup zaten sıkkın olan canımı hepten sıktım. Kafam çok doluydu. Bir an bile düşünmeden edemiyordum. Yiğit'in yapacaklarını, Günbey Saruhan'ın planlarını, Bora'nın Serdar'la olan akıbetini ve Hilal'i...

Hilal'in hayatımdaki yokluğunu fazlasıyla hissediyordum. Bora'yla konuşamadığım her şeyi konuşabileceğim tek arkadaşım, arkadaştan öte kardeş gibi gördüğüm insan kayıplara karışmıştı. Bora ve Emir'in Hilal hakkındaki düşüncelerine ise asla katılmıyordum. Bu meseleyi onunla ayrıca konuşacaktım.

Bakışlarım alışmaya çalıştığım salonun detaylarında gezinirken elimde titreyen telefon irkilmeme sebep oldu. Melisa arıyordu. Mesajına döndüğümü görmüş olmalıydı ama benim kimseyle konuşasım yoktu. Yine de aramayı yanıtladım.

"Efendim Melisa?"

"Hande? Nasılsın?" diye sordu Melisa. Bendeki yorgunluğun aksine onun sesi iyiydi. "Benimki de soru..." dedi cevap vermemi beklemeden. "Yorgunsundur, dinleniyorsundur... Mesajını görünce heyecan yapıp aradım öyle ama hiç sorun değil, kapatabilirim. Patron, Hande serbest bırakıldı diye haber verince bir sesini duymak istedim."

Bütün yorgunluğuma ve mutsuzluğuma rağmen gülümserken, "İyiym," dedim. "Yorgunum ve dinleniyorum ama aramana sevindim." Melisa'nın sesini duymak iyi gelmişti. "Sen nasılsın?"

"Beni boş ver," dedi Melisa. "İyiym ben de, her zamanki gibiyim... Çıkmana çok sevindim Hande. Günlerdir aklım hep sendeydi. Gerçekten o kadar üzuldüm ki..."

"Geçti," dedim konunun kapanması için. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki devam eden yargılanma sürecim diğer sorunlarımızın yanında devede kulak kalıyordu. "Bu meseleyi konuşmasak olur mu? Sen anlat, her şey yolunda mı?"

"Haklısın," dedi Melisa. "Dinlenmene bak ve geride bırak her şeyi." Sanırım yolda yürüyordu, arka planda kalabalık bir caddenin gürültüsü duyuluyordu. "Burada her şey bildiğin gibi," dese de sesinin rengi değişmişti. "Ama son yaşananlardan sonra Tekin pek iyi değil. Daha doğrusu Serdar hiç iyi değil ve bu durum da Tekin'i çok üzüyor. Sizin derdiniz size fazlasıyla yeter, bunları söyleyip canını sıkmak istemem ama durumlar bundan ibaret."

Derin bir nefes aldım uzandığım koltuktan doğrulurken. "Serdar nasıl? Hiç gördün mü onu yakın bir zamanda?"

"Dün akşam buradaydı," dedi Melisa. "Kupa Kızı'ndaydı yani. İçmişti, zil zurna sarhoştı. Yaren diye bağıra çağıra dağıttı her yeri. Tekin onu zor zaptetti."

Dakikalar önce yukarıda Bora'yla tartışmamızın üzerine bunları duymam yarama tuz biber olmuştu sanki. Beni de diğer herkes gibi kandırdığı için Bora'ya çok kızmıştım ama böyle bir şey yapmasaydı Yiğit, Serdar'a her şeyi anlatmış olacaktı. İşte o zaman olacakları düşünmek bile istemiyordum.

"Serdar adına o kadar üzgünüm ki..." dedim çaresizce. Gerçekleri bile bile susmak zordu, anlatmak gibi bir seçenek varken saklamak beni mahvediyordu. "Keşke elimizden bir şey gelse."

"Evlenmek üzerelerdi Hande," dedi Melisa tüm bu olanlara anlam veremiyormuş gibi. "Bir anda ne olup bitti anlamadım ben. Önce kavga edip ayrıldıklarını duydum, sonra Yaren'in intihar ettiğini... Üstelik ortada elle tutulur bir sebep bile yok. Serdar'ı en çok da bu mahvediyor. Bu saatten sonra kolay toparlanacak gibi görünmüyor."

Yaren hem kendini hem de Serdar'ı bitirmişti. Günbey Saruhan'ın ondan istediği tek şeyin Bora'nın hayatını mahvetmek olduğunu sanmış fakat yolun sonunda kendi canından olmuştu. Ve ardında iflah olmayacak hayatlar bırakmıştı. Serdar ve Bora'nın arasına öyle bir uçurum inşa etmişti ki bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Melisa'yla uzun uzun konuşmak hem iyi gelmiş hem de kötü hissettirmişti. Telefonu kapattığımızda başımı ellerimin arasına alıp dakikalarca öyle kalmıştım. Hava karardığı için salon karanlıktı. Bora yanıma geldiğinde, adımlarını duyana kadar salona girdiğini fark edemedim. Karşımdaki koltuğa oturmadan önce ışıkları açtı. Salonu loş fakat göz yormayan bir ışık aydınlattı.

Kafamı kaldırıp yüzüne bakarken, "Serdar çok kötü-müş," dedim. "Haberin var mı?"

"Var." Umursamazlık Bora'nın kanına işlemişti. Ya da hayatının sürekli engebeli olmasına o kadar alışmıştı ki artık tepkisizdi.

"Neden hiçbir şey yapmıyorsun?" Sitem etmiyordum, başa kakmıyordum, öfkeli de değildim. Sadece anlamak istiyordum.

“Sevdiği kadını kaybettiği için acı çeken bir adama ne yapabilirim Hande?” diye sordu Bora karşılık olarak. “Ben gerçekleri anlattığımda Serdar daha iyi olmayacak. Anla artık şunu. Ve bu konuda benimle zıtlaşmayı da bir kenara bırak.” Elinde duran sigara paketini ve çıkmağını koltuğun kenarına bıraktı. “Şimdi gidip Serdar’a desem ki Yaren aslında senin bildiğin gibi biri değildi, senin sevgini de hiç hak etmedi, onun gibi bir kadın için daha fazla mahvetme kendini...” Kısa bir an susup gözlerimin içine baktı. “Nereden biliyorsun dediğinde ne diyeceğim? Ben bunca zaman her şeyi biliyordum ama sustum, çünkü pislğin önde gideniyim mi?”

“Öyle biri değilsin Bora,” diye itiraz ettim. “Serdar ister anlatsın ister anlamasın... Seni zaten hiçbir zaman affetmeyecek. Benim tek korkum, gerçekleri çok başka şekilde öğrenmesi.” *Ve sana bir zarar vermesi.* “Neden anlamıyorsun ki beni?”

Bora, Serdar’a her şeyi olduğu gibi anlatsa Serdar da Yaren’in nasıl biri olduğunu anlardı. Ama Bora her şeyi bilip de sustuğu için suçluydu ve hiçbir gerçek bunu değiştirmiyordu.

“Serdar beni sadece affetmese iyi,” dedi Bora buruk bir tebessüm ederken. “Bataklığın en dibindeyim Hande. Artık kurtuluşum yok. Serdar gerçekleri öğrendiği an öldürür beni. Bunu mu istiyorsun?”

Benim dile getirmekten korktuğum şeyi o dillendirmişti.

“Hayır.” Kafamı salladım. “Böyle söyleme Bora. Sen böyle olmasını istemedin ki.”

“İstemedim. Kahretsin ki hiç istemedim ama oldu. Gerçeği değiştirebilecek miyim?” Bora sadece bana karşı değil, kendine karşı da acımasızdı. “Ben şimdiye kadar sustum ya, bu saatten sonra hiçbir şey aklayamaz beni Serdar’ın gözünde.”

“Peki ne olacak? Serdar günün birinde her şeyi öğrendiğinde... Ne olacak Bora?”

Dilim varmıyordu açık açık sormaya... Günbey Saruhan ve Yiğit Mirzalı safına Serdar da mı geçecekti? Bora’nın hayatı neden hep çıkmaz sokaklardan ibaretti ki?

“Gerçeği saklayabildiğim kadar saklamaktan haşka çarem yok,” dedi Bora sıradan bir şeyden bahseder gibi. “Acımasızca mı bu? Belki... Ama bunun için ne gerekiyorsa yaparım. Yiğit’i Elif’in mezarıyla tehdit etmem gerekiyorsa ederim. Günbey Saruhan konusunda da planlarım var elbet... Bana hiç öyle bakma Hande. Savaş meydanındaki bir askerden silahını bırakmasını isteyemezsin.”

Planlarının ne olduğunu sormadım çünkü daha fazlasına gücüm yoktu. Yorulmuştum. Yalnız kalmak istediğimi söyleyerek yukarı çıktım, kendimi odaya kapattım ve banyoda dakikalarca ağladım.

Onun hayatı buydu. Ya olduğu gibi kabul etmem ya da çekip gitmem gerekiyordu. Ama gidemiyordum. İçimdeki seveda ellerime de ayaklarıma da birer pranga vurmuştu.

Bora haklıydı. Serdar’a her şeyi olduğu gibi anlatarak anlamasını beklemek aptallık olurdu. Hatta kendi topuğuna sıkılmak... Bora şimdiye kadar susarak zaten haklıyken haksız duruma düşmüştü. İstese de anlatamazdı derdini... *Ben ocuk yaşta birini öldürüp bunun cezasını çektim, ocuk yaşta dört duvara mahkûm edildim,* diyemezdi. Yaren onu çocukluk travmasıyla tehdit etmişti. Bora susmuştu. Yaren, Serdar’ın hayatına girdiğinde Bora bir süre sonra gider sanıp yine susmuştu. Ama Serdar, Yaren’e körkütük açık olmuş ve her şey zehirli bir aşkla beraber kördüğüm olmuştu.

Aradan birkaç saat geçti. Saat on birdi ve ben karanlık odada yatağa uzanmış yatıyordum. Uyuyamayacağımı bilsem de gözlerimi inatla kapalı tutuyor ve düşünmemeye çalışıyordum.

Yatağın diğer taraftan ie çöktüğünü hissettiğimde de gözlerimi açmadım. Bora yanıma uzanmıştı. Elini karnıma sarıp sırtımı göğsüne yasladığında gözlerim hafifçe aralandı. Dudakları önce saçlarımda gezindi, sonra şakaklarıma dokundu ve ben kıpırdandığında çeneme doğru yakıcı bir yol çizdi.

Sonra birden durdu ve “Elif’in mezarına zarar vermek gibi bir niyetim yoktu,” dedi. “Bana bunun için kızdığının

farkındayım ama inan bana, mecburi bir tehdit bu. Blöf de diyebilirsin."

"Öyle mi?" Ona doğru döndüğümde göz göze geldik. "Bunu gerçekten yapar mısın diye sordum ben sana... Yapmam demedin Bora. Diyemedin... Şimdi nasıl inanayım ben sana?"

Bora, adını koyamadığım bir kırgınlıkla bakıyordu gözlerime. "Sadece bir kez olsun," dediğinde dudakları kulağıma yaklaştı. "Bana itimadin olsun istedim. Bir kez olsun, o güzel dudaklarınla, sen böyle bir şey yapmazsın demeni bekledim." Aniden uzaklaştığında uçurumdan aşağı itilmiş gibi hissettim. "Demedin, olsun. Senin canın sağ olsun."

Elini de çekmişti üzerimden. Doğrulmuş ve bacaklarını yere sarkıtmış, bana sırt çevirerek oturmuştu. Beni de içten içe sızlayan bir vicdanla ve dudaklarıma kilit vuran bir şaşkınlıkla baş başa bırakmıştı.

"Bora..." Yatakta doğrulup oturduğumda, "Bana bunu yapma," dedim dağılmış bir hâlde. "Ben senin öfkenle baş edebilirim, kavgana meydan okuyabilirim, hatta tehditlerine bile karşı koyabilirim... Ama serzenişlerin boynumu büküyor, beni bu yükün altında bırakma."

"Bana hiçbir zaman güvenmedin, hiçbir zaman da güvenmeyeceksin," dedi Bora. Bakışları duvardaydı. "Asıl sen bana bunu yapma, beni daha fazla kandırma."

Kollarımı bedenine sardım, ellerimi karnının üstünde birbirine kenetledim ve yanağımı sırtına yaslariken, "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Düşünemedim, özür dilerim."

Bir süre öylece kaldık. Sussa da, hiçbir şey yapmasa da varlığının ona iyi geldiğini, özrümün bir şeyleri telafi ettiğini biliyordum. Bora bana kırılrsa da küs kalamazdı. Hiçbir zaman kalamamıştı.

Bir an sonra elleri ellerimi kavradı ve "Tamam," dedi sesizce. "Kırılmadım ben sana." Ellerimi yavaşça çözdüğünde başım sırtından ayrıldı. Geri çekildiğim ise dönüp yüzüme baktı.

“Bora...” Karanlığın izin verdiği kadarıyla gördüğüm yüzü bile çok güzeldi.

“Söyle,” diye fısıldadı.

“O resmi...” dedim konumuzu değiştirmek için. “Yani beni ne zaman çizdin?”

“Uzun zaman oluyor.” Kaçamak bir cevap verdiğinde yüzümü astım ve bu gözünden kaçmadı. “Seni ilk kez gördüğüm günün gecesi,” diye itiraf etti sonra. “Oturdum ve saatlerce çizdim. Yüzün öyle güzeldi ki hiçbir detayın hafızamdan silinmesin istedim.”

Parmaklarım sakallarına karışırken, “Peki bana bundan neden hiç bahsetmedin?” diye sordum ince bir sesle. “Hatırlıyor musun? İçinde o çizimin de bulunduğu bir kutu bulmuştum odanda. Senden saklamaya çalışmış ve yakalanmıştım. Ve sen de bana kızmıştın.”

O gün öyle çok utanmıştım ki günlerce bu aptallığım yüzünden kendime kızmıştım.

“Kızdığım sen değildin aslında,” dedi Bora. Eğildi ve alnımdan öptü. “Kaçmaya çalıştığım geçmiş de o kutunun içindeydi. Anneme ait fotoğraflar, çocukluğum... Sen o zamanlar bilmiyordun. Ben ne sana ne de bir başkasına anlatamazdım çocukluğumu... Seni çizdiğim resme gelince, neden hep sakladım ben de bilmiyorum.”

“Benden sakladığın başka ne var?” Diğer elim saçlarına uzandı ve siyah tutamların arasında dolaştı. “Benimle ilgili?”

Bora belli belirsiz gülümsedi. “Ne duymak istiyorsun?”

“Mesela...” dedim bakışlarım dudaklarına çevrilirken. “Beni öpmek istediğini ilk ne zaman fark ettin?”

Mutlaka bir an, bir başlangıç olmalıydı. O anı delicesine arzuladığı ilk zamanı merak ediyordum.

“Seni gördüğüm ilk andan sonra bunu istemediğim bir an olmadı.” Bora’nın yanıtı beni şaşırtmadı. Başparmağıyla dudaklarımı araladı. “Seni bütünüyle istemediğim tek bir an bile olmadı.” Boştaki eli geceliğimden içeri sızdı ve çıplak tenimi okşamaya başladı. Dokunuşlarının altında kıvrılırken

yüzüme iyice yaklaştı ve “Seni hayal etmediğim tek bir gece bile olmadı,” dedi nefesini dudaklarıma vererek. Gözlerimi kapattım, birazdan dudakları dudaklarıma kapanacak diye bekledim ama öyle olmadı.

“Asıl sen söyle,” dedi tatlı işkencesine devam ederken. “Senin beni öpmek istediğin ilk an ne zamandı?”

İşte bunu beklemiyordum. Gözlerim aralandığında Bora’nın dikkatle bana baktığını gördüm. Karnımda dolaşan elleri aşağı doğru uzandığında “Bora...” dedim sızlanır gibi. Bir cevap almadan işkencesine bir son vermeyecekti belli ki.

“Cevap bekliyorum.” Kulağımın dibine ıslak bir öpücük bıraktıktan sonra tekrar gözlerimin içine baktı.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Ben sana sordum ama kendim için bir cevap düşünmedim hiç.”

“Düşün...” Öpücüğünü bu defa dudaklarıma bıraktı ama ben karşılık veremedi geri çekildi. Elleri bedenimi tamamen kafeslemişti.

“Aslında...” dedim ve duraksadım. “Aramızdaki isimsiz ilişkinin günün birinde tamamen biteceğine inanırken bile seni öpmenin nasıl bir his olduğunu hep merak ettim.” Bora benden böyle bir itiraf duymayı beklemiyordu, kaşları şaşkınca havalanırken dudakları aralandı. “İnkâr edemeyeceğim. Dudaklarının dudaklarıma temas ettiği anı çok kez hayal ettim. Hatta...”

“Hatta?” dedi Bora sabırsız bir merakla.

“Beni öpmek isteyip de buna cesaret edemediğin her an hayal kırıklığı yaşadım. Ve sonra bunun için kendime çok kızdım.”

Bora belimden tutarak beni kendisine doğru çekti. Ondan bir an bile uzak kalmama tahammül edemiyor gibiydi. “Bunu hiç beklemiyordum çünkü sen hiçbir zaman renk vermiyordun.” Saçlarımı omuzlarımin arkasına atarken kulağıma sessizce fısıldadı. “Benim ne istediğim hep açıktı ama senin tek derdin kaçmaktı.”

“Sonuç olarak kaçamadım hiçbir yere.” Ellerini üstündeki

tişörtün uçlarını kavrarken Bora geri çekildi ve gözlerimiz şehvetin tutuşturduğu hislerle birleşti. “Ne kadar denediysem olmadı, bütün yollar sana çıktı. Bak, buradayım işte.”

“Buradasın ve benimlesin.” Bora üstündeki tişörtü çıkarmanın ardından parmaklarını enseme sapladı ve beni kendisine çekti. Alnını alnıma yasladı ve dudaklarımız birleşmeden önce sessizce fısıldadı: “Kaçarak benden çaldığın her anın hesabını ödeyeceksin.” Ellerim sakallarına ve saçlarına karışırken, gözlerim her şeyi unutmak ve sadece bu ana hapsolmak için kapandı.

“Benden çekeceğin var her gece.”

“Zevkle,” diye fısıldadım.

Dudaklarımız hızla birleştiğinde zamanın kollarından yavaşça sıyrıldım. Artık utanmıyor ve kendimi frenlemiyordum, ona istediği gibi ve istediğim gibi karşılık veriyordum. Ve bu onu çıldırtıyordu. Telaşsız fakat sert öpücüklerle dudaklarına hem acı veriyor hem de aklımı başımdan alıyordu. Dakikalarca, nefessiz ve aralıksızca süren öpüşmemizin ardından yatağa uzandığımda Bora’nın elleri ellerimi kelepçeledi ve dudakları vücudumda uzun sürecek bir keşfe çıktı.

Günler sonra yeniden gerçekleşecek ilk birleşmemiz için hazır ve en az onun kadar sabırsızdım.

Saatler zamanı, zamansa geceyi tüketti. Sabahın ilk ışıkları pencereye vururken, onun göğsünde daldığım yorgun uyku her şeye bedeldi.

II

MASKENİN ARDI

Yeni bir ev yeni bir hayat demek değildi ama ben buna inandırmak istiyordum kendimi.

Günlerce evden dışarı çıkmamış ve hissettiğim yorgunluğu üzerimden atmaya çalışırken yeni düzenimize de uyum sağlamıştım.

Şimdilik her şey yolundaydı. Bora evde olmadığına abim ya da annem geliyor ve Bora dönene kadar benimle kalıyorlardı. Abimin bana olan kızgınlığı hiç geçmiyordu, sürekli olarak kendimi ateşe attığımı söyleyip bana kızıyordu ama kardeşlik ya işte, bana olan sevgisi de hiç bitmiyordu. Özellikle de onun için kendimi feda ettiğimi öğrendiğinden beri bana asla kıyamıyordu. Belki de olanlar için kendini suçluyor ve bana karşı borçlu hissediyordu.

Annem ve Hale Hanım düğünümüz için hazırlıklara başlamışlardı fakat henüz ortada hiçbir şey yoktu. Bu nedenle düğünün bir aydan önce gerçekleşmesi pek mümkün değildi. Hem Serdar bu hâldeyken düğün yapacak olmak ne Bora'nın ne de benim içime sinerdi. Ne kadar gecikirse o kadar iyiydi.

Yiğit sessizdi, Bora'nın onu Elif'in mezarıyla tehdit etmesi işe yaramıştı. Serdar'a gerçekleri itiraf etme konusunda geri

adım atmış ve zannımca yeni bir plan için pusuya yatmıştı. Ve Ceyda da hâlâ onunla birlikteydi. Ortaya çıkmak gibi bir niyeti de yok gibiydi.

Aynı şekilde Bora'nın kontrolü altında olan fakat bundan haberi olmayan Günbey Saruhan denen adam da sessizdi.

Haldun Şahsuvar, son yaptıklarının ardından Bora'yla konuşmak istese de Bora babasını geri çevirmiş ve Hilal'i ortaya çıkarmadan onunla görüşmeyeceğini kesin bir şekilde dile getirmişti. Ama bir tuhaflık vardı. Haldun Şahsuvar beni polislin eline verdiğini kabul ediyor, Hilal'i sakladığını ise reddediyordu. Bu pekâlâ Hilal'i ortaya çıkarmamak için oynadığı bir oyun olabilirdi. Maksat ise tüm suçun üzerine kalmasıydı. Ondan her türlü kötülüğü beklerdim ama bir suçunu kabul ederken diğerini inkâr etmesi şüphelenmeme sebep olmuştu.

Bora şüphe duymuyordu, Hilal'i babasının sakladığından ya da Hilal'in, babasının yardımıyla saklandığından fazlasıyla emindi. Sadece Haldun Şahsuvar'ın pes edip Hilal'i ortaya çıkaracağı günü beklememiz gerektiğini söylüyordu.

Yine eskiden olduğu gibi Kupa Kızı'nda bir araya gelmiştik fakat bu kez çok eksiktik. Ne Serdar vardı yanımızda ne de karşımda görmeye tahammül edemediğim Yaren... Ölümüyle birlikte Yaren'e duyduğum tüm öfke ve nefret de silinip gitmişti içimden. Ne yapmış olursa olsun, kimse eceli gelmeden ölmeyi hak etmezdi.

Keşke Yaren ölmek yerine hepimizle yüzleşseydi ve hayatımızdan öyle çıkıp gitseydi.

O zaman Serdar bu kadar dağılmaz ve Bora da kendini bu kadar suçlu hissetmezdi.

Yediğimiz yemeğin üzerine içtiğimiz kahveler de bitmek üzereydi. Masanın duvara bakan kısmındaki geniş koltukta, Bora'yla yan yana oturuyorduk. Tekin karşıımızdaydı, Melisa da onun yanında oturuyordu. Emir geç de olsa geleceğini ve bize katılacağını söylemişti ama hâlâ ortalarda yoktu.

"Tatlı yemek istemediğine emin misin?" diye sordu Tekin.

“Siz gelmeyeli menüye bir sürü şey ekledik ve hepsi müşterilerden tam not aldı.”

Tatlıyı çok sevsem de şu sıralar tatlıyla arama biraz mesafe koymakta yarar vardı çünkü evlendiğimizden bu yana karnımda küçük bir göbek çıkmıştı.

“İstemiyorum ve son kararım,” dedim Tekin’e ikaz dolu bir bakış atarak. “Yediklerime dikkat etmem gerekiyor.”

Zaten birazdan dışarı çıkacak ve başka bir mekâna gidecektik. Bu gece tüm bencilliklerimize rağmen eğlenecektik. Bu düşünce tadımı kaçırsa da gülümsemeye çalışıyor ve Bora’ya bir şey belli etmemeye gayret ediyordum.

“Sen bilirsin Handeciğim,” dedi Tekin. “Teklif var ısrar yok.” Canımı çektiirmek ister gibi menüyü önüne doğru uzattığında “Neler kaçırıldığına bir bak isterim,” dedi böbürlenerek. “Benim mekânım diye söylemiyorum ama tatlılar bir harika.”

Menüye oldukça iştahlı bir bakış atmış olmalıyım ki Bora birden gülmeye başladı ve “Getir Tekin,” dedi elini menünün üzerine koyarak. “Bütün tatlılardan azar azar getir, Hande hepsinin tadına bakacak.”

“Ya hayır ya...” Menüü elimle Melisa’nın önüne doğru ittim. “Melisa al götür şu menüyü. Bunlar benimle dalga geliyor ama sen beni anlarsın. Bir ay sonra gelinlik giyeceğim ben. Kilo almamam lazım.”

Zaten günlerdir evdeyim diye hunharca yemiştım. En azından düğüne kadar dikkat etmem gerekiyordu.

“Ama canın çekti be güzelim,” dedi Bora. Dalga geçer gibi elini pat pat karnıma vurduğunda sinirlenip eline vurdum. Tekin de Melisa da gülmüştü hâlimize.

“Senin de eline dalga geçmek için fırsat geçti bakıyorum da.”

Bora parmağıyla burnuma bir fiske vurdu. “Asla kaçır-mam.”

“Düğün için mekân belirlediniz mi?” Melisa beni kurtarmak ister gibi konuyu değiştirince ona minnetle baktım.

“Halam Çırağan Sarayı diye tutturdu,” dedi Bora o sırada. “Sanırım bize İstanbul yolu görünüyor.”

“Ay gerçekten mi?” Melisa heyecanla ellerini çırpıtığında ondaki heyecanın ikimizde de olmadığını fark ettim. “Ama tabii sizin ne istediğiniz daha mühim. Siz istiyor musunuz ki orayı?”

Bora bana baktı, bu konudaki bütün kararı bana bırakmış gibiydi. Hale Hanım ya da annem ne isterse istesin, her şey benim dudağımdan dökülecek bir çift söze bağlıydı.

“Bilmiyorum,” dedim kafamı sallayarak. İsterdim aslında. Öyle bir yerde kim evlenmek istemezdi ki sonuçta. Ama benim korkularım vardı ve Bora da bunun farkındaydı. Düğün zamanı bütün güvenlik önlemlerinin üst düzeyde tutulacağını bilsem de içim rahat değildi ve olmayacaktı da.

“Ama bir karar vermen gerekiyor.” Bora çoktan soğudugunu unuttuğu kahvesinden bir yudum aldı ve istemsizce yüzünü buruşturdu. “Ulan buz olmuş bu da...”

“Farkındayım ve birkaç güne kararımı vereceğim.” Bu meseleyi baş başa kaldığımız bir zaman konuşsak daha iyi olurdu.

“Hadi kalkalım artık, neyi bekliyoruz?” Tekin saatine baktığında Melisa heyecanla kıpırdandı. Tekin’le aralarında henüz adı konulmuş bir ilişki yoktu, arkadaş gibi takılıyorlardı ama arkadaş da değillerdi. Melisa hâlâ Tekin’den bir adım bekliyordu ama o adım nedense bir türlü gelmiyordu.

“Emir’i beklemiyor muyduk?” diye sordum ortaya. “Geleceğini söylemişti.”

“Evet ama gelmedi,” dedi Bora. “Bu saatten sonra da gelmez galiba.”

“Yine de bir arayın ve kalkacağımızı haber verin,” dedim. “Ayıp olmasın sonra.”

Bora masanın üzerinde duran telefonuna uzandı ve arama kayıtlarına girip son konuştuğu ismin üzerine tıkladı. Telefonu kulağına yasladığında kollarımı masaya koyarak onu izledim.

“Neredesin Emir?” diye sordu doğruca. “Biz kalkıyoruz, gelecek misin gelmeyecek misin?”

Emir ona ne söylüyordu bilmiyordum, sesi dışarı duyulmuyordu fakat her ne söylüyorsa bunun Bora’yı mutlu etmediği aşikârdı. Emir’i dinlerken kaşlarını çatı ve telefonu “Tamam,” diyerek kapattı.

“Kötü bir şey mi olmuş?” diye sordum korkuyla.

“Hayır, hayır...” Bora telefonu masanın üzerine bıraktı. “Neden kötü bir şey olsun bebeğim? Her şey yolunda.”

“Ne bileyim, yüzün düştü birden,” dediğimde Bora gülümsedi ve bana yaklaşıp yanağıma şeffaf bir öpücük bıraktı. “Sorun yok.”

“Ee?” dedi Tekin bize bakarak. “Geliyor muymuş gelmiyor muymuş?”

Bora, Tekin’e imalı bir bakış mı atmıştı yoksa bana mı öyle gelmişti bilmiyordum. “Beş dakikaya buradaymış.”

“Hande?” Melisa bana seslendiğinde bakışlarım Bora’nın durgunlaşan çehresinden ayrıldı. “Madem beş dakikaya kalkıyoruz, öncesinde bir lavaboya gidelim mi?”

“Olur.” Çantamı alarak ayağa kalktığımda Tekin alaycı bir bakışla bizi izliyordu. Sonra Bora’ya döndü ve “Hiçbir zaman anlamış değilim birader,” dedi. “Bu kızlar lavaboya neden yalnız gidemezler?”

Masaya doğru eğildim ve gülerek “Hiçbir zaman anlayamayacaksınız,” dedim.

Bora ve Tekin aynı anda güldüğünde biz masadan ayrılmış ve lavabonun yolunu tutmuştuk.

Melisa her zamanki gibiydi, yüzünde yok denilecek kadar az bir makyaj vardı ve parlak, doğal renkte bir ruj sürecektim olmanın bile kararsızlığını yaşıyordu. Hem Tekin onun için güzel görünmeye çalıştığını fark etsin istiyordu hem de fark edecek diye ödü kopuyordu.

“Âlem kızsın Melisa ya.” Kırmızıya yakın olan rujumu dudaklarıma yedirirken, “İşte bu kadar basit, sürdüm ve bitti,” dedim ne var hunda der gibi. Makyajda ben de doğallıktan

yanaydım ama hiçbir zaman sınırlarım olmamıştı. Özellikle de önemli günler ve gecelerde.

“Ya ama ben hiç alışkın değilim ki.” Melisa ruju hâlâ elinde tutuyordu. “Allah seni inandırсын makyaj yapmaya bile burada çalıştıktan sonra başladım. Far sürmeyi öğrenmek için kırk tane makyaj videosu falan izledim. Gerçi hâlâ sürmeyi beceremiyorum, orası ayrı bir konu ama...”

Ruju hızla Melisa’nın elinden çektim ve “Ne olur az sür, Tekin anlamasın,” diye mızızlanmalarını duymazdan gelecek dudaklarına güzelce sürdüm. Melisa çok güzel bir kızdı ve makyaj da güzelliğini ön plana çıkarıyordu. Tekin neden ona bir adım atmakta bu kadar kararsız davranıyordu anlamış değildim.

“Harika oldu,” dedim Melisa’nın peçeteye attığı bakışları fark ettiğimde. “Sakin söyleyim deme.”

Lavabodan çıkmadan önce aynadan kendime son kez baktım. Üstümde beyaz, omuzları fırırlı, bedenimi saran, tam bir yaz elbisesi vardı. Haziran’ın sonuna yaklaşmış olmamıza rağmen sıcaklar bir türlü bastıramasa da ben yazı getirmiştim. Dalgalı saçlarıma hacim vermek ister gibi saç diplerimi karıştırdım, parfümümü sıktım ve Melisa’nın ardından dışarı çıktım.

Oturduğumuz masaya yürüdüğümüz sırada “Masaya bak,” dedi Melisa. “Emir yanında bir kızla gelmiş.”

Normal bir durumdu, Emir bekâr adamdı ve bir kız arkadaş olabiliirdi fakat masaya baktığımda kaşlarımı çatmadan edemedim. Emir’le birlikte gelen kız, koca masada oturacak yer mi bulamamıştı da az önce benim kalktığım yere mi oturmuştu?

“Bora’ya çok yakın oturuyor,” dediğimde Melisa beni onayladı. “Ever, benim de garibime gitti. Ama acaba liseden bir arkadaşları falan olabilir mi?”

Bora, Emir ve Tekin’in aynı zamanda lise arkadaşları oldukları düşünüldüğünde bu fikir bana mantıklı geldi. Fakat tam o dakika, aklımı kemiren bir ihtimalla duraksadım.

Deniz olabilir miydi?

Hislerimde yanılmazdım ama o an yanılmayı çok istedim. Hızlı adımlarla masaya ulaştığımda Bora'nın diğer tarafındaki boşluğa oturdum ve bakışlarımı sorgular bir tavırla Bora'nın gözlerine diktim. Bora, bakışlarını yanında oturan kıza çevirdiğinde benim de bakışlarım ona çevrildi ve o an göz göze geldik.

"Tanıştırayım," dedi Bora elimi tutarken. "Eşim, Hande." Bakışları bana döndüğünde tahminimde yanılmadığımı anladım. "Ve liseden arkadaşımız, Deniz."

Deniz, Bora'nın liseden sevgilisi olan Deniz. Uğruna Emir'le kavgaya ettiği, ilk sevgilisi olan Deniz.

Ve şu an karşımda, Bora'nın yanında duruyordu. Kıskançlık insanda akıl bırakmayan, acıtan ve kıvrandıran bir duyguydu. Sadece birkaç dakika içinde tüm iliklerime işlemiş ve yok etmişti içimdeki mutluluğu. Hissettiğim tek duygu kıskançlık da değildi üstelik. Öfke de onunla aynı masada, diğer baş köşede oturuyordu.

Bora'nın telefonda Emir'le konuşurken yüzünün neden düştüğü şimdi belli olmuştu. Emir buraya Deniz'le birlikte geleceklerini söylemişti ve Bora bu durum karşısında kötü hissetmişti.

Karışmış mıydı aklı? Eskileri, ilkleri ve yaşadıkları güzel hatıraları mı anımsamıştı? Mesela ne kadar ileri gitmişlerdi? Onu da öpmüş müydü beni öptüğü gibi? Hatta daha fazlası... Düşünmek bile çıldırmama sebebi.

"Merhaba Hande."

Deniz bana elini uzattığında içimi çürüten düşünceler bir köşeye çekildi. Bora'nın bakışları yüzümdeydi. Tepki vermemden tedirgin olmuş gibiydi, bunu soğuk bakışlarına asla yansıtmasa da ben anlayabiliyordum, zira artık onu tanıyordum. Ama endişe etmesine gerek yoktu. Ben onun gibi değildim. Herkesin içinde bu duruma tepki gösterecek kadar şursuz değildim.

"Merhaba." Deniz'in bana uzattığı elini yavaşça kavra-

dım. “Deniz...” Adını hafızamda yokluyormuş gibi düşünceli bir ifadeyle gülümsedim. “Bora bana senden hiç bahsetmemişti.”

Yalan da sayılmazdı. Bora bana hiçbir zaman Deniz’i anlatmamıştı. Ben tüm sınırları zorlayarak öğrenmiştim Deniz’i. Asıl öğrenmek istediğim şey Bora’nın Emir’le arasındaki husumetti ve o akşam meselenin aslını öğrenirken Deniz de sürpriz bir şekilde ortaya çıkmıştı.

“Öyle mi?” Deniz elini elimden çekerken kaşlarını kaldırdı. Şaşırmış ya da bozulmuş gibi bir hâli yoktu. “Doğrudur, Bora her zaman ketum bir karaktere sahipti.” Bakışları Bora’ya çevrildiğinde manidar bir tebessüm etti. “Hiç değişmemiş.”

Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum fakat gülümsemeye devam ettim. Kimse, Bora bile bu durumdan rahatsız olduğumu anlamamalıydı. En azından gece bitene kadar.

Bakışlarım Deniz’in diğer tarafında oturan Emir’e kaydı. Bir elini oturdukları koltuğun tepesine uzatmış, bacaklarını da birbiri üstüne atmıştı. Keyfi gayet yerindeydi.

“Ne zaman döndün Deniz?” Tekin bu soruyu sorduğunda rahat bir nefes aldım. Zira Deniz’in dikkatli bakışları başka türlü üstümden çekilmeyecekti. “Haberimiz olmadı hiç.”

Deniz liseden sonra yurtdışına yerleşmişti, bildiğim kadarıyla bir süre sonra da görüşmeyi kesmişlerdi. Fakat şu anki vaziyetten anlaşıyordu ki Emir, Deniz’le görüşmeye devam etmiş.

“Üç gün oluyor.” Deniz rahat bir tavırla arkasına yaslandı. “Aslında bugün, buraya gelişim hiç hesapta yoktu. Emir ısrar edince kıramadım. Sizin kadar bana da sürpriz oldu.” Sözlerinin ardından bakışlarını önce Bora’ya, ardından tekrar bana çevirdi. “Umarım rahatsızlık verip planınızı bozmamışımdır.”

Zeki bir kızdı. Aklınca kafama neden rahatsızlık duyacağım sorusunu bırakacak ve eskiden Bora’yla sevgili oldukları fikrine kapılmamı sağlayacaktı. Sessiz kaldım ve verilecek yanıtı Bora’ya bıraktım.

“Rahatsız olmadık,” dedi Bora, vurdumduymazlığıyla içimdeki öfkeyi körüklediğinden habersizdi. “Sürpriz oldu evet.” Bakışları Emir’e kaydı. “Emir sever sürprizleri.”

“Severim.” Emir, Bora’ya bakarak göz kırptı ve ardından, “Bir şey içer misin Deniz?” diye sordu ona bakarak. “Mekân Tekin’in biliyorsun. Rahat ol.”

“Evet,” dedi Tekin gülümseyerek. “Ne söyleyelim sana?”

“Soğuk bir kahve alabilirim aslında,” dedi Deniz parmaklarındaki eklem yüzükleriyle oynarken. Görünen o ki buradan hemen kalkamayacaktık. Ama ben bu duruma kaç dakika daha dayanabilecektim hiç bilmiyordum.

Tekin çalışanlarından birine seslendi ve Deniz’e kahve getirmelerini söyledi. O sırada Emir de kahve içmek istediğini söylediğinde Bora göz ucuyla Emir’e ters bir şekilde baktı ve bu gözümden kaçmadı.

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve sırtımı geriye yaslar-ken bakışlarımı Deniz’e diktim. Tekin’le konuştuğu için dikkati ondaydı, ona baktığımı fark etmezdi. Bembeyaz bir teni, çekik kahverengi gözleri, küçük fakat dolgun dudakları ve uzun, kalkık bir burnu vardı. Yanakları hafif çilliydi ve yüzü kemikliydi. Omuzlarında biten düz saçları bakır kızılıydı ve bir renk bir kadına ancak bu kadar yakışırdı. Üstünde beyaz, crop bir gömlek, altında da açık mavi bir şort vardı. Güzel bir kız olduğunu inkâr edemezdim. Zamanında Bora ve Emir onun için kavga etmekte haklılardı.

Telefonum mesaj bildirimiyle titrediğinde dikkatim dağıldı, telefonu masanın üstünden çekip dizlerimin üzerine bıraktım ve ekranına baktım. Mesaj Melisa’dandı.

Biraz gülümse, kıza çok kötü bakıyorsun.

Ah, hayır. Kimsenin bir şey anlamasını istemiyordum. Duygularımı gizleme konusunda Bora’dan daha ketum olabiliyordum istediğim zaman. Başarabiliirdim.

“Peki ne zaman geri dönüyorsun?”

Bu soruyu soran da Tekin’di. Neyse ki Bora muhabbete katılmayarak sinirimi daha fazla zıplatmıyordu.

“Dönmiyorum.” Masaya yanaşan garson kahveleri bırakıp geri çekildi. Emir, Deniz’in kahvesini önüne ittiğinde Deniz de Emir’e teşekkür eder gibi gülümsedi ve tekrar Tekin’e baktı. “Artık buradayım. Şimdilik annemin yanındayım ama kendime ev bakıyorum. Düzenimi kurar kurmaz hayal ettiğim kliğini açacağım.”

“Vay canına!” dedi Tekin gizleyemediği bir şaşkınlıkla. “Lisedeyken sürekli bunu söyler dururdun. İleride iyi bir psikiyatrist olacağım ve kendi kliniğimi açacağım diye...”

Psikiyatristti demek. Ve Ankara’ya yerleşip kendi işini kuracaktı. Harika.

“Aklıma koyduğumu ne zaman yapmadım ki?” dedi Deniz gülerek. Şaşırtıcı bir özgüveni vardı. “Yıllarca kendimi buna şartlandırmıştım. Günün birinde gerçekleştireceğim kesindi.”

“En büyük destekçin benim, biliyorsun değil mi?” dedi Emir o sırada. Geldiğinden beri bakışlarından sakınmadığı bir hayranlıkla Deniz’e bakıyordu. Deniz’e karşı hâlâ duyguları var gibiydi. “Hem maddi hem de manevi.”

“Biliyorum ve teşekkür ederim.” Deniz başını omzuna doğru eğerken Emir’e minnetle baktı. “Manevi desteğine her türlü açığım ama maddi desteğe ihtiyacım yok. Yıllarca orada hem okudum hem de çalıştım. İyi bir birikimle döndüm, para önümde engel değil.”

“Olsun, yine de bir şeyler hesap ettiğin gibi gitmezse...”

“Biliyorum,” diyerek Emir’in sözünü kesti Deniz. “Kimi arayacağımı biliyorum.”

“Kliğini nereye açmayı düşünüyorsun?” diye sordu Tekin. “Var mı aklında bir yer?”

Deniz’in bakışları tekrar Tekin’e çevrildi. “Kafamda birkaç seçenek var ama önce araştırmam lazım. Biraz zaman alacak.”

Masada birkaç dakika daha bu konu döndü. Konuşmaya ara ara Melisa da katılıyordu ama Bora ve ben suskunduk. Bora’nın sessizliği kafamı kurcalıyordu. Ne düşündüğünü ne hissettiğini anlayamıyordum. Sadece ters bir şekilde Emir’e

bakıyor ve bunu yaparken benim neler düşüneceğimi de umursamıyordu. Bu gece ikimiz için de zor bitecek gibi görünüyordu.

“Yalnız ne iyi oldu böyle, tıpkı eski günlerdeki gibi... Özlemedim desem yalan olur, çok özlemişim hepinizi.” Deniz’in bakışları dakikalar sonra yeniden Bora’ya çevrildiğinde gülümsemeye devam ediyordu. “Bu arada, çok geçmiş olsun Bora. Olanları duyduğumda çok üzüldüm. Umarım tekrarı yaşanmaz.”

Deniz neyden bahsediyor ve ne için geçmiş olsun diyordu anlamamıştım. Bora’nın içeri girip çıkmış olmasına mı yoksa günler önce sözde vurulup, iki gün içinde iyileşmiş olmasına mı?

“Umarım,” diye karşılık verdi Bora. “Geçti gitti.”

“Evlendiğini duyduğumda çok şaşırdım. Senden hiç beklemiyordum,” dedi Deniz. Sözlerinin ardından bana meraklı bir ifadeyle baktı. “Nasıl tanıştığınızı dinlemek isterim doğrusu.”

Bora bana bakarak gülümsediğinde ben de gülümsedim fakat gülümsemem yapaydı. Ne anlatacaktık Deniz’e? Bizim iyi bir tanışma hikâyemiz yoktu. Hem Deniz, Emir’le görüşmeye devam ediyorsa hikâyemizi az çok biliyor olmalıydı. Hakkımızda çıkan haberlere de muhakkak denk gelmiş olmalıydı.

Nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilemediğimden susup topu Bora’ya atsam da Deniz bakışlarını ısrarla benim yüzümde tutuyordu.

“Bir seneden biraz fazla oluyor,” dedim düşünceli bir sesle. Şu an haziran ayındaydık ve geçen sene bu zamanlar, Bora kâbus gibi peşimdeydi.

“Bir sene, dört ay önce,” dedi Bora kesin bir dille. “Seni gördüğümde günlerden cuma, aylardan şubatı. Hiç unutmam.”

Bu benim bile bilmediğim bir ayrıntıydı ve şu an Deniz sayesinde öğreniyordum. Yüzüme ister istemez sahici bir gülümseme yerleşirken, “Babalarımız sayesinde tanıştık diyebiliriz,” diye devam ettim. Uzun uzun anlatacak bir şey

yoktu, olsa da anlatmaya hevesli sayılmazdım zaten. Belki de bu yüzden Tekin araya girdi ve “Sadece bu kadar mı?” diye sordu bana bakarak. “Bora’yı peşinde nasıl köpek ettiğini anlatmayacak mısın?”

Sessizce güldüğüm sırada “Tekin...” diye uyardı Bora ama kızmış gibi değildi. “O mevzulara girmeyelim istersen.”

“Bana göre hava hoş,” dedi Tekin dudak bükerek. “Deniz merak etti diye şey ettim ben.”

“Şey etme sen.”

Deniz gülümsemeye devam ederken, “Seni mutlu gördüğümü sevindim,” dedi Bora’ya bakarak. Sanki en son hatırladığı Bora mutsuzmuş ve onun da bu mutsuzluk da payı varmış gibi bir tavır takınmıştı.

“Mutluyum,” dedi Bora. Eli belime uzandı ve beni kendisine doğru çekerek aramızdaki mesafeyi kapattı. Ama böyle yaparak elimden kurtulamayacaktı.

Deniz anlattı, biz dinledik. Okul anılarından, yurtdışı hayatından ve tanıdığı ilginç insanlardan bahsetti. Anlatırken kahvesini oldukça yavaş içmiş ve kalkmak üzere olan bizi bir saat daha buraya çivilemişti.

Sonunda kendimi tutamadım ve “Ne zaman kalkacağız?” diye sordum. Deniz’in muhabbeti ben hariç herkesi sarmış gibi görünüyordu. Herkes yerinden memnundu. “Planımız burada oturmak değildi ya hani...”

Deniz bana dikkatle baktı. Ondan rahatsız olduğumu hissetmiş gibiydi ama bu durum onu nedense hiç rahatsız etmemişti.

“Evet hadi kalkalım,” dedi Tekin, bakışlarıyla kolundaki saati kontrol ederken. “Mert’e geleceğiz diye söz verdim. Locada bize yer ayırttı, gitmezsek ayıp olur şimdi.”

“İyi tamam, kalkalım,” dedi Emir. Hep birlikte ayağa kalktığımız sırada bakışlarım Deniz’in üzerindeydi. O da nu bizimle gelecekti?

Dışarı çıktığımızda Melisa, Tekin’in arabasına yürüdü. Deniz ise Emir’in arabasına ilerliyordu. Kimseyle vedalaş-

madığına göre o da bizimle geliyor demekti ve bu durum beni hepten gerecekti.

Bora anahtarı valeden teslim alırken ben herkesten önce kapıyı açıp arabaya oturdum. Bora'nın arabası en öndeydi. Emniyet kemerimi takarken bakışlarım yan aynaya takıldı ve Deniz'in bu tarafa baktığını gördüm. Bakışlarının kimde olduğuyşa apaçık belliydi.

Bora da arabaya bindiğinde kimseyi beklemeden çalıştırıp gaza bastı ve bulunduğumuz caddeden uzaklaştı. O konuşana kadar bekledim, ağzımı açıp tek kelime bile etmedim.

Bora sonunda, “Haberim yoktu,” diyerek sessizliği dağıttı. Şimdiye kadar susmuş olması, beni düşüncelerim konusunda haklı olduğuma iyiden iyiye inandırmıştı.

“Haberin vardı,” dedim soğuk bir sesle. “Emir’i aradığında Emir sana Deniz’le beraber geleceklerini söyledi, değil mi?” Dakikalar sonra bakışlarım yüzüne çevrildi ama Bora bana bakmadı. Tüm dikkati yoldaydı. “Kalkıp gitmek için zamanımız vardı ama sen bana eski sevgilinin geleceğini söylemedin bile.”

“Hande...”

“Konuşmak istemiyorum,” diyerek kestim sözünü. Bu konu, kısaca konuşarak geçştirebileceğimiz kadar basit değildi. “En azından şimdilik.”

“Hande,” dedi Bora tekrar. Kısa bir an için yüzüme baktı. “Haber vermediğim için kızmakta haklısın ama inan bana Deniz meselesi geçmişte kaldı.”

Bu yüzden miydi Deniz’i gördüğünden beri değişen tavırları? Bir anda sessizleşmişti, keyfi kaçmıştı ve bir saattir yüzünden düşen bin parçaydı. Deniz gelmişti ve Bora sanki dağılmıştı. Hangisine inanacaktım? Sözlerine mi yoksa gözlerimle gördüklerime mi?

“Geçmişte kalmış olması hiçbir şeyi değiştirmiyor Bora,” dedim sesimin tonuna dikkat ederek. Kısandığı için kendini kaybeden ve saçma sapan tutumlar sergileyen biri olmayacaktım. “Sen sırf benim eski sevgilim diye Melih’e dünyayı dar

etmiş adamsın. Nasıl benden ortada hiç tuhaf bir durum yokmuş gibi eski sevgilinle aynı masada oturmamı beklersin? Sen Melih'in ağzından burnundan kan getirdin, ben neden senin eski sevgilinin elini sıkmak zorunda kaldım, söyler misin?"

Bora dalmıştı. Beni dinlediği için mi yoksa akıllı bambaşka düşüncelerle çevrili olduğu için mi bilmiyorum fakat kırmızı ışığın yandığını son anda fark ederek frene sertçe basmıştı.

"Aynı şey mi?" diye sorduğunda kaşları çatıktı. "Melih piçini karıştıрма şimdi..."

Kendimi daha fazla tutamadım ve "Aynı şey değilse ne o zaman?" diye sordum sertçe. "Ben hiçbir fark göremiyorum."

"Çocuktuk biz," dedi Bora gözlerimin içine bakarken. "Senin Melih'le yaptığın gibi evlilik planları yapmıyorduk, sadece eğleniyorduk, asla ciddi bir şey değildi. Ayrıca hatırlatmak isterim ki Melih tam bir pislikti, ağzını yüzünü dağıtmamı fazlasıyla hak etmişti. Babamla bir olup para için seni sattığını unuttun mu?"

Unutmamıştım. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin asla da unutmazdım.

"Konumuz bu mu?" diye sordum inanamıyormuş gibi. "Lafı çarpıtarak konuyu değiştiremezsin. Hem ne çocuğu ya? On sekiz yaşında çocuk mu olur? Madem asla ciddi bir şey değildi neden Emir'le birbirinize girdiniz o zaman?"

"Hande..." Bora burnundan sert bir nefes alıp verdi. "Neredeyse on yıl öncesinde kalmış bir olay bu." On yıl değil, sekiz yıl. "O zamanlar yaşananların şu an hiçbirimiz için bir önemi yok."

Beni buna inandıramazdı zira tavrı, söylediği her sözün aksini tasdikler gibiydi. Sorduğum her soruya verecek bir cevabı olabilirdi ama dumura uğramış bakışlarını bana asla izah edemezdi. Bu yüzden sustum çünkü düşünmem lazımdı, emin olmam lazımdı ve bir şeyleri tartışmak için erkendi.

Bakışlarımı yola çevirip sessizce gideceğimiz yere ulaşmayı bekledim fakat Bora karşımıza çıkan ilk kavşaktan dönüşü yaptığında kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Neden döndün geri?"

"Eve gidiyoruz," dedi Bora bana bakmadan.

"Neden?" diye sordum şaşkınca.

"Çünkü Deniz'den rahatsız oldun. Seni istemediğin biriyle aynı ortama sokamam. Aynı durumda olsam ben de bundan hoşlanmam."

Benim asıl hoşlanmadığım Bora'nın şu anki tavrı ve tek başına verdiği karardı. "Bana sordun mu?" diye çıkıştım. "Belki ben eve gitmek istemiyorum. Belki ben Deniz'e rağmen gülüp eğlenmek istiyorum?"

O mekâna gidecektik. Benim için zor olsa da Deniz'in bulunduğu o ortama girecektik ve ben gece boyu Bora'yı izleyecek, düşüncelerimde haksız olduğuma inanmak için sabırla bekleyecektim.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sordu Bora. Sesindeki ciddiyetin aksine dudakları kıvrılmıştı.

"İstiyorum," dedim kafamı sallayarak. "O kızın sonradan gelip planımızı bozmasına izin vermeyeceğim. Ve ayrıca onu sorun ettiğim için gelmekten vazgeçtiğimi de düşündürmeyeceğim." Koltuğun üstündeki aynayı indirip kendime baktım. "Şimdi az önce yaptığın gibi ilk kavşaktan geri döner misin?"

Makyajım bozulmamıştı, bir saat önce lavaboda kontrol ettiğim gibiydi. Aynayı yukarı kaldırdığım sırada bakışlarım Bora'ya çevrildi. Benim sinirlerim altüst olmuş durumdaydı ama o gülümsüyordu.

"Koruk olan ne?"

Bora sol kolunu cama dayamış, yüzünü de avucuna yaslamıştı. "Kıskanman hoşuma gitti."

"Kıskanmadım," dedim ciddiyetle. "Sadece kızgıyım. On yıl önceki meselenin neyini kıskanayım?"

On yıl kısmına özellikle vurgu yapmam Bora'yı daha da güldürürken elini dudaklarına yasladı ve "Peki," diye mırıldandı, sen onu külahıma anlat der gibi. "Öyle olsun. Ama şimdiden anlaşılmış, oraya gitmeyi ben değil, sen istedin. Sonradan beni suçlamak yok."

"Ben sen değilim," dedim umursamaz bir tavırla. Onu

suçlayıp suçlamayacağım konusuna gelince, buna gece bittiğinde karar verecektim. Zor bir sınav Bora'yı bekliyordu. Ama bu ilk ve son olacaktı. Bir daha kesinlikle Deniz'le aynı ortamda bulunmayacaktık.

Dakikalar sonra gideceğimiz yere vardığımızda Bora arabayı valeye teslim etmiş ve içeri geçmeden önce elimi tutmuştu. Mekâna herkesten sonra varmamız dikkatlerden kaçmamıştı, bize ayrılan locaya doğru ilerlediğimiz sırada hepsi de dönüp bize baktı. Gözlerini üzerimizden ilk çekense Deniz oldu. Tekin, Melisa'yla, Emir de Deniz'le aynı koltukta yan yanaydı.

Boş olan koltuğa geçip oturduğumuzda “Yolu mu şaşırdınız?” diye sordu Tekin takılır gibi. “Halbuki Bora iyi bilir buranın yolunu.”

Tekin'in imasına karşı burun kıvrırken, “Bir yere uğramamız gerekti,” diyerek geçiştirdim. “Her şeyi bilmek zorunda değilsin Tekin.”

Alaycı bir tavırla gülerken, “Karı koca arasına girilmez diyorsun yani?” dedi Tekin.

“Öyle,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Umarım senin de evlendiğin günleri görürüz.” Melisa'ya bakarak göz kırptığımda yuvarlak masaya uzanıp menüyü elime aldım. “Ne içiyoruz?” diye sordum. Sipariş vermek için bizi beklemişlerdi.

Melisa ve ben alkolsüz birer kokteyl tercih etmiştik fakat diğer herkesin tercihi alkolden yana olunca Bora'ya uyarıcı bir bakış atmıştım. Alkol ona yaramıyordu, en son içtiğinde neler olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Bora ne düşündüğümü anlamış gibi kulağıma eğilmiş ve iki kadehten fazla içmeyeceğini söyleyerek beni kısmen ikna etmişti.

İçeceklerimiz masaya geldiğinde herkes kendine ait bardağı kavradı ve tokuşturmak için havaya kaldırdı. Fakat Bora elindeki kadehi ortaya değil, bana doğru kaldırınca herkesin eli havada kaldı.

“Yokluğuna çok sigara yaktım,” dediğinde dudaklarımda sarhoş edici bir gülümseme vardı. “Şimdi izninle, bu kadehi varlığına kaldırıyorum.”

Ortam öyle gürültülüydü ki Bora'nın sözlerini benden başka duyan olmamıştı. Zaten Bora da sadece benim duymamı istemişti ama masadaki herkes Bora'nın ne söylediğini merak etmiş gibi bize bakıyordu.

“Ne bakıyorsunuz?” diye sordu Bora. “Kırk yılda bir içiyorum ben, kadehimi sevdiğim kadına kaldıracaktım tabii ki.”

“Bize de kaldırsan fena olmazdı,” dedi Emir sırtarak. “Deniz’in yıllar sonra yeniden aramızda olmasının şerefine mesela.”

İstemsizce gözlerimi devirdim. Anlaşılan bu gece, Emir’i boğmamak için kendimi zor tutacaktım.

“İkinci bir kadehi içecek olsaydım, belki...” Bora tek yudumda bitirdiği kadehi masaya bıraktı. “Biliyorsun, içmiyorum.”

“Bilmez miyim...” Emir bir şeyler daha söyleyecekti ki Melisa’nın araya girmesiyle sustu. “Size baktıkça gerçek aşka olan inancım artıyor.” Kokteyl bardağını elinde hafifçe sallarken safça gülümsüyordu. “Herkes nasip olmaz böylesi.”

“Bora şanslı adam,” dedi Tekin.

Melisa ona baktı ve “Bence Hande daha şanslı,” dedi. “Bu zamanda Bora gibi seven bir erkek yok.”

“Bora güzel seviyor.” Emir tekrar araya girdi. Kadehinden büyük bir yudum alırken bakışları üzerimizdeydi. “Zamanında Deniz’i de böyle severdi.”

Bu sözlerin ardından yüzümdeki içten gülümseme tuzla buz olurken bakışlarım Deniz’e çevrildi. Emir bunu bilerek mi söylemişti anlayamadım fakat Deniz de şaşkıncı, benden hızla kaçırıldığı bakışlarının ardından Emir’e kızgınlıkla baktı.

“Pot mu kırdım?” diye sordu Emir bozulmuş gibi. “Hande bilmiyor muydu?”

Biliyordum veya bilmiyordum. Böyle bir şeyi benim yanımda söylemesi mi gerekirdi?

“Biliyorum,” dedim kafamı sallayarak. Deniz’le ilk tanışma faslımızda, Bora’nın ondan hiç bahsetmediğini söylemiş

olmama, şu an geçmişte sevgili olduklarını biliyor olduğumu söylemem çelişiyordu. "Bora yoldayken söyledi."

Neyse ki çabuk toparlamıştım. Sinirden yanaklarımı ısırtırken arkama yaslandım ve daha fazla konuşmamak için içeceğimden peş peşe yudumlar aldım. Bora sessizdi. Tek yaptığı, Emir'e öldürücü bakışlar atmaktı.

"Canını sıktıysam özür dilerim," dedi Emir bana. Bora'nın ona olan bakışlarından tırsmış gibiydi. "Ben böyle şeylere pek takılmam, senin ne hissedebileceğini düşünemedim o yüzden."

"Özre gerek yok çünkü canım sıkılmadı." Bora'ya gülümseyerek bakmam bile Bora'nın ifadesini yumuşatmamıştı. "Geçmiş gitmiş bir mesele sonuçta."

"Öyle," diyerek sessizliğini bozdu Deniz. Elindeki kadehi masaya bıraktı ve rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Geçmiş geçmişte kaldı."

Bora hâlâ sessizdi.

"Tamam, öyleyse sıkıntı yok." Emir, sanki hepimizin tadını kaçırmamış gibi gülümserken, Tekin konuyu değiştirmek ister gibi "Aklım Serdar'da," dedi birden. "Gülüp eğleniyoruz ama içim çok buruk be. Serdar hiç aklımdan çıkmıyor."

"Serdar kim?" diye sordu Deniz. O da konunun bir an önce değişmesini istiyordu. Serdar'ı tanımaması normaldi çünkü Serdar, Bora ve Tekin'in arkadaşlığına liseden sonra dahil olmuştu.

"Çok yakın bir arkadaşımız," dedi Tekin sakallarını sıvazlarken. "Yakın bir zamanda nişanlısı intihar etti. O günden beri pek iyi değil kendisi."

"Yaa... Çok üzüldüm." Deniz şaşkın bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. "Nişanlısı da arkadaşınız mıydı? Neden intihar etti peki?"

İntihar etmedi, öldürüldü. Ölümüne de intihar süsü verildi. Bu gerçeği bu masada Bora ve benden başka bilen yoktu. Bu yüzden ikimiz de suskunduk.

"Bilmiyoruz Denizcim," dedi Emir içmeye devam ederken.

“Yani Tekin ve Bora’nın bildiği bir şey var mı bilemem ama bildiğim kadarıyla onlar da pek bir şey bilmiyor bu konuda.” Teyit etmek ister gibi Bora’ya baktı. “Öyle değil mi Bora?”

“Şüpheli bir ölüm bana kalırsa,” dedi Bora dakikalar sonra. Tekin, Bora’nın neyden bahsettiğini anlamak ister gibi Bora’ya dikkat kesildi. “Ölümünün intihar olduğundan şüpheliyim.”

Aklım karışmıştı. Bora neden akıllara soru işareti bırakmak ister gibi konuşuyordu anlayamadım fakat bir bildiği olsa gerekti.

“Başka ne olabilir ki?” diye sordu Tekin gözlerini kısarak. “Ne yani? Yaren intihar etmemiş, onu biri öldürmüş olabilir mi demek istiyorsun?”

“İhtimaller dahilinde.” Bora’nın rahat bir tavrı vardı. Bakışları kısa bir an gözlerime değdiğinde ne yaptığının farkındayım der gibi baktı. “Yaren kendini öldürecek bir kız değildi. Sizce öyle miydi?”

Masaya kısa bir sessizlik çöktü, herkes düşünceli bakışlarını birbirinin yüzünde gezdirdi ve sonunda ilk konuşan Melisa oldu. “Bu konuda Bora’ya katılıyorum ben.” Yarısını anca içtiği kokteyl bardağını masaya bıraktı. “Ben Yaren’i sizin kadar tanımıyorum ama sadece tanıdığım kadarıyla bile söyleyebilirim ki Yaren’de kendini öldürecek bir tip yok.”

“En iyisi siz bu fikirlerinizi Serdar’ın yanında da dillendirmeyin,” dedi Tekin rahatsız olmuş gibi. “Zaten toparlanmıyor, hepten dağılır. Üstüne bir de bu işin peşine takılır.”

“Serdar zaten böyle düşünmüyor mu?” diye sordum Tekin’e bakarak. “Başından beri Yaren’in kendini asla öldürmeyeceğini söyleyip duruyor.”

“Evet ama onun söylemesi başka, sizin de bu düşünceye destek vermeniz başka... Serdar’ın kafası zaten bulanık, birinin daha onun gibi düşündüğünü görürse bu düşünceden asla vazgeçmez.” Tekin dile getirmiyordu fakat Yaren’in bu araştırmaya değmeyeceğini düşünüyor ve bir an önce varlığı gibi yokluğu da Serdar’ın hayatından çıksın istiyordu. “Etem polisler Serdar’ın evinde günlerce inceleme yaptılar, dedğiniz

gibi olsa şüpheli bir duruma rastlamazlar mıydı? Ben Yaren'in intihar ettiğini düşünüyorum. Allah aşkına, kim öldürmek istesin ki o kızı?"

"Orasını bilemeyiz işte," dedi Bora. Tahmin ettiğim gibi kafaları bulandırmaya çalışıyordu ama bunu neden yaptığına dair bir fikrim yoktu.

Bu mesele Deniz'in dikkatini çekmiş olacak ki "Sorun olmazsa meselenin aslını baştan anlatır mısınız?" dedi merakla.

Kimseden ses çıkmayınca da "Serdar'la Yaren uzun zamandır sevgiliydi," dedim. Deniz'in, Emir'in kırdığı pottan beri bana uğramayan bakışları çekingen bir tavırla yüzüme çevrildi. "Geçen ekimde nişanlandılar, ilişkilerinde bizim bilmediğimiz bir pürüz var mıydı bilmiyorum ama her şey yolunda gibiydi. Hatta düğün hazırlıklarına bile başlamışlardı. Bu yaz evleneceklerdi." Gerçeği tüm çıplaklığıyla bilmek fakat anlatamamak, dilimde buruk bir tat bıraktı. Bu hikâye, en azından Serdar için böyleydi. Ve diğer herkesin bildiği de bu şekildeydi. "Ama Yaren son anda ayrılık kararı almış sanırım," dedim, bakışlarımı parmaklarımın arasında çevirdiğim bardağıma indirdim. "Serdar'la da bunun üzerine tartışmışlar. Aralarında ayrılık rüzgârlarının estiği o akşam Serdar, Yaren'i kendi evinde yalnız bırakıp dışarı çıkmış." Derin bir nefes aldığımda bakışlarım tekrar Deniz'e çevrildi. "Ama ne yazık ki döndüğünde Yaren'in ölüsüyle karşılaştı. Hepimiz oradaydık, çok hazin bir andı."

Deniz beni ilgiyle dinliyordu. Dahasını da anlattım. Yaren'in şımarık tavırlarına rağmen Serdar'ın onu sevdiğini, üzerine nasıl titredığını ve ölümünün ardından nasıl dağılıp kendine gelemediğini.

"Anlattıklarınızdan bile Yaren'in intihar etmeyecek bir kız olduğu kanısına varılabilir," dedi Deniz düşünceli bir sesle. "Bence Bora şüphelerinde haklı. Yaren öldürülmüş olabilir."

"Çok fazla Amerikan filmi izlediniz galiba," dedi dakikalardan beri susan Emir. "Dümdüz intihar işte. Kim öldürsün Yaren'i? Neden öldürsün?"

Fakat Tekin hâlâ aynı düşüncede değil gibiydi. Kafası karışmıştı.

Masadaki sohbet bir süre daha Serdar ve Yaren meselesi üzerinde dönmüş, sonrasında farklı konuya sürüklenmişti. Ve saatler akıp gitmişti. Konu konuyu açmıştı fakat Bora gece boyu ya susmuştu ya da kısa cevaplarla katılmıştı. Onu izlemekten, hâl ve hareketlerini ölçüp biçmekten ve Emir'in o cümlesini kafamda döndürmekten ben de sohbete pek dahil olmamıştım.

Zamanında Deniz'i de böyle severdi.

Mekândan sabaha karşı ayrıldığımızda, yol boyunca Bora'nın dalgın ve düşünceli hâlini izlemiş fakat ağzımı açıp tek kelime etmemiştim. O da konuşmamıştı. Eve vardığımızda sadece uykusunun olmadığını ve biraz daha oturacağını söylemişti. Bense yine tek kelime etmeden kendimi odaya atmış ve üzerimi değiştirir değiştirmez yatağa kıvrılmıştım.

Bir saattir yataktaydım. Şafak sökmek üzereydi ve ben hâlâ uyumamıştım. Çünkü Bora yanımda yoktu. Çünkü kafamda birbirinden kıskırtıcı ihtimaller geziyordu ve gururum hiçbirini kaldırmıyordu.

Bora, Deniz'le aralarındaki ilişkinin yıllar öncesinde kaldığını ve çocukça bir şey olduğunu söylüyordu. Fakat Deniz'i gördüğünden beri vurgun yemiş gibiydi ve bu hâlini hiçbir şey açıklamıyordu. Beni çıldırtan da buydu. Karşısına geçip doğru düzgün bir cevap almazsam asla uyuyamayacağımı biliyordum. Hatta günlerce sürebilirdi bu. Ama inat etmiştim. O bir şey açıklamadıkça ben neden böyle davrandığımı sormayacaktım. Karşısına geçip Deniz yüzünden mi bu hâldesin diye sormak gururumu paramparça ederdi.

Bora tam olarak ne yapmaya çalışıyordu?

Kendime, gururuma ve içimdeki kırgınlığa tüm gücümle direndim. Dakikalar akıp gitti ve karanlık yerini kurşuni bir aydınlığa bıraktı. Sonunda pes ederek yataktan çıktım. Bensiz tek bir gece geçirmek istemediğini, bensiz bir sabaha uyanmaktan nefret ettiğini söyleyen Bora, daha yolun başındayken beni bu yatakta yapayalnız bırakmıştı.

Bana bir cevap, bir açıklama borçluydu.

Bir hışımla açtığım kapının ardından merdivenleri ağır ağır indim. Adımlarım salona yöneldi çünkü Bora en son salondaydı. Ve hâlâ buradaydı, büyük koltuğun tam ortasında oturuyordu. Bacakları genişçe açıktı, kafasını koltuğa yaslamış, tavanı izliyordu. Üzerindeki toprak rengi gömleğin düğmelerini de yarıya kadar açmıştı. Hiçbir şey söylemeden, durup birkaç dakika boyunca onu izledim. Geldiğimi fark etmemiş olması imkânsızdı ama bana kafasını bile kaldırıp bakmamıştı.

“Bana neden bu hâlde olduğunu söyleyecek misin?”

Sesimin kırılgan bir tınıda çıkmasına engel olamadım. Ben böyle bir tavra alışkın değildim. Böyle bir uzaklığa, böyle bir soğukluğa... Bora bana en kızgın olduğu zamanlarda bile benden bu kadar kopmuş değildi. Şimdi neden bu hâldeydi, anlamak mümkün değildi.

Keşke bu an, kötü bir kâbus olsaydı.

“Sence neden?” Bora kafasını koltuktan kaldırıp yüzüme baktığında bakışları beni ürküttü. Öyle tuhaf bakıyordu ki aramızdaki mesafeye rağmen geri atmak istedim. “Sence neden bu hâldeyim?”

“Bilmiyorum,” dedim. *Bilmiyorum ve hiçbir şey anlamıyorum.* “Sen söyle.”

Bora ayağa kalktı. O sırada bakışlarım önüne çektiği sehpaye takıldı. Sehpanın üzerinde kapağı kapalı bir laptop, hemen yanında da dörde katlanmış bir kâğıt vardı. O kâğıt Yaren’in mektubu muydu? Bora, bana doğru adım attığında dikkatim dağıldı ve küskün bir çocuk gibi yüzüne baktım elimde olmadan. Bana böyle hissettirmeye hakkı yoktu.

Tam karşımda durduğunda “Bana öyle bakma,” dedi yorgun bir sesle. Sabah olmuştu ve ikimizin de üzerinde uzun bir gece geçirmenin durgunluğu vardı.

“Nasıl bakıyorum?” Güçlü durmaya çalışsam da içimde kopardığı fırtınalar öyle kuvvetliydi ki tek bir sözüyle dağılacak gibiydim.

“Sevgim değersizmiş gibi.” Kaşlarını çatarken elini yüzüne doğru uzattı ve sıcacık avuç içiyle soğuk yanağını sarıp sarmaladı. “Sana duyduğum hisler, şüphe edeceğin kadar sıradanmış gibi...” Uzun bir nefes aldığında içi titremişti. “Yapma bunu Hande.”

“O zaman söyle,” dedim kısık bir sesle. Elim, yüzümde duran elinin üzerine kapandı ve parmaklarımla parmaklarını sıvazladım. “Neden bu hâldesin?” Dudaklarını birbirine bastırdım. “Evden çıkarken hiçbir şeyin yoktu. Söyle, ne değişti birkaç saat içinde?” Bora hiçbir şey söylemeden yüzüne baktığında “Dilim varmıyor,” dedim güçlkle. “Sebebi o kız...”

Bora birden dudaklarına kapandı ve canımı acıtan o cümle yarım kaldı. Mahvolduğum tüm kötü hisleri ve aklıma bulandıran yersiz düşünceleri silmek ister gibi, büyük bir ihtirasla öpüyordu dudaklarımı. Yanağımdaki eli dağılmış saçlarımın arasına karıştı, belimden tutarak beni kendisine çekti ve ellerim göğsüne kapanırken dudaklarımda yaşam bulmak ister gibi soluksuzca devam etti.

Geri çekildiğinde dudakları hâlâ dudaklarımdaydı. Gözlerim kapalıydı, açmak istemedim. Zaman tam da bu anda dursun istedim ama durmayacaktı.

“Hande...” dedi Bora içimi yakan bir sesle. “Sakın kimseyi kendinle mukayese etme.” Sözlerinde hüküm süren o his, sadece bana ait olduğunu söylüyordu ama yetmiyordu işte. “Yeryüzündeki hiçbir kadın sen değil benim gözümde. Olamaz da... Ben senin için neler yaptım, neleri göze aldım ve alırım da... Unuttun mu?”

Unutmamıştım. Nasıl unutturdum? Ama aklım almıyordu. “Neyin var Bora?” dedim gözlerim aralanırken. Ellerim, yüzümü kavrayan ellerine sarıldı.

Bora yavaşça geri çekildi ve beni olduğum yerde bırakıp az önce oturduğu koltuğa geri yürüdü. Sehpaya doğru eğildiğinde Yaren’in mektubu olduğunu düşündüğüm kâğıdı eline aldı ve “Düşünüyorum,” dedi bana doğru kaldırarak. Sonra savurarak geri bıraktı. “Düşünüyorum ve parçaları birleş-

tiriyorum.” Kaşlarım çatıldığında devam etti. “Düşmanımı uzakta aramakla hata etmişim.”

Bora'nın sözleri öyle tedirgin ediciydi ki ürperdiğimi hissettim.

“Bora...” Sesim korku doluydu. “Anlamıyorum, neyden bahsediyorsun?”

“Düşmanım Günbey Saruhan değil,” dedi Bora, bundan fazlasıyla emin gibi konuştuğunda kaşlarım daha fazla çatıldı. “Zaten inanmakta tereddüt etmiştim ama şimdi eminim. O adam sadece bir hedef tahtası. Zaman kaybettirmek için ortaya atılan, güçlü bir kafa karışıklığı.”

Derinlerde bir yerde, içimde bir şüphe vardı ama ben buna inanmak istemiştim. Çünkü Bora öyle söylemişti. Düşmanım Günbey Saruhan demişti ve ben başka bir ihtimal konusunda üstelememişim.

“Kimden şüphe ediyorsun peki?” diye sordum.

“Şüphelenmiyorum,” dedi Bora. “Eminim.”

“Kim peki?”

“Emir.” Bora'nın sesindeki hayal kırıklığını hissetmemek imkânsızdı. “Bana bütün bunları Emir yaptı Hande.”

Afalladım. Kısa bir an durdum ve kaşlarım çatık vaziyette, Bora'nın sarf ettiği ismi sindirmeye çalıştım. Emir. Peki ama neden?

“Neden?” diye sordum çünkü aklım durmuştu, anlam veremiyordum. “Neden Emir?”

Basit bir kavga dedikleri Deniz meselesi yüzünden miydi? Geçmişte kaldı diyerek gülüp geçtikleri eski aşk defteri mi atmıştı bu düşmanlığın tohumunu? Emir kafayı mı yemişti?

“Deniz yüzünden kavga ettiğimiz günden sonra beni hiç sevmedi,” dedi Bora. Koltuğa geri oturduğunda ellerini ensesine attı ve gergince sıvazladı. “Bana içten içe hep bir kin besledi. Yıllarca sürdü kini. Yıllarca... Ama ben aramızdaki o soğukluğun sebebinin mesafeler olduğuna inandırdım kendimi. Emir Kanada'daydı, bu yüzden diye düşündüm. Yakın zamanda geri döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi davranmasının sebebini de aptal gibi hiç sorgulamadım.”

Hâlâ anlamıyordum çünkü Deniz meselesi, çetrefilli bir düşmanlık başlatacak kadar yeterli bir sebep değildi bana göre. Biri ölmüştü. Yaren. Emir, Bora'ya nasıl bir kin güdüyor olursa olsun tüm bu yaşananlara değmiş miydi?

“Peki sen Emir olduğunu nasıl anladın?” diye sordum. Bora'nın yanına oturdum ve dikkatli bir şekilde yüzüne baktım.

“Parçaları birleştir,” dedi Bora. İşaret parmağını, düşün der gibi şakağına bastırdı. Ama düşünemedim. Beynim öyle bir durmuştu ki... “Yiğit neden Ceyda'yla beraber sence? Çünkü Emir, sırf beni bitirmek için Yiğit'e yardım etti. Sırf beni bitirmek için, bana düşman kesilen adamla bir olup kardeşini de oynadığı oyuna alet etti. Yiğit'i de başından beri o saklıyor. Ankara'ya döndüğü günden beri yanımdaymış gibi davranarak atacağım bütün adımları önceden öğrendi ve bertaraf etti. Yaren onun maşasıydı. Çocukluk sırrımı ona Emir'den başkası söyleyemezdi. Anlaşmazlığa düştükleri ilk anda Yaren'i ortadan kaldırdı çünkü Yaren'in onu ifşa edeceğini düşündü. Beni dinlediği için her şeyi biliyordu. Düşmanımdan haberdar olduğumu anlayınca Cesur denen herifi kullanarak okların hedefini Günbey Saruhan'a çevirdi. Çünkü böyle bir düşmanlığı beslese beslese, çocuğunu öldürdüğüm adam beslerdi.”

Öyle afallamıştım ki birkaç saniye boyunca Bora'ya dalgın dalgın baktım.

“Ve senin çocukluk sırrını ailendekilerden başka kimse bilmediğine göre...”

Bora beni onaylar gibi kafasını salladı. O yüzden bu gece herkesin içinde Yaren meselesini ortaya atmıştı. Emir'in tepkisini ölçmek istemişti ve Emir verdiği tepkiyle Bora'nın baş şüphelisi olmuştu.

“Bora,” dedim sessizce, “saydığın bütün sebepler Emir'i suçlayan için kuvvetli bir ihtimal oluşturuyor. Ama yeterli değil.” Kafam allak bullak olmuştu. Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Zaten başından beri de Ceyda'nın Yiğit'le olan ilişkisini akla mantığa sığdıramamıştım. Yine de yanılma payı olabilirdi. Yanılmak istiyordum çünkü Bora'nın düşmanının

ailesinden biri çıkacak olması çok acı vericiydi. "Eğer yeterince emin olmadan Emir'i suçlarsan, geri dönüşü olmayan bir yola girersin..."

"Eminim," dedi Bora ayağa kalkarken. Gecenin başında içine düşen şüphenin kıvılcımı, şimdi harlı bir yangındı. "Deniz'i de bilerek getirdi. Amacı ne bilmiyorum ama zamanında Yaren'le başaramadığını yeniden denemek istiyor."

Bora bu yüzden gece boyu asık bir suratla gezmişti. Düşmanının Emir olduğunun farkına vardığı için... Ben de saçma sapan düşüncelere kapılmıştım aptal gibi. O ne ile cebelleşmişti ben nelerle...

"Ne yapacaksın peki?" diye sordum. Bora bir aşağı bir yukarı volta atıyordu salonda. "Eminsin ama elinde hiçbir delil yok. Emir'in karşısına geçip tüm bunları neden yaptın diye soramazsın ki..."

Bora duraksadı ve "Şimdilik hiçbir şey," dedi ilk soruma karşılık. "Sessizce durup bekleyeceğim, Emir'e sadece istediğini vereceğim ve bir açık vermesi için tetikte olacağım."

Ben hâlâ tüm bunları yapanın Emir olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Bora'nın saydığı her sebep mantıklıydı fakat bir o kadar da mantığıma yatmayan bir şeyler vardı.

"Ya Emir değilse?" dedim son bir kez.

"Emir'in ta kendisi," dedi Bora öfkeyle. "Emir bugünkü son hamlesiyle aslında kendi bacağına sıktı. Şimdiye kadar çok iyi oynadı ama buraya kadardı." Bora volta atmayı kesti, konsola doğru ilerledi ve mumların yanında duran sigara paketiyle çıkmağını eline aldı. Ben onu izlerken cama doğru yürüdü ve salonun sürgülü camlarından birini açıp paketten bir dal sigara çıkardı. "Sen Emir'i tanımazsın, o öyle şeytandır ki ondan şüphelendiğimi anladığı dakika kendini bu işin içinden sıyrmanın bir yolunu bulur. O yüzden çok dikkatli olmam lazım." Yaktığı sigaradan uzun bir nefes çekerken gözlerini kapattı. Yorgundu ama uyuyamazdı. Nasıl uyuyacaktı ki?

"Dikkatli olmamız lazım," dedi bana bakarak. "Ben artık yalnız değilim. Sen varsın Hande. Birbirimizden ayrı hare-

ket edemeyiz. Elimde güçlü deliller olmadan Emir hiçbir şey çakmamalı.”

Ayağa kalktım ve Bora'nın yanına doğru ilerledim. “Bu yüzden mi gece boyu ters bakışlar attın Emir’e? Ya çoktan anladıysa?”

Bora dudaklarını kıvırdı. “Ben ona sadece eski sevgilisini unutamamış bir adam gibi baktım. Hepsı bu.”

Bora'nın gece boyu devam eden o durgun tavırlarının esas nedeni şimdi belli olmuştu.

“Ne yani?” diye sordum huzursuzca. “Emir’i kıskırtmak için Deniz’den mi yürüyeceksin yoksa?”

“Hayır,” dedi Bora, bana saçmalama der gibi bakıyordu. “Ama Emir’in Deniz’i unutamadığını düşünmesi işime gelecek. Hata yaptığımı düşünecek ve ilk fırsatta beni tuzağa düşürmeye çalışıp bunu da sana gösterecek.” Sesli bir nefes alıp bıraktı. “Ve böylece elime düşecek.”

“Bora...” Ellerimi birbirine kenetledim ve stresten parmaklarımı kütletmeye başladım. “Emir neden böyle bir düşmanlık beslemiş olabilir sana? Bir zamanlar âşık olduğu kızın onu değil de seni sevmiş olması mı bütün sebep? Senin bana anlatmadığın başka bir şey var mı?”

“Yok.” Bora sürgülü camı kapattı. Dışarıda keskin bir sabah ayazı vardı. “Yemin ederim ki yok.” Sigara paketini bellido masasına doğru fırlatırken çakmağını cebine tıktırdı. “Emin ol bu sebep, Emir gibi birini böyle oyunlar oynamaya teşvik edecek kadar yeterli bir sebep. Emir çocukluğundan beri sevmezdi beni. Hep bir adım önümde olmak isterdi. Büyüdük, yine bir şey değişmedi. Sonunda da birlikte olduğum kızı istediğini bahane ederek benimle kavga etti.”

“Nasıl bir kavgaydı bu?” diye sordum şüpheyle.

Koltuğa geçip karşılıklı oturduğumuzda Bora düşünür gibi gözlerini kıstı. Bakışları duvardaydı.

“Bir kavga nasıl olursa öyleydi işte,” dedi hafızasını yoklarken. “Tekme tokat girmiştik birbirimize.”

“Kavganın galibi kim oldu peki?” diye sordum anlamak ister gibi.

Bora gözlerime baktı ve “Ben,” dedi suçlulukla. “Beni öyle tahrik etmişti ki kendimden geçmiştim.”

“Bu da bir sebep işte.” Emir hem aşkta kaybetmişti hem de kavgada. Bazı insanlar kaybetmeyi kendine yediremezlerdi. “Sana olan kininin onu yiyip bitirmesi için koca bir sebep. Ama ne olursa olsun anlamayacağım. Yaren öldü Bora. Suçlu ya da suçsuz... İyi ya da kötü... Biri öldü. Aklım almıyor... Emir katil mi şimdi?”

Emir bana her zaman soğuk ve kibirli gelmişti fakat bu kadar kötü biri olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hatta bizimle yakınlık kurduğunda hakkında kötü düşündüğüm için kendimi suçlamıştım.

Bora bana cevap vermedi. Aklından ne geçiyorsa düşüncelere dalmıştı. “Ne düşünüyorsun?”

“Emir her zaman sınıf farkını savunurdu. Sana karşı küçümseyici bakışları, tepeden bakan tavrı dün gibi aklımda. İlk başta bunu sadece beni sinir etmek için yaptığını düşünsem de aslında hâlâ aynı düşünüyor.”

Aklıma serbest kaldığım gün Hale Hanım’ın arabasında Emir’in söylediği sözler geldi. Hilal için parayla satın alılabileceğini söylediği bir cümle kurmuştu. Ve Bora’nın da söylediği gibi, bana her zaman küçümseyici bakardı. Beni o kadar değersiz görürdü ki adımın Hande olduğunu bile hatırlamakta güçlük çekerti.

Emir her zaman bu kadar korkunç biri miydi?

“Yani?” dedim anlamak için. Bora bu sözlerle bir yere varmak istiyordu belli ki.

“Emir, Hilal’e ilgi gösterdiğinde çok şaşırdım bu yüzden,” diye devam etti Bora. “Ama fikirlerinin değiştiğini düşündüğüm için üzerinde durmadım. Şimdi anlıyorum ki maksadı başkaymış. Babam haklı olabilir Hande. Hilal’in kaybolmasının altında babamın değil, Emir’in parmağı olabilir.”

Bu ihtimal içime bir kor gibi düşünce nefes alamadım. Hilal’i ortadan kaldıran Emir olabilir miydi?

Peki Yaren’i öldüren Emir, Hilal’e de bir zarar vermiş miydi?

III

GERİ DÖNÜŞ

Kırık camlar teorisine göre bir binanın çoğu camı kırıkrsa insanlar diğer camlarını da kırmaktan çekinmezler.

Hayat her zaman böyledir. Bir kere yara aldığını, o yara-dan defalarca kez kanadığını görenler, sırtına bıçağı saplaya-cakları bir an beklerler.

Emir'in Bora'ya yaptığı da bundan ibaretti. Düşene bir tekme de o vurur gibi Bora'ya ihanet etmişti. Yaptığı ve yap-maya devam ettiği şeyler korkunçtu, akıl alır gibi değildi. Ve görünen o ki Bora'nın tamamen bittiği o ana kadar da durmayacaktı. Son noktası neydi, son hamlesi ne olacaktı, kestirmek zordu.

Üç gecedir kâbuslar görüyor ve uykularımdan sıçrayarak uyanıyordum. Bora'nın yanımdaki varlığı bile teselli etmeye yetmiyordu beni. Kaybetmenin buruk tadı ilk kez bu kadar keskindi. İlk kez bu kadar korkuyordum ve aynı zamanda ilk kez bu kadar güçlü hissediyordum.

Bir savaşın ortasındaydık, defalarca kez yara almış ve güç-süz kalmıştık belki. Ama henüz kaybetmiş değildik ve hâlâ dimdik ayaktaydık. Bora'nın kaybetmeye niyeti yoktu ve bu

savaşta sadece benim varlığımdan güç alıyordu. Benim de onu güçsüz bırakmaya ve kaybettiğini görmeye niyetim yoktu.

Bora o kadar içimdeydi ki, o kadar benden bir parça olmuştu ki, onsuz bir hayatın kıyısından bile geçmek istemiyordum bu saatten sonra.

Emir farkında değildi ama sadece Bora'ya savaş açmamıştı. Yaren meselesiyle Serdar'ı, Bora'ya ihanetiyle de Haldun Şahsuvar'ı karşısına almıştı. Ve ne olursa olsun bu savaştan galip çıkamayacaktı.

Haldun Şahsuvar ne kadar kötü bir adam olursa olsun oğlunu seven bir babaydı. Ve söz konusu Bora olduğunda karşısına kendi yeğenini bile alırdı. Bora haklıydı, Emir farkında olmadan kendi bacağına sıkırmıştı.

Hilal'in bir zarar görmüş olma ihtimali günlerdir içimi kemiriyordu. Düşünmek istemiyordum fakat eğer Emir Hilal'e bir zarar verirse ya da çoktan vermişse kendimi affedemedim.

Hilal'in annesi ve kardeşi, Hilal kayıplara karıştığı günden beri perişanlardı. Bora belki bir ihtimal Hilal'in kendi isteğiyle kaçıp gitmiş olabileceğini söylüyordu. İhanete uğramak pahasına, sırf zarar görmemiş olması için buna inandırmak isterdim kendimi ama biliyordum, Hilal öyle biri değildi. Annesi zorlu bir kanser tedavisi görmüştü, hâlâ da tam olarak iyileşmiş sayılmazdı. Hilal sırf annesi iyi olsun diye bütün hayatını feda etmişken, ailesini ortada bırakıp gitmezdi.

Hilal, Emir'in elindeydi ve bundan artık şüphem yoktu. Hilal'e gösterdiği ilgi, onu evine bırakma bahanesiyle yakınlık kurmaya çalışması hep bu yüzdendi. Günün birinde Hilal'i kafeslemek için... Şimdi öyle bir durumdaydık ki keşke Hilal'i ortadan kaldıran Haldun Şahsuvar olsaydı diyecek hâle gelmiştim. Haldun Şahsuvar'ın kötülüğünün sınırları yoktu. Ama en azından Emir gibi katil değildi.

Deniz'in geldiği ve Bora'nın Emir konusundaki bütün şüphelerini dile getirdiği o gece, Bora hiç uyumadan evden çıkıp holdinge gitmişti. Ben de hiç uyumamış ve evin içinde volta

atarak Bora'nın geri dönmesini beklemiştim. Bora, iki saat sonra eve geri döndüğünde elinde bir bellek vardı. Belleği hemen bilgisayarına takmış ve bana holdingin güvenlik kameralarına takılan bir görüntüyü izletmişti.

Görüntüler Yaren'in ölmeden günler önce holdinge geldiği zamana aitti. Hatırlıyordum, Bora bana bundan bahsetmişti. Yaren o gün Bora'yla görüşmek istemişti. Bora ise onunla görüşmeyi reddetmişti. Kamera kayıtlarına bakılırsa Yaren ısrarla, uzunca bir süre danışma bankosunun önünde Bora'yı beklemişti.

Ta ki kadrajda Emir görünene ve Yaren'i kolundan tutarak holding binasından çıkarana dek.

Zavallı Yaren, Bora'yla konuşmayı aklına koyarken Emir'i hafife almış ve anlaşmazlığa düştiklerinde Emir'in kendisini öldürebileceğini asla düşünmemişti.

Artık gizli düşmanın Emir olduğu konusunda hemfikiridik. Fakat bu görüntüler Emir'i suçlamaya yetmezdi. Bora'nın dediği gibi Emir bir kılıf uydurur ve bir şekilde işin içinden sıyrılırdı. Ama yine de hiç yoktan iyiydi ve günün birinde işimize yarayabilirdi.

Bora günlerdir paranoyak gibi evdeki kamera kayıtlarını izleyip duruyordu. Serbest bırakıldığım gün Emir de bizimle birlikte yeni evimize gelmişti. Ve Bora özellikle onun bu evde olduğu saatin kayıtlarını, hiçbir detay atlamadan defalarca izlemişti. Emir tilki gibi kurnazdı, Bora'nın bir düşmanı olduğundan haberdar olduğunu bile bile, bu evde de bizi dinlemeye kalkışarak kendini riske atmazdı. Atmamıştı da... Sadece bir kez geldiği o gün, eve herhangi bir şey yerleştirmemişti. Yine de Bora emin olmaya çalışıyordu. Dinlenme ihtimalimize karşın evin her odasına sinyal kesen küçük bir alet yerleştirmiş ve evdeki bütün kameraları izleyebileceği bir sistemi ikimizin de telefonuna kurmuştu.

Öyle gergindim ki iki saattir elimdeki her şeyi yere düşürüp duruyordum. Dakikalar sonra evden çıkacak ve günler sonra içinde Emir'in de olduğu bir ortama girecektim. Dünden beri

bunun stresini yaşıyordum. Defalarca konuşmuştuk Bora'yla. Nasıl davranmam gerektiği konusunda, nelere dikkat etmem gerektiği hususunda... Her zamanki gibi olacaktım aslında. Emir'in dikkatini çekmeyecektim ve onda şüphe uyandıracak herhangi bir davranışta bulunmayacaktım. Hatta içten bir şekilde yüzüne gülmek zorunda kalacaktım.

Fakat benim için zor olacaktı. Emir'in gerçek yüzünü öğrendikten sonra eskisi gibi yüzüne gülecek olmak canımdan can alacaktı.

"Hazır değil misin daha?" Bora, kapısını aralık bıraktığım odadan içeri başını uzattığında, sürüp sürmemekte kararsız kaldığım aydınlatıcıyı makyaj masasına geri bıraktım.

"Hazırım." Yüzüme son kez yakından baktım, sonra ayağa kalkıp çantama atacağım makyaj malzemelerini bir kenara ayırdım.

"Halam aradı. Buraya geliyormuş. Beraber gidelim diyor." Bora'yı dinlerken kafamı salladım.

"Şu gerginliği at üzerinden," dedi Bora. Söylemesi kolaydı. "Böyle yaparsan dikkatleri üzerine çekersin. Ne konuşmuştuk biz?"

"Uzun zaman sonra babanla, yani beni polisin eline veren adamla da aynı ortama giriyorum Bora." Yatağa doğru ilerledim ve üzerinde duran siyah çantamı elime aldım. "Emir bu tavrımı kendi üzerine alınmaz bence. Hem ayrıca Emir'e de tavrı almam gerekir, değil mi? Kocamın eski sevgilisini burnunun dibine kadar getirdi." Dudaklarımdan silik bir tebessüm geçti. "Merak etme, nasıl davranacağımı biliyorum."

"Babamla muhatap olmak zorunda değilsin." Bora yatağın kenarına oturmuştu. "Ama Emir'le konuşmaktan kaçamayacaksın. Bu yüzden rahat olman lazım."

"Rahatım." Çantamın kapağını kapatmak üzereyken duraksadım. Parfüm. Yanıma parfüm almamıştım. "Merak etme, hiçbir açık vermeyeceğim."

Bora'nın dikkatli bakışları üstümdeyken tekrar makyaj masasına yürüdüm ve çekmeceleri karıştırdım. Kullandığım

parfümün çanta boyu vardı ama nereye koyduysam bulamıyordum.

Bora ayağa kalkıp yanıma yaklaştı ve “Ne arıyorsun?” diye sordu.

Göz ucuyla ona baktım. “Parfümümün çanta boyunu.”

“Burada işte.” Bora, çekmeceye aradığımı küçük parfüm şişesini makyaj masasının üzerinden alıp bana uzattı. O kadar dalgındım ki gözümün önündeki şeyi görememiştim.

“Teşekkür ederim.” Parfümü Bora’nın elinden alıp çantama attığım sırada duraksadım. Bora elini çekmeceye hap kutusuna uzatmıştı.

“Bunu kullanıyor musun?” diye sordu gözlerimin içine bakarak.

“Evet,” dedim parmağımla burnumun kenarını kaşırken. Doğum kontrol hapıydı. Arada bir unutsam da düzenli olarak kullanmaya gayret ediyordum.

Bora “Sakin ihmal etme,” dediğinde duraksadım ve kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

Hap kutusunu elinden alıp çekmeceye atarken, “İhmal etmem,” dedim kafamı sallayarak. “Benim bu savaş meydanına bir de çocuk dahil etmek gibi bir niyetim yok. Hamile kalmayacağım.”

“Şimdilik.” Bora makyaj masasına yaslandı ve “Hande...” dedi yüzüme bakarak. “Beni baba yapacak kadın sen olduğun için çok şanslıyım.”

“Baba olmak istediğini bilmiyordum.” İçine parfüm şişesini de attığım çantayı bir kenara bıraktım. “Ne bileyim, hiç bahsetmedin çocukları sevdiğinden falan...”

“Baba olmak istemiyordum ki.” Elini saçlarıma uzattı. “İlgisiz bir babam olduğu için belki... Hiçbir zaman aklımda böyle bir düşünce olmadı. Ne zamanki seni tanıdım, ne zamanki babası olduğum bir çocuğa annelik ettiğini hayal ettim, işte o zaman kalbim tuhaf bir hisle kıpırdandı.”

Bu sözlerin ardından gülümsediğinde ben de gülümsedim. “Tuhaf derken? Nasıl bir his?”

“Güzel bir his,” dedi Bora. Parmaklarını saçlarıma dolayıp duruyordu, yaptığım dalgalar bozulacaktı belki ama umurumda olmadı. “Benim savaşmak ve kazanmak için çok güzel sebeplerim var, çok güçlü sebeplerim var...” Ama Emir’in güzel bir nedeni yoktu. “Kaybetmeyeceğim Hande.”

Gözlerime güven verir gibi baktığında, “Eğer şartlar böyle olmasaydı, hemen baba olmak ister miydin?” diye sordum merakla. Ellerim omuzlarındaydı.

Bora hiç düşünmeden “İsterdim,” dedi, gözlerinin içi gül-müştü bir anda. “Peki ya sen?”

Bilmem der gibi dudak bukerken, “Yirmi dört yaşındayım daha,” diye mırıldandım. “Sanırım bunun için biraz daha beklemek isterdim. İkimiz de anne ve baba olmak için yeterli değiliz üstelik. Yanlış mıyım?”

Bora çok fenasın der gibi kafasını salladı iki yana. “Ulan Hande, hayal bile kurdurmuyorsun adama...”

O böyle söyleyince hayalini kurdum istemsizce. Yaşanan tüm sıkıntılardan uzak bir şekilde, şu an yatağın üstünde du-ran küçük bir bebek hayal ettim. Onu giydirdiğimi, kucağıma aldığımı ve sevdiğimi... Bora’yı da aynı şekilde hayal ettim ve gülümsedim. Gece ağlama sesine uyandığımızı, telaşla ayağa kalktığımızı ve uykusuz geceler geçirdiğimizi...

“Niye gülüyorsun ki şimdi?”

“Hiç.” Omuzlarımı silktim. “Sadece hayal ettim.”

“Ben de hayal ettim,” dedi Bora. Makyaj masasının yanın-daki berjere oturduğu sırada elimden tuttu ve beni de kuca-ğına çekti. “Ama daha çok, o çocuğu nasıl yaptığımızı hayal ettim,” diye devam etti. Gülümsemesi çapkınlığa evrilirken bakışları dudaklarıma indi. “İçim bir fena olmadı değil.”

Kaşlarını çatarak kalkmaya yeltendiğimde kollarını be-lime kenetleyerek beni engelledi. “Bora,” dedim kızgınca, “makyajımı bozamazsın.” İtirazım bir işe yaramadı. Bora bütün rujumu silmek ister gibi dudaklarıma kapanırken bir elini saçlarıma sızdırdı. Saçlarım da bozulacaktı. Ve hatta elbisem kırışacaktı. Fakat o an hiçbirisi umurumda olmadı.

Elbisemin eteğini toplayarak bacaklarının arasına yerleştirken ellerim boynuna sarıldı ve dağılan saçlarım yüzüne perde misali kapandı.

Eğer Hale Hala çabucak gelmeseydi muhtemelen üstümdeki elbiseden kurtulacak ve bir saat boyunca uğraştığım hazırlığımı çöpe atacaktım. Ve geç kalacaktık. Neyse ki ve iyi ki tam zamanında gelmişti.

Bora'yı kapıyı açması için odadan gönderdikten sonra rujumu tazelemiş ve dağılan saçlarımı düzeltmiştim. Fazla oyalanmadan evden çıkmayı başaramış ve Şahsuvar Holding'in kuruluş yıldönümü için düzenlenen kutlama yemeğine gitmek üzere yola çıkmıştık. Buna bütün holding çalışanlarının ve işbirliğinde oldukları ortakların katıldığı, her sene aynı mekânda düzenlenen bir gösteriş töreni de denebilirdi aslında. Ve herkesin katılımı zorunluydu.

Yakın zamanda bir *Şahsuvar* olduğum için benim de.

Kutlama yemeği, holdinge ait otellerden birinin davet salonunda gerçekleşecekti. Otele vardığımızda kapımızı açan birileri oldu ve arabadan dışarı adım attığımız an fotoğraflarımız çekildi. Hale Hanım bu tarz durumlara alışkın olduğu için içtenlikle gülümsemişti fakat ben far görmüş tavşan gibi hissetmiştim kendimi.

"Gülümse tatlım," demişti kulağıma. "Yarın haberlerde göreceksin kendini."

Zorlukla gülümsemiş olsam da böyle durumlara hiçbir zaman alışamayacaktım belli ki. Biz otelden içeri giriş yapınca kadar her anımız fotoğraflanmaya devam etmişti. Neyse ki Bora da bu durumdan memnun değildi, kapıdan içeri girer girmez yüzünü asmış ve ağzının içinden küfür mırıldanmıştı. Başka insanlara ilgi çekici gelen bu şaşıaali hayat, bizzat bu hayata doğmuş insanlara sıkıcı ve katlanılmaz gelebiliyordu.

Davet salonu otelin en üst katındaydı. Asansöre bindiğimizde gerginliğim boyut atlayarak beni boğacak duruma geldi ama dayanmak zorundaydım. Bora elimi sıkıca tuttu ve ben konuştuklarımızı anımsadım. Güçlü olmalıydım.

Geç kalmış sayılmazdık fakat görünüşe bakılırsa en son biz gelmiştik. Bütün masalar doluydu. Salondan içeri girdiğimiz an üzerimize çevrilen bakışlarda ise hem merak, hem kıskançlık hem de hayranlık vardı.

Annem ve babam da buradaydı. Babam, Bora'yla evliliğim neticesinde gelişen akrabalık durumundan ötürü, sıradan bir çalışan vasfından sıyrılıp en ön masadaki yerini almıştı. İhsan Bey ve kızı Nazlı'nın tam karşısında, annemle yan yanaydı. Göz göze geldiğimizde bana büyük bir beklentiyle baktı ama ben içim yana yana kaçırdım bakışlarımı.

Büyük masanın baş köşesinde Haldun Şahsuvar vardı. Emir, onun solunda oturuyordu. Sağındaki boşluk ise Bora'nın olmalıydı. Masanın diğer baş köşesi Hale Hanım'a aitti ve davet salonuna bizden önce girerek masadaki yerini almıştı. Masada adlarını bilmediğim ama yüzlerine aşına olduğum birkaç önemli sima daha vardı. Masada bizim için ayrılan boşlukları doldurduğumuz sırada babamı es geçerek anneme bir baş selamı verdim. Annem de yavaşça başını salladı.

“Geç kaldınız.”

Haldun Şahsuvar'ın sesiyle dikkatim ona yöneldi.

“Geç kalmadık.” Bora, kravat takmadığı için gömleğine ters bakışlar atan babasına, gömleğinin bir düğmesini daha açarak alaylı bir karşılık verdi. “Tam zamanında geldik. Gel-meyebilirdik de.”

Şayet kalabalık bir ortamda bulunmasaydık, Haldun Şahsuvar'ın bu sözlerle vereceği tepki epey sert olurdu ama sadece kaşlarını kaldırmıştı. İçten içe Bora'ya kızıyor ve onun hiçbir zaman adam olmayacağını düşünüyordu belki. Ama Bora'nın şu anki tavırlarının planlanmış birer eylem olabileceğini akıl edemiyordu. Edemezdi de zaten.

Kimseler duymasın diye Bora'ya iyice yaklaştı ve “Bugünün anlam ve önemi, senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?” diye sordu.

Ben duyduğuma göre Emir de duymuştu. Masanın geri kalanındakiler duymasalar da olurdu.

“Etmiyor babacım,” dedi Bora, babasını çıldırtan tavrını sürdürmeye devam ediyordu. “İlgi alanıma da girmiyor zaten, biliyorsun.”

Sabırla gülümserken “Ne giriyor senin ilgi alanına?” diye sordu Haldun Şahsuvar.

Bora elimi tutup dudağına götürdü ve elimin üzerine ufak bir öpücük bıraktı. “Sen biliyorsun.”

Haldun Şahsuvar’ın o ana kadar beni görmezden gelen bakışları üzerime çevrildi. Ve bana her zamanki gibi küçümsercesine baktı. Emir de gülecek gibi oldu fakat gülmek için elini dudaklarına kapattı. Samimi değildi, alay doluydu. Aklınca hoşuna gitmişti Bora’nın bu kendini düşüren, umursamaz tavırları.

“Öyle olsun,” dedi Haldun Şahsuvar. “Hak ettiğin koltuğu başkaları devraldığı zaman da oturup seyrederisin.”

Emir’in alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırması gözümden kaçmazken, Bora *iyi gidiyoruz* der gibi elimi sıktı.

Bir süre sonra Haldun ve Hale Şahsuvar, yemek başlamadan önce konuşma yapmak için kürsüye çıktılar ve salondaki herkesin gözü onlara çevrildi. Sıradan bir konuşma gerçekleştirmişlerdi. Ne kadar iyi ve itibarlı bir kuruluş olduklarından, ne denli başarılı işlere ve kârlı anlaşmalara imza attıklarından, her sene daha da büyüyen kâr paylarından, bünyelerinde barındırdıkları iyi markalardan bahsetmişlerdi. Ve bugüne gelmelerinde binbir emekleri bulunan çalışanlara teşekkür ederek konuşmayı sonlandırmışlardı. Salonda büyük bir alkış tufanı kopmasının ardından yemekten sorumlu çalışanlar devreye girmiş ve herkesin masasını göz dolduran yemeklerle donatmışlardı.

Yemeğe başladığımız ilk dakikalarda her şey yolundaydı. Herkes kendi arasında konuşuyordu ve muhabbet genellikle iş üzerinde dönüyordu. Şu ana kadar Emir’le konuşmak zorunda kaldığım bir durum olmamıştı ve bu sürede üzerimdeki gerginliği az da olsa atmıştım.

“Hande?” Fakat kaçınılmaz son gerçekleşmişti. “Küs müyüz yoksa?”

Emir, ona karşı mesafeli bir tavır içinde olduğumu fark etmişti.

Bakışlarımı tabağımdan kaldırıp yüzüne baktığımda, “Değiliz,” dedim, nereden çıkardığını sorar gibi.

“Dargınız öyleyse?” dedi Emir imalı bir şekilde. Annem, neler olduğunu merak etmiş gibi bize bakıyordu. “Geçen günkü mesele yüzünden sanırım. Ne desen haklısın, ben o gece çok fütursuz davrandım.”

Bozuntuya vermemeye çalışarak, “Neyden bahsettiğini anlamıyorum Emir,” dedim.

“Deniz’i öyle habersizce getirmemem gerekiyordu,” dedi Emir açıkça. Üzölmüş gibi bakıyordu. Maksadının ne olduğunu bilmesem, gerçekten üzgün olduğunu düşünebilirdim ama asıl niyetini bütün çıplaklığıyla görebiliyordum artık. “Bazen sizin evli olduğunuzu unutuyorum. Çok yenisiniz. Hak ver bana.” Affedilmek ister gibi göz kırptığında kendimden iğnemek pahasına gülümsedim ona.

“Evet biraz kızdım. Ama geçti. Sana kırgın değilim yani.”

“Aman, öyle olsun,” dediğinde Emir de gülümsedi. “Sonra kendimi affettirmek için kapına çiçekler dizmek zorunda kalırım.” Bakışları Bora’ya çevrildi. “Ve maazallah, Bora’dan dayak yerim.”

Boğazıma bir yumru oturdu. Emir bunu şaka yollu söylemiş olsa da sözlerinde bir ima saklıydı. Bora’yla ettiği kavganın ve ondan yediği dayanın kinini hâlâ içinde tutuyordu. Bora, Emir’in ona attığı taşa sadece gülümsedi, hiçbir şey söylemedi. Her zamanki gibi umursamaz bir tavır takınarak aptalı oynamaya devam etti.

Hiç içmediğim su bardağıma uzanırken, “Duyan da seni sürekli Bora’dan dayak yiyorsun sanacak Emir,” dedim istihza dolu bir tebessümle. Ve bardağımdan küçük bir yudum alırken, Emir’in kısa bir an afallayan bakışlarını kaçırmadım.

Tüm bu olanlar bana o kadar anlamsız geliyordu ki günlerdir düşünmeme rağmen yaşadıklarımızı bir mantığa oturtamıyordum. Bora bana anlatmadığı başka bir şey olmadığını

söylüyordu ama inanasın gelmiyordu. İçimden bir ses, *bâla bilmediğin bir şey var Hande*, diyordu. Hatta belki de Bora'nın bile bilmediği bir şey... Bir insan, bir insana bu kadar basit bir sebep için böylesine düşman kesilemezdi. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, nedenin sadece Deniz olması, asla aklıma yatmıyordu.

Sıkıcı sohbetler eşliğinde bir saat boyunca yemekler yenilmiş ve sonra herkes ucu bucağı görünmeyen salonun içinde gezinmeye başlamıştı. Zira bugünün planlaması sadece yemekten ibaret değildi. İsteyen istediği zaman gitmekte özgürdü ama kalanlar dilediğince eğlenecekti. Ortamda hoş bir klasik müzik çalıyordu ve şimdilik herkesin keyfi yerinde görünüyordu. Salonun bir de kocaman bir terası vardı. Sigara içenler sıklıkla terasa çıkıyorlardı.

Sıkılmış değildim, hatta şartlar böyle olmasaydı şu an eğleniyor bile olabilirdim ama ne yazık ki gergindim ve tek istediğim, bu gecenin bir an önce sonlanmasıydı.

Bakışlarım sıklıkla ve istemsizce Emir'e takılıyordu. Ben de Bora gibi paranoyaya bağlamıştım. Emir'in her sözünden ve tavrından bir mana çıkarıyor, dakikalarca kafamda teoriler üretiyordum. Mesela bir şeyi çok merak ediyordum. Eğer Enver Bey yaşıyor olsaydı Emir bu kadar rahat hareket edebilecek miydi? En çok da Emir'in Ceyda'yı oyununa nasıl dahil ettiğini merak ediyordum. Ceyda da abisi kadar psikopat değilse eğer, bu oyunu oynamaya mecbur kalmış olmalıydı. Nitekim akıl sağlığı yerinde olan hiç kimse kabul etmezdi böyle bir saçmalığın içinde yer almayı.

Anneme bakmak için başımı sağa doğru çevirdim ve o an donakaldım. Aklımdan Ceyda'yı geçirmişken onu birden karşımda görmem beni afallattı. Çok kısa bir an halüsinasyon gördüğümü düşündüm ama değildi. Ceyda buradaydı ve oturduğumuz masaya doğru giderek yaklaşıyordu. Üstelik yalnız da değildi. Yiğit de onunlaydı.

Ceyda'yla el ele, huraya doğru yürüyorlardı.

Benim fark ettiğimi Hale Hanım da fark edince neye uğ-

radığını şaşırdı. Gülüşü bir anda bıçak gibi kesildi ve telaşla önce bana, sonra Bora'ya baktı. Bora onları henüz fark etmemişti fakat bu biraz sonra kaçınılmaz olacaktı. Ve biliyordum ki yer yerinden oynayacaktı. Çaresizce, bir şeyler yapmam gerektiğini düşünerek Bora'nın elini tuttum, kulağına doğru yaklaştım ve "Sakin ol," diye fısıldadım. Bora, neyden bahsettiğimi anlamak ister gibi kafasını çevirip yüzüme baktı ve "Anlamadım?" dedi. "Niye sakın olacaktım?"

Açıklamama fırsat kalmadı. Bora'nın bakışları, sorusunun ardından arkama doğru kilitlendi.

"Lütfen Bora," dedim yalvarır gibi. Fakat Bora herhangi bir tepki vermedi. "Neler konuştuğumuzu hatırla ve yanlış bir şey yapma."

Yiğit ve Ceyda'nın adımları oturduğumuz masanın önünde son bulduğunda onları fark etmeyen kalmadı. Bir anda herkes sus pus oldu ve şaşkınca onlara baktı. Annem, babam, Hale Hanım, Haldun Şahsuvar, İhsan Bey, Nazlı ve son olarak Emir... Birbirinden alakasız iki insan, uzun bir zaman sonra aramızdalar. İkisi de baştan aşağı şıktı. Bu geceye özenle hazırlanmışlardı ve belli ki herkese tatsız bir sürpriz yapmak istemişlerdi. Ceyda'nın üzerinde siyah, uzun kollu ve boyu dizlerinin iki karış üstünde biten, gömlek bir elbise vardı. Yiğit'in üstünde ise siyah bir takım, içinde de açık mavi bir gömlek vardı. Saçı ve sakalı ilk kez bu kadar özenliydi, karısının yasını tutan o savruk adamdan geriye eser kalmamış gibiydi.

Şayet bakışlarımı Yiğit ve Ceyda'nın üzerinden çekebilsem Emir'e bakacaktım fakat şaşkınlığım buna izin vermiyordu. Bu tatsız sürpriz, kesinlikle onun eseri olmalıydı.

"Selamlar herkese." İlk konuşan ve sessizliği bozan Ceyda oldu. "Masada bize yer yok mu?" Bakışlarımı tek tek, gülümseyerek, herkesin yüzüne gezdirdi. Yiğit ise sadece bize bakıyordu. Hiç kimseye değil, sadece Bora'ya ve bana... Ve o da gülümsüyordu. *Tebdiktâr bir imayla.*

Herkes o kadar şaşkındı ki henüz kimseden ses çıkmı-

muştu. Bir tek Emir'in şaşkınlığı sahteydi ama bunu Bora ve benden başka kimse anlamayacaktı.

"Geleceğini bilmiyorduk," dedi Emir, kız kardeşine sertçe bakarak. "Büyük sürpriz oldu."

Kalabalık bir ortamda bulunmamız ve herkesin gözünün üzerimizde olması, hepimizin elini kolunu bağlamıştı. Onlar da bunu bildiğinden ortaya çıkmak için bugünü beklemişlerdi anlaşılan. Bora hâlâ sessizdi ve bu hiç hayra alamet değildi. Bakışları kilitlenmiş gibi yalnızca Yiğit'in üstündeydi ve gözlerinde tehlikeli bir ifade geziyordu.

Çalışanlar masaya iki kişilik yer açtıklarında Yiğit ve Ceyda tam karşımıza, Emir'in yanına oturdular.

Artık hiçbir şeye şaşırmaz olmuştum. Çünkü her şey, masaya sonradan açılan yer bile planlanmışa benziyordu.

"Bana da sürpriz oldu aslında," dedi Ceyda. "Bu kadar erken dönmek aklımda yoktu ama bu geceye kısmetmiş."

"Ceyda..." Şaşkınlığı üzerinden ilk atabilen Hale Hanım oldu. "Ben birazdan kalkacağım, beraber kalkalım." Bora'ya güvenemiyordu ve böyle bir gecede, büyük bir tatsızlık çıkacak olmasından ödü kopuyordu. "Derdiniz neyse, evde toplanalım ve kimseler yokken biz bize konuşalım."

Ceyda kolunu masaya yaslarken, "Neden ki hala?" diye sordu gülümseyerek. "İyiiz böyle. Hem daha yeni geldik, ne kalkması?"

Ceyda'nın yüzünde o kadar yoğun bir makyaj vardı ki onu tanımakta güçlük çekmiştim. Onu son gördüğümdeki duru ve çocuksu yüzü gitmişti. Sanki kendini maskelerin ardına saklamak istemiş gibiydi. Hareketleri de yapaydı. Sanki bir şeylere mecbur edilmiş gibi... Bilemiyordum. Belki de bunlar sadece görmek istediklerimdi.

"Konuşalım mı biraz?" Emir birden ayağa kalktı ve kalkmasını emreder gibi ellerini Ceyda'nın sandalyesinin üzerine yerleştirdi. Kardeşi için endişe eden abi rolünü o kadar iyi oynuyordu ki masadaki hiç kimse, tüm bu yaşananların altında onun imzasının olduğunu anlamıyordu. Ceyda, Yiğit'e

öylesine bir bakış atarak ayağa kalktı ve Emir’le birlikte masadan uzaklaştı.

“Biz de seninle konuşalım mı biraz?” dedi Bora o sırada. Sözlerinin ve bakışlarının hedefinde yalnızca Yiğit vardı. “Baş başa.”

“Hayır,” dedi Haldun Şahsuvar anında. “Olmaz Bora. Sakın bu akşamı mahvedecek bir şey yapma.”

Ama Bora babasını duymuyor ve Yiğit’e ölümcül bakışlar atıyordu. Ve biz hepimiz, korkuyla Bora’yı izliyorduk.

Yiğit’e bakmaya devam ederken, “Ayağa kalk,” dedi Bora sert bir sesle. Yiğit oturduğu sandalyede arkasına yaslandı önce. Sonra başını sola doğru yatırdı ve *acaba ne yapabilirsin* der gibi, Bora’ya gülümseyerek baktı. Yiğit’in tek bir amacı vardı. Bora’yı kıskırtmak ve herkesin içinde kendisine saldırmasını sağlamak... Böylece hem Bora’yı rezil edecek hem de bu geceyi mahvedecekti.

“Bora...” Haldun Şahsuvar tedirgin bir şekilde Bora’nın omzuna uzandı. “Sakın.”

“Son kez söylüyorum,” dedi Bora babasına aldırmadan. Bu sözlerin devamında iyi şeyler olmayacaktı. “Ayağa kalk.”

Hepimiz korku dolu gözlerle Bora’nın masayı dağıtacağı anı beklerken, Yiğit şaşkınlığına sebebiyet verecek bir uysallıkla ayağa kalktı ve akabinde Bora’nın da kalkmasını bekledi. Bora ayağa kalkmadan önce babasına döndü ve “Terasta olacağız,” dedi. “Sadece ikimiz. Eğer tek bir kişi bile gelirse olacaklardan sorumlu değilim.”

Bu sözlerle hepimizi masaya çivileyerek, Yiğit’le peş peşe terasa doğru yürüdüklerinde ellerimi gergince saçlarımın arasından geçirdim.

“Abi bir şey yap,” dedi Hale Hanım.

Annem de sessizliğini bozdu. “Tatsızlık çıkacak gibi görünüyor.”

Babam ise sadece Haldun Bey’e baktı.

“Hiçbir şey olmayacak,” dedi Haldun Şahsuvar. “Kendinize gelin, herkesin gözü bu masanın üstünde.”

O sırada ayağa kalktım. Burada böylece, elim kolum bağlı bir hâlde bekleyemezdim. Fıtratımda yoktu bir kere. Geri dönmemi ve oturmamı söyleyen Haldun Şahsuvar'ı umursamadım ve terasa doğru hızlı adımlar attım. Kalabalığın içinden sıyrılıp terasa çıktığımda adımlarımı daha da hızlandırdım. Teras oldukça büyüktü, belli bir alandan sonra davet salonunu kapsayan boydan boya camlar, yerini uzun ve korkunç duvarlara bırakıyordu. Oradalar. O korkunç duvarların önünde... Yiğit'in sırtı dönük olduğundan yüzünü göremiyordum fakat Bora, Yiğit'e hiç iyi bakışlar atmıyordu.

"İster inan ister inanma, hiç umurumda değil," diyordu Yiğit. "Ben buraya babanın sayesinde geldim."

Kaşlarım çatıldı. Yiğit'in neyden bahsettiğini bilmiyordum ama anlamak zor değildi. Haldun Şahsuvar yine yapmıştı yapacağını.

"Babamı karıştıрма," diye karşılık verdi Bora. Geç kalmış ve ne konuştuklarını kaçırmıştım.

"Merak ediyorum..." Yiğit, Bora'nın aksine güler gibi konuşuyordu. "Babanı bile karşına alacak ne yapmış olabilirsin ki?"

Bora o an Yiğit'in yakasına asıldı fakat Yiğit anında Bora'nın ellerini üstünden silkeleyerek bir adım uzaklaştı. "O ellerine bir hâkim ol," dedi alayla. "Hiç değişmeyecek misin sen?"

Yanlarına ulaşp hızla Bora'nın önüne geçtiğimde, "Lütfen," dedim yalvarır gibi. "Gözlerinin içine korkuyla bakacağım anlar geçmişte kalmıştı hani?" Böyle söylemişti günler önce. Ne olursa olsun, öfkesine yenilmeyecekti. "Söz vermiş-tin, ne olursa olsun öfkene yenilmeyecektin!"

"Biliyorum." Bora gülümsedi fakat uçuk kaçık bir tebesümdü bu. Ve oldukça zoraki. "Korkmanı gerektirecek bir durum yok, ben sakınım Hande." Yavaşça havaya kaldırdığı eli yüzüme kapandığında avucunun sıcaklığına rağmen içim zemheri ayazıyla titredi.

Yiğit'in neyden bahsettiğini bilmiyordum fakat "Önce

babanla konuşmalısın,” diye fısıldadım Bora’ya bakarak. Onu bu akla zarar karşılaşmadan, hiçbir tehlike yaşanmadan uzaklaştırmam gerekiyordu. “Mutlaka bir açıklaması olmalı.”

“Ne açıklaması?” Bu ses, Yiğit’e aitti. Sessizce konuşuyor olmama rağmen duymuştu söylediklerimi. “Her şey ortada değil mi? Haldun Şahsuvar bana yardım etti.” Güliyordu. Bora’nın bakışları üzerine çevrildiğinde sözlerine devam etti. “Sırtında bir babanın hançeri eksikti, o da aldı yerini. Yazık sana...”

“Babam bana ihanet etmez,” dedi Bora soğuk ve ifadesiz bir sesle. “Seninle bu meseleyi tartışmayacağım bile.”

Dönüp Yiğit’e baktım. Sırtını terasın korkuluklarına yaslamış, kollarını da iki yana açmıştı. Tavrı oldukça rahattı. Gözleri beni bulduğunda kafasını hayıflanır gibi salladı. “Yazık, babasına güvenmemesi gerektiğini öğretememişsin ona.”

Tekrar Bora’ya döndüm, dudaklarında gözlerine yansımayan bir gülüş vardı. Tehditkârdı.

“Tek bir maksadı var ve sen ne olduğunu biliyorsun,” dedim sessizce. “Oyununa gelme.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Bora. Uzatmamıştı fakat bu soruyu sormak, yenilgiyi kabul etmek gibi bir şeydi onun nezdinde.

“Ne istediğimi biliyorsun,” dedi Yiğit. “İstedığımı alana kadar durmayacağımı da...” Bakışlarına acımasız bir ifade çöktüğünde kısa bir sessizlik oldu. “Fakat bir şeyi daha bilmeni istiyorum... Beni hemen şimdi, burada öldürmediğine çok pişman olacaksın, yarın.”

Nefesim boğazımda düğümlendi. Yarından kastı neydi?

“Ona ne şüphe...” Hayır... Bu ses tonunu biliyordum. “Sen sözünün eri bir adam olduğunu ispatladın bana çok uzun zaman önce.” Bora, kolumdan tutup beni geriye doğru çektiğinde “Hayır,” dedim, duymadı. “Bora!” Durmadı. Zemini titreten adımlarla, ona kollarını açan adama doğru yürürken, “Yarını beklemeyeceğim,” dedi. “Ya senin ölüün çıkacak bura-

dan ya da benim... Ama bu mesele bu gece kapanacak. Yarına da yanına da kalmayacak!”

“Dur Bora!” diye bağırdım.

Bora masadan ayrılırken bu kadar öfkeli değildi. Yiğit ne yapmıştı, ne söylemişti bilmiyordum fakat her ne söylemişse Bora’yı çıldırtmaya yetmişti. Havaya kaldırdığı yumruğunu Yiğit’in suratına indirdiğinde Yiğit sendeledi fakat yediği yumruğa rağmen çenesini tutarak gülmeye devam etti. O sırada Bora’nın önüne geçtim ve ellerimi göğsüne bastırarak “Dur!” dedim. “Dur Bora, dur!” Terasın kapıları ne zaman açılmıştı fark edemedim, takım elbiseli iki adam yanıma gelip Bora’yı tuttuklarında kavga büyümeden, tek yumrukla sona erdi.

O an derin bir nefes aldım ama bütün dermanım kesilmişti.

“Ben size beni tutabilirsiniz dedim mi?” Bora, adamlara bağıırıyordu. “Çekin ellerinizi!”

“Ah Bora, ah...” dedi Yiğit. Burnundan sızan ufak kanı, parmaklarıyla temizliyordu. “Ben bu yumruğu senin hayatına atacağım, bekle sen.”

Bora, onu tutmaya devam eden iki adamın kolları arasında debelenirken Yiğit terastan uzaklaştı. Gidiyordu. Bora’yı delirtmişti ama amacı kavga edip ortalık karıştırmak değildi en azından... Gerçi ortalık karışmıştı karışacağı kadar.

“Bırakın beni tamam!” diye bağırdı Bora. Ama adamlar onu bırakmadı. “Bırakın lan!” Yiğit terastan çıkana kadar tutmaya devam ettiler Bora’yı. Sonunda yaşça daha büyük olduğunu tahmin ettiğim kır saçlı adam bir adım geri çekildiğinde, Bora koluna mengene gibi yapışmış olan diğer adamı ileriye doğru itekleyerek kolunu bıraktırdı. “Lan bırak diyorum sana, bırak! Sağır mısın oğlum sen?”

“Kusura bakmayın efendim,” dedi adam mahcubiyetle. “Haldun Bey’in emri bu yöneydi. Bir tatsızlık çıkmaması açısından...”

“Kes sesinil” Bora, parmağını adama doğrultarak onu

susturmasının ardından, terasın çıkışına doğru bir adım attığında adamlardan önce ben geçtim önüne. “Bora yeter!” dedim kollarından tutarken. “Ne yapacaksın? Gitti işte! Kavga dövüşle çözülecek mi bu mesele? Ne konuşmuştuk ya biz seninle?” Bora beni duymuyordu. Bakışları terasın çıkışına kenetlenmişti. Yine ve yine, sadece öfkesinin esiriydi.

“Bora!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. “Kendine gel!”

Gözü dönmüştü ve tek istediği Yiğit’in peşinden gitmekti ama buna ne ben izin verirdim ne de arkamızdaki adamlar.

Bora gözlerini kapattı, işaret ve başparmaklarını göz çukurlarına bastırdı ve “Kendimdeyim,” dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle. “Korkma.”

Elim, korkuyla çarpan kalbimin üzerine kapandığında, “Bu mu senin kendinde olan hâlin?” diye sordum sessizce. “Öfkeden gözün karardı...”

Bora gözlerini açıp bana baktığında oldukça sakindi. Ve de gülümsüyordu. “Kendimdeyim,” diye tekrar etti.

“Ne yani?” Afallamıştım. “Bilerek mi yürüdün Yiğit’in üzerine?”

“Evet,” dedi Bora, kısık bir sesle. “Dediğin gibi olsaydı Hande, öfkeden gözüm kararsaydı, yedi cihan da gelse almazdı onu elimden.”

Dakikalar sonra rahat bir nefes aldım. Korkmuştum. Bora’nın gerçekten delirdiğini ve kendini kaybettiğini düşünmüştüm. Ama görüyordum ki Bora da artık oyunu kuralına göre oynuyordu. Yiğit ve Emir baş başa kaldıklarında, Bora’yı nasıl delirttiklerini düşünerek keyif alsınlar diye...

“Korkuttun beni...”

“Korkma,” dedi Bora. “Bırak beni delirttiklerini düşününler.”

“Yiğit neyden bahsediyor?” diye sordum. Sözlerimin devamında babasının ne işler çevirdiğini de soracaktım ki kendisi bizzat buraya teşrif edince sustum.

“Bora!” Haldun Şahsuvar’ın gür sesi terası doldurdu-

ğunda bakışlarım arkaya çevrildi. Bizden epey geride duran adamlarına burayı terk etmelerini emrettiğinde adamlar hızla terasın çıkışına doğru ilerlediler.

“Ne yapmaya çalışıyorsun oğlum sen?” diye sordu Bora’ya bakarak. “Sen kim olduğunun farkında mısın? Ne bu mahalle serserisi tavırları? Hadi taşıdığın soyadı umursamıyorsun, beni de umursamıyorsun, itibarımızı da...” Adımları yanımda son bulduğunda kaşlarını çattı. “Ulan kendini de mi düşünmüyorsun? Bu şekilde asla kazanamayacağını bilmiyor musun?”

Haldun Şahsuvar’a ters ters bakarken, *Asıl sen hiçbir halt bilmiyorsun*, diye bağırmmamak için zor tuttum kendimi.

“Bırak şimdi bu beylik lafları,” dedi Bora bomboş bir ifadeyle. Sırtını az önce Yiğit’in yaptığı gibi terasın demirlerine yasladığında, “Hangi konuda yardım ettin sen o herife?” diye sordu. Yiğit’in ithamları karşısında delirmesi sadece bir gösteriydi. Bora, babasının onu sırtından bıçaklamasına o kadar alışmıştı ki artık hiç gocunmuyordu. “Bir bu kalmıştı yapmadığın...”

Haldun Şahsuvar ellerini pantolonunun ceplerine attı. Dudaklarına kibirli bir gülümseme yerleşirken, “Çok biliyorsun sen,” dedi hayıflanır gibi. “O öyle söyledi, sen de hemen inandın, öyle mi?”

“Evet,” dedi Bora umursamaz bir tavırla. “Çünkü bu satten sonra inanacağım son adam sensin baba.”

Haldun Şahsuvar, bu sözlerle sarsıldı. Kibirli gülüşü tuzla buz oldu ve yerini, buruk bir tebessüme bıraktı. “En son bana güven dediğinde Hande’yi polislerin eline verdin ve bu hamlenle beni tamamen kaybettin. Paran, soyadın ve sahip oldukların... Artık hiçbirini umurumda değil. Sen de öyle. Çünkü ben şimdiye kadar ne paranla mutlu oldum ne de seninle. Hayattaki tek mutluluğumu da sana yedirmeyeceğim.” Parmağını babasına doğrulttu. “Beni kendine daha fazla düşman etme.”

İçim acıyordu. Bora her ne kadar bu sözleri artık hiçbir şey

umurunda değilmış gibi dile getirse de aslında öyle değildi. Onun da içi acıyordu. Biliyordum. Babasını çok seviyordu. Ama aynı şekilde sevildiğini hissetmemek, hissetmemekten öte bunu görmek, onu mahvediyordu.

Haldun Şahsuvar hiçbir şey söylemedi. Ve Bora bir kez daha yaşadı o yıkımı. “Şimdi söyle bana... Yiğit neyden bahsediyor?”

“Bunu bu şekilde konuşamayız,” dedi Haldun Şahsuvar. “Böyle ayaküstü olmaz. Eğer şu saçma inadını kırıp da benimle birkaç saat oturursan sana anlatacaklarım var.”

“Ama benim sana ayıracak birkaç saatim yok,” diye karşılık verdi Bora acımasızca. “Hatta birkaç dakikam bile yok ama işte mecburiyetler...” Ellerini hafifçe iki yana açtı. “Neden tek çırpıda söyleyip kurtulmuyorsun ki? Korkuyor musun yoksa?” Sırtını terasın demirlerinden ayırıp doğruldu ve babasına doğru bir adım attı. “Dur tahmin edeyim, korkuyorsun... Her ne yaptıysan, bunu söylediğinde, burayı başına yıkarım diye...” Gülümsedi. “Korkma. O delilikler benden geçti.”

“Hiç mi hatırım yok?” diye sordu Haldun Bey oğluna. “Babanım lan ben senin... Ne yapmış olursam olayım, sen benden yüz çeviremezsin. Anlatacaklarım önemli olmasa bu kadar ısrar eder miyim?”

“Hiç hatırın yok.” Bora kestirip attı. “Ne söyleyeceksen şimdi söyle. Söylemeyeceksen de defolup gideceğim müsaa-denle. Nasıl olsa öğrenirim yarın.”

Yiğit de böyle söylemişti, değil mi? Yarın.

Bora birkaç saniye boyunca babasının yüzüne baktı fakat ondan ses çıkmayınca gitmek için adım attı. Ben de onunla birlikte hareket etmişim ki Haldun Şahsuvar Bora’nın koldundan tutarak onu durdurdu. “Lütfen.”

Bunca ısrarın altında yatan neden gerçekten önemli olmaydı. Merak etmiyor değildim ama benim de Bora gibi babasına hiç güvenim yoktu. Bora, mahkemedeki şahitliğim sayesinde dört duvarın arasına hapsedildiğinde, Haldun Şahsuvar

da beni dört duvara mahkûm etmişti. Yetmemiş beni tehdit etmişti. Melih'le bir olup Bora'nın gözünde beni bitirmeye çalışmıştı. Sonuç olarak amaçladığı hiçbir şeye ulaşamamıştı ama yine de pes etmemişti. En sonunda da beni polislin eline vermişti.

Bora'dan ona bir kez daha güvenmesini isteyemezdi.

“Hande'yi bırakamam,” dedi Bora sonunda, pes etmiş gibi.

Haldun Şahsuvar'ın bakışları kısa bir an bana çevrildi. “O da gelsin. Konuşacaklarımız onu da ilgilendiriyor.”

Bora artık zerre kadar babasına güvenmese de merakına yenik düşmüş ve konuşmayı kabul etmişti. Terastan ayrılıp salona geçtiğimizde oturduğumuz masada büyük bir boşluk vardı. Emir, Yiğit ve Ceyda görünürlerde yoktu.

“Gittiler,” demişti Hale Hanım telaşla. “Emir ikisini de alıp götürdü.”

Hale Hanım'ın sorduğu tüm soruları cevapsız, annemle babamı da neler olduğuna dair açıklamaz bırakıp otelden ayrıldık. Haldun Şahsuvar'ın kapının önünde hazır bekleyen arabasına binmeden önce yine bir sürü fotoğrafımız çekilmişti fakat bu defa yüzümüz gülmüyordu.

Sessiz ve gergin bir yolculuk geçirdik. Dakikalar sonra Haldun Şahsuvar'ın evine vardığımızda kapıyı bize evdeki çalışan açtı. Daha önce de böyle düşünmüştüm ve fikrim değişmeyecekti. Haldun Şahsuvar'ın evi yalnız yaşayan bir adam için fazla büyüktü.

Bahçedeki koca havuza bakan, boydan boya camlı salona geçip oturduğumuz sırada kapıyı açan kadın yanımıza geldi ve bir isteğimiz olup olmadığını sordu.

“Bir şey istemiyoruz,” dedi Bora, benim yerime de.

“Dışarı çık Naciye,” dedi Haldun Bey kadına bakarak. “Kapıları kapat, bizi de rahatsız etme.”

Kadın hızlı adımlarla salondan çıkıp salonun kapılarını kapattı. Nihayet baş başa kaldığımızda “Evet,” dedi Bora arkasına yaslanarak. “Seni dinliyoruz.”

Ben şimdiye kadar tek kelime bile etmemiştim ve açıkçası konuşmak içimden gelmiyordu. O benim sevdiğim adamın babasıydı, bu konuda ona saygım sonsuzdu ama aynı saygıyı, o oğlunun sevdiği kadına duymuyordu. Çünkü beni sevmiyordu. Bana öyle korkunç şeyler yaşatmıştı ki değil evinde olmak, bir daha yüzünü görmek istemesem yeri ydi. Fakat duygularla hareket edemezdim. Bu bizi sadece zora sokardı.

Haldun Şahsuvar “Yiğit’e yardım ettiğim doğru,” dediğinde, Bora hiç şaşırmadım dercesine kaşlarını kaldırdı. “En azından o böyle sanıyor.”

Bora hiçbir şey söylemedi ve ayağını, genişçe açtığı diğer bacağına üstüne attı.

“Bu mesele fazla uzamıştı,” diye devam etti sözlerine. Bakışları ara sıra bana da uğruyordu. “Sen bana Yiğit konusuna karışma dedin, ben de karışmadım ve bekledim. Ama gördüm ki tek başına bir şey halledebildiğin yok. Adam seninle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor, sen de sadece köpek gibi hırlayıp duruyorsun.”

“Ee?” dedi Bora. Babasının sözlerine sinirlenmemişti. Bilakis komik bulmuş gibiydi ama ciddiyetinden ödün vermemek için gülmüyordu. “Sonra?”

“Ben de bu duruma el attım tabii. Aradım ve buldum Yiğit’i.” Bora’nın kaşları çatılmıştı ama sessizce dinlemeye devam etti. “Olan oldu dedim. Çok haklısın ama düşmanlık hiçbir şeyi çözmez dedim. Huyuna gittim yani...” Haldun Şahsuvar ayağa kalktı ve salonun bir köşesinde bulanık içki barına doğru ilerledi. “Hatta para teklif ettim, reddedilmeyecek bir para... Ama reddetti.” Duraksayıp bize doğru baktığında bir elinde viski şişesi, diğerinde ise cam bir bardak vardı. “Peki ne istiyorsun diye sordum. İlk başta benimle konuşmayı daha fazla sürdüremeyeceğini söyledi çünkü anlamaya varamayacağımızı düşünüyor. Ama sonra fikrini değiştirmiş olmalı ki... Daha doğrusu...” Az önce kalktığı koltuğa geri oturduğunda viski şişesini bardağa yavaşça boşalttı. “Ben oğlunun zarar görmesinden korkan baba rolümü iyi oynamış olmalıyım ki bana bir teklifte bulundu.”

“Ne teklifi?” diye sordu Bora sabırsızca.

O an Haldun Şahsuvar’ın bakışları üzerime çevrildi. “Hande’yi ona vermemi istedi.”

“Sikerler ama...” Bora bu defa sahici bir öfkeyle ayağa kalktığı anda elimi tuttu ve beni de ayağa kaldırdı. “Sakin tek bir kelime daha etme, duymak istemiyorum!”

“Bora bir sakın olur musun?” Tuttuğu elimi ondan kurtarıp bir adım geri çekildim. Bazı sihirli cümleler vardı. Söylenmediği anda Bora’da akıl namına bir şey bırakmıyordu. Haldun Şahsuvar, az önce tam olarak o sihirli cümleleri söylemişti.

“Ben babanın söyleyeceklerini sonuna kadar dinlemek istiyorum.”

“Akıllı kız,” dedi Haldun Şahsuvar. Elindeki bardağı bana doğru kaldırmıştı.

Kalktığım yere geri oturduğum sırada Bora bana ters bir bakış attı, sonra babasına dönüp, “Eğer canımı sıkacak bir şeyler söylersen...” dedi fakat tamamlamadı sözlerini.

“Canını sıkacak çok şey söyleyeceğim Bora,” dedi Haldun Şahsuvar sert bir sesle. “Bir zahmet sıkılsın canın. Topun ağzında yaşadığının ne zaman farkına varacaksın? Otur ve dinle beni.”

Bora koltuğa değil, her an tetikte bekler gibi koltuğun kolçağına oturdu.

“Yiğit’in benden böyle bir şey istemesini yadırgamadım. Sonuçta ben daha önce Hande’ye kötülük yaptım ve Yiğit de buna şahit oldu. Doğal olarak Hande’yi istemediğimi düşündüğü için onunla bu masada el sıkışacağımı düşündü.”

Haldun Şahsuvar tarafından kaçırıldığım o akşam, Yiğit buna bizzat şahit olmuştu.

“Yalan mı peki?” diye sordu Bora. Sanki ben burada yokmuşum gibi “Fırsatını bulsan bir kaşık suda boğmayacak mısın Hande’yi?” diye devam etti. Sözleri sitem doluydu. “Yiğit piçi yanlış bir şey düşünmemiş ki.”

Hiçbir şey söylemedi Haldun Şahsuvar. “Yiğit’le bu konuda anlaştım,” dediğinde Bora’yla kısa bir an bakiştık, ikimiz

de bir şeyler planladığını anlamıştık fakat gidişat pek iç açıcı değildi. “Ona yardım edeceğimi söyledim.”

Bora sabrının son demlerinde, delirmiş gibi gülümsedi. “Sonra?”

“Fakat Yiğit akıllı çocuk, öyle hemen inanmadı. Teminat istedi. Ben de o teminatı ona, Hande’yi polislere teslim ederek verdim.”

Şaşkındım. Hissizdim. Bomboştum. Masaya yatırılan hayat benim hayatımdı. Üzerinde kumarlar oynanan yaşam bana aitti ama birileri sanki bir eşyaymışım gibi değersiz görüyordu beni.

“Hande’nin tutuklanması da dokuz günlük hapis macerasının ardından serbest bırakılması da tamamen benim eserimdi. İnanıp inanmamak size kalmış... Ama maksadım Hande’ye gerçekten bir zarar vermek değil, Yiğit’in güvenini kazanmaktı. Kazandım da... Şimdi Yiğit, ona yardım edeceğimi düşünüyor. Düşünsün... Yarın diye bahsettiği mesele de şu: Yiğit Mirzanalı artık Şahsuvar Holding bünyesinde. Ufak bir hisse payına sahip ve bunun, seni çıldırtacağını düşünüyor. Şimdiden haberin olsun ki yarın web sitemizde bunun haberini gördüğünde şaşırma.”

“Neden yaptın bütün bunları?” diye sordu Bora ayağa kalkarken.

“Seni korumak için.” Bardağında kalan son viskiyi kafasına dikti Haldun Şahsuvar. “Bak bana, senin aylardır başaramadığını başardım ve herifi ortaya çıkardım. Eskiden yeri yarsan bulamazdın ama şimdi gözünün önünde. Babana bir teşekkür etmeyecek misin?”

“Hayır,” dedi Bora. “Etmeyeceğim.”

Sözlerinin ardından gidelim dercesine bana baktı ama ben ayağa kalkmadım. Daha fazlasını dinlemek istediğimden değil, ayağa kalkacak gücü kendimde bulamadığımdandı.

“Sen bilirsin. Ne yaptıysam, senin içindi.” Parmağını Bora’ya doğru kaldırdı. “Ve ne yapacaksam, yine senin için.”

“Boşuna çabalama. Sen sana duyduğum güveni çoktan yerle bir ettin.”

Bora tekrar bana baktığında ayağa kalktım. Gitmek üzere el ele tutuştüğümüzda, “Bir dahaki sefere,” dedi Bora babasına bakarak, “güvenimi kazanmak için seçeceğin yol Handeden geçerse eğer, seni tamamen silerim baba.”

Bu açık bırakılmış bir kapıydı. Bora, babasını affetmiyor ve ona güvenmiyordu. Sadece açık bir kapı bırakıyordu. Çünkü ona, son bir şans veriyordu.

Haldun Şahsuvar'ın evinden çıktığımızda, Veysel bizi kapının önünde bekliyordu.

Bora benimle yüz yüze gelmekten kaçır gibi ön koltuğa geçip oturmuş ve yol boyunca da susmuştu. Ne düşündüğü ve ne planladığı konusunda bir fikrim yoktu. Belki sadece düşünüyordu, belki de çoktan bir çıkış yolu bulmuştu. Ama ben iyi şeyler düşünemiyordum.

Eve vardığımızda, Bora kapının önünde Veysel ve Emrah'la konuşurken içeri girip yukarı çıktım. O sırada çalan telefonumu çantamdan zorlukla çıkardım ve ekrana çatık kaşlarla baktım. Hale Hanım arıyordu. Öncesinde annem de aramıştı ama şu an hiç kimseyle konuşamayacaktım. Biraz yalnızlığa ihtiyacım vardı. Üstümdeki elbiseyi, dikişlerini patlatmak pahasına hırçın bir tavırla çıkarırken beni bu kadar öfkeliendiren şeyin hangisi olduğunu sorguladım fakat bir cevaba ulaşamadım. Hızla giydiğim geceliğin ardından yüzümü yıkamak için banyoya geçtiğimde, büyük bir özenle yaptığım makyajı yine hırçın bir tavırla yüzümü acıta acıta çıkardım.

Odaya geçip pencereye doğru ilerledim. Veysel ve Emrah kapının önündelerdi, ikisi de sigara içiyordu ama Bora yanlarında değildi.

İçimdeki öfke ya da adı her neyse, beni giderek tüketiyordu. Bir şeylerle uğraşmam ve kafamı meşgul etmem gerekiyordu. Vaktin gecenin bir yarısı olması hiç umurumda değildi. Düşünmek istemiyordum hiçbir şeyi. Fakat ben düşünmek istemedikçe, unutmak istediklerim daha çok yankılanıyordu zihnimde.

“Ne istediğimi biliyorsun, istediğimi alana kadar durmayacağımı da...”

“Oğlunun zarar görmesinden korkan baba rolümü iyi oynamış olmalıyım ki bana bir teklifte bulundu. Hande’yi ona vermeme istedi.”

Odadan çıkıp mutfığa indim. Bora neredeydi bilmiyordum. Ne kendi vardı ortada ne de sesi duyuluyordu herhangi bir odada. Dolaptan ince bir bardak çıkarıp buzdolabının sebilinden kendime su doldurduğumda sesler kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu. Terasta konuşulanlar, Haldun Şahsuvar’ın evinde konuşulanlar... İçtiğim suyun bile boğazımdan geçmediğini fark ettiğimde bir patlama noktasındaydım. Hızla yere fırlattığım bardak bin parçaya bölünürken yerle buluştu diz kapaklarım.

Ve sonra birdenbire ağlamaya başladım.

“Hande!”

Bora’nın sesini duyduğumda yüzümü yere eğdim ve ellerimi şakaklarıma bastırdım. Ağlamak istemediğim zamanlarda son noktaya kadar direnince böyle oluyordu.

“Hande iyi misin?” Bora telaşla mutfığa girdi fakat ben kafamı kaldırıp yüzüne bakamadım. Ağlamaktan başka bir şey yapamadım.

“Sevgilim?” Bora yanıma geldi ve dizlerimin dibine çökecek bileklerimin ağağısından tuttu.

“İyi değilim,” dedim o an. “Hiç iyi değilim.”

Nedenini sormadı. Şayet sorarsa vereceğim cevapların altında kalacağına farkındaydı. Sorarsa ben daha çok ağlayacaktım ve o, çaresizce yüzüme bakacaktı. Yaşadıklarımız çok ağırdı ve sonu gelmiyordu. Sonu geldiğinde sonumuzun da gelecek olması... Beni ağlatan tek sebep buydu.

Bora, soru sormak yerine beni kendisine çekip başımı göğsüne yasladı. “Özür dilerim,” dedi beni kahreden bir sesle.

Ona göre, yaşanan her şey onun suçuydu. Sonra sustu ve dakikalar boyunca ağlayışımı dinledi. Hıçkırıklarım dinene, yerini belli belirsiz iç çekişlere bırakana kadar bekledi.

Geri çekilen ben oldum. Bakışlarım yerde, ellerimle göz yaşlarımı silerken Bora saçlarımı geriye itti ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

“Gidelim,” dedi birden. Önce neyden bahsettiğini anlamadım. “Sadece sen ve ben... İkimiz Hande. Uzak bir yere gidelim ki sen...” Duraksadı. Bakışlarım yüzüne tırmandığında, gözlerinde gördüğüm o buruk ifade içimi parçaladı. “Sen bir daha ağlama.”

“Nereye?” diye sordum içimi çekerken. Kaşlarım çatılmıştı. Ciddi miydi yoksa beni mi avutuyordu anlamam lazımdı.

“Nereye istersen,” dedi Bora pes etmiş bir tavırla. “Sen nereye gidelim istersen.”

“Yurtdışına mı mesela?” diye sordum. Sesim, ağladığım için buruk çıkıyordu. “Dünyanın bir diğer ucuna mı?”

Bora kafasını salladı. Bu fikir bana aitti ve bunu ben söylediğimde Bora bana kızmıştı. Yaren ölmeden de önceydi. O zamanlar Emir’in planlarından bihaberdik ve Bora’ya düşmanlık besleyen tek kişinin Yiğit olduğunu sanıyorduk. O zamanki durumumuz şu an olduğu kadar vahim de değildi. Bora bu fikri reddetmişti. Bunun kaçmak olduğunu, kaçmanın korkaklık olduğunu söylemişti.

Şimdi ne değişmişti?

“Bunu sen mi söylüyorsun?” dedim inanamayarak. Bora yine düşünmeden konuşuyordu. Sırf beni ağlarken görüp de üzüldüğü için... Artık tanıyordum onu. Hem uzaklara gitmek çözüm değildi. Emir’de bu hırs ve kin varken cehenneme bile gitsek, gelir bulurdu bizi.

“Ne yapayım?” Bora, başparmağını yanağında gezdirdi. “Elimi kolumu bağlıyorsun sen benim.”

“Korkuyorum,” dedim dürüstçe. “Herkes senin kuyunu kazıyor Bora. Hiç kimse sevmiyor seni.” Bu sözlerin onu incitebileceğini düşünememiştim. “Baban desen, ne yaptığı belli değil... Sana mı yardım ediyor yoksa düşmanına mı anlayamıyorum ben.”

Haldun Şahsuvar söylediği her sözde samimi görünüyordu fakat ona güvenebilmek çok zordu.

“Ne yapacağız Bora?” diye sordum, bu denli büyük bir çaresizlik canımı yakıyordu.

Ellerimi avuçlarının arasına hapsederken, “Bekleyeceğiz,” dedi Bora. Benim aksime, Bora korkmuyordu. “Sana korkma demekten başka bir şey gelmiyor elimden. Ama korkma... Ben yaşadığım müddetçe kimse sana bir zarar veremeyecek.” Sözlerinin ardından gülümsedi. “Ben ölürsem zaten onlar da ölmüş demektir.”

“Böyle şeyler söyleme,” dedim kızgın bir sesle. Ölüm kelimesini duymak istemiyordum. Ne Bora’nın birine zarar vermesini kaldırılabildim ne de Bora’nın bir zarar görmesini.

“Bak sana ne söyleyeceğim...” Merakla Bora’nın yüzüne baktığımda ellerimi bıraktı ve “Ama önce şu yerden bir kalkalım,” diyerek ayağa kalktı, sonrasında beni de ayağa kaldırıp hızla kucağına aldı. Yerler cam kırıklarıyla doluydu ve benim ayaklarım çıplaktı.

Bora mutfağın çıkışına doğru yürüdüğünde yerleri temizlemeyi hafızama not ettim. Mutfaktan çıkmamıza rağmen Bora’nın beni bırakmaması ve yatak odasına kadar kucağında taşınması, içimde dolaşan kara bulutlara rağmen gülümsememe neden olmuştu. Fakat yatağa bırakılır bırakılmaz öpücüklerle boğulmam ve akabinde bedenimde gezen kışkırtıcı dokunuşları hissetmemse, kaşlarımı çatmama neden oldu.

“Bora...” dedim huysuzca. Üzerimdeyken ondan kurtulmam pek mümkün olmuyordu. “Bana bir şey söyleyecektin ya hani, kandırdın mı sen beni?”

Bora güldü. Dudakları boynumdaydı ve gülüşüyle beraber tenime dağılan nefesi, bu kez de gıdıklanmama sebep oldu. “Hayır kandırmadım,” dedi geri çekilirken. Yüzü, yüzüme denk geldiğinde gözlerimin içine baktı. “Önce günlük Hande dozumu aldım.”

“Aldın, tamam.” Bora’nın hafifçe doğrulmasını fırsat bileerek kollarının arasından çabucak sıyrıldım ve yatakta toparlanıp bağdaş kurdum. “Söyle hadi, seni bekliyorum.”

Bora da tamamen doğruldu ve ben dikkatle ona bakarken bacaklarını yataktan sarkıttı. “Bir keresinde Emir ortadan kaybolmuştu,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Bizim kavgaya ettiğimiz

dönemden bir süre sonraydı sanırım. Amcam her yerde onu arıyordu ama Emir hiçbir yerde yoktu. Üstelik telefonu da kapalıydı. Hiç kimse ona ulaşamıyordu.”

“Sonra?” Konunun nereye bağlanacağını çok merak etmiştim.

“Sonra...” Bora, bakışlarını tavana dikti. “Geri geldi tabii. Yalnız kalıp kafa dinlemek istemiş sanırım. Neyse bu kısım pek önemli değil zaten. Emir’in Alaçatı’da bir evi var.” Tekrar bana baktı. “Kaybolduğu sıra o evde kalıyormuş. Ama o evin adresini bizimkiler bilmez, hatta Emir’in Alaçatı’da bir evi olduğunu bile bilmezler. Ama ben o zamanlar bunu tesadüfî bir şekilde öğrenmiş ve bu bilgiyi de kendime saklamıştım.”

“Ne olmuş o eve?” diye sordum sabırsızca. Bora, böyle bir hikâyeyi boşu boşuna anlatmazdı. Mutlaka altından bir bit yeniği çıkacaktı.

“Dün sabah aklıma düştü birden... Ben de evin şu an ne durumda olduğuna bakması için birini yolladım.” Bora, yüzümde duran bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdırırken, beni meraktan kıvrandırmak ister gibi aheste aheste konuşuyordu. “Maksadım işime yarayacak herhangi bir şey bulmaktı. Belki bir umut, Emir’in Yaren’le yaptığı işbirliğini ispatlayacak bir şeyler bulabilirim diye bile düşündüm. Ama çok daha büyük bir şey buldum.”

“Ne buldun?”

Bora ayağa kalktı. “Yiğit’in uzun zamandır ortada olmayan annesiyle kız kardeşi o evdeler.”

“Ne?” dedim şaşkınca. Sonra neden şaşırmış olduğuma şaşırdım. “Bak sen şu işe... Emir’in verdiği falsolar giderek çoğalıyor.” Bora’nın ardından ben de ayağa kalktım ve ellerimle enseminle sıvazladım. Bora, Yiğit’in annesini ve kız kardeşini çok aramıştı ama nerede olduklarına dair bir ipucu bulamamıştı. “Peki ne yapacaksın? Ne geçiyor aklından?”

Bora bana bir şeyin daha sözünü vermişti. Ne olursa olsun kimseye bir zarar vermeyecekti.

“Hiçbir şey,” dedi Bora. Camın önündeydi ve dışarıyı iz-

liyordu. “Sadece onları gözümün önünden kaybetmeyeceğim ve günü geldiğinde, Yiğit’e karşı koz olarak kullanmam gerekirse kullanacağım.”

“Kötü bir şey olmayacak ama değil mi?”

“Bana güven,” dedi Bora sadece.

“Peki sen?” dedim Bora’nın yanına ulaştığımda. “Sen babana güveniyor musun?”

Bora yüzüme bakıp, “Henüz değil,” dedi kısık bir sesle. “Ama ben artık babamı tanıyorum Hande. Yalan söyleyip söylemediğini anlayabiliyorum. Mesela Hilal’in ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olmadığını söylediğinde doğruyu söylediğini anlamıştım ama bunu sana belli etmedim. Sana inandırıcı gelmeyebilir ama bugünkü sözlerinde samimiydi. Babam yerine göre kötü bir adamdır ama bu hayatta isteyeceği son şey, bana bir zarar gelmesidir.”

İtiraz içeren bir cümle kurmadım. Çünkü Haldun Şahsuvar, oğlunu gerçekten de seviyordu.

“Beni de bu yüzden sevmiyor,” dedim onun yerine. “Senin sonunu getirecekmişim ben, öyle söylüyor...”

Benim içimi yakan bu ihtimal, Bora’yı sadece gülümsetmişti.

“Babamın ne düşündüğü benim umurumda değil. Şartlar ne olursa olsun, senden asla vazgeçmeyeceğimi çok iyi anladı. Bundan sonra daha fazlasına cesaret edemez. Ona bugün teşekkür etmemiş olabilirim ama Yiğit’i dönmeye ikna ederek bana büyük bir iyilik yaptı. Bundan sonrası çorap söküğü.”

“Ben senin kadar emin değilim,” dedim.

Son bir aydır yaşananlar kâbus gibiydi. Polisler kaldığımız oteli bastıklarında, beni bileklerimde kelepçelerle götürdüklerinde ve o sorgu odasına aldıklarında sanki her şey bitmişti. Çünkü oradaki komiser bana, üstü kapalı bir şekilde Haldun Şahsuvar’ın mesajını iletmışti. Ama bugün her şeyin bir oyundan ibaret olduğunu öğrenmiştim. Tutuklanmam ve dokuz gün boyunca içeride kalmamı, sadece bir illüzyundu. Peki buna inanmam mı gerekiyordu?

Bora tekrar ellerimden tutup, “Hande...” dedi, beni ikna etmek ister gibi. “Neyden korktuğunu biliyorum, gözlerinden okuyorum... Ama birini öldürmek o kadar kolay değil. Emir ikimizden birine zarar veremez. Çünkü biz Yaren değiliz. Emir’in kaybedecek çok şeyi var ve bunu göze alamaz. Yaren’i öldürme şekline bir bak. İntihar süsü verdi ölümüne... Kafasına da sıkabilirdi ama geride bırakacağı ufakık bir izin kendini ele vermesini göze alamadı. Emir’in kaybedeceği çok şey var. Yiğit’e gelince...” Bir anda, farkında olmadan kaşlarını çatmıştı. “Eğer adam olsaydı ve gerçekten çok sevseydi karısını, böyle saçma sapan oyunlara girişmezdi ve katilin ben olduğunu anlar anlamaz alnımın ortasına sıkardı. İşte o zaman adalet yerini bulurdu. Böylesi hiç adil değil.”

“Sen öyle mi yapardın?” diye sordum. “Adaletin yerini bulması için...”

“Öyle yapardım,” dedi Bora. “Ben böyle ucuz oyunların adamı değilim.”

Eskiden Yiğit’e saygı duyardım, öyle ki onun gözlerinin içine bile bakamazdım. Ama bugün gördüğüm Yiğit, gözlerinin içine bakmaktan korktuğum Yiğit değildi. Bora haklıydı. Böylesi hiç adil değildi.

Dakikalar sonra uykuya yenik düşerek yatağa uzandığım sırada, Bora sigara içmek için balkona çıkmıştı. Geri döndüğünde yanıma uzandı, beni kollarının arasına alıp kulağıma “İyi geceler,” diye fısıldadı. “İki gözüm.”

IV

MAZİDE KALAN

Artık uykular bile dindirmiyordu yorgunluğumu.

Kafamı yastığa koyduğumda uykuya dalmam uzun sürüyordu, düşünceler öyle çok meşgul ediyordu ki zihnimi, uykuya daldığımda hepsi birer kâbusa dönüşüyordu. Yeni bir sabaha gözlerimi araladığımda hissettiğim tek şey, bir önceki günden daha bitkin olduğumdu.

Uzun bir zaman sonra holding binasındaydık. Dün gece ikimiz de doğru düzgün uyuyamamıştık ve sabahın erken saatinde, henüz kimse gelmeden yönetim katındaki yerimizi almıştık. Bora, Yiğit'in şovunu bizzat görmek ve ona yanıldığını göstermek istiyordu.

Bora'yla birlikte, babasının ona tahsis ettiği fakat Bora'nın pek fazla uğramadığı odasındaydık. Odanın bir kısmı camdan olduğu için dışarıyı rahatlıkla görebiliyorduk. Holdinge ilk gelen Emir olduğunda onu hemen fark ettik fakat o burada olacağımızı düşünmediğinden bizi fark etmemişti. Yüzünde keyifli bir ifadeyle odasına doğru yürürken Bora ayağa kalktı, kapıyı açıp "Emir!" diye seslendi.

Emir sesin geldiği yere dönüp karşısında Bora'yı bulunca şaşkınca bakakaldı. "Burada mıydın?" diye sordu yüzüne cid-

di bir ifade çökerken. Sonra bakışları kolundaki saate kaydı. “Saat daha dokuz bile olmadan hem de... Hayret.”

“Buraya gelsene,” dedi Bora Emir’e. Başka bir şey söylemeden içeri geçtiğinde kısaca bana baktı ve sonra koltuğa geçip oturdu.

Bora’nın ardından Emir, yavaş adımlarla odaya girdiğinde beni fark ederek gülümsemeye çalıştı. “Hande de buradaymış... Size gün ne zaman aydı?”

Konuşmamayı tercih ederdim fakat üzerime şüphe çekmemem gerekiyordu. “Sana da günaydın Emir,” dedim aynı şekilde gülümseyerek.

Emir kapıyı örtüp yanımıza geldi ama oturmak yerine sol bacağını kırarak masaya yaslandı. Ellerini karnında birleştirirken yüzümüzde gezen bakışları sorgulayıcıydı.

“Evet, sizi dinliyorum.”

“Asıl biz seni dinliyoruz,” dedi Bora, koltuğunda yavaşça bir sağa bir sola dönüyordu. “Dün akşam biz terastayken Ceyda’yı da alıp gitmişsin. Tabii yanında promosyon olarak verilen Yiğit Bey’i de es geçmemek lazım...” Emir gülmemeye çalışır gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Ne yaptınız anlat bakalım?”

Emir sesli bir nefes verdi, sonra karşımdaki boş koltuğa oturdu ve “Ceyda’yla uzun uzun konuştum ama değişen bir şey olmadı,” dedi. Tepkimizi ölçmek ister gibi sessizleşti, yüzümüze bakıp devam etti. “Yiğit’le birlikte olmaktan mutluymuş. Amcamın da bu ilişkiye onay verdiğini söylüyor, zaten bundan cesaret alarak çıkıp gelmişler dün oraya...” Kaşları birden belirgin bir biçimde çatıldı. “Amcamın ne yaptığından haberin var mı senin?”

“Her şeyden haberim var,” dedi Bora. “Babamın Yiğit’e burada yer açtığından da.”

“Benden ne anlatmamı bekliyorsun öyleyse?” diye sordu Emir. Kolunu koltuğun başına yaslarken bacak bacak üstüne attı.

Bora masaya doğru eğilip, “Kafamı kurcalayan bir şey var

Emir,” dedi düşünceli bir ses tonuyla. “Benim eskiden tanıdığım Emir olsa, tüm bu olanlar için beni suçlardı.” Emir’in gözlerine şüpheci bir ifadeyle baktı. “Çulsuz bir adam gelecek, hayatımıza girip her şeyi altüst edecek, sonra kardeşinle evlenecek ve o adam tüm bunları bana düşman olduğu için yapacak... Emir bunu binlerce kez yüzüme vurur ve sebep olduklarım için hayatı bana dar ederdi. Ama bunların hiçbirini yapmadı.” Kafasını salladı. “Neden?”

Emir gözlerini bile kırpmadan dinledi Bora’yı. Tüm bu sözler tuzaktı ama Emir oltaya düşmedi.

“Adı üstünde,” dedi üstüne basa basa. “Eskiden tanıdığın Emir olsa evet, bu dediklerini yapardı. Evet, her şey senin suçun ama bunu yüzüne vurmak bana bir yarar sağlayacak mı?” Gülümsedi. “Büyü artık Bora... Eski, eskide kaldı.”

Bora bir süre dikkatle Emir’e bakıp, “Eyvallah,” dedi bu sözlerle inanmış gibi.

“Ama eğer merak ettiğin, bundan sonra nasıl bir tavır alacağımsa...” Emir’in bakışları kısa bir an bana kaydı. “Kardeşimin yanında duracağım. Yiğit’le birlikte olduğunu öğrendiğimde seni dinleyip üzerine gittim, onu eve hapsettım, gözünü korkuttum...” Yaptıklarından pişman olmuş gibi konuşuyordu. Sanki her şeyi planlayan o değilmiş gibi. “Ne oldu peki? Kaçıp gitti. Yiğit denen herif kardeşime bir zarar verebilirdi. Şimdiye kadar yanlış bir yol izledim. Doğru olan Ceyda’nın yanında olmam ve doğru yolu bulması için sabırla beklemem... Başka türlü onu, o adamdan kurtaramam.”

Bu sözlerin akabinde, Bora’nın sert bir tepki vereceğini düşünmüş gibi hazırda bekledi Emir. Ama Bora’nın cevabı onun için tam bir ters köşeydi. “Ne istersen onu yap. Bir abi olarak kardeşini destekleyeceksen de destekle. Sana karışmam... Sadece şunu bil ki Yiğit, Ceyda’yla oynuyor.”

“Biliyorum,” dedi Emir, yüzüne bu durumdan rahatsızmışçasına çöken ifade sahteydi ama bir o kadar da gerçekçi duruyordu. “Yiğit denen heriften ben de en az senin kadar nefret ediyorum ama Ceyda küçük bir kız değil. Onun karşı-

sında durmam demek, onu o adama daha fazla itmem demek. En azından evlenmek gibi bir hata yapmadı. Hiç değilse bunun önüne geçmek için bir fırsatımız var. Aksi olursa Yiğit'ten asla kurtulamayız.” Bora'nın herhangi bir yorum yapmasına izin vermeden konuyu değiştirdi. “Sen onu bunu bırak da babana ne diyorsun? Hande'ye yaptığı kötülüğün kırkı çıkmadı daha... Şimdi de Yiğit'e destek veriyor. Maksudı ne sence?”

“Bilmem,” dedi Bora umursamaz bir tavırla. Emir'e istediğini asla vermeyecekti. “Sence ne?”

“Bir düşün.” Emir ayağa kalktı. “Ha bu arada... Umarım Yiğit'i gördüğünde saldırgan bir tavır sergilemezsin çünkü gibi... Burada sorunlar, ilkel yöntemlerle çözülüyor.” Karpıya yürüdü ve çıkmadan önce son kez bana baktı. “Sana kolay gelsin Hande.”

Ne demek istediğini tam olarak kestirmesem de sesindeki alaycı imayı anlamamak mümkün değildi.

Emir odadan çıktıktan sonra, “Gördüğün gibi,” dedi Bora bana bakarak. “O kadar şey ima ettim, hiç renk vermedi.”

Ayağa kalkarken, “Fazla ileri gittin,” dedim tedirgince. “Bir şeylerden şüphelendiğini anlayabilir.”

Parmaklarımı birbirine kenetledim ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürürken kütletmeye başladım.

“Tam tersi.” Bora, yaptığı her şeyden fazlasıyla emindi. “Ona karşı fazla iyi olmam onu şüpheye sürükler asıl. Benim doğam bu. Her zaman bir şeylerden şüphe eder ve her zaman ters davranırım. Emir buna alışkın.”

“Peki sence diğeri işe yarayacak mı?” diye sorduğumda Bora kafasını salladı. Bora bu odaya da evde olduğu gibi gizli bir kamera yerleştirmişti. Fakat öncesinde odanın altını üstüne getirmiş ve bir ses dinleme cihazı konulmadığından emin olmuştu. Bora bu odaya pek uğramadığı için sanırım Emir burayı es geçmişti. Ama eğer bu saatten sonra böyle bir atakta bulunacaksa, Bora'nın eline bir koz daha vermiş olacaktı.

Emir'in gün içinde en çok vakit geçirdiği yer buradaki odasıydı ve Bora, Emir'in odasına onun taktiğini uygulayarak

bir ses dinleme cihazı yerleştirmişti. Emir'in bu durumu asla akmayacağından ve muhakkak açık vereceğinden emindi çünkü Emir'in odası kilitliydi ve onun dışında hiç kimse odasına giremiyordu. Fakat Bora bir şekilde odanın anahtarına ulaşmış ve yedeğini çıkartmıştı. Emir farkına varmadan da asıl anahtarını yerine koymuştu.

Aradan iki saat geçti. Emir'in ardından Hale Hanım, son olarak da Haldun Bey teşrif etti. Onlar mühim bir toplantı için toplantı salonuna geçtiklerinde, biz Bora'nın odasında kahvaltı etmekle meşguldk ve Yiğit hâlâ ortalarda değildi.

Kahvaltı etmemizin üstünden yarım saat daha geçtiğin-de saat on iki eyrekkti. Bora büyük bir sabırla beklemeye devam ederken ben Yiğit'in geleceğinden umudu kesmiştim ki "Geldi," diyerek ayağa kalktı Bora. Bakışlarını camdan hiç ayırmadığı için Yiğit'i hemen fark etmişti. "Yalnız geldi. Ceyda yok yanında."

Bora kapıya doğru yürüdüğünde ben de arkasından takip ettim. Bora kapıyı açtığında, Yiğit bu anı bekliyormuş gibi bakışlarını doğruca bu tarafa çevirdi. nce Bora'ya baktı. Yüzünde sert, sarsılmaz bir ifade vardı. Ardından bakışları arkaya, bana doğru kaydı. Ve yüzündeki ciddi ifadenin yerini, eğlenen bir tebessüm aldı.

Bunu bile isteye, Bora'yı ıldırtmak için yapıyor ve kısımen de olsa başarılı oluyordu. Bora eskisi gibi değildi, birden hiddetlenerek ona istediğini vermiyordu ama içten içe deliye dönüyordu. Ve ben bu kısas savaşının odak noktasında olmaktan nefret ediyordum.

Yiğit elleri cebinde, yayvan adımlarla bize doğru yürürken, "Ama hiç şaşırmış gibi bakmıyorsunuz," dedi kaşlarını çatarak. "zlmş veya kızmış gibi de bakmıyorsunuz..." Aramıza birkaç adımlık mesafe koyarak karşımızda durduğunda, "Neredeyse beni gördüğünüze sevineceğinizi düşüneceğim," dedi alayla. "Geceden sabaha ne değişti şahsuvar ifti?"

"Biz düşündük ve..." Bora kapının önünden ayrıldığında ben hâlâ odanın içindeydim. Yiğit'e doğru birkaç adım attı

ve tam karşısında durup Yiğit'in bana olan bakışlarını kesti. O sırada toplantı salonunun kapısı açılmıştı. "Bu büyük başarın için seni tebrik etmeye karar verdik." Bora, omzunda toz varmış gibi Yiğit'in yakasını cıvrıttı. "Kolay bir şey değil sonuçta, karını öldüren adamın kuzenini tavladıktan sonra bir de gelip burnunun dibine yerleşmek..."

"Kolay olmayanların listesine, babandan aldığım yardımı eklemeyi unuttun," dedi Yiğit, gülümsemeye devam ederek. Bora'nın sözleri onu kışkırtmış olsa da tepkisini korumayı başarıyordu. "Daha neler yapacağım ben..." Sustu ve bakışları tekrar bana uzandı. "Bekle sen..."

"Bekliyorum." Bora bir adım gerileyip parmağını Yiğit'e doğrulttu. "Geç kalma, üzülrüm sonra." Haldun Bey, Hale Hanım ve Emir, kıpırdamaksızın gerilim hattını seyrediyorlardı. "Sayende aksiyon oluyor hayatımda. Eğlendiriyorsun beni."

Yiğit hiçbir şey söylemedi. Tek yaptığı Bora'ya, bu sözleri burnundan fitil fitil getireceğim der gibi ters ters bakmaktı. Başını toplantı salonuna çevirip, "Haldun Bey!" diye bağırdı. "Sizi bekliyorum."

Haldun Şahsuvar, şeytan tüyüne sahip bir adamdı. Yiğit Mirzanh'yı bir şekilde kendine inandırmayı başarmıştı. Belki de başından beri kandırdığı ve kendine inandırmayı başardığı Bora'ydı. Bu şüphe hiçbir zaman aklımdan çıkmayacaktı.

Yiğit, Haldun Şahsuvar'la birlikte onun odasına doğru ilerlerken Bora içeri girdi ve farkında olmadan kapıyı sertçe kapattı. Az önce ne kadar umursamaz ve soğukkanlı bir tavır sergilemiş olursa olsun öfkeden deliye dönmüştü. Birkaç adım uzağındaydım ve gergin bir tavırla parmaklarımla oynuyordum. Gözleri gözlerimde asılı kaldı, sakinleşmek ister gibi uzun uzun baktı ama geçen her saniye, burnundan alıp verdiği soluklar daha da sert bir hâl aldı.

"Kozlar senin elinde," dedim sakince. "Sen daha güçlüsün."

Sadece sözlerimin yeterli olmayacağını biliyordum. Aramızdaki mesafeyi kapattım, kollarından tuttum ve kafamı

kaldırıp yüzüne baktım. “Yapman gereken tek şey sakın kalmak. Öfkene yenik düşersen kaybedersin ve onlar da bunun için uğraşıyorlar.”

Bora belli belirsiz kafasını sallarken elini yüzüme doğru kaldırdı ve saçımı sıvazladı. Her zamanki gibi kontrol edemediği öfkesi ona zarar veriyor ve ellerini titretiyordu. “Sakinim,” dedi ama değildi. “Merak etme.”

Tekrar koltuğa geçip oturduğumuzda Bora’nın bakışları cam kapıdaydı. Babasına ne kadar güvenirse güvensin, adım kadar emindim ki onun da içinde bir şüphe vardı ve şu an tüm dikkati Yiğit’in babasıyla ne konuşacağındaydı.

“Dikkatli ol Bora,” dediğimde dönüp bana baktı. “Baban sana yardım ediyor olabilir ama çoğu şeyden habersizken, sana yardımı dokunacağı yere bir zararı dokunabilir.”

Sonuçta Haldun Şahsuvar Emir’in neler yaptığından, neler sebep olduğundan habersizdi.

“Farkındayım,” diye karşılık verdi Bora. Farkında olmaması imkânsızdı zaten. Benimki laf kalabalığıydı.

Bir süre sonra kapı açıldı ve içeri Hale Hanım girdi. Endişeli gözlerle Bora’ya bakarken kapıyı yavaşça kapattı ve “Bora?” dedi sorar gibi. “Dünden beri herkes bir gergin... Biri bana ne olduğunu söyleyecek mi artık? O adamın ne işi var yine? Dün yemekte, bugün burada...”

Bora ellerini ensesine atarken, “Emir’e sorsaydın ya hala,” dedi iğneleyici bir üslupla. “Bugüne bugün Yiğit, eniştesi sayılır onun... Benim konuşmam pek yerinde olmaz gibi.”

Hale Hanım kaşlarını çatıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Emir, Bora’ya sor diyor, sana geliyorum sen Emir’e sor diyor-sun.” Hale Hanım kızgındı ve onu kızgın görmek pek kolay değildi. “Hepiniz bir oldunuz da benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“Esağfurullah halacım, geç otur.” Bora halasından kaçamayacağını anlamıştı. “Yiğit artık bizimleymiş, burada çalışacakmış çünkü babam öyle uygun görmüş. Emir de bu durumu destekliyor, sanırım Ceyda için... Bu gidişle evlenirler de yakında.”

Hale Hanım duyduklarından hangisine tepki vereceğini bilememiş gibi şaşkınca baktı Bora'ya. Karşımdaki boş koltuğa otururken, "Ceyda o polisle evlenmez," dedi kendinden emin bir tavrıyla. "Bu kadarını da yapmaz yani."

Bunu neye dayanarak söylediğini anlayamasam da "Eski polis," diyerek araya girme ihtiyacı hissettim. "Mesleği bıraktı malum."

"Neden evlenmez hala?" Borada halasının sözlerine takılmıştı. "Bir bildiğin varmış gibi konuştun."

"Abimi kaybettiğimiz dönemde Ceyda'yla uzun uzadıya sohbet edecek zamanım oldu," dedi Hale Hanım. "Nevin'le abim arasındaki çalkantılı ilişki Ceyda'yı o kadar yormuş ki sürekli evliliğe asla sıcak bakmadığını söyleyip duruyordu."

"Fikri değişmiş demek ki."

"Sanmam," dedi Hale Hanım. "Ya siz bir şey biliyor ve benden saklıyorsunuz ya da ne olduğunu siz bile bilmiyorsunuz... Ama ben size söyleyeyim, bu işin içinde bir iş var. Adım kadar da eminim bundan. Benim tanıdığım Ceyda, şu an tanıdığım Ceyda değil. Hali, tavrı, konuşması bile değişmiş sanki."

Hale Hanım zeki kadındı, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı fakat Bora'nın ağzından laf alamamıştı. Yarım saat boyunca bu konu hakkında konuştular ve Bora, Hale Hanım'ı bir şey bilmediğimize zor da olsa inandırdı.

Bir süre sonra Hale Hanım gitmişti. Yiğit de gitmiş ve akabinde Bora babasının yanına geçmişti. Ne konuştuklarını bilmiyordum fakat döndüğünde "Babam seninle konuşmak istiyor," demesi beni şaşırtmıştı. "Konuşmak istemezsen ısrar etmem. Ama tutturdu Hande'yi yanıma gönder diye..."

"Ne konuşacakmış benimle?" Bora'yı beklerken sıkılıp karıştırdığım dergiyi kapattım.

"Bilmiyorum," dedi Bora. "İsrarla sordum ama söylemiyor."

Konuşmak istemediğini söylediğim takdirde ısrarcı olmayacağını biliyordum ama içten içe babasının benimle ne konuşmak istediğini merak ettiğinin farkındaydım.

“Konuşalım bakalım.” Dergiyi sehpanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Kapıya doğru yürüdüğüm sırada Bora önüme geçti. “Eğer canını sıkacak bir şeyler söylerse benden gizlemeyeceksin,” dedi uyarıcı gibi. “Eğer seni tehdit ederse de... Tamam mı?”

“Tamam,” dedim sadece. Söz konusu Haldun Şahsuvar olduğunda ne yapacağını kestirmek zordu. “Merak etme.”

Odadan çıktım ve geniş koridor boyunca ilerledim. Üzerinde büyük harflerle adının yazdığı odanın kapısını tıkladıktan sonra içeri girdiğim Haldun Şahsuvar bana ters bir şekilde baktı.

“Kapisiz yerden mi çıktın sen?”

Ben de ona ters bir şekilde baktım.

“Beni beklemiyor muydunuz zaten?”

“Artık senli benli değil, sizli bizli konuşuyoruz ha?” dedi kaşlarını kaldırarak. Geç otur der gibi masasının karşısındaki misafir koltuklarını işaret etti. “Öyle olsun bakalım.”

Ama oturmamam ve ayakta durmaya devam ederken “Ne söyleyecekseniz söyleyin,” dedim tavizsizce. Ona iltimasım en fazla bu kadardı. O da Bora’nın hatırı için.

“Hande,” dedi Haldun Bey, sert bir sesle. “Geç otur karşına.”

“Sizi dinliyorum.” Oturmayacaktım. “Fazla vaktim yok.”

Oturmayacağımı anladığında pes ederek ayağa kalktı. Yavaş adımlarla yanıma gelip karşımda durduğunda, “Bana kızgınsın ve de haklısın,” dedi yüzüme bakarak. “Birbirimizi sevmiyor oluşumuzu bir kenara koyuyorum. Aynı şekilde sana yapmış olduklarımı da... Ama son hamlem gerçekten de mecburiyettendi Hande. Yiğit’i başka türlü ortaya çıkmaya ikna edemezdim, yalandan da olsa yanında olduğuma inandıramazdım. O yüzden benden istediği şeyi yapmak zorundaydım.”

“Beni öldürmenizi istese öldürecek miydiniz peki?” diye sorduğumda afalladı ve “O kadar da uzun boylu değil,” dedi sakince.

İnanmış gibi kafamı salladım, kimbilir mecburiyetten dediği şeyi yaparken ne kadar eğlenmişti...

“Bunu mu söyleyecektiniz?” diye sordum. “Bunun için mi çağırıdınız beni?”

“Hayır.” Etrafımda adım atmaya başladığında bundan ne kadar rahatsız olsam da belli etmedim ve bakışlarımı tek bir noktada tutarak söyleyeceklerini bekledim. “Salak Ceyda’nın ortadan kaybolduğu günü hatırlıyor musun?” diye sordu. “Hep birlikte, rahmetli abimin evindeydik. Sonra sen çıkıp gelmiştin ve felaket tellalı Nevin bayılmıştı.” Etrafımda attığı turu tamamlayıp tekrar karşımda durdu ve gözlerimin içine kısık gözlerle baktı.

“O gün bana söylediğin şeyi hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.” Kaşlarım çatıldı ve aynı zamanda kalbim sıkıştı. “Neden?”

“Yiğit’in ölen karısıyla, yani Elif’in annesiyle bir ilişkimin olduğu doğru,” dedi pat diye. Neyse ki ben dile getirmeden o girmişti söze. “Ve bu ilişkinin, Suzan henüz hayattayken yaşandığı da doğru.”

Korktuğum şey gerçektir. Bu sözler canımı yakmıştı zira Hale Hanım bana, Suzan ve Haldun arasında büyümlü bir aşk olduğundan bahsetmişti. Haldun Bey’in Suzan’ı ne kadar çok sevdiğinden ve onun için babasını nasıl karşısına aldığından... Yalan mıydı yani? Karısını bu kadar çok seven bir adam nasıl aldatırdı?

“Bakma bana öyle,” dedi Haldun Şahsuvar. Bakışlarım onu kızdırmıştı. “Suzan ruh hastası olup çıkmıştı. Onu aldatmış sayılmam yani. Ben de boşluktaydım o zamanlar.”

“Böyle mi avutuyorsunuz kendinizi?” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Bora’nın annesi yaşıyorken başka bir kadınla birlikte olmuşsunuz...” Üstelik o kadın, Elif’in annesiydi. “Aldatmışsınız işte.”

“Seninle bunu tartışmayacağım,” diyerek kestirip attı. “Sadece şunu soracağım.” Bana doğru bir adım yaklaşıp aramızdaki mesafeyi beni tedirgin edecek şekilde kapattı. “Bu durumdan Bora’ya hiç bahsettin mi?”

Kısa bir an düşündüm ama hayır, hiç bahsetmemiştim.

Bora o zamanlar Yiğit'in eline düştüğüm için bana öyle kızdı ki Yiğit'in bana bu meseleden bahsettiğini ona söyleyememiştim. Sonrasında Yaren olayı patlak vermişti zaten. Ve ben de üstüne pek düşmemiştim.

"Hayır, Bora'ya söylemedim."

"Güzel," dedi Haldun Şahsuvar kafasını sallayarak. Kısa bir sessizlik olurken yüzüme baktı dikkatle. Bense nefesimi bile tuttum olduğum yerde. "Senden bu zamana kadar hiçbir şey istemedim ama şimdi istiyorum." Parmağını tehditkâr bir ifadeyle yüzüme doğru kaldırdı. "Bu konuyu unutacak ve Bora'ya asla bahsetmeyeceksin."

"Neden?" diye sordum.

"Üstüne vazife değil de ondan," dedi sertçe. Bir adım geri çekilip ellerini cebine attığında, "Bora'yla ben konuşacağım bu meseleyi," diye devam etti. "Zaten şimdiye kadar susmuşsun, bugünden sonra da sus ve bildiğini belli etme."

Böyle bir şeyi neden yapacaktım peki? Haldun Şahsuvar'ın bana bunca kötülüğü dokunmuşken, benden bir şey istemeye hakkı var mıydı?

"Ben bu meseleden Bora'ya zaten bahsetmeyecektim," dedim. "Ama üstüne vazife olmadığından değil, işin doğrusunu tam olarak bilmediğimden... Emin olmadan Bora'nın canını sıkacak bir söylemek istemedim. Şimdi neyin ne olduğunu biliyorum. Neden susayım?"

"Hande..." Haldun Şahsuvar tekrar bana doğru bir adım attı ve içimi titreten öfkesiyle, gözlerimin içine baktı. "Sana zeytin dalı uzatıyorum. Neden o dalı kırmaya çalışıyorsun ki?"

"Çünkü size güvenmiyorum," dedim açıkça.

"Bana güvenip güvenmemen umurumda değil. Bırak bu meseleyi babası olarak ben konuşayım Bora'yla. Eğer bir kez daha oğlumla arama girersen senin için iyi olmaz. Uslu bir kız ol ve sözümü dinle. Sus. Ve sakın ağzını açma."

Sözlerindeki tehdit içime korku salsada bunu yüzüme yansıtmadım ve "Tek bir şartla," dedim soğukkanlılığımı koruyarak. "Bana gerçeği söyleyin. Elif sizin kızınız mıydı?"

Öyle bir soru sormuştum ki net bir cevap almam için herhangi bir onay sözcüğü duymam gerekmiyordu. Haldun Şahsuvar'ın bakışları gerçeği zaten ele veriyordu. Tek söylediği, “Daha fazla haddini aşma,” demek oldu. Ve kolumdan tuttuğu gibi beni kapının önüne koydu.

Zira anlaştığımızı farz ediyordu.

Çünkü içime saldıgı korkunun, cesaretimi yerle bir ettiğini düşünüyordu.

Dağılmış bir hâlde Bora'nın odasına doğru ilerlerken ona nasıl bir açıklama yapacağımı düşündüm. Yalan söyleyecektim ve Bora kolay ikna olmayacaktı. Birbirimizden hiçbir şey saklamayacağımıza dair sözler vermişken susacak olmam bu söze ihanet sayılacaktı. Fakat diğer türlü de ben yine Haldun Şahsuvar'ın gözüne batacaktım.

Odaya girdiğimde Bora'yı benden daha beter bir hâlde buldum. Telaşlı görünüyordu ve gözünün beni bile gördüğü yoktu.

“Ne oldu?” diye sordum korkuyla. Kolay kolay hiçbir şey Bora'nın ifadesini etkileyemezdi. “Emir canını sıkacak bir şey mi söyledi? Yiğit mi geldi? Ne oldu?”

Bora telefonunu ve zipposunu cebine attığında askılıkta duran çantama uzandım çünkü gideceğimizi anlamıştım. Bora hiçbir şey söylemeyince üstelemedim ve dışarı çıkana kadar susup bekledim. Bora'nın yüzündeki ifade hayra alamet değildi. Kötü bir şey olmuş olmalıydı.

Kapının önünde arabayı beklerken “Ne olduğunu söylemeyecek misin?” diye sordum.

Bora o an göz ucuyla bana baktı. “Tekin aradı. Serdar, evinde Yaren'e ait bir telefon bulmuş.” Bu sözlerle içimi büyük bir korku kapladı. “Telefonda Yaren'in bazı mesajlarını bulmuş, hatta başka bir adamla olan fotoğraflarını...”

Bu, duymayı beklemediğim bir şeydi. Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, “Yaren, Serdar'ı aldatıyor muymuş?” diye sordum. Yine neden şaşırdığımı bilmediğim bir şeye şaşırmıştım. Yaren, Serdar'ı başından beri aldatıyordu. Sadece Serdar bilmiyordu.

“Neden şaşırdın ki?”

Araba önümüzde durduğunda Bora direksiyon koltuğuna geçti. Ben de yanına oturdum ve emniyet kemerimi takarken, “Böyle bir şeye cesaret etmiş olmasına şaşırdım sadece,” dedim.

“Yaren’in cesaret ettiği onca şeyin yanında bu ne ki!” dedi Bora hayıflanır gibi. Haklıydı. Arabayı çalıştırıp gaza bastığında arkama yaslandım. Nereye gittiğimizi sormayacaktım çünkü büyük ihtimalle Serdar’ın evine gidiyorduk.

“Serdar’ın, Yaren’in gerçek yüzünü bir şekilde görmesi gerekiyordu,” diye mırıldandım. Bora’nın neden yüzü düşmüştü anlayamadım. “En azından bunun senin vesilenle olmamış olması iyiye işaret. Neden yüzün asık Bora?”

Bora bana baktı ve “Serdar’ın yüzüne nasıl bakacağım?” diye sordu. Bora, uzun zamandır Serdar’la görüşmüyordu ve üst üste gelen aksilikler Bora’nın bahanesi oluyordu. Ama daha fazla kaçamamıştı.

“Senin bir suçun yok,” dediğimde ağızından çıkan her kelime oldukça eğretiydi. Bora’nın suçu vardı ve çok ağırdı. Sadece böyle olmasını istememişti.

Sonrasında sessiz kaldık ve olay gecesinden uzun bir zaman sonra suç mahalline ulaştık. Yaren’in herkes tarafından intihar sanılan zamansız ölümü, aslında iyi planlanmış ve ardında iz bırakılmamış kusursuz bir cinayetti. Fakat kimseler bilmiyordu. Sadece bunu bilmek ve susmak bile Bora’yı suçlu yapıyordu. Onun yanı sıra beni de... Ama elimizden gelen bir şey yoktu. Bazı şeyleri vaktinden önce açığa çıkarmak, yalnızca daha büyük felaketler doğururdu.

Yaren bu evde öldürülmüştü ama Serdar hâlâ bu evdeydi. Bir başkası olsa, bir daha bu eve adımını bile atamazdı belki. Ama Serdar hiçbir yere gidememişti. Belki evin her bir köşesine sinen hatıraları yâd etmek için, belki Yaren’den kalan izlere tutunmak için, belki de sırf onu unutmamak için...

Bize kapıyı Tekin açmıştı. Serdar salonda, sırtını koltuğa yaslamış vaziyette yerde oturuyordu. Bir bacağına tamamen uzatmış, diğerini bükümüştü. Ve tek kolunu bükülen diz kapa-

ğına yaslamıştı. Ağlamış olmalıydı, yüzü ıslaktı ve gözleri kıpkırmızıydı. Saçları darmadağın, sakallarıysa epeyce uzamıştı.

Bizi fark ettiğinde kafasını kaldırdı Serdar. Ama yalnızca Bora'ya baktı. Baktı, baktı ve baktı... O bakışın Bora'da nasıl bir hasar bıraktığını düşünmekse beni yaraladı. Bakışlarını tekrar yere indirirken, "Sen haklıymışsın," dedi paramparça bir sesle. "O kız seni, senin onu sevdiğin gibi sevmiyor demiştin ama ben inanmamıştım." Elini sertçe yere vurduğunda boş bulunup irkildim. "Ne kadar körmüşüm!" diye bağırdı Serdar. Sonra ellerini kaldırdı ve sertçe kafasına geçirdi. "Ne kadar aptalmışım lan ne kadar..."

Bora hızla Serdar'ın yanına eğilip kollarından tutarken, "Yapma," dedi yalvarır gibi. Serdar kendinden geçmiş gibi çırpınıyordu. "Yapma kardeşim, yapma..."

Serdar bir süre sonra pes etti ve başını Bora'nın omzuna gömüp hıçkırdı. "Nasıl unutacağım?" diye sordu hıçkırıklarının arasında. Bu manzarayı izlerken gözyaşlarım yanağımı ıslattı. "Nasıl çıkacağım ben çukurun içinden? Nasıl affedeceğim onu? Öldü gitti lan! Ben çektiğim bu ıstırabın hesabını kime soracağım?"

Yiğit'in Ceyda'yla birlikte geri dönmesinin üzerinden bir hafta geçmişti.

O akşamdan sonra her sabaha tereddütle uyanmış ve her gece uykuya korkularla yatmıştım. Bora'nın yanımda olması, güvenli bir limana demir atmak gibiydi. Fakat şiddetli bir kasırga koptuğunda, geriye ne liman kalırdı ne de gemi.

Yiğit şimdilik sessizdi. Bora'yı en son Serdar meselesiyle tehdit etmişti fakat bir daha bu konuyla alakalı herhangi bir atakta bulunmamıştı. Bora'yla kafa patlattığımız günlerde vardığımız tek kanı şuydu: Yiğit, Yaren'i öldürenin Emir olduğunu bilmiyordu. Eğer bilseydi Bora'yı bu şekilde tehdit edemezdi çünkü Emir'le işbirliği içindelerdi ve Emir'in zarar göreceği herhangi bir şey yapamazdı. Emir bir şekilde

Yiğit'i bu konuda geri adım atmaya ikna etmiş olmalıydı. Çünkü Serdar, Yaren'in Bora'yla olan ilişkisini öğrenecek olursa, Bora da Serdar'a Yaren'in mektubundan ve oynadığı oyundan, aslında intihar etmediğinden ve öldürüldüğünden bahsetmek zorunda kalırdı. Bu da Emir'in kendi bacağına sıkmasına neden olurdu çünkü işin ucu eninde sonunda ona dokunur, Yaren'in katiline giden yol kendisine çıkardı.

Emir her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlasa da attığı her adımda tökezlediğinin henüz farkında değildi.

İki gün önce hem üzerimden büyük bir yük kalkmış, hem de kalbime feci bir ağırlık çökmüştü.

Artık Hilal için endişelenmeme gerek kalmamıştı, nerede olduğunu hâlâ bilmesek de yaşadığını öğrenmiştik çünkü. Bora'nın Emir'in odasına yerleştirdiği dinleyici sayesinde, Emir'in Hilal'le olan telefon konuşmasına anbean şahit olmuştuk. Hilal iyiydi, hatta duyduklarımıza bakılırsa Emir'le de arası gayet iyiydi. Nasıl bir canavardan yardım kabul ettiğini bilmeden, Emir'in onu saklamasına izin vermişti. Tutuklandığımı bile bile ortadan kaybolmayı ve beni o suçla bir başıma bırakmayı tercih etmişti.

Emir ona, *"Hande her türlü aklanır,"* demişti telefonda. *"Bora onu asla içeride bırakmaz ve tüm suç senin üzerine kalır. Yani olan sadece sana olur. En iyisi bir süre saklanman."*

Hilal her zaman bu kadar aptal mıydı yoksa sandığımdan daha mı zekiydi bilmiyordum. Benim göremediğim neyi görüyor ya da benim düşünemediğim neyi düşünebiliyordu? Bencilliğini geçmiştım fakat kısa bir zamanda tanıdığı Emir'e nasıl bu kadar güvenebiliyordu?

Ve belki de ben çok gözümde büyütmüşüm aramızdaki ilişkiyi. Bana göre arkadaşlıktan bile öteydi, kardeşlikti fakat Hilal için bir hiçti. Beni bir ateşin ortasına atmak pahasına kaçıp gitmişti. Belli ki bu kaçışından, perperişan görünen annesinin de haberi vardı.

Bomboş hissediyordum. Artık kimseye güvenim kalmamıştı. Önce Melih, sonra da Hilal... Bir zamanlar aynı ma-

sada yemek yiyip gelecek hayalleri kurduğum insanlar beni sırtımdan bıçaklamıştı. Ama düşünüyordum da hiçbiri, babamın ihaneti kadar canımı yakmamıştı. Bu hayatta gözüm kapalı güvenebileceğim yalnızca abim ve Bora kalmıştı. Bir ihaneti daha kaldıramazdım. Bora kadar güçlü değildim ben. Yıkılırdım ve ayağa kalkamazdım.

Yaren'in ölümünden sonra içine çekildiğimiz keşmekeş, her gün biraz daha karmaşık bir hâl alıyordu. Günlerdir keyifsizdim fakat son iki gündür tamamen ölmüş gibiydim. Hilal öldürücü darbeyi vurmuş ve beni mahvetmişti. Bora bana yenilginin insanı büyüttüğünü, ihanetinse güçlü kıldığını söylüyordu. Beni dibe çeken her şeyin, daha da güçlenerek ayağa kalkma sebebim olacağını...

Belki de haklıydı.

Ama ben bu şekilde büyümek de güçlenmek de istemiyordum.

Bora önce benim kapımı kapattı, ardından arabaya geçip oturdu ve emniyet kemerini takmadan arabayı çalıştırdı. Bir zamanlar Enver Bey'e ait olan fakat artık Emir'in yaşadığı o büyük evde yemeğe davetliydik. İşin tuhaf yanı, Yiğit de orada olacaktı ve bu fikir Emir'den çıkmıştı. Kendini ele verdiğinden habersizce, Yiğit'i sessizce bitirmeyi teklif etmişti Bora'ya. Ve bunu yaparlarken dostane bir tavır takınmaları gerektiğini söylemişti. Başta Bora'nın reddedeceğini düşünmüştüm ama Bora hem teklifi hem de yemek davetini kabul etmişti.

Bora'nın aksine emniyet kemerimi takarken, "Hâlâ vazgeçebiliriz," dedim. Diken üzerinde olmak benim için artık bir rutin hâline gelmişti. O kadar gergindim ki nefes aldıkça göğsüme iğneler batıyordu sanki.

Bora'yı Yiğit'le aynı masada oturup karşılıklı yemek yerken düşünemiyordum. Kırk yıl düşünsem hayal edemeyeceğim bu tabloydu bu. Muhakkak bir aksilik çıkardı ve gece berbat bir şekilde sonlanırdı. Hem o masada ne konuşulacaktı?

“Rahatlaman için daha ne söyleyebilirim?” diye sordu Bora. “Bak bana, ben gayet sakınım.”

“Canımızı sıkacak bir şeyler yapacaklar.” Bu konuyu bin kere konuşmuştuk. Davete icabet etmek üzere yola çıktıktan sonra konuşmanın bir anlamı yoktu ama elimde değildi.

“Kimseye o fırsatı vermeyeceğim. Güven bana.”

Zaten başka bir çarem de yoktu. Yirmi dakikalık yolculuğumuzun sonunda, Enver Şahsuvar’ın korunaklı evine ulaştık. Kapıdaki güvenliğin demir kapıyı aralamasının ardından içeri geçtik. Bora arabayı park için ayrılan kısımda durdurdu ve aynı anda dışarı çıktık. Ben etrafa tedirgin bir bakış atarken, Bora elimi sıkıca kavradı ve birlikte eve doğru yürümeye başladık.

Kapının önünde durup zile dokunduğumda içimi bir huzursuzluk kapladı. Usulca Bora’ya baktım, o da aynı gerginliği ve huzursuzluğu taşıyordu. Burada olmaktan mutlu değildi. İkimiz de sanki yas tutar gibi siyah giyinmiştik. Bora’nın üstünde siyah bir gömlek ve pantolon, benim üzerimde de siyah, anvelop yaka, uzun bir elbise vardı.

Çok geçmeden açılan kapının ardında evin çalışanı görüldü. Bizi içeri aldığında Bora önde, ben arkada yürüdük. Evin içi fazlaca sessizdi, çalışan kadın herkesin bahçede olduğunu söylemişti ve adımlarımız, bahçeye açılan kapılardan birine yönelmişti. Evin büyük salonunu çepeçevre saran verandanın ardından bahçeye ulaştığımızda, karşılaştığımız manzara tam da beklediğim gibiydi.

Yiğit, Emir ve Ceyda’nın akabinde Haldun Bey, Hale Hanım, hatta Nevin Hanım da buradaydı.

“Nihayet!” Bizi ilk fark eden Emir olmuştu. Kollarını iki yana açarken yüzünde sabırsız bir ifade geziniyordu. “Bir an gelmeyeceğinizi düşündük, neredeyse sızış başlayacaktık yemeğe.”

“İyi akşamlar,” dedi Bora soğuk bir sesle. Sıkıca tuttuğu elimi isteksizce bırakmıştı. “Başlasaydınız keşke. Biz aç değiliz.”

“Maksat bir arada olmamız zaten, yemek yememiz değil,” dedi Hale Hanım. Sesinde bariz bir ima vardı. “Siz gelmeseydiniz ben de kalkardım.”

Emir ayağa kalkarken, “Geçin oturun,” diyerek bizim için ayrılan boş sandalyeleri gösterdi. Haldun Bey ve Hale Hanım her zamanki gibi masanın baş köşesine kurulmuşlardı. Haldun Bey’in sağına Nevin Hanım, soluna ise Emir oturmuştu. Yiğit ve Ceyda, Nevin Hanım’ın yanındalardı ve Ceyda ortada kalmıştı. Bizim için ayrılan boşluk ise Emir’in yanındaydı. Masaya oturmak üzereyken Bora kısa bir an bocaladı. Ortaya otursam Emir’in yanına, diğer tarafa otursam Yiğit’in karşısına oturmak zorunda kalacaktım. Sonunda Bora’yı bu kararsızlıktan ortaya oturarak kurtardım zira Emir’in yanına oturmak, Yiğit’in karşısında olmaktan daha iyi sayılırdı.

Oturmamızın ardından çalışanlar yemekleri servis etmeye başladılar. Masada büyük bir sessizlik vardı ve herkes içinde bulunduğumuz durumun tuhaflığının farkında olarak birbirine gergin bakışlar atıyordu. Ceyda kimseyle göz teması kurmuyor, sadece önüne bakıyordu. Hale Hanım ve Nevin Hanım ise nasıl bir saçmalığın içine düştük dercesine birbirlerine bakıyorlardı.

Bora her şeyin bir oyundan ibaret olduğunu, Yiğit’in, Emir’in, hatta Ceyda’nın iyi birer oyuncu olduğunu biliyordu. Yapması gerekenin, tıpkı onlar gibi oynamak olduğunu farkındaydı ama başaramıyordu. Bakışları tek bir noktaya takılı kalmıştı. Baktığı noktada ise Yiğit’in tuhaf bir tebesümle çevrelenen yüzü vardı.

Çalışanlar yemek servisini bitirip geri çekildiklerinde, “Afiyet olsun,” dedi Haldun Şahsuvar. “Başlayın hadi.”

Gerçekten aç mıydı yoksa derdi bir an önce bu saçmalığın son bulması mıydı anlayamadım ama tüm dikkatini yemeğe vermişti.

Hale Hanım ise aç değil gibiydi, bir yudum içtiği su bardağını masaya bırakırken, “Ne oldu şimdi?” diye sordu birden. Bakışları Yiğit’in üstündeydi. “Ceyda’yla birliktesin diye husumetin bitti mi? Açık açık anlat bakalım derdini.”

Bütün bakışlar aynı anda üzerine çevrilirken Yiğit de Hale Hanım’a baktı ve “Ne duymak istiyorsunuz?” diye karşılık verdi.

“Ne düşündüğünü,” dedi Hale Hanım. Anlaşılan biz gelmeden önce bu konular konuşulmamıştı. “Madem buradasın, madem aramızdasın, bize bir açıklama yapmak zorundasın.”

“Burada olma sebebim Haldun Bey,” dedi Yiğit, bakışları kısa bir an Haldun şahsuvar’a yöneldi. “Aramızdaki husumeti bitirmek isteyen ve dost eli uzatan o. Bitip bitmeyeceğini ise zaman gösterecek.” Sözlerinin ardından Bora’ya baktı ve hiçbir zaman bitmeyecek dercesine dudaklarını kıvırdı.

“Hala,” diyerek sessizliğini bozdu Ceyda, “bu konulara hiç girmesek mi?”

“Ne için buradayız o zaman?” Hale Hanım inatçı bir kaddındı ve istediğini almadan geri adım atmazdı. “Onu aramıza sokan, masamıza oturtan sensin. Sen de bize bir açıklama borçlusun. Mesela bize nasıl tanıştığınızı anlatır mısın?”

“Ben size bunları defalarca anlattım,” dedi Ceyda, bıkkın bir nefes alıp bırakmıştı. Bakışlarının kısaca Emir’e uğraması ise gözümden kaçmamıştı. “Yiğit kim olduğ n  benden hiçbir zaman gizlemedi. Tanıştığımız ilk günden beri bana karşı hep dürüsttü. Sizin düşündüğünüz gibi hiçbir şeye zorlanmadım ve kandırılmadım yani. Yiğit bana her şeyi açıkça anlattı.  nce iyi birer dost ve dert ortağı olduk. Sonra... Sonrası malum.”

“Hiç inandırıcı değılsin Ceyda,” dedi Hale Hanım gülümseyerek. “Neyin peşindesiniz bilmiyorum ama yakında çıkar ortaya.”

Ceyda bocalamıştı, hiçbir şey söylemese bile bakışlarından anlaşılyordu telaşa kapıldığı. Haldun şahsuvar sessizdi ama dikkatle dinliyordu. Bora ve ben hariç herkes bir şeylerden şüphe ediyordu ama kimsenin aklına yılanın başının Emir olabileceğı gelmiyordu.

“Sence Emir? Sence Nevin?” Hale Hanım  nce Emir’e, ardından da Nevin Hanım’a baktı. “Size inandırıcı geliyor mu tüm bu olanlar?”

“Zaman her şeyi ortaya dökcektir hala,” dedi Emir şüphe uyandırmamak adına. “Bekleyip göreceğiz. Ben bunu açıkça Yiğit’e de söyledim. Eğer niyeti başkaysa ve bunun için kardeşimi kullanmışsa, kimseye bırakmam ve herkesten önce onu ben mahvederim.” Bu sözlerini Yiğit’e bakarak söylemişti, bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama Nevin Hanım oğlunun sözünü kesti.

“Sizin benim kızımdan başka derdiniz yok mu?” Bu tam da Nevin Hanım’dan beklenecek bir çıkıştı. “Hepiniz bir oldunuz, Ceyda’nın üzerine gidiyorsunuz... Rahat bırakın kızımı. Madem bu kadar rahatsız olacaktınız neden çıkıp geldiniz?”

Kimse Nevin Hanım’ın sözlerine tepki vermezken, “Bekleyip göreceğiniz bir şey yok,” dedi Ceyda. Yiğit’in masanın üzerinde duran eline uzandı ve “Biz mutluyuz,” dedi gülümseyerek. “Neden yaşananları geride bırakıp önümüze bakmıyoruz? Kimse kimseye bile isteye bir zarar vermedi ki. Talihsiz bir kaza yaşandı sadece. Hem ne Bora isterdi böyle olmasını ne de Yiğit... Lütfen, lütfen artık geçmişi geçmişte bırakalım ve bir aile olalım.”

“Öyleyse bütün kavga bitti demektir,” dedi Hale Hanım Yiğit’e bakarak.

“Zaman gösterecek,” dedi Yiğit. Bakışları Bora’daydı. “Bora benden koca bir hayat çaldı. Kazara olması hiçbir şeyi değiştirmez. Bütün dünyam, tek bir gecede altüst oldu ama o karşıma geçip bir özür bile dilemedi.”

Bora sadece gülümsedi. Bunu hiçbir zaman yapmamıştı. Belki de her şeyin bu noktaya gelme sebebi, tam da bu yüzden. İçtenlikle dilenen bir özür Elif’i geri getirmezdi belki ama Yiğit’in bu hâle gelişinin önüne geçebilirdi.

“Kaybın için çok üzgünüm,” dedi Hale Hanım. “Ama yerini çok çabuk doldurmuş olman, acında samimi olmadığını gösteriyor.”

“İstedığınızı düşünebilirsiniz,” diye karşılık verdi Yiğit. Ne duyarsa duysun, tepkisini korumayı ve ifadesini düz tutmayı başarıyordu. “Ama konuyu ölen karımdan uzak tutun.”

“Peki.” Hale Hanım ellerini masada birleştirdi. “Merak ettiğim ve sormak istediğim bir şey daha var...”

“Hale!” Haldun şahsuvar sert bir ses tonuyla araya girdiğinde tñm bakışlar ona çevrildi. Hale Hanım’ın ne soracağını tahmin etmiş gibi tedirgin olmuştu. “Kapat artık şu konuyu.”

Çñnkñ o konu, Haldun şahsuvar’ın Elif’in annesiyle mazide yaşadığı ilişkisine çıkacaktı. Ve o, bu konuda Bora’dan bir şeyler saklıyordu.

“Size afiyet olsun,” diyerek ayağa kalktı Hale Hanım. Abisinin tavrına bozulmuştu. “Gelmem hataydı zaten. Bir daha beni böyle saçma planlarınıza dahil etmeyin.”

Hale Hanım masadan kalkıp gittiğinde derin bir sessizlik oldu ve bir süre kimse konuşmadı. Herkes önñndeki dolu tabağa odaklanmıştı fakat kimse doğru düzgñn bir şey yemiyordu. Bir ara kafamı kaldırdım ve kendimi Yiğit’e bakarken buldum. O da ona baktığımı fark etmiş gibi ansızın kaldırdığı siyah gözlerini üzerime dikti. Bakışlarından rahatsız olarak gözlerimi hemen kaçırsam da bu durum Bora’nın dikkatini çekmişti.

O an “Bir şey soracağım,” diyerek Yiğit’in bakışlarını üzerine çektiğinde, “Annemi ve kız kardeşini ne zaman aramızda göreceğiz?” diye sordu. Sesi hem alay hem de tehdit kokuyordu.

“Hiçbir zaman,” dedi Yiğit terslenir gibi.

“Neden? Onları da tanımak hakkımız değil mi?” diye sordu Bora kaşlarını kaldırarak. “Sen bizimle aynı sofrada oturuyorsun da biz neden senin aileni tanıyamıyoruz?”

“Tanıman gerekmediği içindir,” dedi Yiğit, kopkoyu bakışlarının altında derin bir öfke belirdi. “Farz et ki çok uzaktalar.”

“Ailene bir zarar vermemden mi korkuyorsun yoksa?” Yiğit sessiz kalırken Bora devam etti. “Korkmalısın. Sen benim ailemin etrafında bir tehdit gibi gezerken ben de boş durmamışımdır belki.”

Bora bu sözlerle bombanın pimini çekti ve Yiğit kısa bir an Emir’e baktı. Akabinde Haldun şahsuvar’a çevrildi bakışları.

“Gördüğün gibi,” dedi elini Bora’ya doğru kaldırarak, “oğlun senin gibi değil, onun dost eli uzatmak gibi bir niyeti de yok belli ki.”

“Bora...” Haldun Şahsuvar sert bir bakış attı oğluna. “Ne demek istiyorsun oğlum sen? Ben orta yolu bulmaya çalışıyorum, sen ne yapıyorsun?”

“Yeterince açık değil mi?” diye sordu Bora, bakışları babasıyla Yiğit’in arasında gezip duruyordu. “Zarar görürsem misliyle geri ödeteceğimi söylüyorum, o kadar.” Sözlerinin ardından elimi tuttu ve “Hadi,” diyerek ayağa kalktı. “Gidelim, sıkıldım ben.”

“Dur bir saniye.” Haldun Bey de ayağa kalktı ve “Gel benimle,” dedi Bora’ya bakarak.

“Hayır,” dedi Bora anında. Elimini sıkıca tutmuştu ve bırakmaya niyeti yoktu.

“Gel diyorsam gel.” Babasının tavrı netti. Başka bir şey söylemeden masadan ayrılıp havuza doğru ilerlediğinde Bora bana tedirgin olmuş gibi baktı.

“Git,” dedim bakışlarımla babasını işaret ederek. Beni Yiğit’le aynı masada bırakıp gitmek istemediğinin farkındaydım ama endişe edilecek bir durum yoktu. “Geldiğinde kalkarız.”

“Sadece beş dakika,” dedi Bora. Babasının peşinden hızlı adımlarla ilerlediğinde ben de masaya döndüm. Emir hariç diğer herkesin gözü üzerimdeydi.

“Sen akıllı bir kızsın,” dedi Nevin Hanım, geldiğimizden beri bu anı bekliyormuş gibiydi. “Bora’yla ve Haldun’la nasıl anlaşıyorsun hiç bilmiyorum ama onların aksine mantıklı düşünebildiğine eminim.”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum Nevin Hanım,” dedim. Geldiğimden beri ilk kez konuşuyordum ve sesim buz gibi soğuktu.

“Bak, ben Yiğit’i doğru düzgün tanımıyorum. Sadece Ceyda’nın anlattığı kadarıyla ve birkaç gündür tanıdığım kadarıyla bile onun düzgün biri olduğunu söyleyebilirim. Ama Bora’yı da Haldun’u da tanıyorum ve onlar için aynı şeyi

söyleyemeyeceğim.” Nevin Hanım’ın bakışları uzağa kaydı, Bora da babası da ortadan kaybolmuştu. Zaten bu sebepten rahatça konuşabiliyordu.

“Siz Yiğit’i tanımıyor olabilirsiniz ama ben tanıyorum,” dedim Nevin Hanım’ın daha fazla konuşmasına müsaade etmeden. Yiğit dikkatle beni dinliyordu. “Yaşanan her şey için çok üzgünüm. Ona her zaman hak verdim, hâlâ da veriyorum ama bu yaptıklarını desteklediğim anlamına gelmiyor. Düşmanlık hiçbir şeyin çözümü değil. Gideni de geri getirmiyor. Şimdi müsaadenizle.”

“Yaşanan her şey için üzgün müsün gerçekten?” diye sordu Yiğit kaşlarını çatarak. Onu cevapsız bıraktım. Bora’nın olmadığı bir masada, onun hakkında kötü konuşulmasına katlanamazdım. Ayağa kalktım ve “Bora’ya kapının önünde beklediğimi söylerseniz sevinirim,” diyerek masadan ayrıldım. Adımlarımı doğruca eve çevirdim ve içeri girip hızlı adımlarla kapının önüne ulaştım.

Emir nasıl bir tezgâh kurmuşsa sadece kız kardeşini değil, annesini de kendine benzetmişti ve ben bir daha, mecburiyetten bile olsa böyle bir ortamda bulunmak istemiyordum.

Kapının önüne çıkmalı bir dakika bile olmamıştı, kapı tekrar açılınca tedirgince kapıya baktım ve Bora’yı görmeyi beklerken Yiğit’le karşı karşıya kaldım.

Engelleyemediğim bir korkuyla, “Ne işin var burada?” diye sordum. Bora her an gelebilirdi. Üstelik masaya döndüğünde beni ve Yiğit’i göremezse deliye dönerdi.

“Konuşmamız gereken mühim bir mesele var,” dedi Yiğit, kapıyı kapattı ve bana doğru bir adım attı. “Seni yalnız yakalamak her zaman mümkün olmuyor takdir edersin ki.”

“Bora her an gelebilir.” Telaşlı gözlerle etrafıma baktım. “Ve ayrıca benim seninle konuşacağım hiçbir şey yok Yiğit.”

Yiğit gülümseyerek, “Korkuyor musun?” diye sordu. Bana doğru bir adım daha attığında bakışları sertleşmişti. “Eskiden bu kadar korkak değildin sanki... Ne değişti?”

“Eskiden sen de bu kadar pervasız değildin,” dedim sert-

çe. “Suçu olmayan birine zarar vermek isteyecek kadar kötü değildin.” Üstelik ben ona yardım bile etmişim. “Ya da her zaman öyleydin ama ben göremedim.”

“Sen masumiyetini çoktan kaybettin,” dedi Yiğit, yüzüme gizleyemediği bir öfkeyle bakıyordu. “Ben sana en başında söyledim. Bora’nın yanında olduğun sürece sen de zarar göreceksin dedim. Kaçıp gidecek, kendini kurtaracak zamanın vardı ama sen kalmayı, yani yanmayı seçtin...”

Arkamızda duran kapı birden açıldığında Yiğit susmak zorunda kaldı. Ve Bora içeriden çıkar çıkmaz yakasından tutarak Yiğit’i duvara yasladı. Bense korkuyla birkaç adım geri çekildim.

“Ama olmuyor böyle,” dedi Bora dişlerini sıkı sıkı. “Beş dakika boş bırakmaya gelmiyor seni. İlla diyorsun ki gel de öldür beni...”

“Bora!” diye seslendim, böyle anlarda beni duymayacağını bile bile. “Yapma!”

Bora vahşi bir hayvan gibi burnundan soluyor, Yiğit ise gülümsüyordu. “Sadece laflıyorduk Şahsuvar,” dedi eğlenir gibi. “Niye bu kadar kızdın anlamadım. Hande seni beklerken yalnız kalmasın istedim. Fena mı ettim?”

“Bora!” dedim bir kez daha. “Konuştuk sadece. Bana hiçbir zararı dokunmadı.”

Buraya gelirken bana bir söz vermişti. Ne olursa olsun sakın kalacaktı ama yine tutamamıştı kendini ve yine onlara istediğini vermişti. Neyse ki daha da ileriye gitmedi ve ellerini Yiğit’in üzerinden çekerken, “Dokunamaz zaten,” dedi tehditkâr bir sesle. “Geride kalanlara da bir şey olsun istemiyorsa...”

Bora, Yiğit’i açıkça annesiyle ve kız kardeşiyle tehdit ediyordu. Bunun işe yarayacağından fazlasıyla emindi ama ben onun kadar emin değildim. Belki de işleri daha da çıkmaza sürüklüyordu.

Yiğit’in tek yaptığı gülümsemekken Bora elimi tuttu. Kapının önünden hızlı adımlarla uzaklaştığımızda da arabaya bindiğimizde de Yiğit bizi izliyordu.

“Sana gelmeyelim demiştin,” diye söylendim. “Saçma sapan bir akşamdı. Sinir bozmaktan başka ne işe yaradı?”

Demir kapının ardından sokağa ulaştığımızda, Bora sırtının koltuğa yapışmasına sebebiyet verecek bir hızla gaza bastı.

“Ne söyledi sana?” diye sordu hiddetle. Bakışları birer alev topuna dönüp içimi yaktı.

“Her zamanki şeyler,” dedim onun aksine sakince. Biri-mizden birinin akliselim davranması gerekiyordu. “Masada söylediklerinden farklı bir şey söylemedi. Zaten sırf sen çıldır diye geldi yanıma, bir şey söyleyeceğinden değil.”

“Doğru söylediğinden emin misin?” diye sordu Bora.

“Doğru söylüyorum.” Bakışlarım altımızdan yağ gibi ka-yan yola çevrildiğinde nefesimi tuttum. “Yavaşla artık. Aya-ğın da gazdan çek.” Bir an önce sakinleşmezse kaza yapma-mız kaçınılmaz olacaktı. “Başka bir şey söylemiş olsa neden senden saklayım ki? Ne konuşmuştuk biz?”

Bora sessiz kaldı ve bir süre sonra, “Haklısın,” dedi. “Gel-memiz hataydı.”

Eve girdiğimizde ise kendini banyoya atmıştı. Ne zaman sakinleşmek istese ve bunu bir türlü başaramasa dakikalarca suyun altında kalıyordu. Bense henüz saatin erken olmasın-dan dolayı yatağa girmek istememiş ve içinde kocaman bir salıncağın bulunduğu balkonumuza çıkmıştım. Elimde tele-fonum, yanımda ise aç hissetmemden sebep yarım ekmek sandviç vardı. Karnımı doyururken telefonda annemle konu-şmuştum. Olan biteni Hale Hanım’dan dinlediği yetmezmiş gibi bir de benden dinlemişti.

Konuşmamız bittiğinde telefonu önümdeki küçük sehpa-ya bıraktım ve yavaş bir şekilde salıncakta sallanmaya başladım. Bir süre sonra tekrar çaldı telefonum. Bu sefer arayan yabancı bir numaraydı. Telefonumu tekrar elime alırken aramayı ya-nıtlayıp yanıtlamama konusunda kararsız kaldım. Sonunda merakıma yenik düşüp aramayı kabul ettim fakat önce karşı tarafın konuşmasını bekledim. Karşı taraf da ilk olarak benim konuşmamı beklemiş olmalı ki sessizlik oldu.

“Kimsiniz?” dedim kendimi tutamayarak.

“Benim,” dedi Yiğit. Kaşlarım çatılırken telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve arkama dönüp, balkonun kapısına baktım. Bora görünürlerde yoktu fakat kapı açıktı. “Fazla vaktini almayacağım.”

Ayağa kalktım, sarsak adımlar attım ve tedirgin bir şekilde balkonun kapısını kapattım. “Niye arıyorsun beni?” diye sordum öfkeyle. “Bu telefonu Bora da açabilirdi. Maksudın onu delirtmek mi?”

“Bora’nın yaptığı hadsizliğin üstüne pekâlâ bu dediğini yapabiliyordum,” dedi Yiğit alaydan uzak bir sesle. “Ama telefonu senin açacağını bilerek aradım.”

“Nereden bildin benim açacağımı?”

“Şu an yalnızsın,” dedi Yiğit. “Bora yanında değil ve sen yeni evinizin küçük ve şirin balkonundasın.”

Beni görüyordu. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyorum ama evin etrafındaki duvarlara rağmen beni izliyordu. Tedirgince etrafa baktım. Sokak bomboştu ve görünürlerde Yiğit dahil kimse yoktu.

“Sen beni mi izliyorsun?” diye sordum korktuğumu belli etmeden.

“Kimbilir,” dedi Yiğit kafa karıştırmak ister gibi. “İzliyorumdur belki. Ya da sadece haberin geliyordur etraftaki kuşlardan.”

“Ne istiyorsun?” Onunla daha fazla konuşmayacaktım. Bora şu an çıkıp gelse ona bu durumu açıklayamazdım. Bora’nın böyle bir durumda benden isteyeceği tek şey Yiğit’in sesini duyduğum an telefonu kapatmam olurdu çünkü. Bense **şu an tam tersini yapıyordum** çünkü içimdeki merakı engel olamıyordum.

“Sana bir fotoğraf yolladım,” dedi Yiğit. Ve tam o sırada telefonumdan mesaj bildirim sesi yükseldi. Ne yolladığını sormama **fırsat** tanımadan, “Elif’in annesiyle birlikte olan **küçüklük fotoğrafı,**” diye açıkladı. Yiğit’in maksadı Bora’yı çıldırtmak **değildi.** Şayet öyle olsa bu kadar aceleci konuşmazdı.

“O fotoğrafı Bora’ya göster bakalım,” dediğinde kaşlarını çatıldı.

“Neden?” diye sordum. Yiğit daha önce Bora’nın Elif’le kardeş olabileceğinden şüphelendiğini söylemişti. Ve o gün Haldun Şahsuvar bana, bu konuyu Bora’dan bir süre daha saklamamı rica etmişti.

“Yanılmışım. Elif, Bora’nın kardeşiymiş,” dedi Yiğit, tam da düşündüğüm gibi. “Ve Bora artık bunu öğrenmeli.”

Bu meseleyi Haldun Şahsuvar’a sorduğumda reddetmemişti. *Elif benim kızım değil*, dememişti. Fakat kabul de etmemişti ve ben ufacak bir umut, bunun gerçek olmama ihtimaline sığınmıştım. Şimdi gerçek avuçlarımdaydı ve ben fazlasıyla şaşkındım.

“Fotoğraf ne alaka?” diye sordum kekeleyerek. “Bir fotoğraf neyi ispatlayabilir ki?”

“Hiçbir şeyi. Ama Bora’nın aklına şüphe düşürmeye yeter. Çünkü Elif’in annesi, bir zamanlar Bora’ya bakıcılık yapan kadındı. Bora o kadını tanıyacak ve parçaları birleştirecek. Her zaman ima edip beni delirttiğinin aksine babasının Elif’le değil, Elif’in annesiyle bir ilişkisi olduğunu anlayacak.”

Yiğit’i başından beri delirten de buydu. Zira Bora, Yiğit’e her defasında bunu ima etmişti. Elif’in, Haldun Şahsuvar’la bir ilişkisi olabileceğini... Ama şimdi acı bir gerçekle yüzleşecekti.

Çünkü Elif, Bora’nın kardeşiydi.

Ve Bora, hiç tanımadığı kız kardeşinin katiliydi.

Gerçekten de öyle miydi?

“Hande?”

Bora’nın sesini duyduğumda irkildim. Yiğit telefonu kapatmıştı, ben de hemen ardından numarasını arama kaydından silmiştim. Fakat galerimde duran o fotoğrafla, dilimi yakan bu sırla ve içimi acıtan vicdan azabıyla ne yapacağımı bilemedim.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordu Bora. Balkonun girişinde durmuş bana bakıyordu. Üstünde yalnızca siyah bir

eşofman vardı ve saçları da ıslaktı. Ensesinde gri bir saç havlusu duruyordu ve bir eliyle havlunun ucunu tutuyordu. “Seni odada göremeyince...”

“Buradayım,” diyerek sözünü kestim. “Ev çok sıcaktı, balkon da güzel güzel esiyordu...” Dudaklarıma zoraki bir tebessüm yerleşirken ona doğru yürüdüm fakat her adımda titreyen dizlerimi ondan saklayamadım.

Tam karşısında durduğumda Bora gözlerini kıstı, gözlerine şüpheyle baktı ve “Hande?” dedi şüpheli bir sesle. “Neyin var?”

“Konuşalım mı?” diye sordum tedirgince. Bir şeyim yok diyerek geçiştiremezdim. Anlamıştı bir kere. Ondan bir şey saklamak çok zordu.

“Konuşalım.” Bora elimi tuttu ve beni içeri doğru çekti. Ağır adımlarla peşinden ilerlediğim sırada, “Sakinleştin mi peki?” diye sordum ve “Evet,” cevabını aldım.

Odaya geçtiğimizde elimi bıraktı, elindeki havluyla saçlarını kurulumaya başladı ve ben yatağın kenarına otururken omzunun gerisinden dönüp bana baktı. Konuşalım diyen bendim fakat şimdi susuyor ve boğazımda kocaman bir düğümle sadece ona bakıyordum.

Bora elindeki havluyu bir kenara atıp yanıma geldi, dizlerimin dibine çöküp ellerimden tuttu. “Bana ne söyleyeceksin?” diye sorarken bakışları da sesi gibi yumuşaktı. Fakat benim ona verebileceğim bir cevap yoktu.

Bir yanda babasının benden istediği şey, diğer yanda ondan hiçbir şey saklamayacağıma dair verdiğim söz vardı.

Haldun Şahsuvar’dan korktuğumu inkâr edemezdim. Onu bir kez daha karşıma almak da istemezdim. Belki de bu konuyu ilk onunla konuşmalıydım ama doğrusu bu değildi. Doğrusu, olanı biteni Bora’ya şu an, gözlerime inançla bakıyorken söylememdi.

Yine harlı bir ateşin ortasına düşüp kalmıştım.

Parmaklarım alnına dökülmüş ıslak saçlarına uzanırken, “Ne çok isterdim,” dedim yutkunarak, “seninle sadece ha-

vadan sudan konuşmayı... Tek derdimizin, hafta sonu nereye gideceğimiz olmasını... Benim sana sadece evi dağıttığın için kızmamı, seninse bana sadece yemeğin tuzu eksik olduğu için söylenmeni...” Bora bir şey söyleyecek olduğunda, “Evet, bunu istiyorum,” diyerek susturdum onu. Parmaklarım dudaklarındaydı. “Sıradan olmak istiyorum. Diğer herkes gibi. Basit kavgalar edelim ve o kavgalarımızın çok büyük dert olduğunu zannedelim istiyorum. Neden olmuyor ki?”

Sesim titremiş ve gözlerim dolmuştu. Yiğit’le konuştuğumu Bora’ya şimdi söylemeyecektim. Buna gücüm yoktu. Fakat artık böyle yaşamaya da gücüm yoktu.

“Yorulдум,” dedim titreyen bir sesle. “Belki yolun başındayız daha, hem kaybedecek hem de kazanacağız ama ben böyle bir hayat istemiyorum Bora.”

“Ne yapmamı istiyorsun benden?” diye sordu hüzünle.

“Bu savaştan çekilmeni,” dedim kafamı iki yana sallarken. Bir damla gözyaşım çeneme doğru süzüldü. “Pes etmeni, yenilgiyi kabullenmeni ve hatta sebep olduğun kayıplar için içtenlikle özür dilemeni.”

Bora hem Yiğit’le hem de Emir’le yüzleşmeli ve geleceğimiz için bize yeni bir yol çizmeliydi.

Bora’nın sesinden hüzün, bakışlarından şefkat silindi. “Benden istenilen şey yenilgiyi kabullenmem değil,” dedi sertçe. “Benden istenilen şey özür dilemem de değil!” Ayağa kalktı ve öfkeyle beni işaret etti. “Sensin sen! Seni kaybettirimi görmeden durmayacaklar!”

Ne söylesem, ne söylese boştu. Aynı dili konuşmadığımız sürece anlamayacaktık birbirimizi.

Aynı dili konuşmamızsa hiçbir zaman mümkün değildi.

AŞKTAN ÖLMEK VARSA

Saatlerce uyuyamamış ve yatağın içinde dönüp durarak Bora'yı da doğru düzgün uyutmamıştım. Benden intikam almak istemiş olacak ki şimdi de o beni uyutmuyor, tatlı bir uykunun kollarından çekip almaya çalışıyordu.

Saat kaçtı bilmiyordum ama çoktan sabah olmuştu.

"Uyan artık." Boynuma bıraktığı öpücükler uykumu kaçırmak içindi ama ben bir türlü gözlerimi açamıyordum. "Çok işimiz var bugün, kalk hadi."

Yüzümü buruştururken "Uyum var," dedim ama bunu düzgün bir şekilde söyleyemedim. "Gece boyu uyuyamadım." Hem ne işimiz vardı ki bugün?

"Biliyorum," dedi Bora sakallarını yanağıma sürterken. "Beni de uyutmadın."

"O zaman sen de uyu," desem de pes etmedi ve sonunda kollarımdan tutup beni doğrultmakta buldu çareyi. Uyku mahmuru gözlerle ona ters ters baktığımda ise "Saat on bir," dedi kızar gibi. "Kahvaltı hazırladım sana. Uyanman lazım."

"Oldu mu ya o kadar?" diye sordum gözlerimi ovuşturduğum sırada.

“Oldu ya o kadar,” diyerek beni taklit etti Bora. “Bıraksam akşama kadar da uyursun sen. Uyku tulumu.”

Yalandan kızarak, “Şunu söyleme,” dedim, doğru düzgün sıkamadığım yumruğumu hafifçe karnına geçirmiştım.

“Kalk sen de.” Bora yumruğumdan hiç etkilenmemiş, üstüne yanağımdan makas almıştı. “Kahvaltı soğuyacak.”

Bora kahvaltı hazırlamayı, bense yemek yapmayı seviyordum. Henüz bir yardımcımız yoktu, genel temizlik dışında evdeki bütün işleri birlikte hallediyorduk çünkü Bora kimseye, evimize sokacak kadar güvenmiyordu.

Yataktan güçlükle kalkmış ve sallana sallana banyoya geçip elimi yüzümü yıkamıştım. Kendime geldiğimde Bora’ya bugün ne işimizin olduğunu sormuştum ama bir şey söylememişti. Kahvaltı boyunca da meraktan kıvrandırmıştı beni. Her şey yolunda olduğuna göre bana bir sürprizi var demekti. Ben de büyük şeyler düşünmüştüm bu yüzden. Kahvaltı sonrası hızlıca hazırlanıp evden çıktığımızda, gelmeyi beklediğim yer sıradan bir alışveriş merkezi değildi.

“Ne yapacağız ki burada?” diye sorduğumda, “Yeni bir gömlek alacağız,” dedi Bora. Evde üzerinde etiketi duran, hiç giyilmemiş onlarca gömleğe rağmen mi? “Sen de istersen kendine bir çanta alabilirsin,” dedi sonra. “Ya da bir ayakkabı. İkisinden birini seç. Çok pahalı olmasın ama.”

Ona kafasından antenler çıkmış gibi tuhafça baktığım sırada el ele, alışveriş merkezinin dönen kapısından içeri geçiyorduk. *Çok pahalı olmasın* mı demişti?

“İyi misin sen?” diye sordum endişeyle. Elimini yukarı kaldırıp alnına dokunduğumda dudaklarını kıvrarak gülümsedi. Acaba uyurken kafasını vurmuş ve beyin sarsıntısı falan mı geçirmişti? “Ateşin de yok gerçi...”

“İyiyim sevgilim,” dedi Bora. X-ray cihazından geçerken telefonunu kenara bırakmış, çantamı da cihazın haznesinden içeri yollamıştı. “Ama senden bir ricam var,” dedi ellerini cebine atarken. “Lütfen bu ay kuaföre gitme. Geçen ayın borçlarını ödeyemedim daha. Gereksiz yere kavga etmeyelim şimdi.”

“Yok, iyi değilsin sen,” dedim cihazdan aldığım çantamı koluma asarken. Bora için para hiçbir zaman söz konusu değilken bugün ne değişmişti? Beğendiği bir pantolona üç sıfırlı rakamlar ödeyip beni şaşkınlığa sürükleyen Bora mıydı bunları söyleyen? “Yoksa baban paranı mı kesti?” diye sordum dalga geçer gibi. “Ne yani artık fakir misin?”

Haldun Şahsuvar böyle bir şey yapmışsa saatlerce gülebilir ve artık aynı dünyanın insanları olduğumuz konusunda günlerce espri yapabilirdim.

“Yok. Öyle bir şey değil.” Bora yeniden elimden tuttuğunda yürüyen merdivenlere ilerledik. “Ama bugün seninle, sıradan bir hayat yaşamaya ve basit sebeplerden kavgaya etmeye karar verdim. Nasıl oluyormuş çok merak ediyorum.”

Aklıma dün gece ona kurduğum cümleler geldiğinde adımlarım yavaşladı. Ciddiye mi almıştı söylediklerimi?

“Ciddi misin?” diye sordum hayretle. Yürüyen merdivenlerdeyken iki basamak yukarı çıkıp Bora’ya tepeden bakarken “Nasıl olacak?” dedim gülerek.

“Çok ciddiym,” dedi Bora. Gerçekten de ciddiydi çünkü gülmemişti. “Yalnız tersim pistir,” dedi parmağını bana doğrultarak. “Basit sebep falan dinlemem, çok güzel kavgaya ederim.”

“Bilmem mi hiç...” Dudaklarımı bükerken kafamı yavaşça salladım. “Tamam, öyle olsun.”

Bu fikri sevmiştim. Üst kata ulaştığımızda Bora’nın önüne geçtim ve mağazalara baka baka yürümeye başladım. “Yalnız ben hem ayakkabı hem de çanta alacağım,” dedim şimdiden oyunbozanlık ederek. “Geçen ayın kart borcunu ödemeniştir olman beni hiç mi hiç alakadar etmiyor.”

“Bak ya...” diye söylendi Bora arkamdan. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. “İflas ettireceksin sen beni.”

Girdiğimiz ilk mağazanın çalışanları bizi tanımışlardı ve özellikle Bora’ya gereğinden fazla ilgili davranmışlardı. Bu durum hoşuma gitmediği için Bora’nın beğendiği her şeyde bir kusur bulup onu o mağazadan uzaklaştırmıştım. Hem

madem bugün sıradan bir hayat yaşayacaktık, o zaman bir gömleğe üç sıfırlı bir rakam değil, iki sıfırlı bir rakam ödemeliydi. Ama geldiğimiz alışveriş merkezinde uygun fiyatlı markalardan ziyade pahalı markalar bulunduğu için bu söylediğim mümkün olmayacaktı.

Sonunda hiçbir şey alamadan, her şeyi pahalı bulup gereksiz kavgalar ederek çıktığımız mağazaların ardından Bora duraksadı ve “Gelmişken sinemaya girelim bari,” dedi yukarıyı işaret ederek. “Sonuçta bir tek hafta sonumuz var, değil mi?” Dün ettiğim sitemin ardından bugünün cumartesi olması hoş bir tesadüf olmuştu. “İyi değerlendirmek lazım.”

“İyi madem ama filmi ben seçeceğim,” diyerek omuz silktim. “Sen şimdi gider aksiyon falan seçersin. Malum, hiç uyuşmuyor zevklerimiz seninle.”

Bora tek kaşını kaldırırken, “Sen de kesin gider aşk filmi seçersin,” dedi yalandan bir iğnelemeyle.

“Elbette.” Sırtımı cam korkuluğun kenarına yaslarken Bora’ya huysuz bir bakış attım. “Hem belki başroldeki adamdan biraz taktik öğrenirsin.”

“Yalnız bu söylediğin bana edilmiş en büyük hakaret.” Bora tekrar elimi tuttu, parmaklarını parmaklarımı kenetledi ve adımlarımızın yönünü bir üst kata çıkan yürüyen merdivenlere çevirdi. “Öyle olsun bakalım. Film seçme konusuna gelirsek de yazı tura atacağız. Ne çıkarsa o.”

Film gişesinin önünde durup vizyondaki filmlere baktığımızda tercih edebileceğimiz pek bir seçenek olmadığını görmüştük. Ya fantastik bir filme girecektik ya da afişine bakarak içinde bolca aşk sahnelerinin olduğunu düşündüğüm dönem filmine. Bora fantastik filme girmek istemişti, bense dönem filmine. O yazıyı seçince bana tura kalmıştı. Hile yapacağını düşünerek bozuk parayı görevlinin eline tutuşturmuştum. Bugün şanslı günümdeydim ki tura çıkmıştı. Dönem filmini izleyecektik.

Yarısından fazla koltuğun boş olduğu salonda, en arkanın bir önüne geçip tam ortadaki iki koltuğa yerleşmiştik. Bora

film başlayana kadar susmak bilmemiş, bu filmin yanlış seçim olduğunu söyleyip durmuştu. Ve o an gerçekten karı koca olduğumuzu hissettiğim ilk an olmuştu.

“Sus artık ya,” dedim ağzıma mısır atarken. “İzleyip göreceğiz işte güzel mi değil mi.”

“Vizyonda mis gibi *Marvel* filmi varken bizi soktuğun şu filme bak,” diyordu hâlâ. Ve bu kez rol de yapmıyordu. Ciddi ciddi, benimle kavga ediyordu. “Bu film en fazla ne kadar güzel olabilir ki? Tanıdık bir oyuncusu bile yok.”

“Bir filmin başarılı olması için oyuncularının çok ünlü olması mı gerekir illa?”

“Evet,” dedi Bora. Kaşları çatık bir şekilde, kolanın kapağını açmaya çalışıyordu. “Aksi mümkün değil.”

İçimden *çok biliyorsun sen* desem de dışımdan dillendirmedim. Nasıl olduğunu bilmediğim, hakkında yorum bile okumadan sadece afişine bakarak girdiğimiz bir film için iddialı konuşmayacaktım. Çünkü film kötü çıkarsa Bora’nın dilinden kurtulamazdım.

“İzleyip göreceğiz,” dediğimde “Vakit kaybı olacak,” dedi Bora kesin bir dille.

O kadar inatçıydı ki bir an filmin gerçekten de kötü çıkacağına ve hatta ilk yarıda salonu terk edeceğimize inandırdım kendimi. Ama öyle olmadı. Film ilgi çekici bir şekilde başladı ve öyle devam etti. Filmin yarısında mola verildiğinde ne oldu der gibi baktım Bora’ya. O ise filmin fena olmadığını ama fantastik filme girseydik daha iyi olacağını söylemeye devam etti inatla.

Film ikinci yarıdan sonra Bora’ya inat daha da güzelleşmişti, hem heyecanlı hem de duygusal devam etmiş fakat kötü bir sonla bitmişti. Sinema salonundan buruk bir şekilde çıktığımda “Ben sana söylemiştim,” dedi Bora. “Diğer filme girseydik üzülmezdin hem.”

“Beğenmedin mi sen?” diye sordum şaşkınca. Soluksuzca izlemişti bir kere. Beğenmedim derse yalan söylemiş olurdu.

“Yani, şöyle böyle,” dedi burun kıvrırır gibi. “İlgi çekici

başladı, güzel devam etti ama kötü bitti. Ayrıca başroldeki adamı pek sevedim. Güzelim kızı habire ağlattı.”

“Evet ya...” Birden duraksadım ve kaşlarımı çatarak “Ne dedin sen?” diye sordum.

Bora da duraksadı. “Ne demişim ben?”

“Çok mu beğendin sen filmdeki güzelim kızı?” Güzelim kısmına bilhassa vurgu yapmıştım.

Bora fena yakalandığını anlayarak bakışlarını kaçırırken dudaklarını ısırdı. “Yok canım, lafın gelişi dedim ben öyle.”

“Ya bırak...” İçim tuhaf bir kıskançlıkla dolmuştu çünkü Bora ilk defa, benden başka bir kızın güzel olduğunu dile getirmişti. “Film boyu gözün perdeden ayrılmadı zaten. Meğerse filmi değil, kızı izliyormuşsun.”

Bora gülmekle ciddi kalmak arasında bocalarken, “Sen her zaman bu kadar kıskanç mıydın?” diye sordu, bana inanmıyormuş gibi bakıyordu.

Sorusunu cevapsız bırakırken, “Ama haklısın,” dedim öfkeyle. “Film kötüydü bence. Keşke diğer filmi izleyseydik. Hiç değilse onun başrolünde çok yakışıklı bir adam vardı.”

Bora’nın anında değişen yüz ifadesine aldırmadan hızlı adımlarla yürüdüğümde yüzümden düşen bin parçaydı. Sahi, ben her zaman bu kadar kıskanç mıyım?

“Deme onu işte, deme...”

“Sen derken iyiydi.”

“Ben sen gıcık ol diye öyle söyledim,” dedi Bora. Yalancı. “Ama olan yine bana oldu. Bak sen şu işe ya...”

Neyse ki bu mesele çok uzamadan Bora gönlümü almayı başarmıştı. Alışveriş merkezinden çıkıp yakınlardaki bir restorana geçmiş ve cam kenarındaki masalardan birine oturmuştuk. Telefonumdan online menü sayfasında gezerken “Bora...” dedim birden. O da kendi telefonundan menüyü inceliyordu. “Bugün hiç bitmese keşke,” dediğimde bakışları yüzüme çevrildi. “O kadar iyi hissediyorum ki.”

Fakat bu sözlerim ona iyi hissettirmedi, dudakları buruk bir tebessümle kıvrılırken telefonunu bir kenara bıraktı ve

“Her günümüzün böyle olması için çabalıyorum ben,” dedi ellerimden tutarken. “Düşünme şimdilik hiçbir şeyi. Hem daha çok şey yapacağız bugün. At çiftliğine gideceğiz daha. Akşam da Kupa Kızı’na gider kahve içeriz belki.”

“At çiftliği mi?” diye sordum heyecanla. “Kapadokya’da-ki gibi bir yer mi?”

“Daha güzel bir yer.” Avuçlarının arasında duran ellerime, içten bir öpücük kondurmuştu. “Seveceğine eminim.”

“Binicilik konusunda epey deneyimlisin sen zaten.” Atın üstünde nasıl rahat ve korkusuzca durduğunu hatırladım. “At binmeyi orada mı öğrendin?”

“Evet. Bir ara sıklıkla giderdim ama sonra vakit bulamadım ve gitmeyi bıraktım.”

Tanıştığımız dönemden sonra bırakmış olmalıydı gitmeyi. “Bundan sonra daha sık gidersin o zaman,” dediğimde “Gideriz,” diye düzeltti Bora beni. “Tabii sen de istersen. Bizzat ben öğretirim sana ata binmeyi.”

Bora bana at binme merakına nasıl kapıldığını anlatırken yemeklerimiz gelmişti. Benim önümde margarita pizza, Bora’nın önünde ise köri soslu tavuk ve makarna vardı. Bir süre sonra tabaklarımızı değiştirmiştik. Ben onun tabağında kalanları, o ise benim artan pizzamı yemişti.

Restorandan çıkıp at çiftliğine gitmek üzere arabaya bindiğimizde ılık bir heyecan sarmıştı içimi. Düşünmemiz gereken hiçbir sorun yokmuş gibi unutmuştum her şeyi. Belki de buna ihtiyacım olduğu içindi. Bora, yaklaşık üç yıl önce binicilik eğitimi almaya başladığını, o zamanlar sıklıkla at çiftliğinde vakit geçirdiğini ve atın üstündeyken çok huzurlu hissettiğini anlatmıştı. Yarım saatin sonunda vardığımız at çiftliği beklediğimden çok daha güzeldi. Atlar kocaman bir alanda koşturuyorlardı. Bizim haricimizde birçok insan vardı fakat çiftlik kalabalık görünmüyordu, herkes bir tarafa dağılmıştı. Bora zamanında kafa dinlemek ve huzur bulmak için doğru bir yer seçmişti.

Bora bana etrafı gösterirken, yanımıza ellili yaşlarda, orta

boyu, kır saçlı ve uzun sakallı bir adamın yaklaştığını fark ettim. Şaşkınca “Bora?” diye seslendi adam, Bora’yı görmeyi beklemiyor gibiydi. “Sen buraya uğrar mıydın be oğlum? Epey zaman geçti.”

Bora adama döndüğünde gülümsedi ve adamlarla sarılıp tokalaştı. “Haklısın Yaman Abi. Bir türlü fırsat bulup gelemedim buralara.”

Birbirimizin hayatına dahil olduğumuz günden sonra her şey o kadar karmaşık bir hâl almıştı ki Bora’nın buraya gelmek için bir türlü fırsat bulamaması çok normaldi.

“Biliyorum, birkaç can sıkıcı hadise çalındı kulağıma,” dedi adının Yaman olduğunu öğrendiğim adam. İçten bir tavır vardı. Babacan bir şefkatle Bora’nın sırtını sıvazlamıştı. “Ama seni iyi gördüm ya, gerisi hiç mühim değil.”

“İyiymiş abi,” diye karşılık verdi Bora geri çekilirken. O sırada adamın bakışları bana ilişti ve beni tanıyormuş gibi manidar bir tebessüm etti. Bora beni göstererek “Hande,” dediğinde adam elini bana uzattı ve “Nihayet tanıştık kızım,” dedi gülümseyerek. “Bora senden çok bahsetti.”

Adamın elini tutarken, “Memnun oldum,” dedim. Neden-sizce utandığımı hissettim. “Çiftliğin sahibi sizsiniz galiba.”

“Öyleyim.” Adam bir adım geri çekildi ve ardında kalan atlara baktı uzun uzun. “Senelerdir bu hayatla hemhalim. Bir sürü insan gelir gider buraya ama gözümün tutmadığı kimseyi almam içeri. Yani senin anlayacağın Hande kızım...” Dönüp gözlerimin içine baktı. “Atlarımı kötü insanların eline teslim etmem.”

Anladım dercesine kafamı salladığım sırada adam birine seslendi ve “Rüzgâr’ı getir oğlum,” dedi. Bora’ya döndüğünde “Özlemişsindir,” dedi tebessüm ederek. “O da seni özlemiştir.”

Rüzgâr, Bora’nın bindiği at olmalıydı.

Çok geçmeden genç bir çocuk siyah bir atla yanımıza geldi. Bora atın yüzünü ve yelesini sıvazladı. Heybetli ve güzel bir attı ama sanki biraz hırçın gibiydi. Zaten Bora’nın bindiği atın da uysal olması beklenemezdi.

“Rüzgâr seçicidir,” diyordu Yaman Bey o sırada. “Öyle herkesi almaz sırtına. Onun dilinden en iyi anlayanlardan biri Bora oğlumdur.”

“İlk sen binmek ister misin?” Bora, dönüp bana baktığında bakışlarım Rüzgâr’a çevrildi. Yaman Bey’in dediği gibi Bora Rüzgâr’ın dilinden anlıyordu. Hayvan bir anda uysallaşmıştı. Yine de Kapadokya’da olduğum gibi tedirgin olmuştum. Sanırım atlardan korkuyordum. Daha doğrusu atın üstündeyken yere düşmekten korkuyordum.

“Önce sen bin,” dediğimde kaşlarını çatmıştı Bora.

“Korkuyorsan birlikte binebiliriz,” dedi ama ben reddettim. Tek sebebi korkmam değildi. Bora’yı izlemek istiyordum. “Daha önce de birlikte bindiğimiz için nasıl bindiğini göremedim. Ben seni izlemek istiyorum.”

“Peki,” dedi Bora. Evden çıkmadan önce rahat bir şeyler giymemi istemesi demek bu yüzdendi. İkimizin de üstünde beyaz birer tişört ve mavi kot pantolon, ayaklarımızda ise beyaz spor ayakkabılarımız vardı. Bora sol ayağını üzenkiye taktı, oldukça rahat bir şekilde atın sırtına çıktı ve sağ bacağını diğer tarafa attı. Elleriyle dizginleri kavrarken “Bekle beni burada,” diyerek göz kırptı ve bir anda yanımızdan uzaklaştı.

Atın üstünde duruşu, ona hâkimiyeti ve korkusuzca hareket edişi sadece iyi bir binici olduğundan değil, aynı zamanda cesaretindendi.

Bora’nın yanımızdan uzaklaşmasını fırsat bilerek Yaman Bey’e döndüğümde, “Bora ne zamandır geliyor buraya?” diye sordum. Sadece Bora’nın anlattıkları yetmiyordu. Onu bir de hiç tanımadığım bir adamdan dinlemek istiyordum.

“Üç sene önceydi,” dedi Yaman Bey, hayranlıkla Bora’yı izliyordu. “Yalnızdı. Mecazen değil, gerçekten çok yalnızdı. Ve sessizdi. Konuşmayı pek tercih etmezdi. Ama bazı insanlar gözleriyle konuşurlar ya Bora oğlum da öyleydi.” Onu ilgliyle dinlediğimi fark ettiğinde bana baktı ve gülümsedi. “Sadece gelip ata biner, saatlerce dolaşır ve sonra da giderdi. Bu durum uzun bir zaman boyunca böyle devam etti. Ama bir gün,

daha doğrusu bir akşam çiftlik çok sessizdi ve ben yalnızdım. Semaverde bir demlik dolusu çayım vardı. Reddedeceğini düşünerek Bora'yı yanıma çağırdım. Kabul etti sağ olsun, geçti karşıma oturdu ama yine konuşmadı. Ben anlattım o dinledi. Sonra bu semaverde çay muhabbetlerimiz giderek çoğaldı. Bir süre sonra Bora da kırdı dilinin kilidini. Bazı şeyler anlattı, bu sefer de ben dinledim. Bir gün öyle bir şey söyledi ki hâlâ dün gibi aklımda...”

Kaşlarım çatılırken “Ne söyledi?” diye sordum merakla.

“Beni babam bile böyle dinlemedi demişti.” Yaman Bey dudaklarını birbirine bastırdı. “Anlamıştım zaten yarasının aileden yana olduğunu. Anne yüzü görmeden büyümüş. Baba desen, babalıktan bihaber, başına savruk...” O an içimde bir şeyler yanıp küle döndü sanki. “Yaradan’ın vardır bir bildiği dedim, hiç isyan etmedim,” diye devam etti sözlerine. “Ama çok istedim benim de bir çocuğum olsun... Kız ya da erkek hiç fark etmezdi. Olmadı. O yüzden o kadar çok kızıyorum ki böyle insanlara...”

“Bir çocuğu sadece dünyaya getirmekle anne baba olunmuyor,” dedim sözlerine hak verircesine. “Siz Bora’ya babasının yapamadığını yapmışsınız. Dinlemişsiniz onu, anlamışsınız...”

Tanımasam da emin olmuştum; Yaman Bey’in bir çocuğu olmuş olsaydı, kesinlikle iyi bir baba olurdu.

“Öyle,” dedi Yaman Bey kısık bir sesle. “Sen de dinle kızım, sen de anla. Esip gürler ama hiçbir zaman tam olarak anlatamaz kendini. Tıpkı en başta da anlatamadığı gibi.”

Ne kadarını bildiğini bilmiyordum ama bu adam, bizim hikâyemizi biliyordu. Bora senden çok bahsetti dediğinde anlamıştım. Belki de Bora, o zamanlar bana söyleyemediklerini Yaman Bey’e anlatıyordu. Benim duymak istemediklerini bu adam dinliyor, görmek istemediklerimi görüyordu.

Rüzgâr’ı getiren genç çocuk Yaman Bey’i çağırınca adam yanımdan uzaklaşmak zorunda kaldı. Bense tüm dikkatimi Bora’yı izlemeye verdim. Bir gözü hep üzerimdeydi. Sanki

ben çocukmuşum da başıboş bırakırsa ortadan kaybolurmuşum gibi... Fazla uzağa da gidemiyordu bu yüzden. Rüzgâr uzaklaşmaya yeltendiği an dizginlerinden tutarak geri döndürüyordu onu.

“Merhaba.”

Bora’yı izlemeye öyle dalmıştım ki yanımda bir adamın durduğunu fark edemedim.

“Merhaba?” dedim sorar gibi. Benimle aynı boyda, esmer ve genç bir adamdı. Elleri cebindeydi ve rahat bir tavrı vardı. Hatta o kadar rahattı ki bana oldukça yakın duruyordu. Rahatsız olarak bir adım çekildiğimde hoş olmayan bir şekilde gülümsedi ve “Fotoğrafı ona ne zaman göstereceksin?” diye sordu kafasıyla Bora’yı işaret ederek. O an onun, öylesine biri olmadığını anladım. “Fazla vaktin olmadığını söylemeye geldim buraya.”

İstemsizce bir adım daha gerilerken korkudan sesim çıkmadı. Yiğit bizi burada bile rahat bırakmamıştı. Adama oldukça sert bir bakış atarken, “Hemen defolup gitmezsen senin için hiç iyi olmaz,” dedim. Korku dolu bakışlarım Bora’ya çevrildiğinde daha da panikledim çünkü Bora, yanımda duran yabancıyı fark etmişti. Dizginleri doğruca bu tarafa çevirdiğinde “Git,” dedim tekrar. “Hemen git buradan.”

“Tamam,” dedi adam rahat tavrını sürdürerek. “Söyleyeceğimi söyledim zaten.”

Aynı rahatlıkla yanımdan uzaklaştığı sırada hiçbir sorun yokmuşçasına telefonuma bakmaya başladım. Bora az ileride atı durdurmuş ve aramızda kalan mesafeyi hızlı adımlarla yürüyerek tamamlamıştı. Neyse ki Bora gelene kadar o adam da uzaklaşmıştı.

Bora karşında durup “Kimdi o?” diye sorduğunda “Kimse,” dedim renk vermeye çalışarak. Büyük bir at çiftliğindeydik ve etrafta bizden başka insanlar da vardı. “Tanımıyorum yani. Tanımak zorunda mıyım ki?”

Bora kısılmış gözlerle adamın kaybolduğu tarafa bakarken, “Ne bileyim, öyle birden senin yanında bitince şüphelen-

dim,” dedi. Tekrar gözlerime baktığında “Ne söyledi sana?” diye sordu.

“Ankara’yı pek bilmiyormuş sanırım,” dedim. “Adres sordu.”

“Densize bak,” dedi Bora ağzının içinden. “Harita denen bir şey var. Sora sora sana mı sormuş?”

“Abartma Bora,” diyerek gözlerimi devirsem de de içim içimi yiyordu. Bora, bir terslik olduğunu anlayacak diye ödüm kopmuştu. “Adres sormanın ne gibi bir sakıncası var?”

“Niyeti adres sormak değilmiş belli ki.”

Bora biraz daha üstüme gelirse açık vermem kaçınılmaz olacaktı. “Beni ne zaman bindireceksin?” diye sordum konuyu değiştirmek için. “Aynı ata mı bineceğim ben de?”

“Evet,” dedi Bora. Ama hâlâ şüpheli bakışlar atıyordu etrafa.

“Sen de binecek misin?” diye sordum bu kez de.

“Hayır. Ben aşağıda olacağım, sana yön vereceğim. Birlikte binerek öğreneceksin.”

İtiraz etmedim çünkü tek derdim bir an önce kafamın dağılmasıydı.

Rüzgâr’ın önünde durduğumuzda “Hadi,” dedi Bora üzeniği işaret ederek. “Sol ayağını üzeniğe takacaksın, sonra kendini hızlı yukarı çıkarıp eyere oturacaksın.” Yapabilecek miyim dercesine Bora’ya baktığımda düşüncelerimi okumuş gibi “Yaparsın,” diyerek bana cesaret verdi. “Düşersen tutarım ben seni.”

Korkaklık edersem kızacağını bildiğimden kafamı salladım. Dediğini yaptım ve sol ayağımı üzeniğe taktıktan sonra Bora’nın yardımıyla atın üzerine çıktım. “Bu kadar işte,” dedi Bora bana aşağıdan bakarken. “Şimdi sıkıca tut bakalım dizginleri.”

Ben dizginleri tutmuş olsam da Rüzgâr’a yön veren Bora oldu. Az önce doludizgin koşan at şimdi uysal bir şekilde yürüyordu. Bora bana ata binmenin inceliklerinden bahsedebirdi, ben tedirgin bir şekilde etrafa bakıyordum. O adam

buralarda bir yerlerde, bizi izliyor olmalıydı. Hatta belki Yiğit de buradaydı. Bu ihtimal tüm tadımı kaçırmış ve andan uzaklaşmama sebep olmuştu.

“Sen beni dinliyor musun?” Bora onu dinlemediğimi fark etmişti.

“Dinliyorum,” dedim ona bakarak. “Ama dikkatimi veremiyorum çünkü korkuyorum.”

“Neyden korkuyorsun?” diye sordu kızgınca. “Hayvan yürümüyor bile, emekliyor resmen. Amma korkak çıktın sen.”

“Korkak falan değilim, şöyle söyleyip durma,” dedim sinirle. “Sanki sen ilk binişlerinde çok iyiydin.”

“En azından senin kadar korkak değildim.”

Tartışa tartışa attığımız üç turun ardından inmek istediğimi söylediğimde Bora atı durdurdu ve ellerini bana uzattı. Atın üstündeyken yer o kadar uzak gelmişti ki Bora’nın beni tutacağını bilsem de inerken tereddüt ettim. Bora bu sefer kızmadı, gülümsedi ve belimden tutarak beni yere indirdi.

“Anlaşıldı,” dedi burun buruna geldiğimiz an. “Ata binmek pek senlik değil. En iyisi bir dahaki sefere buraya yalnız geleyim ben.”

“Hayır,” dedim kaşlarımı çatarken. “Ben de öğreneceğim. Hatta senden daha güzel bineceğim. Görürsün.”

“Görelim bakalım.” Bora bu dediğime pek ihtimal vermiyormuş gibi dudak büktü.

Yaman Bey bize semaverde çay teklif etmiş, Bora ise karan bana bırakmıştı. Saat daha erken olduğu için kabul etmiştim ve üstü açık kamelyadaki iskemlelere çöküp, tatlı bir sohbet eşliğinde çaylarımızı içmiştik.

Çiftlikten ayrılma zamanımız geldiğinde Bora arabanın anahtarını bana fırlattı ve “Sen kullan,” dedi imayla. “Sıradan günümüz devam ediyor. Bakalım iyi bir şoför müsün yoksa tam bir trafik canavarı mı...”

İyi araba kullanmanın tek sırrı uzun süre araba kullanmış olmaktı ama maalesef benim böyle bir deneyimim yoktu.

Bora'nın kullanmam için tahsis ettiği arabaya ihtiyaç duyduğumda genellikle arkada oturuyordum. Arabayı ya Veysel ya da Emrah kullanıyordu. Özellikle Ceyda'nın peşine takılıp Yiğit'le onu bastığım günden sonra bir daha şoför koltuğuna geçmemiştim.

“İyi bir şoförüm,” dedim. Kendime güvendiğimden değildi ama belki iyi düşünürsem iyi olurdu. “Trafik canavarı falan değilim.”

“Göreceğiz,” dedi Bora. Çoktan sağ tarafa geçip oturmuştu bile. Tedirgin bir şekilde şoför koltuğuna geçip oturduğumda koltuğu öne doğru çektim ve arabayı çalıştırmadan önce emniyet kemerimi taktım. Her şeyi kendime göre ayarladıktan sonra arabayı çalıştırdım ve gaza bastım. Hiçbir problem yoktu, ta ki Bora beni solladığını iddia ettiği bir araba için şoförlüğüme laf edene kadar. Aldırmadım ve devam ettim ama Bora'nın niyeti bana kusur bulmak olduğundan susmamıştı.

Kırmızı ışıktaki durduğumda “Sol şeritte duracaktın,” diye kızdı bana. “Sola döneceğiz biz sonuçta. Ne işimiz var ortada?”

“Sen çok konuştuğun için kafam karışmış olmasın?” diye patladığımda bana yandan bir bakış atarak güldü.

“Sen şuna tam bir trafik canavarıym demiyorsun da...”

“Demiyorum, demeyeceğim,” diyerek kestim sözünü. “Gayet iyiyim ben.”

“Dur bakalım.” Aklından her ne geçiyorsa, pis pis sırtıtmıştı.

Sonunda kazasız belasız bir şekilde Kupa Kızı'na ulaştığımızda rahat bir nefes aldım. Korktuğum gibi olmamıştı. Bora'nın tüm kusur bulmalarına rağmen gayet iyiydim. Fakat Bora aynı şeyi düşünmüyor olmalıydı ki bana cins cins bakmaya devam ediyordu.

“Ne var?” dedim sonunda. “Ne var, ne?”

“Ne bekliyorsun?” diye sordu bakışlarıyla yolu işaret ederek. “Böyle mi kalacak araba yolun ortasında? Park etmeyecek misin?”

“Ben mi park edeceğim?” diye sordum şaşkınca. “Hem de buraya?”

Bora, buraya her gelişimizde arabayı valeyeye teslim ederdi. Cadde üstü park için pek müsait değildi, üstelik yakınlarda kapalı bir otopark vardı. Ben neden park edecektim ki?

“Evet, sen park edeceksin.” Az ilerideki iki arabanın ortasındaki boşluğu işaret etti. “Bak orada yer var, rahatlıkla girebilirsin.”

Bunu yapabilir miydim hiçbir fikrim yoktu. “Neden işi yo-kuşa sürüyorsun ki?” diye sordum kızgınca. Az önce yanıma gelen valeyeyi de gelme der gibi yollamıştı geri. Ya sabır ya...

“Hani iyi bir şofördün sen?” dedi Bora sırtarak. “Ne oldu? Beceremez misin yoksa?”

Bora’nın derdi belliydi. *Beni zıvanadan çıkarmak*. Hiçbir şey söylemedim ve burnumdan soluyarak geri çalıştırdığım arabanın ardından sol aynayı kontrol ederek yavaşça ileriye doğru sürdüm. İki arabanın arasındaki boşluğa rahatça girebilmek için arabanın duracağı yeri ayarladım ve direksiyonu tam sağa doğru çevirdim. Yine hiçbir sorun yoktu fakat Bora “Yavaş!” diye yükseldi birden. “Kaldırıma girecektin az daha! Ehliyeti kasaptan mı aldın sen?”

“Kaldırıma falan girmeyecektim,” diye itiraz ettim. “Ama sen biraz daha konuşursan, kafa göz sana gireceğim!”

“Uyardığım için suçlu ben oldum yani?”

“Sus artık,” dedim. Ama Bora susmadı. Her şeye karıştı ve sonunda güç bela park ettiğim arabadan indiğimizde “Şu hâle bak,” diyerek arabayı işaret etti. “Kaldırımla aranda iki metre mesafe var.” Oysaki az önce kaldırıma gireceğimi iddia ediyordu. “Böyle araba mı park edilir? Kabul et, tam bir trafik canavarısın sen.”

Kabul edeceğim tek şey, Bora’nın beni zıvanadan çıkarmayı başarmış olduğuydu.

“Al arabayı da başına çal be!” diye bağırdım birden. “Yedim sanki!” Anahtarı ona doğru bir hışım fırlatmama rağmen gülererek havada yakaladı. “Ben gülmüyorum yalnız! Bir daha sen varken araba kullanmak mı? Tövbe!”

Bora gülmeye devam ederken ben Kupa Kızı'na doğru ilerledim. Tekin ise sigara içmek için kapının önüne çıkmıştı. Bizi bu hâlde gördüğünde "Ne oluyor?" diye sordu korkmuş gibi. "Kavga mı ediyorsunuz siz?"

Verilecek cevabı Bora'ya bırakarak içeri geçtim ve her zaman oturduğumuz masalardan birine oturup etrafa bakındım. Melisa görünürlerde yoktu. Bir süre sonra Bora da geldi ve yanıma oturdu. "Sen şimdi akşama kadar surat mı asacaksın böyle?"

Ona ters bir bakış atarken, "Kimin yüzünden acaba?" dedim öfkeyle.

"Hadi ama... Ne demişler? Kavgalar evliliğin tuzu bibe-riymiş."

Bora, bu sözlerle beni ikna edemeyeceğini fark ettiğinde, "Gayet iyiydin," diye itiraf etti. "Söylediğim onca şeye rağmen otokontroln hiç kaybetmedin. Hiç dağılmadı dikkatin."

"Bilerek yaptın yani?" dedim kaşlarını kaldırarak. "Bile-rek ıldırttın beni."

Bora yavaşça kafasını sallarken, "Ne yapayım," diye mırıldandı. "Sen kaşınmıştın."

Bir süre sonra Tekin yanıma geldi ve geçen sefer yemeyi reddettiğim tatlılardan söyledi. O sırada Melisa'yı gördüm. Diğer kanattaki masalarla ilgileniyordu ama dalgın gibiydi. Daha doğrusu mutsuz gibi... Bu yüzden bizi bile fark etmemişti. Aradan birkaç dakika geçtiğinde ve bu tarafa geldiğinde bizi gördü, yanıma uğradı fakat ayaküstü ettiği kısa bir sohbetin ardından tekrar gitti.

Tatlılar geldiğinde önümdeki tabağa hepsinden kk birer dilim koydum. Hepsini yemek gibi bir düşüncem yoktu. Benim aksime tatlılara gözüyle bile dokunmayan Bora, kahvesini yudumlayarak beni izliyordu. Tabağımda ne var ne yok sprdkten sonra, gözüm hâlâ tatlılarla dolu olan tabağa kayınca, "Canın ne istiyorsa onu ye," dedi Bora. Sanırım daha fazla uğraşmayacaktı benimle. "Sen yiyorsun ben mutlu oluyorum, aşk ne garip şey böyle..."

Yeterince gömdüğüm tatlıların ardından lavaboya gitmek için ayağa kalktığımda, Bora Tekin’le koyu bir sohbet içindeydi. Onlar fark etmeden Melisa’nın yanına gittim ve benimle gelmesini söyledim. Lavabo yerine sadece çalışanların girdiği malzeme odasına geçtiğimizde, “Neyin var senin?” diye sordum. “Yüzünden düşen bin parça.”

Kapıyı kapatırken “İyiyim,” diyerek gülümsedi Melisa. Fakat zoraki olduğu belliydi. Gülüşler ne kadar kusursuz olursa olsun, bakışlardaki mutsuzluğu gizleyemezdi. “Yorgunum biraz... Ama iyiyim yani.”

“Değilsin,” diye itiraz ettim. “Uzun zamandır tanışıyoruz biz, bırak iyi olmadığını anlayacak kadar tanımış olayım seni.”

Derin bir soluk alıp verdi sadece. Reddetmedi ama bir şey söylemedi de. Konu kendi derdi olduğunda fazlasıyla çekingen davranıyordu Melisa. “Tekin’le mi ilgili?” diye sorduğumda başını salladı. “Sorun ne? Seni üzecek bir şey mi yaptı?”

“Hayır,” dedi sırtını duvara yaslariken, kollarını da göğsünde birleştirdi. “Sorun da bu zaten. Hiçbir şey yapmaması.”

“Sana karşı bir adım atmadığı için mi üzgünsün?” diye sordum. Melisa’nın bir noktadan sonra bu duruma katlanamayacağını biliyordum. En başından beri âşıkıydı Tekin’e. Üniversite okumak için yaşadığı şehirde, ihtiyacı olmamasına rağmen çalışması da bu sebeptendi. Zaman zaman Tekin’e duyduğu ilgiyi belli etmişti. Sadece dile getirmemişti ama Tekin çok iyi biliyordu Melisa’nın ona olan hislerini.

“Onu seviyorum ve o da bunun farkında. Hem de fazlasıyla... Onun da bana karşı boş olmadığını biliyorum, yani en azından öyle hissediyorum.”

“Ama adı konulmamış bir ilişkiniz var ve sen bundan hoşlanmıyorsun, değil mi? İstiyorsun ki sana açılsın, elini tutsun ve beraber yürüyeceğiniz bir yolunuz olsun.”

“Sanırım hiçbir zaman olmayacak,” dedi Melisa. Ağladı ağlayacak gibi olduğunda dudaklarını sıkıca birbirine bas-

tırdı. “Belki de sadece hoşlanıyordu benden. Daha fazlası değildi ve o da zamanla geçti. Benim onu sevdiğim gibi sevmeyi ben.”

Ne diyeceğimi bilememiştim. Hayır demeyi, Tekin de seni sevmeyi çok isterdim ama bundan emin değildim ki.

“O zaman bu bilinmezliğe bir son vermenin vakti geldi,” dedim, emin olduğum tek şey buydu.

“Nasıl?” diye sordu Melisa, kaşlarını çatmıştı.

“Ya karşısına geçecek ve ona karşı neler hissettiğini itiraf edeceksin ya da geri çekilecek ve onun sana gelmesini bekleyeceksin. Gelirse aynı hisleri paylaşıyorsunuz demektir, gelmezse zaten yapacak bir şey kalmamıştır.”

“Nasıl geri çekileceğim ki?” diye sordu Melisa. İlk seçeneği hiç düşünmeden elemişti çünkü yeterince cesur bir kız değildi. “Ne yapacağım bunun için?”

“İşi bırak mesela. Bakalım artık gözünün önünde olmadığında ne hissedecek Tekin, nasıl bir tepki verecek...”

Bu fikir Melisa’nın hoşuna gitmemiş olacak ki yapamam der gibi kafasını salladı. “Ortada hiçbir şey yokken böyle bir şey yaparsam aramız bozular Hande.”

“Onu kaybetme ihtimalini göze alamayacak kadar çok seviyorsun,” dediğimde gözlerini kaçırdı. “Ama böyle de bir yere varamıyorsun. Eğer Tekin seni sevmiyorsa ve günün birinde bunu anlarsan kaybettiğin zamana yanarsın. Bazen cesur olmak gerekir Melisa. Kazanabilmek için kaybetmeyi göze alabilmek gerekir.”

“Korkuyorum,” diye itiraf etti, ilk kez bu kadar şeffaflık duyguları konusunda. “Çok istiyorum onun da beni sevmesini, elimden tutmasını, ne kadar değerli olduğumu hissettirmesini... Tam bir adım atacak oluyorum, korkularım engel oluyor bana. Ya sevmiyorsa diyorum, ya sana, senin kadar değer vermiyorsa... Ya ona, onu sevdiğini söylediğinde bir daha görmek istemezse seni?” Boğuluyormuş gibi kesik kesik nefes aldı. “Ölecekmişim gibi hissediyorum sonra.”

“Eğer korkularında haklıysan, er ya da geç öleceksin za-

ten,” dedim omzunu sıvazlayarak. “Onu kaybetmekten değil, onun uğrunda kendini kaybetmekten kork.”

Aklıma Serdar düştü birden. Öyle çok sevmişti ki... Yarın’dan önce kendini kaybetmişti.

Söylediklerim Melisa’yı mutsuz etmişti fakat içine düştüğü karanlığa bir ışık olacağından emindim. “Benim yerimde olsan böyle mi yapardın?” diye sorduğunda kafamı salladım. Hiç kuşkusuz böyle yapardım. Bazı aşklar peşinden koşmaya değerdi, bazıları ise sadece vakit kaybı olurdu. O ayrımı yapabilmek ise hayat memat meselesiydi.

Vakit olsa ve otursak saatlerce konuşabilirdik, sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı ama ne ortam müsaitti ne de vakit vardı. Melisa’nın işinin başına, benimse oturduğumuz masaya geri dönmem gerekiyordu.

“Yarın buluşalım mı?” diye sorduğumda, “Gerçekten mi?” dedi Melisa heyecanla. “Olur, nerede buluşalım?”

“Nerede istersen,” diyerek gülümsedim. “Fark etmez bana.”

Düşünüyormuş gibi kısa bir an duraksadıktan sonra “Bana gelsen nasıl olur?” diye sordu. “Limonlu kek yaparım sana. Biliyor musun harika kek yaparım ben? Ve dereotlu poğaç da...”

“Limonlu keke hayır diyemeyeceğim galiba,” dedim ciddiyetle. “Ama poğaç maydanozlu ve peynirli olsa?”

Melisa da bana ciddiyetle baktı ve ardından ikimiz de aynı anda kahkahayla güldük. Melisa yarın işten erken çıkacağını söyledi, ben de mutlaka geleceğimin sözünü verdim ve malzeme odasından çıktım. Yüzümde hâlâ tebessüm vardı fakat oturduğumuz masaya yaklaştıkça kayboldu. Çünkü oldukça tatsız bir sürpriz, tam karşımda duruyordu.

Emir ve Deniz buradaydı.

Yine habersizce çıkıp gelmişlerdi ve rahatsız olabileceğimizi hiç hesaba katmadan masamıza oturmuşlardı.

Deniz’i bilmiyordum fakat Emir bunu bilerek yapıyordu. Tadımızı kaçırabileceği tüm anları kolluyor, mutlu olmanızı

asla istemiyordu. Derin bir nefes alarak masaya doğru yürümeye devam ettim. Bu durumdan ne kadar nefret etsem de bunu dışa yansıtmayacak, Emir'e istediğini vermeyecektim.

Tam o sırada Bora beni fark etti ve ayağa kalktı. Masaya ulaştığımda ise “Biz kalkalım,” dedi çantamı bana uzatarak. Ne olduğunu anlayamadım. Kalkmamızı gerektirecek bir durum mu yaşanmıştı?

“Kalkalım,” dedim bozuntuya vermemek adına. Ve Deniz’e bakarak, hafif bir tebessüm ettim fakat Deniz bana bir tuhaf ifadeyle bakıyordu. Sanki o da bizi gördüğüne şaşırırmış gibiydi.

“Biz geldik diye kalkmıyorsunuz değil mi?” diye sordu Emir. Bakışları hiçbir şey kaçırmak istemezmiş gibi dikkatle geziyordu Bora’yla ikimizin arasında.

“Hayır,” dedi Bora ama sesi soğuktu. “Hande geldikten sonra kalkacaktık zaten.”

“Evet,” dedim Bora’yı onaylama ihtiyacı hissederek.

“Biraz daha otursaydınız keşke.” Emir’in sesinde bariz bir iğneleme vardı.

“Gerek yok,” diye karşılık verdi Bora bana bırakmadan. “Size iyi eğlenceler.”

Elimden tuttuğunda tekrar tebessüm ettim ve Bora’nın adımlarına ayak uydurdum. Kupa Kızı’ndan çıkıp arabaya geçtiğimizde neler olduğunu sordum fakat Bora beni geçiştirdi. Belki de duymaktan hoşlanmayacağım bir şey olmuştu ve ben de üstelemedim. Deniz’le aynı ortamda bulunmak istemediğim kadar, onun hakkında bir şey de duymak istemiyordum.

Eve vardığımızda, Bora kamera kayıtlarını izleyeceğini söyleyerek çalışma odasına geçti. Ben de odaya geçip ılık bir duş aldım ve banyodayken bile telefonumu yanımdan ayırmadım. Bora’ya belli etmesem de gün boyunca yanıma gelen adamın söyledikleri kurcalamıştı kafamı. Yiğit’ten korkuyordum. Her an bir densizlik edip beni yeniden arayabilirdi. At çiftliğindeyken yaptığı sadece bir

uyarıydı. Eğer Bora'yla ben konuşmazsam o konuşacaktı. Ve kimbilir neler söyleyerek Bora'yı çıldırtacaktı...

Haldun Şahsuvar'ın benden istediği şeye rağmen, yarın bu konuyu Bora'yla konuşacaktım. Fakat öncesinde Hale Hanım'ın yardımına ihtiyacım vardı.

Fazla oyalanmadan duştan çıktığımda saat on ikiye yaklaşıyordu. Odadan çıkıp çalışma odasının kapısını araladım fakat Bora burada değildi. Merdivenlere doğru ilerlerken "Bora?" diye seslendim. Basamakları hızla indim ve salona doğru ilerledim. Tam o sırada dışarıdan bir ses duydum. Dış kapı aralıktı, Bora kapının önündeydi ve biriyle konuşuyordu. Dikkat kesildim.

"Bilmem. Sen söyle."

Konuşanın Emir olduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

"Ne duymak istiyorsun Emir?" diye sordu Bora terslenir gibi. İkisini de göremiyor, sadece seslerini duyuyordum.

"Bir hâller var sende son günlerde," dedi Emir. Tartışıyorlardı. "Ne yapsam yaranamıyorum sana. Her şeyi ters anlamak için özel bir çaba sarf ediyor gibisin." Sesi alaycıydı. "Derdin neyse açıkça söylesene."

"Bin tane derdimin biri bile sen değilsin," dedi Bora, Emir'i küçümsercesine konuşmuştu. "Kendini fazla ciddiye alma."

"Kendimi değil, bu sözlerini ciddiye almayacak kadar iyi tanıyorum seni," dedi Emir. Kısa bir an sustu. "Umarım bu tavırların Deniz yüzünden değildir diyeceğim ama o geldiğinden beri böylesin. Habire laf sokmalar, öldürecek gibi bakmalar..."

Tartıştıkları konunun bir anda Deniz'e dönmesi, tırnaklarının avuçlarıma saplanmasına sebep olurken, "Saçma sapan konuşma lan," dedi Bora. Kısık bir sesle konuşuyor olsa da öfkelenmişti. "Ayrıca sesinin tonuna dikkat et."

"Hande duyacak diye mi korkuyorsun?" diye sordu Emir. İstedikini almıştı, bu yüzden keyifliydi.

"Zırvalamayı kes ve siktir git," dedi Bora sertçe. Kustuğu bütün öfkenin aslında bir oyundan ibaret olduğunu bilsem de iyi değildim.

“Kendine bir çekidüzen ver.” Emir ciddileşmişti. “Deniz artık burada, hiçbir yere gittiği yok. Yani sık sık karşılaşıp-çakşın onunla. O her zaman etrafımızda olacak. Özellikle de benim yanımda.”

Bora “O ne demek?” diye sorduğunda, “Çünkü Deniz’den hoşlanıyorum,” dedi Emir, bunu söylerken hiç tereddüt etmemişti. “Yıllar önce o defteri kapattığımı sanmıştım ama kapatmamışım. Sizinkisi gelip geçici bir şeydi ve bitti. Benim sorun edeceğim bir durum yok yani. Sen de bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar iyi olur.”

Bora sinir bozucu bir şekilde gülmeye başladı ve bir süre sessiz kaldı. “Deniz’in böyle düşünmediğine adım kadar eminim,” dedi sonra. Tam olarak bana söylediği şeyi yapıyor, Emir’le oynuyordu. Emir’e, Deniz’i unutamadığını ve içten içe onu Emir’le yan yana görmekten hoşlanmadığını düşündürüyordu. Bu işin sonu nereye varacaktı, Emir nasıl bir hamle yapacaktı bilmiyordum fakat bu gidişat bana berbat hissettiriyordu.

“O kadar emin olma.” Emir de güldü. “Hem sana ne ki Deniz’in ne düşündüğünden? Evli değil misin oğlum sen? Ne çabuk sıkıldın Hande’den?”

Ağlama isteğiyle dolup taşıtığım da dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Emir’in düşündüğü hiçbir şeyin gerçek olmadığını bilsem de gururum incinmişti. Kötü hissediyordum ve bu, engel olabildiğim bir durum değildi.

“Sakin,” dedi Bora, tehditkâr bir sesle. “Sakin Hande’nin yanında da böyle ileri geri konuşayım deme Emir. Sakin...”

Daha fazlasını duymaya gücüm yoktu. Emir açıkça Bora’nın Deniz’i unutamadığını ima etmiş, Bora ise reddetmemişti. Salona geçip oturduğumda derin nefesler aldım. Ağlamayacaktım. Aptal değildim. Kendimi böyle bir şey için üzemezdim. Ama derinlerimde bir yerde ruhumu boğan, nefes almama engel olan uğursuz bir his vardı ve beni rahat bırakmıyordu.

Çok geçmeden kapı kapandı ve Bora salona geldi. Göz

göze geldiğimizde, yüzüme tedirgince baktı. “Senin bana seslendiğini duyunca kapıyı bilerek açık bıraktım,” dedi açılamaaya çalışır gibi. “Konuştuğumuz her şeyi duy ve sonra bunları Emir’den duyarsan yanlış anlama diye...” Yanlış anlamamdan ölesiye korkuyordu. *Peki ya kırılmamdan? Paramparça hissetmemden?* “Seni üzecek hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sadece son bir koza ihtiyacım var. Hırısı Emir’in gözünü öyle kör etmiş ki beni bitirmek isterken adım adım kendi sonuna yürüdüğünün farkında bile değil.”

“Tamam,” dedim kafamı sallayarak. Daha fazla, bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. “Biliyorum, her şey söylediğin gibi.”

Bora da kafasını salladı. “Her şey söylediğim gibi.”

Her şey olması gerektiği gibiydi. Beni boğan hislerim dışında, her şey yolundaydı. Bora’yı tanıyordum. Ne yapmaya çalıştığını da biliyordum. Yalnızca çok az bir zaman sonra tüm bu saçmalıkların, iyi veya kötü, bir son bulacağını da... Fakat ilk defa kendimi fazlasıyla dışarıda hissediyor ve hiçbir şey yapamıyordum. Bora, Emir’in Deniz üzerinden muhakkak bir hamle yapacağını, o güne kadar beklememiz gerektiğini söylüyordu. Ama ben buna daha fazla katlanabileceğimi sanmıyordum.

“Geç oldu.” Ayağa kalktım. “Uyuyacağım ben.”

Hızlı adımlarla yürüdüm, yanından geçeceğim sırada Bora kolumdan tutarak beni durdurdu ve “Gitme,” dedi yüzüme bakarak. Ne düşündüğümün değilse bile neler hissettiğimin farkındaydı. “Konuşalım.”

Ama ben konuşmak istemiyordum. Ne bugün ne de yarın... Deniz’in geçmişteki varlığını bugünümüzde hissettiğim müddetçe konuşarak çözemezdik hiçbir şeyi. Zira bu konuda mantığım değil hislerim devreye giriyordu ve onlara söz geçirmem mümkün değildi.

Cevabım kolumu kurtarmak ve salondan hızla çıkmak oldu. Bunun yeterli bir cevap olduğunu düşünmüştüm fakat Bora öyle düşünmemiş olsa gerek, az önce çarparak kapat-

tiğim kapıyı yavaşça açmış ve içeri bir hayalet gibi sessizce sızmıştı.

“Hande?”

Onu duymuyormuş gibi davranacaktım. Telefonumu yavaşça şarja takarken Bora’ya bakmamaya çalıştım.

“Hande?” diye seslendi Bora ikinci kez.

Yine sessiz kaldım. Komidinin önünden ayrıldım ve giyinme odasına doğru ilerledim. Bora böyle anlarda kendini haklı buluyorsa sadece konuşmaya çalışmazdı; önüme geçerdi, beni durdururdu ve hatta bağırırdı. Ama şimdi hiçbirini yapmıyordu çünkü haksız olduğunu biliyor ve tepkilerimi kestiremediğinden temkinli yaklaşıyordu.

Bugün ne giyeceğim konusunda büyük bir kararsızlık yaşarken burayı epey dağıtmıştım. Kısıtlı bir vakitte hazırladığım için de evden çıkmadan önce toplayacak vaktim olmamıştı. Şimdi tam zamanıydı çünkü bir şeylerle uğraşmazsam kafam dağılmazdı.

Ve benim kafam dağılmazsa bu Bora için pek iyi olmazdı.

Önce denediğim kıyafetleri katlamaya başladım fakat Bora burada da peşimi bırakmadı. Giyinme odasının girişinde durdu, sol omuzunu dolabın camına yaslamış vaziyette beni izlemeye başladı.

“Ama bu meseleyi seninle konuşmuştuk,” dediğinde kaşlarım havalandı. Sanki daha önce bir anlaşma yapmıştık da ben oyunbozanlık ediyormuşum gibiydi sözleri. “Ve sen bana, bu meselenin senin için bu kadar sorun olacağını söylememiştin.” Bir şeyler söylememi bekledi, susmaya devam ettiğimi görünce ise “Lütfen,” dedi, “yapma böyle.”

Şımarık bir kız çocuğu gibi görünmekten de yerli yersiz kıskançlık yapan bir kadına dönmekten de korkuyordum ama elimde değildi.

“Neyi yapmayayım Bora?” diye patladım sonunda. Az önce katlayıp üst üste dizdiğim kıyafetleri tek bir darbeyeyle yere savururken “Söylesene!” diye bağırdım. “Aranızdan mı çekileyim? Ayak bağı mı olmayayım?”

Bora, kısa bir an yere savrulan kıyafetlere baktı. Ardından gözlerini yakaladı ve sessizce bekledi sözlerimin devamını.

“Emir geçmiş karşına Deniz’i unutamadığını söylüyor, sense itiraz bile etmiyorsun!” Çıldırması gibi bağırıma devam ettiğinde Bora bana doğru adım attı. “Ve sonra karşıma geçiyorsun, benden bunu sindirmemi bekliyorsun! Hayır!” Aramıza duvar örmek ister gibi ellerimi ona doğru kaldırdığımda duraksadı. “Böyle bir şeyi kabul edemem, etmeyeceğim! Git başka bir yol bul ama sakın bir daha o kızı da geçmişte yaşadıklarınızı da aramıza sokma!”

Bu ilk ve son ikazımdı. Ne yaşadıklarımız ve yaşayacaklarımız ne de Emir’in Deniz yüzünden Bora’ya duyduğu düşmanlık umurumdaydı.

Bora bana şaşkınca bakakaldı ve kısa bir an dudakları aralık hâlde kaldı. Benden böyle bir tepki beklemediği için ne diyeceğini de bilememişti.

“Bizim aramıza hiçbir şey giremez,” dedi kesin bir ifadeyle. “Sen bunu nasıl söylersin Hande? Emir’in ne düşündüğü bizim geleceğimizden daha mı önemli? Son bir koza ihtiyacım var dedim sana. Emir’in saçma sapan bir şey yaparak kendini tamamen ele vereceğinden eminim. İnan bana.”

Bu sözlerle beni ikna edebildiğini düşünmüş gibi tekrar bana yaklaşmak istediğinde “Gelme!” diye bağırdım. Bora’nın anlamadığı bir şey vardı. İkna olmayan ben değildim, kalbimdi. Sadece oyun için bile olsa onun adının başka biriyle anılmasına tahammülüm yoktu. Adının anıldığı kişi herhangi biri de değildi üstelik. Bora’nın eski sevgilisiydi.

“Benim için sadece sen varsın,” diyerek parmağını bana doğrulttu Bora. “Ve hep de öyle kalacaksın. Şimdi lütfen, sakinleş ve öyle konuşalım.”

Hırçın bir tavırla kafamı salladım. Konuşmak da sakinleşmek de istemiyordum. “Ne olacak bundan sonra?” diye sordum alaycı bir ses tonuyla. “Emir senin Deniz’i unutamadığını düşünecek. Ya sonra? Yine kavga mı edeceksiniz? Peki ya Deniz? Bu olanlar onun da kulağına gitmeyecek mi Bora?”

Hiddetle bağırdığımda Bora'nın gözleri kapandı. "O zaman ne olacak, ben ne hâle düşeceğim, bunu da düşündün mü?"

Ben düşünmüştüm. Bu denli çıldırmış olmamın sebebi tam da bu yüzdendi. Ne olacaksa olsun ve bir an önce bitsin istiyordum. Ama böyle bir gidişat istemiyordum.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Bora sakince. Ellerini yavaşça kaldırdı ve tane tane konuşmaya başladı benim aksine. "Deniz benim umurumda değil. Bu mesele Emir'le benim aramda. Nasıl başladıysa öyle bitecek ve herkes, Emir'in gerçek yüzünü öğrenecek. Buna Deniz de dahil. Ne düşünürse düşünsün, eninde sonunda bütün bunları senin için yaptığımı herkes gibi o da anlayacak."

"İstemiyorum," dedim, ne söylerse söylesin ikna olmayacaktım. "Başka bir yol bul. Başka bir şey düşün. Eğer bir daha Emir'le bu şekilde konuşursan, beni hiçe sayarsan, yemin ederim seni affetmem Bora!"

Bora'nın gözleri korkuyla büyüdü. Kısa bir an ne diyeceğini hesap etmek ister gibi düşündü ve "Tamam," dedi pes ederek. "Sen nasıl istersen öyle olacak. Seni bu kadar üzeceğimi bilseydim, az önceki konuşmayı asla yapmazdım."

"Ama yaptın," dedim ağlayacak gibi gülümserken. *Ve artık çok geç.*

"Hande!" Bora aramızdaki mesafeyi yok etti, karşıma dikildi ve "Emir'in ne düşündüğü ne zamandan beri bu kadar önemli?" diye sordu, bana kızmıştı. Elimi tutup sıkıca kavradı ve yukarı kaldırıp göğsüne yasladı. "Ben seni hiçbir şeye, hiç kimseye değişmem. Bu sana yetmiyor mu?"

Normal şartlar altında bir başkasının ne düşündüğü benim için zerre önemli değildi. Ama söz konusu geçmişte yaşanmış bir aşktı ve ben düşündükçe kendimi kaybediyordum. İtiraf etmesi zordu ama Deniz'i kıskanıyordum. Yalan yanlış fikirlere kapılıp Bora'ya tekrar yaklaşacak olmasından korkuyordum. Bora, Deniz'le yaşadığı her şeyin geçmişte kaldığını söylese de Deniz'in Bora'ya olan bakışlarını anımsadıkça, onun aynı şeyi düşünmediği hissine kapılıyordum.

İçimde zelzele yaratan hisler beni öyle darmadağın etmişti ki ne düşüneceğimi de şaşırmıştım.

“Emir’in ne düşündüğü benim zerre umurumda değil!” dedim sertçe. Elimini göğsünden çektim ve kendime çevirip, işaret parmağımı kalbime bastırdım. “Canım acıyor, bunu anlamak bu kadar zor mu?”

Bora’yı orada bırakarak giyinme odasından çıktım, odanın ışığını kapattım ve yatağa doğru yürüdüm. Temmuz sıcaklarından dolayı örtüye ihtiyaç duymadan yatağa uzandım ve iki elimle birden yastığı sıkıca kavrayarak gözlerimi kapattım. Büyük bir inatla akmaya çalışan gözyaşlarıma ve genzimi yakan ağlama hissine direnmek için dişlerimi sıktım. Nefes bile almadım.

Yatağın diğer tarafının içe çöktüğünü hissetmemle, elinin belimden kavrayarak beni yattığım yerden kaldırması aynı anda gerçekleşti. Yüz yüze, göz göze geldiğimiz o an daha fazla tutamadım kendimi. Sıkıca kapattığım gözlerimden yaşlar, peş peşe akıp gitti.

“Sen üzülme diye ölürüm ben,” dedi Bora içimi yakan sesiyle. Bir zamanlar, sevmek ne demek bilmezdi oysaki. Ama şimdi, dokunmaya korkan ellerle ve titreyen parmaklarla siliyordu gözümünden akan yaş. “Sen ağlama diye, bütün ömrümü veririm ben.” Eğildi ve alnımın ortasına yasladı dudaklarını. “Seni öyle çok seviyorum ki...”

Beni seviyordu ve bunu bazen tüm şiddetiyle, bazen de tüm naifliğiyle hissettiriyordu. Ama hep hissettiriyordu. Hissetmediğim tek bir an yoktu.

“Ben de seni seviyorum,” dedim, kalbimden bir şeyler kopup gitti. “Seni sadece düşüncelerde bile kimseyle paylaşmak istemeyecek kadar...”

Gülümsediğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı ve uzaklaşmak istedim. Ama Bora izin vermedi, geri çekileceğim sırada omuzlarıma sardığı parmaklarıyla beni kendisine çekti ve dudaklarımız, yerin ve göğün çarpışması gibi hiddetle birleşti. Kalbimde ansızın baş gösteren şiddetli çarpıntı da karnımda

yer edinen tatlı ağı da onun escriydi. Beni kucığına çekip oturtuktan sonra ellerini karnıma doğru indirdi. Tenimi sık-maya, parmaklarının arasında okşamaya başladı.

Ardından sırtıma, geceliğimin açık bıraktığı çıplaklığa yer-leşti elleri. Ve beni içine hapsedmek ister gibi sıkıca bastır-dı avuçlarını. O, şiddeti seven bir adamdı. Tenlerimiz birbirine karıştığında benim şehrimde meltemler eserd-i, onunkinde kasırgalar... Bazen böyle anlarda canımı acıtarak dokunuyor olduğunun farkında bile değildi. Bense bundan şikâyetçi de-ğildim. Onu her hâliyle kabul ediyordum, bana verdiği acıyı bile sevecek kadar...

Dudaklarımı giderek sertleşen öpüşleriyle kendine tutsak ederken, sadece kalçalarımı örten, ince, saten geceliğimi hız-lıca yukarı doğru çekti. Hafifçe geriye doğru yaslandığında, onunla birlikte üzerine doğru eğildim. Odayı aydınlatan gece ışığına rağmen, saçlarım tüm hırçınlığıyla dökülerek yüzümü-zü gece gibi bir karanlığa tutsak etti.

Kısa bir an için dudaklarımız ayrıldığında, kendimi yata-ğın diğer tarafına sırtüstü düşerken buldum. Bora, saniyeler içinde üzerime yaslandı ve “Kıskanman çok hoşuma gidiyor,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Parmaklarım önce kirli sakallarına, sonrasında siyah saç tutamlarına karıştı. “Ama seni bir başkasına değiştirebileceğimi düşündüğün zaman işler değişiyor.” Dudaklarıma yakıcı bir öpücük bırakıp geri çekil-diğinde kaşları çatıktı. “Beni çıldırtıyorsun, Hande.”

“Seni çıldırtıyorsam cezamı kes o zaman,” dedim meydan okur gibi.

“Nefesini kesmeyi tercih ederim,” dediğinde elini tuttum. Ve avuç içini onun için deli gibi çarpan kalbimin üzerine bas-tırdım. “Tam burası,” dedim sessizce. “Sen bana her baktı-ğında, her dokunduğunda, nasıl çıldırıyor bir bilsen...”

Bora, elini kalbimin üzerinden çekti ve geceliğimin om-zumda duran askılarına geçirdi parmaklarını. Aceleci fakat aynı zamanda ağırdı hareketleri. Çıplaklığımı örten fazla-

lıktan kurtulmak ister gibi aşağı çektiği askımın ardından, kalbimin attığı göğüs kafesimin üstüne bastırdı dudaklarını.

“Senin o kalbin her zaman atsın diye, her şeyimi feda ederim ben.”

Dudaklarını boynuma bastırduğında, tüm bedenimde arsız bir ürperti gezinmeye başladı. Yanıyordum, sönüyordum ve tekrar yanıyordum. Gözlerimi kapatarak kendimi bu anın eşsizliğine bıraktım. Dokunuşlarına karşılık verirken hâlâ acemi hissediyordum kendimi. Onun her bir dokunuşu öyle hayran bırakıyordu ki kendimi her defasında ona daha çok tutulmuşken buluyordum. Gittikçe büyüyen, büyüdükçe zehirleyen bir aşkı ona duyduğum. *Zehirli bir aşk*. Yerim, yurum onun yanıydı, varlığına delicesine vurgundum.

Bora bir süre sonra üzerimdeki gecelikten tamamen kurtardı bedenimi. Onun güçlü kollarının arasında kaybolmuştum.

Uzun süren dakikaların sonunda yorgun bedenim kollarının arasında ve başım göğsünderken, fakat ikimiz de uyumuyorken ve saatin kaç olduğunu bilmiyorken, birlikte sustuğumuz sessizliği dağıtan Bora oldu.

“Dolunayın Türküsü’nü bilir misin?” diye sordu eli belimdeyken.

Başımı göğsünden kaldırdım ve yüzümü ona dönerken çenemi göğsüne yasladım. “Hayır. O ne?”

“Şiir,” diye mırıldandı Bora. Elini saçlarıma uzattı ve uçlarından kavrayıp parmaklarına sardı. “Bana seni hatırlatan değil, seni anlatan bir şiir.”

“Öyle mi?” Gülümseyerek kaşlarımı kaldırdığımda kalbim heyecanla kasıldı. “Okursan dinlerim.”

Bora gözlerimin içine baktı uzun uzun. Önce dudaklarında mahzun bir tebessüm gezindi. Sonra “Yaşım yirmi altı,” dedi sessizce. Sesi, okuyacağı şiirden daha güzeldi. “Sana kırk senedir âşığım.”

Yaşım yirmi altı
Sana kırk senedir âşığım
Hayat kadar berrak
Ölüm kadar karmaşığım
Yüreğim kirli bir gökyüzü
Sense dolunay
Ruhunu esir alan sarmaşığım
Titreşirken kalplerimiz Ankara soğuşunda
Nice umut yeşerir gecenin soluğunda
Biz o bankta oturmuşuz
Kalubeladan beri
Kaç bahar görmüşüz kimbilir
Kaç zemheri
İlk kez ayın halesine sırnaşığım
Yaşım yirmi altı
Sana kırk senedir âşığım²

Ertesi gün ilk işim Hale Hanım'ın evine gitmek olmuştu. Hale Hanım, onu ziyaret ettiğimi düşündüğü için öyle mutlu olmuştu ki fazlasıyla mahcup hissetmiş ve Bora'nın çocukluğuna ait fotoğrafları görmek için geldiğimi söyleyememişim. Fakat şansım yaver gitmişti ve sohbetimiz esnasında konu bir şekilde Bora'nın çocukluğuna gelmişti. Ve ben istemeden Hale Hanım Bora'nın çocukluğuna dair bütün fotoğrafları ve albümleri getirmişti.

Fotoğraflara bakmamız bir saatten uzun sürmüştü, zira Hale Hanım yalnızca Bora'nın fotoğraflarını değil, kendi fotoğraflarını da gösteriyordu. Haldun Bey'e ait gençlik fotoğraflarına denk geldikçe Bora'nın babasına ne kadar çok benzediğini dile getirip durmuştu.

Bora'nın çocukluğuna ait fotoğraflardan sadece bir ta-

² Bleda Yaman'a ait, "Dolunayın Türküsü" şiiri.

nesinde yabancı bir kadına denk gelip onun kim olduğunu sormuştum, ters giden bir şeyler olduğunu Hale Hanım'a sezdirmeden fotoğrafı detaylıca incelemiş ve emin olmuştum.

Hale Hanım, fotoğraftaki kadının bir zamanlar Bora'ya bakıcılık yapan kadın olduğunu söylemişti.

Ve o kadın, Elif'in annesiydi.

Yiğit'in bana yolladığı fotoğraftaki kadının ta kendisi.

Burnuma hiç iyi kokular gelmiyor, hislerim bana bu meselelerin ardında daha derin bir şeylerin olduğunu fısıldıyordu.

Hale Hanım'ın çok kıymet verdiği fotoğraf albümünden, Bora'ya ait birkaç fotoğrafı ödünç almıştım. Birer kopyası edindikten sonra asıllarını ona geri verecektim. Birkaç fotoğraf çocukluğundan, birkaç fotoğraf ise ilk gençlik yıllarından seçmiş, çaktırmadan da Bora'nın, Elif'in annesiyle birlikte olduğu fotoğraf karesini ödünç aldıklarımın arasına iliştiirmiştim.

Sonrasında Hale Hanım'ın evinden ayrılıp Veysel'in bulunduğu arabayla söz verdiğim gibi Melisa'nın evine gitmiştim. Ettiğimiz uzun sohbetin ardından Melisa'nın evinden çıktığımda akşam olmak üzereydi. Eve döndüğümde Bora henüz gelmemişti fakat kısa bir mesaj atıp yarım saate kadar geleceğini bildirmişti. Her ne kadar evin dışında korumalar, evin içinde ise Bora'nın neler olup bittiğini kontrol edebildiği kameralar olsa da Bora evde olmadığında tedirgin hissediyordum.

Bora'yı beklerken Yiğit'in yolladığı fotoğrafla, Hale Hanım'dan aldığım fotoğrafa defalarca bakmış ve bir karar vermiştim. Haldun Şahsuvar'ın benden istediği şey, Bora'ya verdiğim söze ihanet sayılacaktı. Zira Bora'yla birbirimize verdiğimiz en büyük söz, birbirimizden artık hiçbir şey saklamayacağımızdı.

Bora geldiğinde ona her şeyi anlatacaktım.

Haldun Şahsuvar'ın, bana karşı yaptığı kötülüklerin hiçbir bahanesi olamazdı fakat kendince haklı nedenleri vardı. Ben hep bir tehdit olarak görmüştü, Bora'yı dibe çektiğimi düşün-

müştü ve oğlunu benden kurtarmak istemişti. Ona göre ben sıradan biriydim ve Bora'nın bana duyduğu sevgiyi hiçbir zaman hak etmemiştim. Nefretime de tanık olmuştu çok kez... Bir keresinde ona, oğlunu hiç sevmediğimi ve ondan nefret ettiğimi bile söylemiştim. Şimdi bana inanmaması, Bora'yı gerçekten sevdiğimi kabullenmemesi normaldi.

Benden ilk kez ve belki de son kez bir şey istiyordu: *Üstüme vazife olmadığını düşündüğü bir sırrı saklamamı*. Yaşanan onca şeyin ardından, böyle bir şey istemeye hakkı var mıydı orası tartışılırdı. Fakat bunu yaparsam, aramızdaki çekişmenin sona ermesi mümkün olabilirdi. Onu hiçbir zaman affetmeyecektim ve o da beni hiçbir zaman sevmeyecekti. Ama Bora'yla birlikte olduğum sürece Haldun Şahsuvar'la da iç içe bir hayat sürmüş olacaktım. Ve birbirimize duyduğumuz nefret bizi içten içe yiyip bitirecekti.

Sırf bunun için bile susabilir ve hiçbir şey bilmiyormuşum gibi Bora'nın bu meseleyi babasından öğrenmesini bekleyebilirdim. Ve susacaktım da... Şayet birkaç gece önce, Yiğit beni aramamış olsaydı.

Bora eve gelir gelmez üzerini değiştirmek için yukarı çıkmış, bense kahve yapmak için mutfağa geçmiştim. İki büyük bardağa hazırladığım soğuk kahvelerle birlikte salona yürüdüğümde, Bora da merdivenlerden iniyordu.

Aynı koltuğa geçip oturduğumuzda "Bir gelişme var mı?" diye sordum. Bora bütün gün holdingdeydi ve Emir'le iç içe zaman geçirmişti.

"Yeni bir şey yok," dedi Bora kahvesini sehpayı bırakırken, hafifçe eğilip bilgisayarın kapağını kaldırdı. "Emir çok dikkatli. Odasında iş dışında başka bir konuda konuşmuyor. Birkaç kez Deniz'le konuştu sadece. Onda da konu Deniz'in işleriyle alakalıydı."

Deniz'in adını duymak gözlerimi devirmeme sebep olsa da bir şey söylemedim ve kahvemden büyük bir yudum içtim. "Onu gördün mü peki?"

"Kimi?" Bora kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Yiğit'i mi?"

“Evet,” dedim bakışlarımı elimde tuttuğum bardakta gezdirirken.

“Hayır,” dedi Bora. “Sessiz takılıyor ama bir işler çevirdiği kesin.”

İstemsizce öksürdüğümde elimdeki bardağı koltuğun kenarına bıraktım. “İyi misin?” diye sordu Bora endişeyle. İyiyim der gibi kafamı sallarken “Çevirdikleri diyecektin herhalde,” dedim gözlerimi kaçırarak. “Malum, Emir’le işbirliği içindeler.”

“Öyleler.” Bora’nın bundan yana hiç kuşkusu yoktu. “Emir bugün bir değişikti, sanki bir şeylerden tedirgin gibiydi.” Kahvesinden ilk yudumu alırken, bakışlarını yüzüme daktı. “Bütün gün etrafımda dolandı durdu. Sanki dün gece aramızda öyle bir konuşma geçmemiş gibi davrandı. Nabzımı ölçüp durdu.”

“Belki de ondan şüphelendiğini anladı,” dedim düşünceli bir sesle.

“Anlamamalı,” dedi Bora. Ellerini boynuna sardı. “Yaren’i onun öldürdüğünü ispatlayacak bir delile ulaşmadan, Emir hiçbir şey anlamamalı.”

“Çok zor olacak, biliyorsun değil mi?” dedim sırtımı koltuktan ayırarak. Onun gibi öne doğru eğildim ve “Ardında hiçbir delil bırakmadığına eminim,” diye devam ettim. “Polisler hiçbir şey bulamadılar o evde. Yaren’in intihar etmediğine dair şüpheli bir duruma rastlamadılar.”

Bora derin bir nefes alırken “Her katil, ardında bir iz bırakır,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Yaren’in intihar etmediğini, öldürüldüğünü ve onu öldürenin Emir olduğunu biz biliyoruz sonuçta. Bu bilgi bizi on adım önde yapar. Bir şeyler bulacağıma eminim. Tıpkı güvenlik kamerasına takılan görüntüleri bulduğum gibi, Alaçatı’daki evde Yiğit’in ailesini sakladığını öğrendiğim gibi ve Hilal’in saklanması yardım ettiğini açığa çıkardığım gibi...” Gözlerimin içine özgüvenle baktı. “Ama bunların hiçbiri Emir’i suçlu ilan etmeye yetmez. Yaren’i öldürdüğünü ispat etmem gerek.”

“Edeceksin,” dedim kafamı sallayarak. Bora’nın aklına koyup da gerçekleştiremediği hiçbir şey yoktu. “Emir’in daha büyük bir açık vereceğini hissediyorum. Yapmamız gereken tek şey, çok daha dikkatli davranmak. Hatta belki de...”

“Belki de?”

Aklımdaki fikirden emin değildim ama yine de dillendirdim. “Belki de Emir’e daha yakın olmalı ve bir düşmanın olduğunu ona söylemelisin. Hatta ondan yardım istemelisin ki şüphelendiğin kişinin kendisi olduğunu anlamamalı.”

Bora düşünüyormuş gibi gözlerini kısarken, “Ondan böyle bir konuda yardım istersem, ondan şüphelendiğimi anlayabilir,” dedi. “Bu çok riskli.”

“Şüphelen o zaman?” dedim. Kazanmanın yolu, kaybetmekle aynıydı. “Hem Emir’den yardım iste hem de babandan bile şüphelendiğini dile getir. Emir’e ne kadar çaresiz olduğunu göster, göster ki seni hiç ummadığın bir noktadan vuracağını sanırken kendini tamamen ele versin.”

Bora yutkundu. Söylediklerimi riskli bulmuştu fakat mantıklı bir şey yoktu. Düşmanını kendine yakın tutmazsa kaybederdi asıl, izlemesi gereken yol Deniz’le olan geçmişî değil, Emir’e duyacağı sahte güven olmalıydı.

“Düşüneceğim,” dedi Bora, kahvesinden bir yudum daha almıştı. “Neyse boş ver şimdi bunları. Siz neler yaptınız anlat bakalım?”

“Melisa’yla mı? Oturduk, çay içtik, sohbet ettik. Çok güzel şeyler hazırlamıştı. Eli de çok lezzetliydi.”

“İyi anlaştınız bakıyorum,” diyerek gülümsedi Bora. Bakışları devamlı bilgisayar üzerindeydi.

“Evet. Melisa gerçekten çok iyi bir kız. Tekin onu kaçırırsa çok büyük aptallık etmiş olur.”

“Bence de.” Bora kafasını salladı. “Seninle aynı fikirdeyim. Ama aşk işte, her zaman iyi olanı seçmez.”

Kaşlarımı çattım. Ne demekti bu? Tekin, Melisa’yı sevmiyor muydu? “Açık konuş lütfen. Bir şey biliyorsan benden gizleme. Tekin de Melisa’dan hoşlanmıyor mu?”

“Hoşlanıyor aslında.” Bora gözlerimin içine baktığında düşünüyör gibiydi. “Ama hislerinden yeteri kadar emin değİL sanırım.”

“Çok saçma. Bir insan ne hissettiğini nasıl anlamaz bunca zaman? Ya seviyorsundur ya da sevmiyorsundur. Bu kadar basit.”

“Basit mi gerçekten?” diye sordu Bora, bana ilgiyle bakarken. “Senin için de basit mi oldu ne hissettiğine karar vermek?”

Konu neden birden bize dönmüştü anlamadım ama “Aynı şey değİL ki,” dedim itiraz ederek. “Bizim çok çalkantılı bir ilişkimiz oldu. En başından beri her şey karmaşıktı. Ama Tekin ve Melisa öyle değİL. İkisinin de dümdüz bir hayatı var.”

Tam da sahip olmak istediğim gibi.

“Bilemezsin,” diyerek kaşlarını kaldırdı Bora. “Buz dağının bir de görünmeyen yüzü vardır her zaman.”

Bir bakıma haklıydı. Mesela Tekin de Bora’nın neler yaşadığından, nelerle savaştığından bihaberdi.

“Soruma cevap vermedin?” dediğinde düşüncelerim dağıldı. Bora bana ne sormuştu ki?

“Anlamadım?”

“Hani demiştin ya seninle savaşmak daha kolaydı, kaçtım çünkü sevmek zor olandı diye...” Dudaklarının kenarı, küçük bir tebessümle kıvrıldı. “İlk kez yenik düştüğün an, hangi andı?”

“Mahkemeden bir gün önce,” dedim sessizce. O günü hatırlatmanın, Bora’ya iyi gelmeyeceğini düşünsem de öyle olmadı. “Kupa Kızı’na geldiğim o akşam... Senden pişman olduğumu duymak için çırpındığım o an... Ve senin hiçbir şey söylemeden kaçıp gittiğin o an. Yıkıldım ben.”

Bora içtenlikle gülümsediğinde ona aynı şekilde karşılık vermek istedim ama yapamadım. Vakit gelmişti. Birazdan söyleyeceklerim onu mahvedecek, hatta delirtecekti fakat artık susamazdım. Yüzüme uzattığı parmaklarıyla saçını kulağımın arkasına sıkıştırırken ona durgun gözlerle baktım

ve “Bilmen gereken bir şey var,” dedim ansızın. Günler öncesinde bir daha birbirimizden hiçbir şey saklamayacağımıza dair söz vermiştik. Şimdi bu söze ilk ihanet eden ben oluyordum. Haklı sebeplerim olsa bile. “Ama önce beni sakince dinlemelisin.”

“Neymiş bilmem gereken?” diye sorarken tebessümü solmuş ve bakışlarına derin bir ciddiyet oturmuştu. “Ters bir durum mu var?”

“Aslında var,” dediğimde Bora’nın eli saçlarımdan uzaklaştı ve dinliyorum der gibi gözlerime baktı.

“Yiğit bana o gün bir şey söylemişti,” dedim bir çırpıda. Durup düşünmek ve tereddüt etmek, sadece kaçınılmaz sonu geciktiriyordu. “Daha doğrusu, bir ihtimalden bahsetmişti. Babanın, Elif’in annesiyle bir ilişkisi olabileceğinden.”

Tek nefeste sarf ettiğim cümlelerin ardından bakışlarımı kaçırdım. Daha açık konuşmaya cesaretim yoktu. Elif’le Bora’nın kardeş olabileceği ihtimali, sadece düşüncelerimdeyken bile ortalığı yangın yerine çevirebiliyordu. “Sana bundan hiç bahsetmedim çünkü bana yersiz bir ihtimal gibi gelmişti başta. Ama sonra...”

“Bir dakika...” diyerek susturdu Bora beni. “Hangi günden bahsediyorsun sen?”

Konuya bodoslama dalmıştım, kafasının karışması normaldi. “O eski oto tamirhaneye kapatıldığım günden.”

Ceyda’nın peşine düşüp, kendimi tuzağa çektiğim günden.

Bora anladım der gibi kafasını salladı ama bakışlarının rengi şimdiden değişmişti. “Ama sonra?”

“Şimdi o ihtimal, o kadar da yersiz gelmiyor çünkü elimde bir kanıt var.” Sehpanın üstünde duran telefonuma uzanıp fotoğraf galerime girdim ve ona göstereceğim iki fotoğraftan ilkini açtım. Telefonu Bora’ya gösterirken ellerim titriyordu. “Bu fotoğraftaki kadın, annen hastayken sana bakıcılık yapan kadınmış.” Hale Hanım’dan gizlice aldığım fotoğrafın, telefonumdan fotoğrafını çekmiştim. “Çok küçüktün, hatırlamayabilirsin ama bu fotoğrafı halandan aldım.” Fotoğrafta

Elif'in annesi, yeşil bir bisikletin üzerinde mutsuzca duran küçük Bora'ya doğru eğilmiş ve omuzlarından tutmuştu. Fotoğrafı çekense Hale Hanım'dı. Kısa bir an Bora'ya baktım, pürdikkat ve gözlerini kırpmadan telefonuma bakıyordu.

Ekranı kaydırıp ikinci fotoğrafı gösterdiğimde ise güçlükle yutkundum. İki fotoğraf arasında yalnızca birkaç sene vardı. İkinci fotoğraftaki kadın, ilk fotoğraftaki kadındı ve kucaklarında küçük bir kız çocuğu duruyordu.

"O küçük kız çocuğu Elif ve bu kadın da Elif'in annesi."

Bora ekrana afallamış gözlerle bakarken, "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun Hande?" diye sordu yakıcı bir sesle.

"Emin olmam lazımdı," diyerek kendimi savundum. "Sus-tum, sakladım evet ama aslı astarı olmayan bir ihtimal için canın sıkılsın istemedim."

Bora gözlerimin içine baktığında, bakışlarında esen güçlü fırtınanın karşısında toza, zerreye döndüm.

"Sana yüz kere söylüyorum," dedi kısıp fakat sert bir sesle. "Beni böyle düşüneceksen, hiç düşünme." Elinde telefonla birlikte ayağa kalktığına bana tepeden baktı. "İlk fotoğrafı halam sayesinde buldun..." Sesi şüpheliydi. "Peki ya ikincisini?"

Bora anlamıştı. Zaten anlamaması imkânsızdı. İkinci fotoğrafı bana yollayan Yiğit Mirzanlı'ydı.

Ve bunu dile getirdiğim an, kızılca kıyamet kopacaktı.

VI

FIRTINA VE GÜL BAHÇESİ

Şehrime sabahları getiren adamla, şehrimi zifiri karanlığa boğan adam, aynı adamdı.

Yanında olduğum zaman tüm mevsimler bahardı, karşısına geçtiğim zamansa güller bile dikendi.

Kendimi onun karşısında bulmamın, ağır yara alacağım talihsiz bir kaza geçirmekten farkı yoktu. Mağlup olacağı bir savaşa hazırlanan güçsüz ruhum, tek bir bakışıyla bile oradan oraya savruluyordu. Onun karşısında daima kaybeden olmaya alışmıştım zamanla. Alışamadığım tek şey, gözleri bana öfkeyle bakarken acıya karşı şeffaf olmamdı, her seferinde aynı kurşuna hedef olup aynı yaradan yok olmaktı.

Bora'nın öfkesi ve beraberinde gelen hiddeti beni korkutuyordu.

Zira öfkелendiğinde kendini kaybediyordu ve karşısında duran ben bile olsam yıkıp geçmekten, yakıp kül etmekten gocunmuyordu.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Titrediklerini gizlemek için birbirine kenetlediğim parmaklarımın ardından, gözlerinin içine korkusuzca bakmaya çalıştım. Fakat başaramadım. Bakışları şimdiden kurşun gibi delip geçmişti içimi.

Ne düşündüğünü, ne hissettiğini biliyordum ve aslında ona hak veriyordum. Ama beni dinlemeliydi. Ben ondan bile isteye hiçbir şey gizlememiştim ki.

“Bora...” dedim sakın bir ses tonuyla. “Anlayıp dinlemeden esip güremeyeceksin, değil mi?”

“Sana ikinci fotoğrafı nereden bulduğunu sordum!” Bora, sözlerimi umursamadan tekrarladı sorusunu. Ve bu kez çok daha sertti sesinin tonu.

İrkilerek gözlerimi kapattım, yine oldukça savunmasız hissettiğim bir andaydım. Sanki hiç yol katetmemişiz gibi, bazı hatalarımızdan dersler çıkarıp uslanmamışız gibi başa dönmüştük. En başa... Bora yine dinlemeyecekti beni.

Birden üzerime eğildiğinde sırtımı istemsizce geriye doğru yaslarırken buldum. Oysa kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Bora tek eliyle koltuğun başını sıkıca kavramış, diğer eliyle kolumdan tutmuştu. “Cevap ver,” diye fısıldadı sakinliğinin son demlerinde. İçinde deli bir fırtına esiyordu ve ruhumu talan edebilmek için, dudaklarımdan dökülecek tek bir ismi bekliyordu.

“Yiğit yolladı,” dedim tek nefeste. Bora’nın kolumu tutan parmakları sertleşirken, öyle mi dercesine havaya kalktı sol kaşı. Ve aynı anda sert bir nefes aldı.

“Amcanın evinde yemek yediğimiz akşam, eve döndüğümüzde,” dedim kendimi açıklamak ister gibi. “Ben sana söyleyecektim, asla gizlemek gibi bir niyetim yoktu ama önce emin olmak istedim. O yüzden halana gittim bugün. Başka bir fotoğraf bulabilmek...”

Bora kolumu savurur gibi bıraktığında sözlerim ağzıma tıklandı. Beni dinlememişti bile. Arkasını döndüğünde ellerini ensesine bastırıp başını geriye attı.

Ayağa kalkarken “Bora?” dedim belli belirsiz bir sesle. Sessizliği beni korkutuyordu. “Açıklamama izin ver. Beni dinlemezsen...”

Sözlerim Bora’nın kuvvetli bir tekmeyle yere devirdiği sehpanın gürültüsüyle kesilirken gözlerim tekrar kapandı. Her

şey yerle bir olmuştu. Bilgisayar, kahvelerimiz, mumlar, sigara paketi ve telefon...

“Ne yapıyorsun?” diye sordum dağılan eşyalarımıza şaşkınca bakakalırken. Korkunç bir tekerrür yaşıyorduk. Bora yine o günkü kadar öfkeliydi. Ceyda’nın bir haltlar karıştırdığından şüphelenip peşine düştüğüm, sonrasında Yiğit tarafından eski tamirhaneye kapatıldığım ve Bora’nın her şeyi yanlış anladığı gün... Ne sanıyordu? Ondan gizli saklı devamlı Yiğit’le konuştuğumu mu? Ne zannediyordu? Bile isteye sustuğumu mu?

“Bir kez daha,” dedi Bora, bağırıyordu fakat sesinin tonu korkunçtu. Yüzü duvara dönüktü, bana bakmıyordu. “Sana olan güvenimi yerle bir ettin.”

Yüreğim ağzımda bekledim fakat Bora başka bir şey söylemedi ve adımlarını salonun çıkışına yöneltti. Konuşursa yıkıcı olacağını bildiğindendi belki. İlk defa öfkesinin önüne geçiyor ve gidiyordu. *Hayır, gidemezdi.* Salondan çıktığı an peşinden ilerledim. Eğer gitmesine izin verirsem suçlu olduğumu da kabul etmiş olurdum. Ben suçlu değildim.

Salondan çıkar çıkmaz, “Ben senin güvenini yerle bir edecek hiçbir şey yapmadım!” diye bağırdım. Gitmesinden nefret ediyordum. Durup benimle kavga etmesi, hesap sorması ve hatta bağırıp çağırması bile arkasını dönüp gitmesi kadar ağır değildi. Gittiği zaman beni tamamen yok saymış oluyordu ve ben bunu kaldıramıyordum.

Koştum ve hızlı adımlarla önüne geçerek kapının önünde durdum. Gözlerine bakmak, bakabilmek gerçekten de büyük cesaretti. Çünkü Bora şu an, tam anlamıyla delirmiş gibiydi.

Ama ben o deliliğin içinden, binlerce kez geçmiştim.

“Hiçbir yere gidemezsin,” diyerek kafamı salladım. “Konuşacağız.”

“Ne konuşacağız?” diye sordu Bora, sesi buz gibiydi. Aramızda üç adımda bitireceği ve sonra nefesimi kesebileceği bir mesafe vardı. İlk adımı attı. “Neyi konuşacağız? Sen benim sorularıma cevap verebilecek misin?” İkinci adımı da attığında derin bir nefes alarak, sağ elimle kapının kulpunu kavra-

dım ve kilidi yavaşça çevirdim. Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, gitmesine izin vermeyecektim. “Daha da önemlisi,” dedi son adımı da attığında, “yüzüme bakabilecek misin?”

Öyle kötü bakıyordu ki bana, öyle can yakıcıydı ki bakışları, bir kez daha paramparça olduğumu hissettirmişti karşımda. Yine de geri adım atmadım ve “Bakabileceğim,” dedim korkusuzca. “Çünkü ben yanlış bir şey yapmadım.”

Üstüne basa basa, ağır ağır sarf etmişim kelimeleri.

“Yanlış bir şey yapmadın?” dedi Bora sorar gibi. Deli deli gülümsemişti. “İki gün...” Elini havaya kaldırıp, iki kez sertçe vurdu kapıya. “Tam iki gün boyunca, o piçle konuştuğunu benden gizledin ama yanlış bir şey yapmadın, öyle mi?”

Kapıya bir kez daha sertçe vurduğunda “Yapmadım!” diye bağırdım yüzüne. “Sana o gün de söyleyebilirdim. Zaten neden gizledim ki? Sadece emin olmak istedim! Neden asırlardır susmuşum da yüzüne baka baka sana ihanet etmişim gibi davranıyorsun anlamıyorum!”

“Senden istediğim tek bir şey vardı,” dediğinde gülümsemişti, kaşları çatıldı ve iki kaşının ortasında derin bir çizgi oluştu. “Tek bir şey Hande.” Benden istediği tek şey, ondan hiçbir şey saklamamamdı. Saklamamıştım da zaten. Beni bir kez olsun sonuna kadar dinlese anlayacaktı. “Şimdi sakın konuşma ve sakın üste çıkmaya çalışma.”

Karşılık verecekken “Konuşma,” diyerek susturdu beni. “Hiçbir şey duymak istemiyorum.” Kapıya vurduğu eliyle tekrar kolumdan tuttu. “Ne söylersen söyle haklı olamayacaksın gözümde. Beni de konuşturma yoksa kalbini kırarım.”

“Kırıyorsun zaten,” dedim acı dolu bir tebessüm ederken. “Sen beni dinlemediğinde de ben mahvoluyorum!”

Bora sözlerimi alaya alır gibi gülümsedi. Öfkeliydi fakat öfkesine daha baskın olan bir duygu vardı bakışlarında. *Hayal kırıklığı.*

Tüm karşı koyuşlarıma rağmen kolumdan tutarak beni kapının önünden çekti. Gidecekti, kafasına koymuştu. Ve ben ne yapsam engelleyemeyecektim onu.

“Gitme,” dedim yakarır gibi. Az önce çevirdiğim kilitleri bir bir geri açıyordu şimdi. “Her kızdığında bunu yapıyorsun, beni bu evde yapayalnız bırakıp çekip gidiyorsun... Bana bunu yapma!”

Duvara konuşmuş gibiydim. Bora kapıyı açmış ve yüzüme bile bakmadan çekip gitmişti. Nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ne yapacağı konusunda da...

Tek bildiğim uykusuz gecelerin bizi beklediği, bizimse dudaklarımıza vurduğumuz kara kilitlere boyun eğeceğimizdi.

“Bir gün fırtınan denecek,” dedim güçsüz düşen sesimle. “Ama o gün geldiğinde, kalbime diktığın gül bahçesinden de eser kalmayacak diye ödüm kopuyor.”

Uzayıp giden saatler boyunca umudumun tüm ışıkları sönerken, dibini boyladığım o karanlıkta nefes bile alamazken, pencerenin önüne çivilenip kalmış ve o gelir diye beklerken, gözlerimi evin önünden ayırmamıştım.

Bora hep giderdi; konuşmak istemediğinde, cesaretini kaybettiğinde, haklıyken de haksızken de... Benimle kavga etmek istemediği her an, gece gündüz demeden giderdi. Bazen öfkesiyle beni yaralamaktan, bazen de öfkemle yaralanmaktan korkardı. Ve ardında bomboş bir ev; içinde korkuyla bekleyen bir kadın, evin önünde etten örülmüş bir duvar bırakırdı. Burası benim güvenli mabedimdi fakat o olmayınca duvarların nasıl da büyüyerek üzerime geldiğini hiçbir zaman anlamazdı.

Olur da arar diye elimden düşürmediğim telefon çalmaya başladığında, hem korkudan hem heyecandan kalbim tekleli. Bakışlarımı telaşla ekrana indirdim fakat arayan Bora değildi. Haldun Şahsuvar arıyordu. Aniden yüzüm düşerken aramayı kabul etmekle reddetmek arasında bocaladım. Bu saatte beni aramasının sebebi neydi?

Bora, babasının yanına gitmiş olabilir miydi?

Merakıma yenik düşerek açtığım telefon, beni daha derin bir kasvete boğdu çünkü Haldun Şahsuvar bana hakaret ediyordu.

“Bilerek yaptın. Seni uyarmama rağmen, gerçeği saklamamı istememe rağmen bilerek konuştun Bora’yla!”

Ne diyeceğimi bilemediğimden sustum ve sadece dinledim. Bu çaresizlik, yabancı olduğu bir duygu değildi.

“Cevap versene!” diye gürlledi Haldun Şahsuvar. Ayakta duramayacağımı hissettiğimde, birkaç adım uzaktaki berjere zor attım kendimi. “Duymuyor musun sen beni?”

“Bilerek yapan sizsinizdir belki de,” dedim donuk bir sesle. Benden gerçeği saklamamı istemesinin üzerine, Yiğit’in bu konuda Bora’yla konuşmamı istemesi peş peşe olmuştu. Haldun Şahsuvar başından beri yalan söylüyor, Bora’yı kandırıyordu belki de. Yiğit’e gerçekten de yardım ediyordu. Ve birlikte her ne planlıyorlarsa amaçlarına ulaşmayı da başarıyorlardı.

Sabrı tamamen taşmış bir şekilde “Ne saçmalıyorsun lan sen?” diye bağırıyor Haldun Şahsuvar. “Ama bitti Hande! Haldun mu beni? Bitti! Bunlar senin Bora’nın yanında geçirdiğin son günlerin. Sen bir Şahsuvar olmayı asla hak etmiyorsun! Oğlumun hayatından defolup gideceksin!”

Tehdit dolu sözlerin ardından telefon suratıma kapandı. Gözlerim de sıkıca kapandı. *Kâbus*. Son birkaç saatte yaşananlar, korkunç bir kâbus olmalıydı. Korktuğum başıma gelmiş, Haldun Şahsuvar beni bir kez daha tehdit etmişti. Telefonu kulağımdan çektim ve derin bir nefes aldım sakın olabilmek için. *Bu ilk değil*, dedim kendi kendime. *Ve muhtemelen son da olmayacak.*

Elimdeki telefonu sertçe yatağa fırlattım. Eğer Bora beni dinleseydi, haksız olduğumu düşünmesine rağmen bir kez olsun sonuna kadar dinleseydi, neden sustuğumu anlayacaktı. Ama dinlememişti ve beni bir kez daha babasının insafına bırakmıştı.

Aradan saatler geçti.

Saate son baktığımda sabahın üçüne yaklaşıyordu. Yatağın ortasına oturmuş, ellerimi dizlerime sarmış ve dizlerimi karnıma çekmiş vaziyette bir ileri bir geri sallanıyordum. Birkaç kez telefonum çalmıştı, arayan Hale Hanım'dı ama ben açmamıştım. Konuşacak hâlde değildim. Muhtemelen Bora halasını arayıp fotoğraf hakkında sorular sormuştu. Belki de söylediklerime inanmamış ve o kadının gerçekten de bakıcısı olup olmadığından emin olmuştu. Şimdi nerede olduğu, ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. En zoruma giden de buydu. Ben nerede olursam olayım Bora'nın daima haberi olurdu ama onun nerede olduğundan, o istemediğinde benim haberim olmuyordu.

Kapı çaldığında ellerimi dizlerimden çektim ve hızla yataktan inip odadan çıktım. Bora gelmiş olsa kapıyı çalmazdı, bunu bilmeme rağmen ondan başka birinin geldiğini düşünmek istemedim.

Gelen Hale Hanım'dı. Evinden apar topar çıkıp gelmiş gibi bir hâli vardı. Saçları topuzdu, yüzü makyajsızdı ve üzerinde salaş kıyafetler vardı.

"Neredesin sen Hande?" dedi telaşlı bir şekilde.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordum korkuyla. Hale Hanım'ın bir adım gerisinde dikilen Veysel ve diğer adamların başı öne eğikti. Emrah görünürlerde yoktu.

"Onu sen söyleyeceksin," dedi Hale Hanım. "İki saatir arıyorum seni, neden telefonunu açmıyorsun?" Kenara çekilmemi beklemeden, şaşkın bakışlarım altında içeri girip kapıyı kapatırken "Neler oluyor?" diye sordu. "Bora beni aradı. Küçükken bakıcısı olarak çalışan kadının kim olduğunu sordu, hatırlamıyorum dediğimde de kapattı. Sonra ben de parçaları birleştirdim ve bugün seninle fotoğraflara bakarken, özellikle senin de o kadını sorduğunu hatırladım. Fotoğraf albümlerini karıştırdım ve nedense o fotoğrafı bulamadım. Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Hale Hanım bana merakla ve aynı zamanda telaşlı gözlerle bakarken, "Burada konuşmayalım," dedim omuzlarımı

düşürerek. Madem geçmiş ortaya dökülmüştü, ondan gerçeği daha fazla saklayamazdım.

Salona geçip oturduğumuzda olanları kısaca anlattım Hale Hanım'a. Ceyda'yı takip ettiğim gün Yiğit'in bahsettiği mevzuu, Haldun Şahsuvar'ın bu konuda benden susmamı istediğini ve son olarak birlikte yemek yediğimiz akşam, Yiğit'in bana gönderdiği fotoğraf sonrasında olanları.

Hale Hanım beni sakince dinlemişti. Lafımı kesmeden, sonuna kadar ve anlayışla. Sözlerimin sonunda gözyaşlarımı tutamadığımda "Yorulдум," dedim kafamı sallayarak. "Başından beri mutlu olamayacağımızı biliyordum fakat bu denli yorulacağımı bilmiyordum."

En çok da anlaşılmıyor olmak yoruyordu beni.

"Ah Hande..." Hale Hanım ayağa kalktı ve yanıma gelip oturdu. Sıcacık elleriyle ellerimi kavradığında, "Yapman gereken tek şey, bunu Bora'ya en başında söylemendi," dedi. Fakat sesinde suçlayıcı bir ton yoktu.

"Söylemeye fırsatım olmadı ki," dedim gözyaşlarım akar-ken. "Bora Ceyda'yı takip ettiğim için bana çok kızmıştı. Yiğit'in bahsettiği ihtimal hep aklımdaydı ama konuşmak için Bora'nın sakinleşmesini bekledim. Sonrasında her şey üst üste geldi zaten. Yaren intihar etti, ben tutuklandım derken..."

Ne anlatıyordum ki? Hiç kimse doğru düzgün bir şey bilmiyordu. Tek sorun Yaren'in ölümü değildi, benim tutuklanmam da değildi.

"Hande," dedi Hale Hanım tekrar. Avuçlarının arasın-da tuttuğu ellerimi şefkatle sıvazlıyordu. "Bora konusunda üzölme. Kızgınlığı geçtikten sonra elbet dinleyecektir seni. Ben bu meselenin aranızda büyük bir sorun inşa edeceğini düşünmüyorum. Siz hangi zorluğun üstesinden gelmediniz ki? Haldun Abim konusuna gelince..." Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda, esas sorun bu dercesine başını salladı.

"Merak etme," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Sen hiç bir şey yapma, hatta bu konuda Bora'yla hiç konuşma bile. Haldun Abimin sana olan tavrını bizzat ben konuşacağım

Bora'yla. Ama şimdi değil. Sular durulunca ve sakin bir zamanda."

"Ben bir şey söylemek istemiyorum zaten." İç çektim. "Haldun Bey benden bu kadar nefret ediyorken Bora'ya onun hakkında tek kelime bile etmeyeceğim. Beni tehdit ettiğinden de bahsetmeyeceğim. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim suçlu oluyorum zaten."

"Ben halledeceğim, söz veriyorum," dedi Hale Hanım. "Güven bana."

Başka çarem yoktu. Bora beni dinlemediği kadar halasını dinliyor, bana inanmadığı kadar halasına inanıyordu.

Bir zaman sonra oturduğum koltukta uyuyakalmıştım. Uyandığımda saat sabahın yedisiydi. Hale Hanım gitmemişti, karşıdaki koltukta uyuyordu ve Bora hâlâ dönmemişti.

Hale Hanım'ı uyandırmak istemediğimden salondan sessizce çıkmış ve banyoya geçip soğuk bir duş almıştım. İçimde öyle büyük bir yangın vardı ki üşümek umurumda olmamıştı. Duştan çıktığımda sadece üzerimi giymiştim. Ne saçlarımı kurutmuş ne de taramıştım. Bora bana her arkasını döndüğünde, ben saçlarıma düşman kesiliyordum.

Hale Hanım'ın hazırladığı kahvaltı masasına zorla oturmuş, güçlükle yediğim birkaç lokmanın ardından masadan kalkmıştım. Acil bir telefon geldiğinde Hale Hanım gitmişti. Ve ben yine yalnız kalmıştım. Annem aradığında ve beni ısrarla akşam yemeğe gelmem konusunda ikna etmeye çalıştığında yalan söylemiş, Bora'yla planlarımız olduğundan bahsetmiştim. Annem hâlâ bilmiyordu babamla aramdaki soğukluğun esas nedenini. Babamın bana sadece kimseye haber vermeden evlendiğim için kızdığını düşünüyordu. Gerçeği bilen abim ise babamla aramı düzeltmeye çalışmıyordu. Çünkü artık bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Ve içten içe o da babamı affedemiyordu ama sırf annemin hatırına, babamın suçunu örtbas ediyordu.

Neredeyse akşam olmuştu ve ben hâlâ, hiç taranmamış saçlarımla salonda oturuyor, sabırla bekliyordum. Bora'nın

nerede olduğunu hâlâ bilmiyordum ve bu sinirlerimi harap ediyordu. Telefonundaki sistem sayesinde o beni görebiliyordu ama ben onu göremiyordum.

Saçlarımı hiç taramadığımı da görmüş müydü? Bunu bana neden yapıyordu?

Bir ses duydum, dikkat kesildim ve onun geldiğini kapının sessizce açılmasından anladım. Adım seslerini dinledim, emin olduktan sonra da salondan çıktım. Sakinleştiğinde benimle konuşmak isteyeceğini düşünmekle hata etmiştim. Sakindi. Ama bırak benimle konuşmak istemeyi, beni görmek bile istemiyor gibiydi. Bunu göz göze geldiğimiz an yüzünü çevirip merdivenlere yürümesinden anladım.

“Böyle yaparak beni cezalandırmıyorsun,” dediğimde merdivenlerin önünde duraksamıştı. “Beni öldürüyorsun.”

Fakat hiçbir şey söylemedi Bora, geriye dönmedi ve yüzüme bakmadı. Beni dinlemezse, beni anlamazsa, nasıl çıkacaktık bu çukurdan?

“Dilini mi yuttun?” dedim yüksek bir sesle. “Yüzüme bile bakmayacak mısın?”

O böyle davrandıkça içimde zehirli bir öfke büyüyordu. Beni dinlemediği her an, bu evi başına yıkasım geliyordu. Çünkü onun yaptığı da dünyayı başıma yıkmaktı. Hiçbir farkı yoktu.

Sessizliğini bozarak “Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Bora. Başını sağ omzuna doğru çevirerek, göz ucuyla baktı bana.

“Kavga et benimle,” dedim. “Bağır, çağır, ağzına geleni söyle ama arkana dönme. Beni yok sayma.” Çıldırarak gibiydim. “Konuşmaya bile değmeyecek biri olduğumu düşündürüyorsun bana.”

Bora bana tamamen döndüğünde dudaklarında alaycı bir tebessüm geziniyordu. Gece boyu uyumadığı gözlerinden belliydi. Üstelik dağılmış bir hâldeydi ve üstünden ağır bir sigara kokusu yayılıyordu.

“Suskunluğumun kelimelerimden daha ağır olduğunu mu

söylüyorsun?” diye sordu kaşlarını çatarak. Bir cevap vermemi beklemeden “O zaman aç kulağını, iyi dinle beni,” dedi, parmağı üzerime doğrulmuştu. Gözlerinden geçen ifade tanıdık. Birazdan söyleyecekleri can yakıcı olacaktı ama değişen bir şey de olmayacaktı. “Eskiden benden bir şeyler saklamamı anlıyordum, o zamanlar beni sevmiyordun, benden kurtulmak istiyordun ve kendince haklı sebeplerin vardı. Hiçbir zaman dile getirmesem de ben sana saygı duyuyordum.” Solgunca gülümsedi. “Ama o günler geride kaldı ve sen benimle aynı yolda yürümeye karar verdin. Aynı zamanda benden hiçbir şey saklamayacağının sözünü de verdin. Bu sözü ilk kez tutamadığında sana çok öfkelen dim. Geçti.” Tebessümü solarken parmağı yavaşça yere indi ve istemsizce sık tığı yumruğunun içine gizlendi.

“Ama şimdi,” dedi derin bir nefes alırken. “Sana karşı adını koyamadığım bir his var içimde. Sert bir duvara toslamış gibiyim. Sayende... O beni aradığında ve karına yolladığım fotoğrafı gördün mü diye sorduğunda ne hissettiğimi sana anlatamam. Anlatmaya çalışırsam, mahvoluruz ikimiz de.”

Değişen hiçbir şey yoktu. Bora yine kendi duygularıyla hareket ediyor, sadece görüp bildikleriyle hüküm veriyordu. Anlamak istemiyordu. Hiçbir zaman da istememişti.

Bir şeyler söylemek istediğimde “Şimdi değil,” diyerek elini bana doğru kaldırdı. Sus. “Hiçbir şey duymak istemiyorum. Sadece düşün tamam mı? Şimdi ben sana nasıl inanacağım? Şimdi ben sana...” Küçümseyici bakışlarıyla içimi titretti. “Nasıl hiçbir şey olmamış gibi sarılıp uyuyacağım?”

Verecek bir cevabım yoktu. Sus demişti çünkü bana. O soruyu bir cevap almak için değil, canımı yakmak için sormuştu.

Sonunun böyle olacağını bilsem en başa döner, Yiğit’in bana bu mevzudan bahsettiği o gün, Bora’nın tüm öfkesine rağmen Bora’ya her şeyi anlatırdım. Birkaç gün önce Yiğit beni aradığında da susmazdım. Ama ben hep doğru zamanı beklemiş, bir şeyleri konuşarak çözebileceğimize inanmış

ama hata etmiştim. Nasıl başarıyordum bunu bilmiyordum, uğraşsam bu kadar olmaz dediğim karmaşayı bir şekilde hayatımıza davet ediyor ve her şeyi berbat ediyordum.

Bora o gün benimle hiç konuşmadı.

Ve ertesi gün de.

Değil konuşmak; ne dinledi ne de yüzüme baktı.

İki kat çıktığım merdivenlerin ardından, beş numaralı dairenin önünde durdum ve zile parmağımın ucuyla dokundum.

Çok geçmeden kapı açıldı ve Melisa görüldü ardında. Şaşkınca “Hande?” dediğinde güçlükle gülümsedim. Günler sonra şansımın yaver gittiği tek konu Melisa’nın evde olması olabiliyordu.

Mahcup bir tavırla gözlerimi kaçırırken, “Bir süreliğine sende kalabilir miyim?” diye sordum pat diye. “Tabii eğer müsaitsen. Ama senin için sorun olacaksa”...”

Melisa kısa bir an alık alık yüzüme baktı ve ardından, “Hayır, ne sorunu?” dedi saçmalama der gibi. “İstedğin kadar kalabilirsin tabii ki. Ben sadece şaşırdım... Beklemiyordum ki seni görmeyi.” Kapının önünden çekilip içeri geçmemi beklediğinde Melisa’ya tedirgin bir bakış attım. Şaşırmakta haklıydı. Hiç beklemediği bir anda kapısını çalmış, geleceğini haber bile vermemiştim.

Ama ben de şaşkındım çünkü kendimi burada bulmayı beklemiyordum.

İçeri geçtiğimde Melisa kapıyı kapattı ve önden ilerleyip salonun dağınıklığını toplamaya başladı. Küçük bir evi vardı; yalnızca bir salondan, salonla birleşik Amerikanvari bir mutfaktan, bir yatak odasından ve bir de banyodan ibaretti.

“Hay Allah,” dedi utanarak. “Nasılsa işe gideceğim, gelince toparlar diye dağıtmıştım her yeri. Ne olur kusura bakma, normalde dağınık biri değilim yani.”

“Çat kapı gelen benim, asıl sen kusuruma bakma,” dedim

I. koltuğun kısa tarafına otururken. Melisa eline geçeni sehpanın üzerine atmıştı, şimdi de telaşla toplamaya çalışıyordu. “Bırak şimdi dağınıklığı falan.” Uzanıp Melisa’nın omzuna dokundum. “Gel otur iki dakika.”

Melisa ayağa kalktı, elindeki çöpleri mutfaktaki çöp kutusuna attı ve yanıma gelip karşıma oturdu.

“Neden geldiğimi anlamışsındır az çok,” dedim lafı eveleyip gevelemeden. “Bora’yla kavga ettik.” Melisa bu tarz durumlarımıza alışkın olduğu için pek şaşırmamıştı. Lafımı bitirmemi beklerken bana dikkatle baktı. “Ailemin evine de gidebilirdim ama Bora’nın nerede olduğumdan haberi olsun istemediğim için sana geldim.”

Ufak bir yalan söylemiştim. Ailemin evine Bora beni bulmasını diye değil, babamı görmemek için gitmemiştim.

“Şimdi bir saniye,” dedi Melisa, kafası karışmış gibiydi. “Başımın gözümün üzerinde yerin var, orası ayrı ama sen bir süre burada kalacaksın ve Bora’nın bundan haberi olmayacak mı?”

“Sen kimseye bir şey söylemezsen olmayacak,” dedim kararlı bir tavırla.

“Bu sefer durum biraz ciddi galiba,” dedi Melisa utana sıkıla. “Kavga etme sebebiniz yani... Ciddi olmasa sen evi terk etmezdin Hande.”

“Evi terk etmedim,” diye itiraz ettim. Niyetim bu değildi asla. “Sadece aramızda çözümü uzak kalmamızı gerektiren bir sıkıntı vardı. Ben de uzaklaşmak istedim, o kadar.”

Bu söyledığıme kendim inanıyor muydum, hiçbir fikrim yoktu esasen.

Açık açık anlatamazdım Melisa’ya. O da sormazdı zaten neler olup bittiğini. Anladım dercesine kafasını salladığında “Öyle olsun bakalım,” diye mırıldandı. “Burada olduğunu kimse bilmesin istiyorsun madem, kimseye söylemem.” Bakışları sıklıkla televizyon ünitesinde duran küçük saate takılıyordu. Sanırım artık işe gitmesi gerekiyordu.

“Sen işe geç kaldın sanırım,” dedim. Rahatsızlık verdiğim hissine kapılmasam da rahatsız hissetmiştim.

“Of evet ya,” dedi Melisa ayağa kalkarken. “Aslında izin alabilirdim ama bugün iki çalışan izinli. Yani kesinlikle iş gitmem gerekiyor. Yoksa seninle kalmayı çok isterdim, biliyorsun.”

Biliyorum der gibi başımı sallarken “Sen işe git,” dedim. “Aklın bende kalsın.”

“Normalde bugün gece yarısına kadar çalışacağım.” Melisa ayağa kalktı ve odasına geçti. Ev küçük olduğu için konuştuğu her yerden onu duymam mümkündü. “Ama bir şeyi bahane eder erken çıkarım. En geç on gibi döner gelirim.” Üstündeki tişörtü değiştirmiş hâlde odadan çıktığında omzunda bez çantası asılıydı ve elindeki tokayla saçlarının yarısını toplamaya çalışıyordu. “Dolapta dünden kalma taze fasulye yemeği var. Sever misin bilmiyorum ama acıkırsan yiyebilirsin. Ya da kendine başka yemek yapabilirsin. Mutfakta çoğu malzeme var.” Saçlarını toplamayı başardığında soluğu buzdolabının önünde aldı ve dolabın üstündeki magnetleri gösterdi. “Ya da dışarıdan söyleyebilirsin. Burada bir sürü restoran ve kafenin numarası var. Nasıl istersen.”

“Beni merak etme,” desem de Melisa’nın beni duyduğu yoktu. “Havalar çok sıcak malum, istediğin zaman duş alabilirsin, banyoda temiz havlular var ve evin şu anki dağınıklığının aksine dolabım temiz ve düzenlidir. İsteddiğini giyebilirsin. Bedenlerimiz birbirine uyuyor.” Son kez kapının önünde duraksadığında yere oturdu ve beyaz Converse ayakkabılarını giymeye başladı. “Ev senin yani, rahat ol, hiç çekinme. Bir şeye ihtiyacın olursa da mutlaka ara beni, tamam mı?”

Melisa’yı dinlerken ayağa kalkmış ve mutfak dolabından çıkardığım bardağa soğuk su doldurmuştum. Sırtımı mutfak tezgâhına yaslamış bir şekilde suyu içerken, “Gördüğün gibi,” dedim elimdeki bardağı havaya kaldırarak. “Alıştım bile.”

Melisa ayağa kalktığında içtenlikle gülümsedi ve “İyi ki geldin ya,” dedi itiraf eder gibi. “Ben de çok sıkılıyorum evde yalnızken. Okullar tatil diye çoğu arkadaşım da döndü ya-

şadığı şehre... Yalnızdım yani, çok iyi oldu bu.” Sonrasında pot kırmış gibi elini dudaklarına kapattı. “Ay yani iyi oldu derken, kavga etmeniz iyi oldu anlamında demedim ben. Çok özür dilerim Hande.”

Gergin, mutsuz ve ruhsuz geçen iki günün ardından güldüğümde Melisa da güldü şaşkın şaşkın. “Geç kalacaksın, git hadi,” dedim kapıyı işaret ederek.

“Eh, iyi madem, gideyim ben. Bir ihtiyacın olursa ara beni, unutma.”

“Sen de burada olduğumu gizlemeyi unutma.”

Melisa evden çıktığında elimde soğuk su dolu bardakla tekrar koltuğa oturdum ve yarım saatten fazladır sessizde duran, merakıma rağmen büyük bir sabırla bakmadığım telefonuma baktım.

Ekranı sekiz cevapsız çağrı vardı ve hepsi de Bora’dandı. Ve dört ayrı mesaj...

Hande sen neredesin?

Şu telefonu aç!

Bilerek mi yapıyorsun kızım sen? Nereye kayboldun? Çocuk musun? Oyun mu oynuyorsun?

Tamam sakinim... Ara beni konuşalım. Gerçekten telaşlanmaya başladım.

Son mesajı dört dakika önce, son araması ise iki dakika önceydi.

Niyetim onu korkutmak ya da bu denli merakta bırakmak değildi. O yüzden ekrana yeni bir arama düştüğünde telefonu yavaşça açtım ve konuşmayı evde yalnız oluşumdan sebep hoparlöre aldım.

“Merak etme,” dedim doğrudan. “İyiyim ben.”

“Hande?” dedi Bora. Sesi merak doluydu fakat bir o kadar da kızgın çıkmıştı. “Neredesin?”

Derin bir nefes aldım ve “İyiyim,” diye tekrarladım. “Beni merak etme.”

“Merak etme mi?” Bora, ona sanki uzaya gidiyorum denişi gibi tepki veriyordu. “Dalga mı geçiyorsun sen benimle?”

İki gündür yaptığı gibi bu sabah da yüzüme bakmadığında ve benimle doğru düzgün konuşmadığında dışarı çıkmak istediğimi söylemiş ve gideceğim her yere benimle birlikte gelen Veysel’le beraber evden ayrılmıştım. Evden çıkmadan önce niyetim gerçekten de gezip dolaşmak ve kafamı dağıtmaktı. Fakat bir noktada boğulduğumu hissetmiş ve kendimi mağaza mağaza dolaştığım bir anda Veysel’i atlatmaya çalışırken bulmuştum. Zor olmuştu ama başarmıştım. Veysel telaşa etrafına bakarken ben gözden kaybolmuş ve denk geldiğim ilk taksiye atlayıp Melisa’nın evinin yolunu tutmuştum.

“Dalga geçmiyorum,” dedim sakince. Neden böyle düşünmüştü?

“Kafana göre ortadan kaybolmak ne demek?” diye sordu Bora, öfke dolu sesi giderek yükseliyordu. Kafama göre ortadan kaybolmam, Bora’ya onunla dalga geçtiğimi düşündürmüştü. O zaman bu demek oluyordu ki Bora her zaman benimle dalga geçiyordu.

Sakin kal Hande, sakın kal.

“Neredesin?” diye sordu bir cevap vermediğimde. “Söyle, almaya geleceğim seni.”

“Nerede olduğumu bilmeni isteseydim, ortadan kaybolmazdım, değil mi?” dedim aynı sakinlikle. Ne söylerse söylesin çizgimi bozmayacaktım. “Bilmeni istediğim tek şey iyi olduğum. Gerisine lüzum yok. Çünkü sen bu kadarını bile yapmıyorsun bana.”

“Sen beni mi cezalandırıyorsun?” diye sordu Bora şaşkınca. Bu yaptığımın cezalandırmak olduğunu düşündüğüne göre Bora beni her zaman cezalandırıyordu.

“Ne haddime...” Sesime bariz bir alay yerleşmişti. “O senin işin.”

“Hande...” Bora derin bir nefes aldı. “Bana nerede olduğunu söyle.”

“Söylemeyeceğim. Sen bana nerede olduğunu söylüyor musun?”

Sessizce gülerken, “Cesaret hapı yuttun sanırım,” diye mırıldandı. “Seni bulamam mı sanıyorsun?”

Bulurdu. Hiç şüphem yoktu. Hatta eliyle koymuş gibi bulurdu ve benim buna engel olmam gerekiyordu.

“Kırk yıl da düşünsen, aklına gelmeyecek bir yerdeyim.” Bora’nın beni burada bulması hiç de zor olmazdı. Zira gidebileceğim yerler kısıtlıydı. “Ve sana nerede olduğumu söylemeyeceğim. Boşuna çeneni yorma.”

Kısa bir an sustu Bora. Yine hiç beklemediği bir şey yaptığım için afallamış olmalıydı. “Hande,” dedi, derin bir nefes aldığını işittim. “Tehlikeli durumlar var, biliyorsun. Bu yaptığın saçmalık. Hem kendini riske atıyorsun hem de beni merakta bırakarak çıldırtıyorsun...”

“Nerede olduğumu sen bile bilmezken bir başkası nereden bilecek?” diyerek kestim sözünü. “Yarın öleceğimi bilsem, yine de hiçbir şey umurumda değil, biliyor musun?” Beni bu hâle o getirmişti. “İki gündür yüzüme bakmıyorsun sen benim. Bir kez olsun dinlemedin, dinlemek istemedin. Ben de seni kendimden kurtardım. Şimdi rahat bir nefes alabilirsin.”

Bir şey söylemesine izin vermeden telefonu yüzüne kapattığımda az da olsa üstümdeki yükün hafiflediğini hissettim. Telefonu sehpaye bırakmak üzereyken tekrar çalınca gözlerimi devirdim. Anlaşılan Bora beni rahat bırakmayacaktı ama ona nerede olduğumu söylememe konusunda ciddiydim. Melisa da ağzını sıkı tutarsa Bora burada olduğumu anlamazdı.

Aramayı reddettim ve telefonu sehpaye bıraktım. Bora inatçıydı, reddetmemin ardından hemen tekrar aramıştı ama bu sefer bir şey yapmadım ve çağrı kendiliğinden sonlandı. Yalnızca bir dakika sonra mesaj geldiğinde de telefonu elime almadım. Mesajını hemen görerek onu umursadığımı düşündürmeyecektim.

Acıktığımı hissederek ayağa kalktım. Bu sabah doğru düzgün kahvaltı yapmamıştım. Daha doğrusu iki gündür ağzıma doğru düzgün lokma koymamıştım. Her ne kadar Melisa kendi evimdeymişim gibi rahat etmemi istese de o yokken buzdolabını kurcalamadım. Ve zaten canım tavuk dürüm istemişti. Buzdolabının üstündeki magnetlerden bulduğum bir dönerciyi arayıp tavuk dürüm siparişi verdim.

Sırf oyalanmak adına banyoya girip uzun uzun ellerimi yıkamış olsam da aklım bütünüyle Bora'nın attığı mesajdaydı. Sonunda dayanamadım ve koltuğa geri otururken telefonu sehpanın üzerinden aldım. Bora, bir mesaj daha atmıştı.

Nasil oluyor da suçlu olmama rağmen üste çıkabiliyorsun?

Mesaja bakarken kaşlarımı çattım. Suçlu ben miydim? Madem öyleydin, benden ne istiyordu?

Hande, bana sadece nerede bulunduğunu söyle.

Çatlasa da patlasa da söylemeyecektim nerede olduğumu. Telefonu ters çevirerek koltuğa bıraktım ve verdiğim dürüm siparişinin gelmesini beklerken televizyonu açtım. Melisa'nın abone olduğu ücretli platformlardan birine girip film listelerinde dolaşmaya başladığımda bir mesaj daha geldi Bora'dan.

Mesajlarımı okuyorsun da neden cevap vermiyorsun?

Maksadın beni delirtmekse tebrikler, başarıyorsun.

Öyle bir maksadım yoktu ama yine de bu yaptığım hoştu. Hiç değilse beni delirttiği kadar ben de onu delirtebiliyordum.

Bir mesaj daha geldiğinde bu defa mesajı açmadan, sadece üstten baktım.

Tüm Ankara'yı altüst mü ettireceksin bana? Seni bulduğumda neler olabileceğini bir düşün istersen.

Dudaklarım kıvrıldı mesajını okurken. İnsanın canı çıkar da huyu çıkmaz dedikleri ne kadar da doğruduydu. Bora ve kuru tehditleri hiç değişmiyordu.

Kapı çaldığında sipariş beklememe rağmen irkilmişim. Bora beni bu kadar çabuk bulmuş olamazdı değil mi? Tedirgince ayağa kalkıp parmak uçlarıma basa basa kapıya ilerledim ve önce mercekten baktım. Sonra rahat bir nefes aldım çünkü genç bir çocuk, elinde poşetle bekliyordu.

Kapıyı açtım, siparişi alıp parayı ödedim ve kapıyı kapatır kapatmaz iki kez kilitledim.

Poşeti açmamla birlikte eve yayılan tavuk dönerin kokusu iştahımı kabartırken aceleci bir şekilde büyük boy ayağına çalkaladım. Dürüm öyle güzel gözüküyordu ki Bora bile iş-tahla yememe engel olamayacaktı. Hâlâ mesaj atmaya devam

ediyordu ama ben kendimi dürüme öyle bir kaptırmıştım ki mesajları umurumda olmamıştı. Ne tuhaftı... İki gün boyunca yüzüme bakmamıştı ama şimdi çıldırması gibi benimle konuşmaya çalışıyordu.

Büyük bir keyifle gömdüğüm dürümün ardından kalan aranı da son yudumuna kadar içtim. Telefonu tekrar elime aldığımda üç mesaj vardı.

Tamam, sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Nerede kalmak istiyorsan orada kal ama bana nerede olduğunu söyle. Güvende olup olmadığını teyit etmem lazım.

Hande?!

Sabırının sınırlarını zorluyorsun.

Attığı onca mesaja artık bir yanıt vermem gerektiğini düşündüm.

Son kez söylüyorum, nerede olduğumu söylemeyeceğim. Sana iyi olduğumu bile söylemeyebilir, seni tamamen habersiz bırakabilirdim ama senin kadar vicdansız değilim. Sen tepen atınca çıkıp gidiyorsun, saatlerce aramıyorsun ve nerede olduğunu bile söylemiyorsun. Ben neden icazet veriyorum sana? Asıl sen benim sabrımın sınırlarıyla oynama. Konuşmak istediğimde konuşmadığın, açıklamak istediğimde dinlemediğin için kaybettin. Biraz da sen düşünmekten çıldır ve beni rahat bırak Bora.

Bora mesajımı anında görmüş ve cevap yazmaya başlamıştı fakat o cevabın bana ulaşması dört dakika sürmüştü.

Düşünmekten çıldırayım, öyle mi? Ben zaten çıldırıyorum, daha ne kadar çıldırayım senin için? Seni son kez uyardığımı söylememe rağmen yine beni çiğnedin, yine benden habersiz o herifle konuştun ve bunu bana söylemedin. Üstelik babamın Elif'le değil, annesiyle bir ilişkisi olduğunu çok önceden bilmene rağmen sustun. Şimdi nasıl beni suçlar ve evi terk edersin benim aklım almıyor!

Oysa her şeyin bir açıklaması vardı ama beni dinlemediği için bu sorularla kafayı yemesi çok doğaldı.

Sana hiçbir şeyin açıklamasını yapmayacağım. Anlatmak

istediğimde dinlemeyi öğrenmediğin sürece daha çok kaybedeceksin.

Bu mesajımdan sonra Bora mesaj atmayı kesmişti. Bu şekilde bir yere varamayacağını anlaması güzeldi. Adapte olamayacağımı bilsem de kafamı dağıtmak için animasyon bir film açıp izlemeye başladım. Bir saat kadar sonra telefonuma yeni bir mesaj geldi fakat Bora'dan değildi.

Melisa yazmıştı.

Bora buraya geldi. Bana senin nerede olabileceğini sordu. Ben de bilmediğimi, seninle hiç konuşmadığımı söyledim. İnandırıcı olabilmek için de seni merak etmiş numarası yaptım. Bora inandı mı bilmiyorum ama ben şu an çok kötü hissediyorum. Seni çok merak etmiş görünüyordun, çok te-laşlıydı. Yalan söylediğimi anladığımda bana çok kızar mı?

En korktuğum şey Melisa'nın bir açık verecek olmasıydı ama görünen o ki iyi idare etmişti.

İyi yapmışsın Melisa. Çok teşekkür ederim beni idare ettiğin. Bora'yı hiç dert etme sen. O benden başkasına kızmaz.

Telefonumu tekrar bırakmış ve bir türlü adapte olamadığım için konusunu dahi anlayamadığım filmi izlemeye devam etmiştim. Melisa işten dönene kadar iki kez daha acıkmış ve birinde karnımı abur cuburla, diğerinde ise tostla doyurup yine ayran içmiş ve sonra iki saat kadar uyumuştum. Sonrasında ise akşam oluncaya dek televizyon izlemiştim. Bir de Bora'nın arada bir iyi olup olmadığımıdan emin olmak ister gibi aramalarını yanıtlayıp ters cevaplar vermiş ve her seferinde telefonu yüzüne kapatarak onu çıldırtmıştım.

Melisa söz verdiği gibi saat on buçuğu gösterirken eve gelmişti. Yorgun görünüyordu fakat yorgunluğundan ziyade canı sıkkın gibiydi. Evden çıkarken ne kadar neşeliyse, döndüğünde o kadar asıktı yüzü.

“Ne oldu Melisa?” diye sordum telaşla. “Neyin var senin?”

Ne olmuştu bilmiyordum ama “Söylediklerini yapacağım,” dediğinde ters bir şeyler olduğunu anladım. “Haklısın,

kaybetmekten korkunca kazanılmıyormuş. İşi bırakıyorum. Yarın gitmeyeceğim.”

Melisa dün akşam o kadar mutsuzdu ki erkenden salon-
daki koltukta uyumuş, bana da kendi odasını vermişti. Tüm
itirazlarıma rağmen odasında rahatça uyumam konusunda
ısrarcı olmuştu. Yatağı oldukça rahat olsa da ya yerimi yadıır-
gamıştım ya da Bora’yı düşünmek uyutmamıştı. Uyku bana
düşman kesilmiş, sabaha kadar saatler ilerlemek bilmemişti.

Bora’nın gecenin ikisinde attığı mesaj ise tamamen sars-
mıştı beni.

*Senin olmadığın ev, ev değil virane sanki. Saatlerdir du-
varlarla bakışıyorum ve bir kez daha beni nasıl alt ettiğini
düşünüyorum. Sen kazandın, ben kaybettim ama hiç şaşır-
mıyorum... Her zaman olan da bu değil mi? Ama bir şeyi
anlamıyorum, ben sana kızsam da senden ayrı kalamıyorum.
Sana sarılmasam da nefesini dinliyorum. Uyurken yüzünü
izliyorum ve bunu şimdi, gecenin bu saatinde, sana mesaj
atarak itiraf ediyorum... Peki sen bensiz nasıl uyuyorsun?*

Uyuyamıyordum. Canım acıyordu. Nefes aldıkça içime
oksijen değil de kıymık batıyordu sanki.

Uyurken beni mi izliyordu?

Peki ben neden bunu hiç fark etmiyordum? O kadar derin
mi uyuyordum?

Sabaha karşı yenik düştüğüm uyku yalnızca birkaç saat
sonra terk etmişti beni. Neyse ki yalnız değildim, Melisa da
uyanmıştı. Yatak hâline getirdiği koltuğun içinde oturuyor,
dalgın gözlerle telefonuna bakıyordu.

“Bir şey olmuş sana,” dedim yanına ilerlerken. “Anlatmak
ister misin?”

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı ve başını hafifçe sallarken
hüzünlü bir tebessüm etti. “Bir şey olmadı aslında. Sadece o
son damla bardaktan taşıtı diyelim.”

“Ama dün işe giderken keyfin gayet yerindeydi.” Koltuğun kenarına oturdum. “Döndüğünde ise tam tersi... Tekin canını sıkacak bir şey mi yaptı?”

“Hayır Hande, öyle bir şey değil,” dedi Melisa. “Geçen de söyledim ya sana, Tekin beni üzecek bir şey de yapmıyor, mutlu edecek bir şey de... Ona olan hislerimi yeterince belli ettiğim hâlde hiç umurunda değilmiş gibi davranıyor. Hepsı bu.”

Anladım dercesine başımı sallarken “Yerinde bir karar veriyorsun,” dedim. “Tekin’le olur ya da olmaz... Mühim olan sensin.”

Melisa da kafasını salladı gözlerimin içine bakarken. “Sen olmasaydın ben buna cesaret edemezdim galiba.”

“Kazanmanın temelinde cesaret, kaybetmenin temelinde ise korku yatar,” dedim gülümseyerek. “Korktuğumuz sürece kaybetmeye, kaybetmesek bile yerimizde saymaya mecburuz. Hayatın temel ilkesi bu galiba.”

“Ne güzel konuşuyorsun sen ya.” Melisa elindeki telefonu bir kenara bıraktı ve ellerini çenesinin altına yaslayarak bana baktı. “Hangi bölümden mezun olduğunu bilmesem karşımda bir psikolog oturuyor diyeceğim ama...” Gülümseyerek kaşlarını çattı. “Çok kitap okur musun sen?”

“Okurum ya,” dedim saçımı omzumdan geriye atarken. “Gerçi son zamanlarda eskisi kadar okuyamıyorum ama...”

“Mutlu musun Hande?” diye sordu Melisa birden. “Başından beri şahidim bir şeylere. Sen reddederken bile ben görebiliyordum Bora’ya nasıl çekildiğini... Ama hep bir engel, bir pürüz var gibiydi. Aşabildiniz mi?”

“Mutluyum aslında,” dedim ensemin hafifçe kaşırken. Ar tık engel yoktu aramızda ama daha farklı şeyler vardı ve ben ne olduğunu Melisa’ya anlatamazdım. “Nasıl görebiliyordun ki?” diye sordum merakla. Bora’ya karşı ne hissettiğimi ben bilmezken, Bora bile bunu göremezken Melisa nasıl görmüştü bazı şeyleri? “Bora’ya çekildiğimi yani...”

Melisa gülümsedi ve “Bakışlarından,” dedi hiç şüphe duymadan. “Bakışlarındaki korkudan.”

“Nasıl?” diye sordum. Anlamamıştım.

“Ona kapılmaktan çok korkuyordun. Hırçınlığın da mutsuzluğun da bu yüzdendi. O zamanlar Tekin’le bu konuları konuşmuyorduk bile. Çok sonradan öğrendim ben aranızdaki meselenin aslını. Ama hiçbir şey bilmememe rağmen Bora’nın sana âşık olduğunu, seninse bu aşkı karşılıksız bırakmaya çalıştıkça ona daha çok tutulduğunu görebiliyordum. Mesela bir keresinde Bora bizim mekândaydı. Sen sonradan gelmiş-tin. Ve kapının önünde tartışmıştınız... Bense size uzaktan bakmıştım. Ne konuştuğunu duymadım ama birbirinize nasıl baktığınız hâlâ dün gibi aklımda...”

“O gün,” dedim, orada, kapının önünde konuştuğumuz günü hatırladığımda. “Ne konuştuğumuz benim de dün gibi aklımda.”

Mahkemeden bir gün önceydi. Bora’nın aleyhine şahitlik etmemden bir gün öncesi.

Biraz daha konuşmuştuk bu konu hakkında. Fakat konuş-tukça daraldığımı hissetmiş ve konuyu kapatmak istemiştim. Sonra kalkıp kahvaltı hazırlamıştık. Masaya oturduğumuzda, “Hadi bugün akşama kadar tembellik edelim,” demişti Meli-sa. “İkimize de iyi gelecek. Yiyelim, içelim, film izleyelim ama başka bir şey yapmayalım.”

Zaten başka bir şey yapabilecek gücümüz de yoktu.

Kahvaltı sırasında Bora aramıştı, bense telefonu açmamış-tım. Bunu Bora’nın bir kez daha arayacağından emin oldu-ğum için yapmıştım ama Bora ikinci kez aramamıştı.

Saat onu geçtiğinde Melisa tedirgin olmuştu çünkü işte ol-ması gereken zaman gelip çatmıştı ama o evdeydi. Gerginlik içinde Tekin’in onu arayacağı anı beklerken Tekin aramıştı ve daha telefonu açmadan Melisa’nın eli ayağına dolaşmıştı. Neyse ki sonradan telefonu sakince açmış ve işe gelmeyeceğini, artık çalışmak istemediğini söylemiş, Tekin’in de bir şey söylemesine fırsat tanımadan telefonu kapatmıştı. Ve o andan itibaren tüm modu düşmüştü. Yaptığından emin değildi. Tekin’in ona çok kızdığını ve bir daha da yüzüne bakmayacağını düşünüyordu.

Her ne kadar teselli etmeye çalışsam da başarılı olabildiğim söylenemezdi. Bir süre sonra kafamız dağılsın diye ikimizin de seveceği türden bir film seçip izlemeye başlasak da ikimizin de dikkati televizyonda değildi. Dile getirmesek bile ben Bora'yı düşünüyordum, o ise Tekin'i. Dalgın olduğumuz bir anda çalan kapı ikimizin de hızla ayağa kalkmasına sebep olduğunda korkuyla birbirimize baktık. Keza kapı alacaklı gibi çalışıyordu.

"Bora gelmiş olabilir mi?" diye sordum sessiz bir şekilde.

Melisa da aynı şeyi düşünmüş gibi doğruca kapıya yürüdü, bense durup telaşla bekledim. Melisa doğrudan mercekten bakmış olacak ki hızla yanıma geldi ve "Tekin," dedi telaşlı bir şekilde. "Tekin gelmiş Hande, ne yapacağım ben şimdi?"

Gelenin Bora olmaması hiçbir şey değiştirmiyordu. Çünkü Tekin beni burada görürse anında Bora'ya haber uçururdu.

"Kapıyı açacak ve sakince konuşacaksın, ne yapacaksın ki başka?" İki adımda sehpaye vardım ve üstünde duran telefonumu aldım. Başka da bir eşyam yoktu ortada. "Ben senin odana saklanacağım sen de Tekin'le konuşacaksın," dedim fısıltılı bir sesle. "Benim burada olduğumu sakın çaktırma."

"Tamam," dedi Melisa kafasını sallayarak. O sırada kapı bir kez daha çaldı ve ben sessiz adımlarla Melisa'nın odasına yürüdüm. İçeri geçip kapıyı kapattığımda bütün eşyalarımın bu odada olduğundan emin olmaya çalıştım. Tekin burada olduğumu kesinlikle anlamamalıydı.

Kapının hemen ardında durup ne konuşacaklarını merakla beklediğim sırada, "İşi bıraktım ne demek Melisa?" dediğini duydum Tekin'in. Hemen ardından kapı kapanmıştı. Tekin artık içerideydi.

"Canım öyle istedi," diye karşılık verdi Melisa, neredeyse sesi titreyecekti.

"Canın mı öyle istedi?" diye sordu Tekin, şaşırmıştı ve haklıydı. Melisa'nın vermesi gereken cevap bu değildi.

"Hı hı." Melisa öyle çekingen bir kızdı ki konuşamıyordu bile.

“Melisa, sen ne saçmalıyorsun Allah aşkına?” diye çıktı Tekin. “Ulan canın istiyor diye iş mi bırakılır? Şaka mı bu? Senin yüzünden sabah sabah sinirlerim tavan yaptı! Kesin ciddi bir şey olmuştur deyip ayağına kadar geldim, senin şu söylediğine bak. Canı öyle istemişmiş.”

“Gelmeseydin ya,” dedi Melisa. Hele şükür, az da olsa sesi çıkmıştı. “Geçenlerde Tuna da pat diye işi bırakmıştı. Ama sen ne yaptın? Arkasından evine mi gittin sanki? Buraya da gelmeseydin!”

“Gelmese miydin dedin?”

“Evet,” dedi Melisa. “Sonuçta sen patronsun. Bense sadece bir çalışan.”

“Sen sadece çalışansın, ben de sadece patronum yani, öyle mi?”

“Öyleyiz. Başka da bir şey değiliz.”

“Ve bu senin için, işi bırakma konusunda geçerli bir sebep, doğru mu anlıyorum?”

“Doğru anlıyorsun.”

“Melisa...” dedi Tekin, sesi birden yumuşamıştı. “Bana söylemediğin bir şey mi var senin?”

“Hayır,” dedi Melisa. Sinirimden kendimi yiyecektim burada. Tam zamanıydı işte, neden şeffaf olamıyordu ki? “Söyleyeceğim hiçbir şey yok. Çünkü sende anlayacak yürek yok.”

“Bak sen,” dedi Tekin alayla. “Sende var mı peki?”

“Ne var mı?”

“Cesaret Melisa, cesaret,” dedi Tekin. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu kızla. Melisa sustuğunda “Evet,” dedi Tekin. “Söyle bana hadi. Anlayacak yürek var mı yok mu gör sonra.”

İşte şimdi tam zamanı.

“Ben...” Melisa duraksadı.

“Evet, sen?” Tekin tam bir fırsatçıydı. Bal gibi de biliyordu Melisa’nın ona olan duygularını. Bile bile kıvrandırıyor ve bundan zevk alıyordu. “Söyle hadi.”

“Yoruluyorum ben,” dedi Melisa, konuyu bir anda esas

“Melisa, sen ne saçmalıyorsun Allah aşkına?” diye çıktı Tekin. “Ulan canın istiyor diye iş mi bırakılır? Şaka mı bu? Senin yüzünden sabah sabah sinirlerim tavan yaptı! Kesin ciddi bir şey olmuştur deyip ayağına kadar geldim, senin şu söylediğine bak. Canı öyle istemişmiş.”

“Gelmeseydin ya,” dedi Melisa. Hele şükür, az da olsa sesi çıkmıştı. “Geçenlerde Tuna da pat diye işi bırakmıştı. Ama sen ne yaptın? Arkasından evine mi gittin sanki? Buraya da gelmeseydin!”

“Gelmese miydin dedin?”

“Evet,” dedi Melisa. “Sonuçta sen patronsun. Bense sadece bir çalışan.”

“Sen sadece çalışansın, ben de sadece patronum yani, öyle mi?”

“Öyleyiz. Başka da bir şey değiliz.”

“Ve bu senin için, işi bırakma konusunda geçerli bir sebep, doğru mu anlıyorum?”

“Doğru anlıyorsun.”

“Melisa...” dedi Tekin, sesi birden yumuşamıştı. “Bana söylemediğin bir şey mi var senin?”

“Hayır,” dedi Tekin. Sinirimden kendimi yiyecektim burada. Tam zamanıydı işte, neden şeffaf olamıyordu ki? “Söyleyeceğim hiçbir şey yok. Çünkü sende anlayacak yürek yok.”

“Bak sen,” dedi Tekin alayla. “Sende var mı peki?”

“Ne var mı?”

“Cesaret Melisa, cesaret,” dedi Tekin. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu kızla. Melisa sustuğunda “Evet,” dedi Tekin. “Söyle bana hadi. Anlayacak yürek var mı yok mu gör sonra.”

İşte şimdi tam zamanı.

“Ben...” Melisa duraksadı.

“Evet, sen?” Tekin tam bir fırsatçıydı. Bal gibi de biliyordu Melisa’nın ona olan duygularını. Bile bile kıvrandırıyor ve bundan zevk alıyordu. “Söyle hadi.”

“Yoruluyorum ben,” dedi Melisa, konuyu bir anda esas

seyrinden uzaklaştırmıştı. “Çok çalıştırıyorsun sen beni. Yüz kere söyledim sana, ders çalışmaya hâlim kalmıyor dedim. Ama hâlâ ısrarla mesaiye bırakıyorsun. O yüzden bıraktım ben işi.”

Ab Melisa! Kafamı duvarlara vurmama az kalmıştı.

“Bunu sen mi söylüyorsun?” Tekin, kendini tutamayarak sessizce güldü. “Bana? Ders çalışman için sana defalarca izin veren adama? Buna rağmen ısrarla mesaiye kalmak isteyen sen mi?” Gülmeye devam ediyordu. “Ve bunu yaz tatilinde bahane etmen ayrıca komik.”

Kendimi zor tutuyordum. Neredeyse ortaya çıkacak ve Bora’nın burada olduğumu öğrenmesi pahasına öküz diye bağıracaktım Tekin’e. *Bu kız sana nasıl âşık görmüyor musun? Kör müsün?* Bora’ya olan bütün hıncımı Tekin’den çıkarmama ramak kalmıştı.

“Bahane falan değil,” dedi Melisa. İtiraf edememişti Tekin’e onu ne kadar sevdiğini. Tekin’den de yine herhangi bir hamle gelmemiştir. Bu kafayla giderlerse bunlar sittin sene bir araya gelemezlerdi zaten. “Her neyse. Kararlıyım ben. Gelmiyorum işe.”

“Peki.” Tekin pes mi edecekti? “Sen bilirsin. Gidenin yeri çabuk dolar nasıl olsa. Ben de şu geçen gün CV bırakmaya gelen, senin hiç hoşlanmadığın kızı görüşmeye çağırayım. Malum, iş beklemez. Ha bu arada, iş etiğine aykırı davrandığın için maaşını eksik vereceğim, bilgin olsun.”

Titreyen bir sesle, “Hiçbiri umurumda değil,” dedi Melisa.

“Tamam, hoşça kal.” Ne yani, Tekin öylece gidiyor muydu? “Seni tanımak güzeldi, sadece çalışanım olan Melisa.”

Ben bu senaryonun devamını çok iyi biliyordum. Aptal Tekin, hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi çıkıp gidecekti. Melisa da salak gibi ağlayacaktı arkasından... Hem de yok yere.

Yok, hayır. Tutamayacaktım kendimi. Tutamamıştım da zaten. Bir anda kapıyı açıp salona daldığımda hem Tekin’in hem de Melisa’nın şaşkın bakışları üzerime çevrildi. İkisinden birinin bir şey söylemesine fırsat vermeden, “Sen hayatımda

tanıdığım en odun erkek olabilirsin,” dedim Tekin’e bakarak. Tekin beni gördüğüne, Melisa’nın odadan çıktığıma şaşır-dığı kadar şaşırılmamıştı. Parmağını ben mi der gibi üzerine doğrulttuğunda “Evet sen!” dedim öfkeyle. Melisa o an ne yapacağını anlamış gibi kafasını hızla sallasa da artık çok geçti. “Melisa hoşlanıyor işte senden, sen de biliyorsun hal gibi... Ama ne hikmetse anlamazlıktan gelip süründürüyorsun kızı. Ulan sevmiyorsan oyalama bari!”

“Hande!” diye cırladı Melisa. Sanki ilkokul çocuğuymuş da ilk aşkı ifşa olmuş gibi utançla ellerini yüzüne kapattı. “Ne söylüyorsun sen?”

“Ne söylüyormuşum ben?” dedim Melisa’ya döndüğüm-de. “Sevmiyor musun bu hödügü? Yalan mı?”

Tekin heyecanla Melisa’ya baktı o an. Fakat Melisa hiçbir şey söylemedi ve koşup odasına kapattı kendini. Şimdi ben iyi bir şey mi yapmıştım yoksa kötü bir şey mi?

Kapanan kapının ardından Tekin’le birbirimize bakakal-dığımızda Tekin bıyık altından gülümsüyordu. Hoşuna mı gitmişti bu olanlar? Melisa onun yüzünden bu hâldeydi.

“Öküzsün gerçekten,” dediğimde Tekin kaşlarını çatısa da ağzı kulaklarındaydı. “Konuş onunla,” dedim sessizce. “Ben biraz hava almaya dışarı çıkacağım.”

Çantamı ve telefonu almak için Melisa’nın odasına ilerleyip kapıyı yavaşça açtım. Melisa yatağın kenarında oturu-yordu ve yüzü kıpkırmızıydı. Bana kızmış mıydı bilmiyordum ama birinin, onlar için bunu yapması gerekiyordu. Sonuçta Melisa fazlasıyla belli etmişti duygularını. Tekin bilmiyor değildi, sadece Melisa’nın saflığını kullanıyor ve sürekli ka-çıyordu. Bugünden sonraysa kaçamayacaktı. İkiisi için de ya iyi ya da kötü bir yol ayrımı görünüyordu.

“Kusura bakma, tutamadım kendimi,” dedim sadece Me-lisa’nın duyabileceği bir sesle. Çantamı ve telefonu alırken göz ucuyla Tekin’e baktım. Koltuğa oturmuştu. “Ben biraz dışarıda olacağım. Konuşun ve halledin artık.”

Melisa’nın odasından çıkıp tekrar kapıyı kapattığımda

Tekin'le göz göze geldik. "Burada olduğumu Bora'ya söylemezsin, değil mi?"

Tekin o an şaşkınca baktı bana. "Bora senin burada olduğunu biliyor zaten."

"Nasıl?" diye mırıldandım telaşla. Burada olduğumu biliyorsa neden gelmemiştii? Burada olduğumu bildiğini neden bana söylememiştii?

"Orasını bilemeyeceğim, Bora'ya sor."

Tekin ve Melisa'yı bir an önce yalnız bırakmam gerektiğinin bilinciyle evden dışarı çıktığımda kafam karışmıştı. Tekin, burada olduğumu Bora'ya çoktan söylemişti de zaten biliyor ayağına yatıyor olabilir miydi? Bu düşünce, apartmandan dışarı adımımı attığım an tuzla buz oldu beynimde. Tekin haklıydı. Bakışlarım doğruca, karşı kaldırımın önünde duran arabanın içindeki adama takılınca anladım. Bora burada olduğumu biliyordu. Başıma gardiyan bile dikmişti. Adam beni görünce bakışlarını anında kaçırddı, ben de adamı tanıdığımı belli etmeden hızla yürümeye başladım.

Nasıl anlamıştı ki Bora? Ve anlamıştı da neden çıkıp gelmemiştii buraya? Beni görmek istemediğii için mi? Hâlâ aynı şekilde kızgın mıydı bana?

Dakikalarca gezdim etrafta. Kafamı birbirinden çelişkili düşünceler ağrıtırken bir parka oturup çocukları izledim. İnsan tek başına olunca daha çok düşünüyor, daha çok giriyordu çıkmazların olduğu sokaklara. Mesela ne zaman sorsam kendime bir cevap bulamıyordum. *Her zaman bu kadar değersiz miydim? Yoksa bu değersizliğı kendi ellerimle mi inşa ettim?*

Melisa ve Tekin ne konuşmuşlardı bilmiyordum fakat Melisa mesaj atmış ve Tekin'le işe gideceğini, benim de eve dönebileceğimi söylemişti. Oturduğum parktan kalktığım sırada, kapının önünde duran arabayı yolun karşısında gördüm. Bora'nın adamı peşimdeydi. Bir ara markete girdim ve birkaç parça mutfak malzemesi alıp eve doğru ilerledim. Döndüğümde Melisa yoktu, mesajında yazdığı gibi anahtar

paspasın altındaydı. İçeri girdim ve kapıyı kapatır kapatmaz perdenin arkasından dışarı baktım.

Bora'nın adamı da buradaydı.

Bora nerede olduğumu biliyordu, evden çıktığım an haberi oluyordu ve attığım her adım kulağına ulaşıyordu. Ben de saf gibi inanmıştım nerede olduğumu bilmediğine... Bilmese bu kadar kolay ikna olur muydu?

Sabahki aramasını reddetmemin üzerinden saatler geçmişti ve Bora beni bir daha aramamıştı. Elimde telefonla birlikte koltuğa oturduğum sırada Melisa'dan yeni bir mesaj geldi. Ona en son Tekin'le ne konuştuğunu sormuştum, cevabı anca yazabilmişti.

Tekin'le olanları sana akşam eve geldiğimde yüz yüze anlatmak istiyorum. Telefonda olmaz. Benim sana söylemek istediğim başka bir şey var. Kupa Kızı'na geldiğimizde Bora buradaydı, biz geldikten kısa bir süre sonra çıktı. Daha doğrusu çıktılar... Bilmen doğru olur diye düşündüm. Yanında Deniz vardı.

Bakışlarım Melisa'nın mesajındaki son cümlede takılı kaldı. Yanında Deniz vardı.

Ve aynı anda, kalbime tarifsiz bir sızı saplandı.

Yanında Deniz vardı.

Kısa mı yoksa uzun mu olduğunu kestiremediğim bir an boyunca bakakaldım telefona. Cevap yazmaya, nasıl olduğumu sormaya çalıştım ancak ellerim titredi. Bu yüzden mi bir daha aramamıştı beni Bora? Gözünde suçluydum, öyle suçluydum ki beni dinlemek istememesi bir yana, ne istediğimi umursamayacak kadar da umurunda olmamıştım. Deniz'le görüşmesini istemediğimi dile getirmemiş miydim üstelik? Nasıl yapardı bunu bana?

Hayır, kötü bir şey düşünmek istemiyordum. Ne olursa olsun, Bora ne bana ihanet eder ne de benden vazgeçerdi. Deniz'le görüşmüş olmasının muhakkak bir açıklaması olmalıydı. Ve ben bunu ona sormayacak, kendisinin açıklayacağını ana kadar bekleyecektim.

Mantıklı olan buydu. Fakat... Canım çok acıyordu.

Beraber mi gittiler?

Melisa'ya yazdığım cevabın ardından, tırnaklarımı kemi-
rerek beklemeye başladım.

Evet, Deniz Bora'nın arabasına bindi.

İstirapla geçen dakikaların ardından kapı çaldığında kaş-
larım çatılmıştı. Ayağa kalktım ve sessizce ilerleyip mercek-
ten dışarı baktım. Kapının ardında Bora'yı görmeyi o kadar
beklemiyordum ki afalladım. Geri çekilip tedirgince etrafa
baktığımda "Hande," dedi Bora kapıya yaklaşarak. "Orada
olduğunu biliyorum. Kapıyı aç."

Ne yapmam gerektiğini bilmediğim gibi, ne hissetmem
gerektiğini de bilemedim o an. Buraya Deniz'in yanından mı
çıkıp gelmişti? Neden görüşmüşlerdi ki hem? Bir yanımda
kızgınlık ve yüreğimi yakan bir kırgınlık, diğer yanımda ço-
cuksu bir heyecan ve bastıramadığım bir özlem vardı. Kar-
makarışık duygular her zerremi sarmıştı.

Kapıyı açmadan önce ellerimle saçlarımı dalgalandırdım
ve üstümdeki bluzu çekiştirerek düzelttim. Yavaşça kapıyı
araladığım sırada ise yüzüme sert bir ifade yerleştirdim. Göz
göze geldiğimiz an Bora dikkatle baktı bana. Tepeden tırnağa
üstümde gezen bakışları gözlerimde duraksadığında elini uza-
tacak gibi oldu fakat ben kapının ardına doğru kaydığımda
duraksadı. İzin versem sarılacaktı bana. Hiçbir şey olmamış
gibi, beni buraya getiren şeyler hiç yaşanmamış gibi.

"Neden geldin?" Sesim soğuk, bakışlarım donuktu. Onu
karşımda görmeyi beklemediğim her hâlimden belli oluyordu.

"Beni içeri almayacak mısın?" diye sordu Bora. Üstünde
gözlerinin rengine keten bir gömlek, altında krem rengi bir
pantolon vardı. Her zamanki gibi, fazlasıyla can yakıcıydı.
Deniz'in karşısında onu bu hâliyle hayal ettiğimde içim öf-
keyle harlandı.

İçeriye kısaca kolaçan eden bakışları tekrar gözlerimi bul-
duğunda "Almayacağım," dedim hiç düşünmeden. "Burası
benim evim değil ya hani... Habersizce çıkıp gelmeseydin."

Bora sessiz kaldı. Yüzümde dikkatle gezinen bakışları yumuşacıktı. Belli ki öfkesi dinmişti ama bir kez daha iş isten geçmişti.

“Soruma yanıt verecek misin?” dedim çıkışır gibi. “Neden geldin?”

“Karımı evine götürmeye geldim,” dedi Bora sessizce. “Burada olman saçmalık.”

Dudaklarıma alaycı bir tebessüm konarken, “Yüzünü görmek istemediğin karını mı?” diye sordum şaşkınca. Canım çok acıyordu. “Yoksa her fırsatta arkandan iş çevirdiğini düşündüğün için onu dinlemediğin, öfkenle onu paramparça ettiğin karını mı?”

Ne demişti bana: *Şimdi sana nasıl inanacağım?* Ne değişmişti bir günde?

Bora derin bir nefes alırken bakışlarını kaçırdı. İçten içe beni hâlâ suçladığını biliyordum ama bunu şu an dile getirmenin yararlı olmayacağını farkındaydı. O yüzden sustu ve “Âşık olduğum kadını,” dedi kelimelerin üzerine basa basa. “Onsuz nefes bile alamadığım kadını, evimize götürmek istiyorum.”

“Ama ben hiçbir yere gelmiyorum,” dedim tavizsizce. “O yüzden şimdi lütfen git.”

Ona kırgındım. Beni anlamak bir tarafa dinlememişti bile. Şimdi de ben onu dinlemeyecek kadar kırgındım. Geri çekilip kapıyı yüzüne kapatmaya çalıştım fakat Bora tek eliyle kapının kenarından tutarak kapanmasını engelledi. Ardından içeri girdi. Kapıyı kendisi kapattığında günler sonra aynı evin içinde yalnızdık. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

“Seni almadan gitmeyeceğimi çok iyi biliyorsun Hande,” dedi gözlerime kararlılıkla bakarken.

“Sen de gelmeyeceğim dediğimde bunu yapacağımı çok iyi biliyorsun Bora.”

Bora iki eliyle birden yüzümü avuçlarına aldığı anda ondan uzaklaşmak istedim ama yapmadım. Bu defa kaçmayacaktım. Aksine, gözlerinin içine baka baka onu haksız olduğuna inandıracaktım.

“Denedim, olmuyor, yemin ederim.” Yüzümü hafifçe yukarı kaldırıp alnını alnıma yasladı. “Ben içinde senin olmadığın bir evde yapamıyorum.”

“Bunu bana o sözleri söylemeden önce düşünmeliydin.” Acımasızdım. Tıpkı onun bana olduğu gibi. “Oysa ben her şeyi senin için yapmıştım.”

“Biliyorum,” dedi Bora kısık bir sesle. “Haksızdım.”

“Hâlâ haksızsın,” diye üsteledim.

“Sadece âşığım.” Nefesi dudaklarıma dokunduğunda gözlerimi kapattım. Aşkla mantığın savaştığı o ince çizgide çaresiz kalmıştım. “O kadar âşığım ki sensizlikten paramparça olmuş bir zavallıyım.”

“Seninle gelmeyeceğim.” Son bir gayretle gözlerimi araladım ve gözlerinin içine baktım. “O evden ben istediğim için ayrılmadım, sen istedin diye de geri dönmeyeceğim. Bu defa kararı yalnızca ben vereceğim.” Beni etkisi altına alan dokunuşlarından kurtulmak kolay olmasa da bir adım geri çekilerek kapıyı gösterdim. “Git şimdi.”

Sadece bir gece ayrı kalmak olmamalıydı hatalarının bedeli. Gitmeliydi ve o yatakta bensiz uyuduğu gecelerde uzun uzun düşünmeli, beni yok sayarak neleri göze aldığını görmeliydi.

Ben de suçluydum belki. Ama ben hiçbir zaman ona yüz çevirmemiş ve bir şeyler anlatmak istediğinde günlerce görmezden gelmemiştim.

“Gidemem.” Bora, kafasını salladı yavaşça. “Seni burada bırakıp gidemem, senin olmadığın o evde bir gece daha geçiremem.”

Öyle mi dercesine kaşlarını kaldırırken gülmemek için dudaklarını ısırdım. “Neyim ben senin için? Bir biblo mu? Ya da sürekli kafeste tuttuğun evcil hayvanın mı?” Sözlerimin ardından kaşlarını çattığında “Söylesene,” dedim hırçınca. “benim duygularım yok mu?”

“Hande,” dedi Bora, yapma der gibi. “Konuşmazsak çözemeyiz hiçbir şeyi.”

Kendimi daha fazla tutamayarak gülmeye başladığımda, “Sen ciddi misin ya?” diye sordum hayret ederek. “Bunu söyleyen sen misin?”

Başını omzuna doğru eğerken “Öfkeliydim,” dedi Bora.

“Öfkeliydin,” diye tekrar ettim dudaklarım bükülürken. “Ve bu öfke seni, beni dinlemekten alıkoydu.”

“Seni kırmaktan alıkoydu. Doğrusu bu.” Bora, yumruklarını sıkıyordu. “Söz konusu o herif olduğunda ne kadar tahammülsüz olduğumu biliyordun. Bile bile de olanları gizledin benden. Öfkeden çıldırabileceğimi düşünmedim mi? Çıldırıldım. Ama yine de seni kıracak bir şey yapmamak için günlerce sessizlikle savaştım. Eski Bora olsaydı eğer...”

Sustu, sözlerinin devamını getirmedi ve bir umut gözlerinin içine baktı. Ama boşunaydı. Onunla eve dönmeyecektim ve bu son kararımı.

“Beni kırmamasından korktuğun öfkeni sakındın ya benden,” dedim gülümseyerek. “Beni yok saymakla daha beter edebileceğini göz ardı ederek... Şimdi paramparçayım. Daha mı iyi?”

“Halam bana bir şeyler anlattı. Babamın senden istediği şeyi söyledi.” Demek bu yüzdendi geri adım atışı. Olanca öfkesine rağmen ayaklarıma kadar gelişi ve beni eve götürmek isteyişi... Oysa beni en başta dinleseydi, bunların hiçbirisi olmayacaktı.

“Konuşmak istemiyorum,” dedim sertçe. “Hele baban hakkında hiç...”

“Seni uyarmıştım Hande.” Kızır gibi değildi fakat sesinin tonunda sitem saklıydı. “Babamla ilgili hiçbir şeyi benden saklamayacaktın. Neden sustun? Neden söylemedin?”

Boğuluyordum. Ben konuşmak istemedikçe Bora üsteliyordu. Ben git dedikçe sınırları daha da zorluyordu. “Yeter,” dedim sonunda. Babasına dair tek bir cümle duymaya bile tahammülüm yoktu. “Yeter artık! Git Bora!” Kapıyı açıp dışarı çıkmasını işaret ettiğimde sinirden titriyordum. “Şimdi de ben konuşmak istemiyorum tamam mı? Ne dinlemek istiyorum seni ne de anlatmak istiyorum kendimi. Yeter, git artık...”

"Tamam." Bora bakışlarını yere eğdi. İlk defa pes ediyordu ve bu, ondan görmeye alışkın olduğum bir manzara değildi. "Gidiyorum."

Bora gitmek için adımını attığında elimi aşağı indirdim fakat kıpırdamadım. Kapıdan çıkmasını bekleyecek, çıkar çıkmaz da kapıyı yüzüne kapatacaktım. Tıpkı konuşmak istediğim her an yüzüme kapattığı kapılar gibi.

Bora ağır adımlarla ilerledi ve yanımdan geçerken duraksadı, son kez yüzüme bakacağını ve hoşça kal diyeceğini düşündüm ancak öyle olmadı. Birden eğildi ve ben daha ne olduğunu anlamadan, bacaklarımdan tutarak havaya kaldırdı bedenimi. Dudaklarımdan şaşkın bir çığlık koparken kendimi omzunda, baş aşağı bakarken buldum.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım farkında olmadan. Sesim bütün apartmanda yankılanmıştı. Bora tekrar eğildi ve yerde duran çantamı aldı, sonra kapıyı kapattı ve bacaklarımdan sıkıca tutarken merdivenlere doğru adım attı. "Bora!" dedim bu kez bağırmadan. Sesim öfkeyle dolup taşı. "Delirdin mi? Bırak beni!"

"Delirmek mi?" Bora merdivenleri hızla iniyordu. "Ben zaten delinin tekiyim! Unuttun mu?"

Unutmak ne mümkündü?

"Saçmalıyorsun şu an," dedim öfkeyle. "Bir gören olacak, indir beni hemen!"

Bora beni dinlemedi ve merdivenleri inmeye devam etti, apartmanın kapısına ulaştığımız sırada içeri giren iki kadın bize şaşkınca bakmış ve çıkmamız için kapıyı açmışlardı.

"Aaa!" dedi kadınlardan biri. "Kızı mı kaçırıyor o!"

"Evet!" dedim kadına bakmaya çalışarak. Ama dağılan saçlarım önümü görmeme bile izin vermedi. "Yardım edin! Bu adam beni kaçırıyor!"

Bora o an duraksadı ve geriye dönüp apartman kapısının önünde bize hayretle bakan iki kadına doğru konuştu.

"Kaçırıyorum evet," dedi gülerek, bir o kadar da ciddiymi. "Ama sorun yok hanımlar, karım olur kendileri."

VII

SENİNLE ÇOK UZAKLARA

Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Onunla çıktığım her yolculukta mutsuzdum, kırgındım ve darmadağındım.

Bora tarafından zorla arabaya bindirildiğimde rotamızın evimiz olacağını düşünmüş ve yanılmıştım. Yaklaşık üç saat-tir yoldaydık, yolumuz İstanbul'a uzanıyordu fakat ben inat edip nereye gittiğimizi sormamıştım.

Kızgındım. Çünkü her zaman onun istediği oluyordu; o benimle konuşmak istemediğinde payıma beklemek düşüyordu, o beni görmek istemediğinde duvarları izliyordum saatlerce... O beni affetmediğinde benim ne hissettiğimin, ne istediğimin hiçbir önemi olmuyordu. Gidiyordu ve ben bekliyordum sadece. Nerede, nasıl, ne yaptığını bilmeden.

Ama ben Bora'nın haberi olmadan, ortadan bile kaybolamıyordum.

Bu koskoca bir eşitsizlikti ve ben artık buna tahammül edemiyordum.

"Ne zamana kadar susacaksın?"

Bora da aramızdaki sessizliğe tahammül edemiyordu. Yol boyunca sürekli benimle konuşmaya çalışmış ve bana bir şeyler anlatıp durmuştu. Babasının benden istediği şeyi, Bora'ya gerçeği itiraf ettiğim akşam beni arayıp nasıl tehdit ettiğini, Yiğit'in beni aradığını neden hemen Bora'ya söyleyemediğimi... Hale Hanım sözünde durmuş ve yanlış bir şey yapmadığım konusunda Bora'yı ikna etmişti.

Bora her şeyi biliyordu. Fakat bana hâlâ kızgındı ve fark ettirmemeye çalışsa da bu, sesinden anlaşılıyordu.

“Melisa'nın evinde olduğumu nasıl anladın?” diye sorarak bozduğum sessizliğimi. Bakışlarım yoldaydı. Ufukta batan güneş, arabanın içine hoş bir kızılık yaymıştı. Yol üstünde durduğumuz bir tesisten aldığımız kahveyi içiyordum. İçtikçe karnım acıkmıştı.

“Melisa kötü bir yalancı,” dedi Bora iç çekerek. “Senin nerede olabileceğini sorduğumda bocalaması yeterli bir cevap oldu benim için.”

Anlamalıydım zaten. Bora bir noktadan sonra, nerede olduğumu sormak konusunda ısrarcı olmayı bırakmıştı. Yoksa dediğini yapar, tüm Ankara'nın altını üstüne getirir ve muhakkak beni bulurdu.

“Neden hemen gelmedin peki?” Göz ucuyla ona baktığımu hissedince o da bana baktı ve bakışlarımı kaçırmama izin vermeden yakaladı.

“Beni görmek istemiyordun.”

İnandırıcı bir cevap değildi bu. Dudaklarım kıvrılırken “Ya da tam tersi,” diye mırıldandım. “Sen beni zaten görmek istemiyordun.”

Bora, sözlerimin aksini iddia etmek yerine, “Ne olursa olsun, habersizce ortadan kaybolmanı gerektirmezdi,” dedi yaptığımı onaylamaz bir tavırla. “Veysel beni arayıp seni kaybettiğini söylediğinde neler hissedebileceğim aklına geldi mi?”

“Gelmedi,” dedim umursamazca. “Sen benimle konuşmadığında, beni dinlemediğinde, ne hissedebileceğim nasıl aklına gelmediyse benim de gelmedi.”

“Öyle olsun,” dedi sadece. Haksız olduğunu anladığında ya da verecek bir cevap bulamadığında hep bunu söylerdi.

Sustum ve bakışlarım yoldayken kahvemın kalan yudumlarını içmeye devam ettim. Yola çıktığımızdan beri sabırla bekliyor ve inatla sormuyordum. Bora o kadar şey söylemişti fakat hâlâ Kupa Kızı’nda Deniz’le beraber olduklarından bahsetmemişti. Haberim olmayacağını düşünüyor olamazdı. Bilerek susuyor, benim sormamı bekliyordu.

“Avukat dün seni aramış ama açmamışsın.”

Bora, beni konuşturacak bir şeyler illaki buluyordu.

“Aradığında uyuyordum,” dedim, Çisem Hanım’ın beni aradığı tamamen aklımdan çıkmıştı. “Uyku sersemi aramasını reddettim sanırım. Sonra da geri dönmeyi unuttum. Önemli bir şey mi vardı?”

“Mahkemenin tarihi belli olmuş.” Bora’nın bakışları yoldan ayrıldı ve gözlerimi buldu. “Onu haber vermek için aramış.”

“Ne zamanmış?”

“25 Temmuz, sabah saat on buçukta.”

Az bir zaman kalmıştı ve ben kendimi Nezihe Coşkun davasıyla alakalı ikinci kez yargılanmaya hazır hissetmiyordum. İşlemediğim bir suçta, sadece susarak ortak olmuşum. Bunun bedelini ise yalnızca ben ödeyecektim çünkü ortada ne Hilal ne de Rana vardı.

“Merak etme,” dedi Bora, aklımdan neler geçtiğini anlamış gibi. “Sen o mahkemeden tamamen aklanmış olarak çıkacaksın.”

“Nasıl olacak?” Ben onun kadar emin değildim. Haldun Şahsuvar’ın tehdidi kulaklarımda çınliyordu. Bunlar senin Bora’nın yanında geçirdiğin son günlerin dememiş miydi? Bana bir darbe daha vurmasından ve benden tamamen kurtulmak için beni içeri tıktırmanın bir yolunu bulacak olmasından korkuyordum.

“Nasıl olacağını sorma.” Bora elimi tuttuğunda gözlerine baktım. “Sadece bana güven, tamam mı?”

Başımı salladım. Bora ona güvenmemi istiyorsa bir bildiği olmalıydı. Ona güveniyordum. Başka bir çarem olmadığından değil, ona gerçekten inandığımdandı. Fakat elimi tutmasına izin vermedim. Hissettiğim kırgınlık, bana yakın olmasına engeldi.

Bir süre sonra gittiğimiz yollar ıssızlaşmış fakat tanıdık bir hâl almıştı. Etrafa dikkatle baktıkça nereye varacağımızı anlamış ama bir şey sormamıştım. Sonunda araba yabancıyı olmadığı bir evin önünde durduğunda Bora'ya çevirdim bakışlarımı.

“Burası...” Evin bir yanı deniz, diğer yanı ormandı. “Daha önce kaldığımız ev.”

Ağva'daydık. Abimin kavgaya karışıp emniyette gözaltına alındığı, Yiğit'le karşılaştığım ve tuzak gibi soruları karşısında bocaladığım, sonrasında Bora'nın gelip beni kurtardığı o korkunç gecenin sabahında vardığımız evin önüydü burası. Bora'yı kendime düşman bellediğim, yaptığı her şeyde art niyet aradığım ve her sözünde sadece anlamak istediğimi duyduğum o zamanlarda, bu evde kâbus gibi günler geçirmiştim. Neden buraya gelmiştik ki?

“Evet,” dedi Bora. Arabayı durdurmuştu fakat bir eli hâlâ direksiyondaydı. “Hatırlıyorsun.”

“Unutmak mümkün mü?” Önce eve, ardından tekrar Bora'ya baktım. “Neden buraya geldik peki?”

“Biraz uzaklaşmanın ikimize de iyi geleceğini düşündüm,” dediğinde bakışları eve kaymıştı. “Herkesten uzakta, özgür olalım istedim. Aklıma buradan başka bir yer gelmedi.”

“Ama bizim burada iyi hatıralarımız yok,” diye itiraz ettim. Geçmiş hatırlamak, kabuk bağlayan bir yarayı kanatmaya benzerdi.

“Olacak.” Bora tekrar elime uzandı. Elim avuçlarının arasına aldı ve elimin üzerine hafif bir öpücük bıraktı. “Bu kez bu evden mutlu ayrılacağız.”

Hiçbir şey söylemediğimde elimi bıraktı ve emniyet ke-

merini çıkararak kapıyı açtı. Bense kıpırdamamıştım. Bora dışarı çıkar çıkmaz yanıma geldi, kapımı açtı ve “Hadi,” diyerek arabanın içine uzandı. Gözlerimin içine bakarak emniyet kemerimi çıkardığı sırada yüzü, yüzüme çok yakındı. “Yapacak çok işimiz var.” Bakışları dudaklarıma düştüğünde yutkundum. “Yaşamamız gereken güzel anlar, gidecek çok yolumuz var.” Dudakları, dudaklarımin kenarına dokunduğunda gözlerim kapandı. “Ve kaybedecek vaktimiz yok.”

Geri çekilip elimden tuttuğunda arabadan çıktım ve elimi tekrar parmaklarının arasından kurtardım. “Yapma,” dedim kızgın bir tavırla. “Hiçbir şey olmamış gibi, canımı hiç yarmamışsın gibi davranma. Bana dokunma.”

Kendi öfkesi dindiğinde tüm sorunların çözüldüğünü zannetmesi beni çıldırtıyordu.

Bora’yı ardımda bırakıp evin verandasına uzanan merdivenleri çıktım ve kapının önüne oturup dizlerimi karnıma doğru çektim. Bora bana gülümseyerek baktı, bense yüz çevirdim ve bagaja doğru yürüdü. Buraya gelişimiz spontane gelişen bir durum değildi. Bora bütün hazırlığı ben yokken yapmış, bizim için bir bavul bile hazırlamıştı. Yere indirdiği bavulu kulpundan kavrayarak havaya kaldırırken, diğer eline de market poşetlerini aldı ve buraya doğru yürümeye başladı.

“İhtiyaç duyabileceğimiz her şeyi getirdim,” dedi yanımdan geçerken. Bavulu ve poşetleri kapının önüne bırakıp elindeki anahtarla kapıyı açtı. Eşyaları içeri taşıdıktan sonra yanıma gelip oturdu ve benim gibi yüzünü denize doğru döndü.

“Hande,” diye fısıldadı adımı. “Sen de benim sana yaptığımı yapacaksan başım gözüm üstüne. Yenileceksen öfkene, bakmayacaksan yüzüme hiç sorun değil. Beklerim ben. Yeter ki beklediğim sen ol.”

Alaycı bir tebessüm ederken, “Bu sözlere artık karnım tok,” dedim sessizce.

“Yalancı,” dedi Bora güldüğünde. “Karnın toksa neden gurulduyor?”

Ellerimi istemsizce karnıma bastırdım. İki saattir karnım gurulduyordu fakat bunu Bora’nın duymadığını sanıyordum. “Acıktın, değil mi?” diye sorduğunda bakışlarımı kaçırdım. Acıkmıştım. Eskiden olsa üç gün boyunca ağzıma tek lokma koymayan ben, bugünlerde yemeğe hayır diyemiyordum.

“Acıktım,” dedim utangaç bir çocuk gibi.

Bora elini karnıma uzattığında tuhaf bir hisse kapıldım, aynı zamanda ağlayasım geldi. “O zaman doyuralım seni.” Bakışları arkamızda kalan eve uğradığında, “Yemek yapmak uzun sürer şimdi,” dedi. “Gel biz dışarıdan yiyelim.”

“Olur.” Ayağa kalktım ve kaçır gibi eve doğru yürüdüm. “Ama önce üzerimi değiştirmem gerek.”

Eve girdim ve Bora’nın kapının önüne bıraktığı bavulu daha önce buradayken kaldığım odaya sürükledim. Melisa’nın evinde düş almış ve evdeyken ona ait kıyafetleri giymiştim fakat yine de iki gündür üzerimde aynı kıyafetler vardı.

Kapıyı kapatıp bavulu açtığımda gördüklerim beni şaşkınlığa sürükledi. Bavulun yüzde sekseni benim eşyalarım ile doluydu. Bora ihtiyaç duyabileceğim her şeyi koymuştu içine. Makyaj malzemelerimi bile. İstemsizce gülümsedim ne giyebileceğime bakarken. Bora isteyince dünyanın en düşünceli adamı olabiliyordu.

Üzerime gri renkte, üstünde lacivert çizgileri olan, kısa kollu, vücudumu saran penye bir elbise geçirdim. Altıma da beyaz spor ayakkabılarımı giyip saçlarımı taradım. Makyaj yapmak vaktimi alacağından, sadece dudaklarımı renklendirdim ve aynı ruju yanaklarıma da sürdüm. Beş dakika içinde hazırlanmış bir vaziyette evden çıktığımda Bora arabanın önünde sigara içiyordu. Verandanın merdivenlerini inerken sesimi duydu ve kafasını çevirip bana baktı. Son nefesini çektiği sigarayı taşın üstünde söndürürken, gözlerini üzerimden ayırmadı.

Bana öyle bir bakışı vardı ki göz göze geldiğimiz an kalbimin yerinden çıkacakmış gibi çarpmasına neden oluyordu. Öyle güzel ve öyle içten bakıyordu ki sanki mümkün olsa beni içine hapsedecek ve sonsuza kadar orada tutacakmış gibiydi. Ve ben ona en kızgın, en kırgın olduğum anlarda dahi o bakışlara kaptırıyordum kendimi. Bu her zaman böyleydi. En başından beri.

Ben arabaya doğru yürüdüğümde sağ tarafa geçip kapıyı benim için açtı. Sonra diğer tarafa geçti ve arabaya binip motoru çalıştırdı. Çok uzak bir yerde değildi gittiğimiz restoran. Hatta ilk kez geldiğimiz bir yer de değildi. Tıpkı o akşamki gibi aynı masaya geçip aynı sandalyelere oturduğumuzda “Tuhaf,” diye mırıldandım kendimi tutamadan.

Bora arkasına yaslandı. “Tuhaf olan ne?”

“Yine burada olmamız,” dedim etrafa bakarken. Mekân ne kalabalıktı ne de boştu. Masalar aralıklarla da olsa doluydu. Fakat benim gözüm, düşündürücü sözleriyle bizi aptala çeviren o ihtiyarı arıyordu.

“Bazı şeylerin yoluna girebilmesi için geçmişe dönmek gerekiyor belki de.” Bu sözlerle birlikte Bora’ya baktım. Ne demek istediğini anlamamıştım. O da bunun farkındaydı. “Bazı hataların telafisi için, önce geçmişte yaptığın hataları telafi etmen gerekiyor.” Kısa bir an sustu ve masanın üzerinde duran ellerimi tuttu. “Ben tam burada, bu masada, senin karşında otururken, sana sahip olabilmek için delirirken ve bunun için yapabildiğim tek şey zorbalıkken, dünyanın en mutsuz adamıydım.” Dudaklarında yorgun bir tebessüm belirdi. “O zamanlar benim için en kolay olan yakıp yıkmaktı, tehditler savurmaktı, kırmak ve parçalamaktı.” Derin bir nefes aldığı anda, nefes bile almadan onu dinliyordum. “En zor olansa iki kelimeyi bir araya getirmekti: Seni seviyorum. Canımı alsalar da bu iki cümle dökülmezdi dilimden. Çünkü bana göre sevmek zayıflıktı. Babam bana böyle öğretmişti. Ama şimdi şartlar değişti. Gözlerinin içine bakıyorum ve yüreğimi avuçlarına bırakır gibi söylüyorum: Seni seviyorum.”

Ne diyeceğimi bilemezmiş gibi yutkundum. Sanki kara bir kilit vurulmuştu dilime. Konuşamıyordum. Gözlerim yanıyordu, canım acıyordu fakat bakışlarımdaki mutsuzluk bunu örtbas etmeye yetiyordu.

“Bir şey söyleme, sadece dinle,” dedi Bora ellerimi tutmaya devam ederken. “Sonra istersen öldür beni. Senin karşında, uzun zamandır boynum kıldan ince.”

Dinliyorum der gibi başımı salladığımda “O akşam bu masada, dünyanın en mutsuz adamı oturuyordu,” diye devam etti. “Mutluluk bir adım uzağındaydı ama ona elini uzatamıyordu. Uzatsa da dokunamıyordu. Buna ne zaman tenezzül etse ya eli yanıyordu ya da kalbi... Ve o da bildiği tek şeyi yapıyordu. Yandığı kadar yakıyordu. Çünkü başka bir şey bildiği yoktu.” Dudaklarına kısa bir an, öfke dolu bir tebessüm zerk etti.

“Ama sonra bir şey oldu. Biri geldi, ona doğru yolu gösterdi ve kaybolduğu karanlığa bir ışık tuttu. Ben o gün anladım. Zulmetmenin kimseye bir faydası yoktu.” Yüreğinden dökülen itiraflar canını yakıyor olmalıydı. “Öyle boğmuşum ki seni, öyle sıkı hapsedmişim ki avuçlarıma, öyle korkmuşum ki bırakırsam kaçacaksın diye... Hiç görmemişim seni yanımda zannederken aslında benden kilometrelerce uzakta olduğunu. O akşam, buradaki ihtiyarın sözleri, benim dermansız derdime ilaç oldu.”

O akşam, bu masada otururken, ben de dünyanın en mutsuz kadınıydım aslında. Ne derdimi anlatabiliyordum ne de karşımdaki adamın benden ne istediğini kestirebiliyordum. Tamamen çıkişsızdım, hiç bilmediğim bir diyarda kaybolmuşum ve ihtiyar bana, ruhumu okuyan cümleler kurmuştu. *Ya daha beter kaybolursan*, demişti gözlerimin içine dehşetle bakarak. Ve ben o günden sonra, daha beter kaybolmuşum.

“Başladığımız yerde değiliz,” diyerek noktaladı sözlerini. “Biz sizinle çok şey aştık ama o karanlık yoldan hâlâ kurtulamadık.”

“Bunun suçlusu kim peki?” diye sordum sonunda. Bir cevap veremedi, sadece gözlerime baktı fakat bakışları suçlayıcı değildi. Çaresizdi. Konuşma sırasının bana geçtiğini anladığımda, “Aslında senin yaptığını yapabilirim,” dedim. “Kendimi haklı çıkarabileceğim sebeplerim çok fazla. En başta bana kendimi değersiz hissettirmen gibi mesela. Yüzüme bakmadığın, dinlemek ve anlamak yerine sadece suçladığın için ve beni her defasında evde yapayalnız bırakıp gittiğin için ben de sana yüz çevirebilirim. Anlatmak istediğinde duymazdan gelir, ne anlamak istiyorsam onu anlar ve hayatımızı ikimize de zindan edebilirim. Ama bu bana ne kazandıracak? Canımızı yakmaktan başka ne halta yarayacak?”

Bora sadece gözlerimin içine bakıyordu.

“Şimdi diyeceksin ki bana; sen benim sözümü çiğnedin, benden yine bir şeyler gizledin ve beni deliye çevirdin...” Eli mi yavaşça masaya vurdum. “Bir kez olsun neden diye sordun mu bana?”

“Neden?” diye sordu Bora. Gülümsedim. Çünkü hiçbir anlamı yoktu şu saatten sonra. Geç kalınmış bir soruydu bu.

“Bir önemi kaldı mı?” Sesim sitem doluydu. “Neyi neden yaptığımı benden değil, halandan öğrendin sonuçta. Senin gözünde o kadar suçluydum ki beni dinlemek istemedin sen. Ufak bir açıklamayı bile çok gördün bana. Halbuki ben sana hiçbir zaman yalan söylemedim. Senden gizlediğim her şeyin bir sebebi vardı, sorsan anlayacaktın ama sormadın. Her zaman ve sadece suçladın.”

“Korktum.” Bora masaya doğru eğildi ve ona inanmam için yalvaran gözlerle baktı gözlerimin içine. “Yemin ederim korktum. İstemediğim şeyler duymaktan, duyduklarımdan sonra kendime engel olamamaktan, öfkemle seni yaralamaktan korktum. Kaçtım. Bu mu sana değersiz hissettirdi? Seni incitmekten korktuğum için kaçmam mı?”

“Sen beni daha önce defalarca incittin Bora,” dedim gülümseyerek. “Bazen tehditlerinle, bazen sözlerinle, bazen öfkenle, bazen de yükselen sesinle... Ama ben hiçbirinde, senin

bana arkamı dönüp gittiğinde yaralandığım kadar yaralanmadım. Bunu anlamak bu kadar zor mu?” Kısa bir an sustum ve sadece gözlerimiz konuştu. “Evden çıkıp gidiyorsun ve ben senin nereye gittiğini bilmiyorum. Seni arayamıyorum çünkü arasam açmayacağını biliyorum. Neredesin, ne yapıyorsun, nasılsın...” Kafamı hırçın bir tavırla sallarken gözlerim doldu. “Ben bunların hiçbirini bilmiyorum. Geri geliyorsun ama yüzüme bakmıyorsun. Bu kez de beni görmezden gelişlerinle cezalandırıyorsun ve sanıyorsun ki sen böyle yapınca benim canım yanmayacak. Ama olmuyor öyle... Ortadan kaybolduğumu duyunca ne hissetmiştin? Sen her seferinde bana bunu yaşıtıyorsun, bir kere de sen yaşa istedim ama onu bile beceremedim, değil mi?” Bora, gözlerini kaçırdı. “Çünkü sen Bora Şahsuvar’sın, nereye gidersem gideyim arar ve bulursun beni, ben sensiz nefes bile alamam, öyle mi?”

Sözlerim Bora’ya tokat yemiş gibi hissettirmişti.

“Nedir bu aramızdaki eşitsizlik?” diye sordum. “Neden ben senden bir adım bile öteye gidemezken, sen benimle arana kilometrelerce mesafe koyuyorsun ve ben bunu izliyorum? Haksızlık değil mi bu?”

“Hande ben...”

“Ne sanıyorsun Bora?” diyerek kestim sözünü. “Bu her zaman böyle devam edecek ve ben buna susup katlanacağım mı? Hayır.” Başımı salladım. “Hayır, asla.” Masanın üstünden aldığım peçete, tıpkı ruhum gibi paramparça olmuştu avuçlarımda. “Hani az önce dedin ya, kaçmandan korktuğum için sıkıca hapsedmiştim seni avuçlarıma diye... Bu yaptıklarının, beni başka bir kafese hapsedmekten ne farkı var? Ben yine sadece senin belirlediğin sınırlarda yaşıyorum. Değişen ne oldu söyler misin bana?”

Bora yeniden gözlerime bakabilmişti fakat bakışlarındaki ifade değişmişti. “Bizim normal bir hayatımız yok,” dedi serzeniş kokan bir sesle. “Nereye gidersen git, ben senin nerede olduğunu bilmek zorundayım. Güvende olmayan sen-

sin, ben değilim. Ben seninle tehdit ediliyorum, sana olan zayıflığımdan vuruluyorum. Senin kafes sandığın şey, benim senin için inşa etmeye çalıştığım güvenli bir liman.” Anlamamıştı beni yine. “Nasıl bu kadar basit görebilirsin?”

Basit gördüğüm falan yoktu. Her zamanki gibi ya ben anlatamıyordum ya da Bora anlamıyordu. İnsan ne ekerse onu biçerdi. Bora bir zamanlar beni tehdit ederken, şimdi benimle tehdit ediliyordu. Fakat her halükârda yanan ben oluyordum.

“Benim senden önce çok sıradan bir hayatım vardı Bora,” dedim, anlaşılmamanın verdiği acı his boğazımda düğümlendi. “Neden ne kadar zorlandığımı görmek istemiyorsun ki? Önce senden korktum; sonra tehditlerinden, sevdiklerime yapabileceklerinden... Sonra kabullenemediğim bir aşkın cehennemine düştüm. Yandım, kavruldum, küle döndüm. Bir yanda doğru bildiklerim, diğer yanda sen ve hayatımı altüst edebilecek tehlikelerin... Seni sevmekte, sevmemekte kâbusum oldu benim. Tek uğraştığım sen miydin? Bir yanda baban, bir yanda Yiğit, şimdi de Emir... Ben seni senden koruyamazken başkalarından korumaya çalışıyorum. Oysa benim buna yetecek gücüm bile yok. Bir anlık öfkenin, hesaba katılmayan bir hamlenin sonunu, sonumuzu getireceğinden o kadar korkuyorum ki ne yapacağımı bilmiyorum. Yanlış kararlar alıyorum belki. Ama seni koruma isteğim o kadar ağır basıyor ki bazen nefes bile alamadığım hâlde, sırf sen mutlu ol diye ben gülmeye çalışıyorum. Ama kaldıramıyorum. En çok da neyi biliyor musun? Bunca şeyi geride bırakmışken, her şeye göğüs germişken, senin bana duyduğun güvensizlikle ben başa çıkamıyorum. En acısı da bu. Sanki okyanusları aşmışım da bir kaşık suda boğulmuşum gibi hissettiriyorsun bana.”

Bora derin bir nefes aldı ama nefesi boğazında düğümlenmiş gibi güçlükle yutkundu bu sözlerimden sonra. Bakışları masaya eğildi ve uzun bir süre öyle kaldı. Bakışları cama çevrildi ve yine uzun bir süre dışarıyı seyretti.

“Özür dilerim,” dedi sonra. Gülümsedim. Gözlerime bile bakamadıktan sonra ne anlamı kalırdı ki?

“Beni sana bağlayan tek bir şey var,” dedim parmaklarım masanın yüzeyinde gezinirken. “O da şu içimi kasıp kavuran, rüzgârı yedikçe daha çok harlanıp bir yangın gibi büyüyen, sana duyduğum aşk.” Bora yüzünü bana çevirdi ve gözlerime baktı. “O yangın sönerse geriye hiçbir şey kalmaz,” dediğimde bakışları kısıldı. “Söndürme Bora. Beni sana ne zorbalığın ne de tehditlerin bağladı. Bağlayamazdı. Ben sadece sana âşık olduğum için yanıdayım. Anladın mı?”

Anlamıştı. Bu defa anlamıştı ve kelimeleri kendi kendine tükendiği bir noktadaydı. Yoksa susmazdı.

“Siz...”

Yabancı bir ses duyduğumuzda ikimizin de bakışları sesin sahibine kaydı. İkimizin de buraya gelirken görmeyi beklediği ihtiyar tam karşımızdaydı.

“Hatırladım sizi,” dedi ihtiyar. Cevval, dikkatli ve insanın ruhunu okuyan bakışlara sahipti. Ve yaşına tezat, keskinlikte güçlü bir hafızası vardı. Aradan geçen onca zamana rağmen bizi unutmamıştı. “Oturabilir miyim? Müsaade var mı?”

Bora ayağa kalktı ve ihtiyarın oturması için sandalye çekti. Bu hareketini yadırgasam da hoşuma gitmişti. Belli ki buraya gelişimizin esas nedenlerinden biri de bu adamdı. Yine kaybolmuştu ve birinin, ona yol göstermesine ihtiyacı vardı.

“Hangi rüzgâr attı sizi buraya?” diye sordu ihtiyar. Bakışları kısa bir an üzerimde dursa da esasen Bora’ya bakmıştı.

Bora cevap vermeden önce bana baktı, bakışlarında bir uçurumun karanlık dibi vardı, sanki dile dökemediği bütün hisleri o dipte saklıydı ama oraya bir türlü ulaşamamıştı. Yutkundu, bakışlarını ağır ağır ihtiyara çevirdi ve “Bilmiyorum,” dedi dürüstçe. “Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Çözumsuz meseleler var. Ve sanki...” Bakışları tekrar gözlerimi bulduğunda çaresizdi. “Hiçbir çıkış yok.”

“Sabahı olmayan gece var mıdır ki dermansız dert olsun evlat,” dedi ihtiyar gülümseyerek. “Bu fani dünyada, bir tek

ölüme çare yok. Su akar yolunu bulur, gün gelir, her sorun bir çözüme kavuşur.” Sözlerinin ardından usulca hana baktı ve “Fırtına dinmiş,” diye devam etti sözlerine. Ne dediğini tam olarak anlayamasam da dikkatle dinliyordum. “Oradan oraya savrulmuyorsun artık, yolunu da evini de bulmuşsun.” Bakışları tekrar Bora’ya çevrildiğinde “Ateşten gömleği giymişsin sen de,” diyerek elini Bora’nın omzuna attı. “Sevdanın olduğu yerde yanmak vardır, ateşi kendine yâr belleyip öyle devam etmişsin sevmeye. Fakat...” Derin bir nefes alırken kaşları çatıldı. “Huzur sizi terk etmiş. Aklınızı da kalbinizi de darmaduman eden bir şeyler var.”

“Var,” dedim sessizce. “Biz bu defa daha karanlık bir yolda kaybolduk sanki. Aklımızın bildiğini kalbimiz kabul etmiyor, kalbimizin söylediğine aklın sırrı ermiyor.”

“Uçsuz bucaksız bir deniz düşünün,” dedi ihtiyar. Hayal etmemizi ister gibi elini kaldırmış ve bahsettiği uçsuz bucaksız denizi havaya çizmişti. “Denizin tam ortasında koca bir gemi... Bir de küçük bir tekne... Kuvvetli bir kasırga koptuğunda hangisi alabora olur?”

Bora’yla birbirimize baktık. Koca bir gemi varken, küçük bir teknenin şansı olabilir miydi? O da benim gibi düşündüğünden “Tekne batar herhalde,” diye yanıt verdi.

“Yanlış,” dedi ihtiyar hiddetle. Parmağını kaldırmış ve ikimize doğru sallamıştı. “Suyu içine alan batar. Güçlü olan değil, büyük olan değil... Dertler de böyledir, insanın etrafındadır. Biri biter diğeri başlar. Kimisi küçüktür kimisi büyük... Ama siz istemezseniz, hangisi yıkabilir sizi? Siz birbirinize evsınız, yuvasınız. Pencereleri kapalı tutarsanız, hangi fırtına üşütebilir sizi?”

“Pencereleri kapalı tutmayı beceremedik belki de,” dedim, ihtiyarın sözlerine hak verircesine. “Bu yüzden darmaduman olduk.”

İhtiyar gülümsedi. “Can bedende, sevdâ da kalpte ise her şeye yeniden başlamak mümkündür,” dedi ilaç gibi sözleriyle. “Yıkılan bir evi sil baştan inşa etmek bile. Bazen söyle-

nenin aksine, pişmanlıklar fayda eder kızım. İnsan yeter ki inanmak istesin, yeter ki vazgeçmesin.”

Sevdası kalbimdeydi, öyle derinimdeydi ki vazgeçmem mümkün değildi. Parmaklarım sol elimin parmağında duran yüzüğü kavradığında bakışlarım Bora'yı buldu. Bana ihtiyarın bahsettiği o büyük pişmanlıkla bakıyordu.

Bir süre sonra ihtiyar yanımdan kalktı, biz sormasak da söylemişti nereye gideceğini. Hanımı onu bekliyordu. İhtiyarın karısına duyduğu o büyük aşka imrenmemek elde değildi. Yediğimiz yemeklerin ardından hesabı ödeyip dışarı çıkacağımız sırada çalışanların bir konuşmasına kulak şahidi olmuş ve duraksamıştık.

“Mezarlığa mı gitti?” diye sormuştu biri, ötekine.

“Seninki de soru mu?” diye karşılık vermişti öteki de. “Senelerdir mezarlığa gitmediği tek bir gece oldu mu?”

İçim cız etmişti. İhtiyarın hanımını dediği anda ısıldayan gözleri aklıma gelmiş ve ağlama hissiyle dolup taşmışım. Karısı hayatta değildi ve ihtiyarın bu saatlerde yanına gittiği, soğuk bir mezar taşıydı.

Can bedende, seveda da kalpte ise her şeye yeniden başlamak mümkündür. Yıkılan bir evi sil baştan inşa etmek bile.

Arabadan indiğimizde Bora'yı beklememiş ve ondan önce merdivenleri çıkıp eve girmiştim. İhtiyarın sözlerinden mi yoksa karısının hayatta olmadığını öğrendiğimden mi bilmiyordum, içim hâlâ sızlıyordu ve içimde dolup taşan ağlama hissine engel olamıyordum.

Kendimi nereye atacağımı bilemediğimde mutfığa gittim, bir bardak dolusu su içtim ama söndürmedi içimde yanan ateşi. Sonra bir bardak daha... Yetmedi. Bir şeyler fazlaydı, bazı şeyler ağırdı ama en çok da eksikti. Ne olduğunu çözemiyordum ve ruhum patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Ahşap masanın altındaki sandalyeyi çekip oturduğumda bakışlarım pencereye çevrildi. Evin her penceresi denizi görüyordu ve duyduğum her ses dalga sesiydi. Ayağa kalktım ve pencereye yürüyüp camları açtım. O sırada Bora'nın ayak

sesleri doldu kulağıma. Buradaydı, tam arkamda. Nefesini hissettirdi, dudakları saçlarımda; elleri kollarımdaydı.

“Sana çok zarar verdim ben,” dedi birden. “Hiçbirini inkâr edemem. Şimdi bile isteye zarar vermek bir tarafa, olur da tek bir bakışımla canın yanarsa diye kaçtım istemeden. Ama daha büyük zarar vermişim, seni ıssız bırakmışım ben, farkında değilmişim.”

Seni ıssız bırakmışım ben.

“Öyle yaptın,” dedim sadece. *Sen beni, en ıssız hissettiğim o anda yapayalnız bıraktın.*

“Sondu.” Çenesini omzuma yasladığında kirli sakalları yanağıma dokundu. “Yemin ederim ki sondu. Bir daha ne olursa olsun, ilk seni dinleyeceğim ben. Ve sen ne söylersen söyle, bir tek sana inanacağım iki gözüm.”

Elleri yavaşça karnıma uzandı ve parmakları karnımı sarıp sarmalarken bedenini bedenime yasladı. Tutamadım kendimi. Gözyaşlarım aynı anda gözlerimden boşaldı ve sessizce çektim içimi.

“Benden şüphe duydun mu?” diye sordum, telaşla ve ürpertiyle karnımdan uzaklaştırdığım ellerinin ardından ona doğru döndüm, yeşil bir ormanı andıran gözlerine baktım ve “Avutulmaya değil, gerçekleri duymaya ihtiyacım var,” diye devam ettim. “Yiğit’le bir olup arkandan iş çevirdiğime inandın mı? Yaşadığımız bunca şeyden sonra?”

“Hayır,” dedi Bora, kaşları korkuyla havaya kalkmıştı. “Hayır, yemin ederim ki hayır.” Sanki doğruyu söylese bile inanmayacağımı düşünmüş gibi panikle konuşuyordu. “Öyle bir şey düşünmedim.”

“Ne düşündün o zaman?”

Halbuki bunun cevabını bana restoranda otururken vermişti. Ama benim için yeterli değildi.

“İnan ki bana ihanet ettiğini düşünmedim. Sadece öfkelendim. Gizlediğin için kızdım, kalbini kırmak istemedim ve korktum. Hepsi bu.”

Fazla mı alınganlık ediyordum, yoksa gerçekten hissetmem

gereken şeyleri mi hissediyordum bilmiyordum. Tek bildiğim paramparça olduğumdu ve içimdeki can kırıklarıyla başa çıkamadığımdı. Nefes aldığım her an, kalbime batıyorlardı.

“Bir daha olmasın,” dedim. Bu cümle, onu affettiğim anlamına gelmiyordu. “Çünkü kaldıramam.” Sadece onsuz olmuyordu.

Bora beni kendisine çekti, başımı göğsüne yasladı ve “Olmayacak,” dedi teminat verir gibi. Saçlarımın üstüne öpücük konduran dudakları, içli bir nefesi ağırladı. “Her şeyi konuşacağız biz. Konuşarak halledeceğiz. Söz veriyorum.”

Telefonum çalmaya başladığında usulca geri çekildim. Bora yoldayken, kısa bir tatile çıkacağımızın haberini vermişti bizimkilere. Arayan annem olamazdı ama belki de anemdi ve varıp varmadığımızı teyit etmek için aramıştı.

Bora’nın kollarından sıyrılıp masanın üstüne bıraktığım çantama uzandım ve içinden çalan telefonumu çıkardım. Annem değil, Melisa’ydı arayan. Bora fark ettirmemeye çalışsa da kimin aradığını merak etmişti.

“Melisa,” diye açıkladım. “Müsaadenle.”

Bora’nın yanında konuşmayacaktım. Önce mutfaktan, ardından evden çıkıp verandadaki masaya oturdum.

“Hande?” dedi hemen Melisa, heyecanlıydı sesi. “Mesajını aldığmdan beri aramak için saatleri saydım. İşten anca çıktım. Ne yaptınız? Hallettiniz mi aranızdaki meseleyi.”

“Sayılır,” dedim, Melisa’nın sesindeki heyecanın zerresi yoktu bende. “Dediğim gibi, çözümsüz bir mesele değildi.”

“Çok sevindim. Siz birbirinize küsmeyin hiç. Ayrılık yakışmıyor size.”

İstemsizce gülümsediğimde, “Bizi boş versene sen,” dedim imalı bir şekilde. “Tekin seni işe dönmeye nasıl ikna etti?”

Ortaya atıp kaçtığım bombanın nasıl patladığını merak ediyordum doğrusu. Neden öyle patavatsız davrandığım konusunda hiçbir fikrim de yoktu. İçten içe kendime kızıyordum fakat pişman da değildim.

“Melisa?” dedim telefonu kulağımdan çekmeden önce. Neden susmuştu? Görüşmemiz sürüyordu. “Sesim geliyor mu?”

“Geliyor, geliyor.” Melisa’nın sesi incelmış ve kısalmıştı. Neler oluyordu? “Şey,” dedi sesi daha da kısılırken. Belli ki iyi bir şeyler olmuştu aralarında. Olmasa zaten işe geri dönmeydi, üstelik sesi de bu kadar iyi gelmezdi.

“Ne oldu söyle bakalım?” Kolumu masaya, elimi çenemin altına yasladım. “Şu an karşımda olmasan da görüyorum ben, kulaklarına kadar kızarmışsın...”

“Ya Hande! Utandırmasana! Söyleyeceğim ama... Ama aramızda kalacak. Bora’ya sakın söyleme tamam mı?” Of-layarak verdi sözlerinin ardından nefesini. “Tamam, söz,” dediğimde ise devam etti.

“Tekin,” dedi heyecanla. Sevdığı adamın adını her anışında sesine kelebekler konuyordu sanki. “Öptü beni. İnanabiliyor musun? Ben hâlâ inanamıyorum, rüya gibiydi!”

Dudaklarımı süsleyen gülümseme daha da büyüdüğünde, “İnanabiliyorum,” dedim. Tekin de hiçbir zaman Melisa’ya karşı boş değildi. “Ve biliyordum.”

“Detayları daha sonra, sen buraya geldiğinde anlatacağım. Başka bir şey sorma. Heyecanı kaçır yoksa...” Kıkırdar gibi güldü sessizce. “İyi ki varsın Hande. Sen olmasan bunların hiçbiri yaşanmazdı.”

“Hayır, yaşanırdı,” diye itiraz ettim anında. Hatta belki de daha güzel şekilde yaşanırdı. “Ben sadece sürecin biraz hızlanmasına vesile oldum diyelim.”

İyi de etmiştim sanki?

“Olsun, senin sayende oldu bir şeyler sonuçta.” Melisa birden sustu ve “Tekin arıyor,” dedi. “Kapatmam lazım şimdi. Gelmenizi dört gözle bekliyor olacağım. Aşk dolu tatiller!”

Bir şey söylememe fırsat bırakmadan telefonu suratıma kapattığında kaşlarım çatıldı. Aşk insanı aptallaştırıyordu sahiden de. Eli ayağına, aklı da kalbine dolanmıştı Melisa’nın. Umarım Tekin onu hiç üzmezdi çünkü Melisa, mutluluğu sonuna kadar hak ediyordu.

“Bitti mi görüşmen?”

Bora kapının önündeydi. Kafamı salladığımda elinde iki kupa bardakla yanıma geldi ve karşıma oturdu. “Kahve yaptım,” dedi bardaklardan birine önüme koyarken. “Senininki şekerli, sevdiğin gibi.”

Melisa’yla konuşmak, bir kez daha aklıma getirmişti Bora’nın bugün Deniz’le görüştüğünü. Farkında olmadan çatırğım kaşlarımla yüzüne bakarken, bu gerçeği bana ne zaman söyleyeceğini düşünüyordum. Tam da o sırada “Kötü bir şey mi oldu?” diye sordu Bora. O da kaşlarını çatmıştı. “Melisa kötü bir şey mi söyledi?”

“Hayır.” Kafamı sallarken bakışlarımı önümde duran bardağa indirdim. “Kötü bir şey söylemesi için bir sebep mi var?”

“Yok.” Bora kahvesinden bir yudum alırken kuşkuyula bana baktı. “Ama senin aklını kurcalayan bir şeyler var gibi.”

Bana mı söyletmeye çalışıyordu hesap sorar gibi? Eğer öyleyse sormayacaktım. Ne hesabını ne de sebebini... Yiğit’le konuştuğumu düşündüğü için iki gün boyunca yüzüme bakmayan Bora’nın, söz konusu eski sevgiliyle görüşmek olduğunda, üstelik bunun beni delirttiğini bile bile, hiçbir şey olmamış gibi davranması akıl alır gibi değildi.

“Hayır, yok.” Ben de kahvemden bir yudum aldım ve anında yüzümü buruşturdum. Dilim yanmıştı, kahve çok sıcaktı.

“Dilin mi yandı?” diye sordu Bora. Sanki yanan kendi diliymiş gibi yüzünü buruşturmuştu bir de. “Hay Allah.”

“Yandı ya,” diyerek terslendim. “Senin dilin nasıl yanmadı? Çok kaynar bu!”

“Ben alışkınım.” Bora ikinci yudumu da içerken arkasına yaslandı. “Bekle de soğusun biraz.” Bardağı masanın üstüne bıraktı fakat hâlâ parmaklarının arasındaydı. Bakışları ise yüzümdeydi, onca zaman gözlerimi ezberlememiş gibi, ilk defa bakıyormuş gibi bakıyordu gözlerime.

“Ne bakıyorsun?” diye çıktım sonunda. Rahatsız ettiğinden değildi, bilakis içim eriyordu bakışları karşısında. Ama Deniz’den bahsetmedikçe benim sinirler tavan yapıyordu.

“Senden mahrum kaldığım saatlerin acısını çıkarıyorum,” dedi Bora, gülümsemişti. “Niye kızdın ki şimdi? Hayat kısa, ölüm ani, birazcık daha baksam ne olur ki sanki?”

Bu sözlerle birlikte beni hem gülümsetmiş hem de kızdırmıştı. “Ölümden bahsetme,” dedim parmağımı ona doğru, tehditkârca doğrulturken. Sesim sert çıkmıştı.

Bora elindeki kahveyi masaya bıraktı ve sandalyemin altından tutarak, beni hızla kendisine çekti. Hiç beklemediğim bir anda onunla burun buruna gelmek nefesimi kesmişti. “Ne olurmuş bahsedersem?” Orta parmağı kaşımın üstüne düşmüş tutamımı geriye doğru atarken, bana biraz daha yaklaştı. “Öldürür müsün beni?” Damarıma basar gibi sorduğu sorunun ardından, bakışları dudaklarımda gezindi. “Öldürsene beni?”

“İnadına yapıyorsun, değil mi?”

“Sinirlenmelerini bile özlemişim.”

“Birkaç günde mi?”

“Birkaç dakikada bile özlerim,” dedi kalbimi okşayan sesiyle. “Ama sen...” Kaşlarını çatı. “Beni özlememiş gibisin.”

Yan yanayken bile özlüyordum ki ben onu. Ama bunu dile getirmeyecek, beni böyle kandırmasına izin vermeyecektim. Sessiz kaldığımda Bora elini boynuma uzattı ve Kapadokya’dayken hediye ettiği kolyenin zincirini kavradı. Parmakları zincirden yavaşça kayarken, “Bunu sana hediye ettiğim gün,” diye fısıldadı. Zincirin ucundaki yaprak figürünü tutmuştu. “Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

“İnsan hiç unutmadığı bir şeyi hatırlayamaz,” dedim.

Benimle dibine kadar batmaya, battığın yerden defalarca ayağa kalkmaya var mısın?

Varım.

“Sen de sözünü tut o zaman,” dedi bakışları gözlerimi bulduğunda. “Battığımız o yerden, yeniden ayağa kalk benimle.”

Yutkundum. “Ben sözüme hiçbir zaman ihanet etmedim.”
“Biliyorum,” dedi Bora. “Yaptığım onca şeye rağmen yanındasın.”

Dibini görene dek içtiğimiz kahvelerin ardından ayağa kalktığımız sırada “Bu arada,” dedi Bora bir şey hatırlamış gibi. “Bugün, senin yanına gelmeden önce vakit öyle geçmek bilmedi ki biraz daha oyalanayım, hemen gitmeyim derken kendimi Kupa Kızı’nda buldum. Bir şeyler içtim. O sırada Deniz geldi. Tekin’den bir konuda yardım istemek için gelmiş ama Tekin yoktu. Deniz de Tekin’i beklerken yanıma oturdu. Birer kahve içtik. Sonra bir işi çıktı ve Tekin’le konuşmadan oradan ayrıldı. Onunla beraber ben de çıktım. Daha fazla duramadım ve sana geldim.”

Kirli bardakları mutfak tezgâhına bırakırken “Bana ne?” dedim omuz silkerek. “Bunu bana neden söylüyorsun ki?”

“Yapma Hande... Melisa sana söylemiştir diye düşündüm. Haberinin olması gerekiyordu.”

“Melisa sizi görmese söylemeyecektin yani?” Bardakları yıkarken dönüp Bora’ya bakmış ve imalı bir tavır takınmışım.

“Hayır söyledim.” Bora’nın tavrı rahattı. “Ben senden ne zaman bir şey gizledim ki?”

“Neden şimdi söylüyorsun peki?”

“Aklımdan çıkmış. Aklım o kadar dolu ki senle, önemsiz detaylara yer kalmamış.”

Deniz, önemsiz bir detay mıydı?

“Ne konuştunuz?”

“İş meselesi,” dedi Bora. “Klinik açıyor ya Deniz. Sandığından daha zor ilerliyormuş süreç... Tamamen iş konuştuk yani.”

“Sadece bu kadar mı?”

“Değil aslında.” Bora gözlerini kaçırdığında bakışlarım yüzüne kenetlendi ve ellerimi hızla kuruladım. “Bunu sana söylemem en doğrusu olacak. Deniz dedi ki beni hala çok seviyormuş, hiçbir zaman unutamamış...” Sözlerinin ardından tepkimi ölçmek ister gibi gözlerine baktığında, ona ateş fış-

kıran gözlerle baktım. “Onunla değil de seninle evlendiğim için her gün ağlıyormuş...”

“Dalga mı geçiyorsun ya?”

Bora kendini tutamayarak güldüğünde, “Ciddi olacak hâlim yok ya,” dedi eğlenircesine. “Sadece bu kadar mı diye sorarken ne duymayı bekliyorsun anlamıyorum ki.”

Öfke dolu bir sesle “Komik değil,” dedim burnumdan soluyarak. Onun şaka saydığı şeyi ciddiye almıştım ben. Kalbime iniyordu az kalsın... Mutfaktan çıkıp salona yürüdüğümde “Kızma ya,” diye söylendi Bora, peşimden geliyordu. “Kıskanç yüz ifadeni görebilmek için öyle söyledim. Hande tamam, gel buraya.”

“Bırak beni ya!” diye bağırısam da Bora kollarımdan tutmuş ve kendine çevirmişti beni salonun kapısında. Gözlerime baktığında kaşlarını kaldırdı şaşkınca.

“Gözlerin niye doldu ki şimdi? Ciddiye alınacak bir şey söylemedim ben.”

“Sen öyle san.”

“Sende bir hâller var son günlerde. Tepkilerin değişti senin. Her şeye normalde vereceğin tepkinin on katını veriyorsun ama farkında bile değilsin.”

Tepkilerim mi değişmişti benim? Bu kadar çabuk mu?

Kollarımı çekiştirerek gevşekçe tuttuğu ellerinden kurtardım ve adımlarımı salonun ortasında sonlandırdım. Tuhaf bir şekilde nefes nefese kalmıştım. Telaşlanmış mıydım?

Bora tekrar yanıma geldi, karşımda durdu ve “Saçma sapan bir şaka için mi küseceksin şimdi de bana?” diye sordu inanmıyormuş gibi.

“Ben sana bu şaka için küsmedim ki,” dedim kirpiklerim kısılırken. “Ben sana zaten küsum. Affettim mi sanki?”

“Affetmedin mi?” Kurumuş dudaklarını ıslatırken, bana küçük bir çocuk gibi mahzunca baktı. Hayır, beni böyle de kandıramayacaktı.

“Cık,” dedim dilimi damağıma yapıştırarak. “Affetmedim seni. Yarın da affetmeyeceğim, ondan sonraki gün de...”

Bu kadar kolay olmamalıydı ve olmayacaktı. "Saat de geç oldu. Yatacağım şimdi."

Yanıtını beklemeden ona arkamı döndüğümde, gitmek için yalnızca bir adım atabiliyordum. Bora kolumdan tuttuğunda tekrar ona doğru dönüp kollarının arasına girdim. Bir elini belime geçirip avuç içini bel boşluğuma hapsetti, diğeriyle boynumu kavradı ve çenemi yukarı kaldırarak dudaklarıma kapandı. Nefes bile alamamıştım.

Değil seni öpmeden bir gün, birkaç saat geçirirsem aklımı kaçırabilirim, demişti bir keresinde. Nasıl ki saçlarımı tarıyorsam her gece, günün bazı vakitlerinde de dudaklarından öpmeliyim. Bu bir ihtiyaç ve ben ancak böyle nefes alabilirim.

Şimdi, günlerce nefessiz kalmış gibi öpüyordu beni. Kızgınlığım bir köşede bekleyebilirdi, ona karşılık vermeden durabilmem mümkün değildi. Beni kendine bu kadar hapsedmeyi nasıl başarmıştı bilmiyordum, ona en kızgın olduğum zamanlarda bile ona yeniliyor, tek bir dokunuşuyla toza, zerreye dönüyordum.

"Tam burada," diye fısıldadı Bora, dudakları dudaklarımdan ayrıldığında. "Yine böyle bir anda, sana bu kadar yakinken, ellerim belini kavriyorken ve ürkek bedenim kollarımın arasındayken..." Nefesi nefesimdeydi. "Seni öpmek istemiştim, bunun için delirmiştim. Ama sen..." Hafifçe geri çekildiğinde dudaklarımdan uzaklaştı, bakışlarımdaki teslimiyeti görmek ister gibi gözlerimin içine baktı ve şimdi avuçlarımdasın der gibi kaşlarını kaldırdı. "Ama sen izin vermedin, kaçtın." Yutkunduğunda kirpikleri titredi. "Ve bende koca bir ukde bıraktın."

Hatırlıyordum. Her anını, bana dokunduğunda nasıl bocaladığımı, kalbimin deli gibi çarptığını, heyecandan mı yoksa korkudan mı olduğunu kestiremesem de afalladığımı ve karnıma giren krampları... Kaçmıştım çünkü kalırsam teslim olacaktım. Bir kere izin verirsem hiçbir zaman kurtulamayacaktım. Kaçmıştım çünkü biliyordum ki beni öperse, kurtulmak istemeyecektim.

“Canını mı yakmıştım?” diye sordum kısık bir sesle. Afedemiyor olmanın verdiği saçma gurur hâli, ellerimin onu sarıp sarmalamasına engeldi. Bora beni sımsıkı kendine hapsedmişti ama ben boşluğa dokunuyordum.

“Yakmıştın ya...” diye mırıldandı Bora. “Hem de çok.”

“Peki ya şimdi?”

“Hâlâ yakıyorsun.”

“Ne tesadüf,” dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. “Sen de benimkini.”

“Eğer izin verirsen telafi edeceğim.” Eğildi ve alnını alnıma yasladı. Aynı dakikada gözlerim de kapandı. “Eğer sen de telafi etmek istersen, benimle uyuyabilirsin. Hem ne olursa olsun, karı kocalar birbirinden ayrı uyumazlar, öyle değil mi?”

Pes etmiştim. Ne tartışmaya gücüm vardı ne de karşı koymaya. Hem, öyle çok büyük bir sorun yoktu bizim aramızda. Mantıken bunu kabul ediyor, sadece kalbime söz geçiremiyordum. Hormonlardan mıydı acaba?

Bora kapıyı kilitlerken ben yatak odasına geçmiş ve yatağın üstündeki örtüyü kaldırıp sol tarafa uzanmıştım. Yüzümü duvara, sırtımı Bora’nın yatacağı tarafa dönmüştüm. Verebileceğim en büyük tepki, aramıza koyabildiğim en büyük mesafe bu kadardı. Bir süre sonra Bora yanıma geldi, yatağın sağ tarafına uzandı ve ellerini saçlarımda gezdirmeye başladı.

“Bu gece de tarayamadım saçlarını,” dedi, bundan keder duymış gibi. “Ama parmaklarım da iş görüyor sanki.”

“Uykumu getiriyor,” diye mırıldandım. Uykumun gelmesi için Bora’nın saçlarıma dokunması yeterliydi.

“Dün gece uyuyamadın, değil mi?”

Uyuyamamıştım fakat tam aksini söyledim. “Mis gibi uyudum.”

“Yalancı.” Kendisi uyuyamadığından, benim de uyuyamamış olmamı diliyordu.

“Yalan değil ki.” Yatağa sırtüstü uzandım ve başımı ona çevirdim. “Attığın mesajı sabah gördüm.”

Bora ona sanki yarın dünya batacak demişim gibi büyük bir ciddiyetle bana bakarken, “Bayağı bayağı uyudun yani?” dedi sorarcasına. “Ben sabaha kadar gözümü bile kırpmamışken?”

Bozulduğunu sezmiştim. Gülmemek için kendimi sıkarken, “O senin sorunun,” dedim umursamaz bir tavırla. “Vicdan azabı uyutmamıştır seni. Benim öyle bir sorunum yoktu.”

“Lafı da sokmazsan olmaz yani,” dedi Bora. “Öyle olsun bakalım.”

Susmak en iyisiydi çünkü konuşmamızın gidişatı yine aynı noktaya dayanacaktı. Bora o meseleyi hiç açmamıştı, ne zamana kadar susacak ve detayları sormayacaktı bilmiyordum. Neler olduğunu, Elif konusunda babasıyla neler konuştuğunu da anlatmamıştı. İlgilendiği tek nokta, babasının benden susmamı istediği ve sonrasında, susmadığım için beni tehdit etmiş olmasıydı. Elif ve Yiğit meselesini hiç açmıyordu. Sanki bile isteye, bu konunun üzerini örtmeye çalışıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sorarak, boşluğa dalan bakışlarımı kendisine çevirdi Bora. “Daldın gittin.”

“Mahkemeyi,” diyerek yalan söyledim. Esasında yalan da sayılmazdı. Mahkeme meselesi sürekli aklımdaydı.

“Mahkeme konusunda endişe edeceğin bir durum yok.” Bora elini bana doğru uzattı ve yavaşça yanağımı okşadı. Çok emin ve kesin konuşuyordu ama aklındaki her ne ise benimle paylaşmıyordu. O hâlde nasıl endişe etmezdim ki?

“Ne planlıyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Bora her zamanki gibi düşüncelerini sadece kendine saklıyordu.

“Zamanı gelince göreceksin.”

Tam tahmin ettiğim gibiydi.

“Öyle olsun.” Sıradan ama içinde binlerce sitem barındıran bir cümleydi bu.

“Bana güven,” dedi Bora, içten içe ona kızdığımı fark ederek. “Ne planladığımı şu an sana söyleyemem. Beklemen lazım.”

“Tamam,” dedim ve sonrasında gözlerim kapandı. Uyku-ya kafa tutan düşüncelerimin aksine bedenim uykuya yenik düşmek üzereydi.

Gözlerim kapalıyken aklıma bir kez daha Bora’nın sözleri geldi ve kalbime yine o amansız sızı çörekledi. Sözleri bana yersiz yurtsuz kalmışım gibi, ona en ihtiyacım olduğu anda bana sırtını dönüp gitmiş kadar çaresiz hissettirmişti.

“Uyuyacak mısın?” Yumuşak dokunuşlarını hissettiğim yer bu sefer dudaklarım oldu. Bora, parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyordu.

“Evet,” dedim mırıltılı bir sesle. “Uyuyacağım.”

Tabii izin verirse.

“Kızgın mısın bana?”

“Değilim.” Gözlerim yarı kapalı bir vaziyetteydi, hâlâ dik-katle yüzüme bakıyor olduğunu bulanık bir kadrardan görüyordum. Ben unutmaya çalışıyordum, neden hatırlatıyordu ki?

“Hani dedin ya bana, sessizliğin kelimelerinden daha yakıcı diye...” Yüzümün her zerresinde geziniyordu parmak uçları. Dilinde eğreti duran özürler, dokunuşlarında esastı. “Haklıymışsın. Şimdi karşımda duruyorsun ama bana böyle bakıyorsun ya içim parçalanıyor benim. Eğer söylemek istediğin bir şey varsa ve içine atıyorsan bil ki dayanamam.”

Peki ya sen, dedim içimden. *Benim nelere dayandığımı biliyor musun?*

“Sen beni kırdıktan sonra bunu içime atmamın ya da dışı vurmamın ne önemi var ki?” Gözlerim tamamen aralandı ve suçluluk hissiyle bocalamış hüznü gözlerine tırmandı. “Bu her seferinde böyle oluyor, bir şeyler yaşanıyor ama bitiyor. Artık kavga etmekten bile yoruldum. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun.”

Sözlerim onu hoşnut etmemişti. Yüzünde bunu haykıran tatsız bir ifade gezinirken, “Artık kavga etmeye bile değmeyecek bir adam olduğumu mu söylüyorsun?” diye sordu, sesinde bir dağınıklık sezdim. Sanki onun kentine taşlar yağdırmış ve düzenini altüst etmişim.

“Beni zaman zaman önemsemeyen bir adam için, evet.”

“İşte bu ağır oldu,” dediğinde sesi öyle düzdü ki ne hissettiğini anlayamadım. “Seni önemsemediğimi düşünmen, değersiz bir adam olduğum gerçeğini yüzüme vurmandan daha çok acıttı.”

“Bu sözlerle inanmıyorum.” Gözlerimi telaşla kaçırdım gözlerimden. Beni avutmasını, birkaç güzel sözle kırgınlığımı yok etsin istemiyordum. “Sen usta bir palavracısın.”

“Sen de sözleriyle öldürebilen acımasız bir katilsin,” dedi, sesi yumuşaktı. “Tek bir kurşun bile atmadan.”

“Hâlâ yaşıyorsun ama,” dedim kinayeli bir bakış savururken.

Gülümsedi. “Ruhum çoktan gömüldü mezara.”

“Uyuyacağım,” diyerek saçma atışmamıza bir son verdim ve Bora’ya tekrar sırtımı döndüm. “Tabii izin verirsen. Ellerini üzerimden çek, uykumu kaçırıyorsun.”

“Kırgın uyumana izin vermeyeceğim.” Elleri bedenime yerleşerek tek hamlede beni kollarının arasına hapsettiğinde kendimi ufacık hissettim. Ne zaman beni kollarına sarsa kendimi bir kafese kapatılmış gibi hissediyordum; ben bir serçeydim, o ise kafesimdi.

Ve bana uzaklardan gülümseyen gökyüzüne inat, özgürlüğün canı cehennemeydi.

“Kırgın değilim dedim ya...”

“Beni buna ikna edemezsin,” dediğinde nefesi dudaklarımda gezindi. “Senin sesinden, senin sessizliğinden, tek bir bakışından bile anlarım ben senin ne hissettiğini.”

Öyleyse neden anlayamadın senden bir şey gizlediğimi?

“Anlarsın tabii,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Senden ne kaçır ki?”

“Yapma Hande,” dedi Bora yalvarır gibi. Hafifçe eğildi ve alnını alnıma yasladı. “Eskiden tek derdim sendin, üzüntüm de sevincim de sendin. Hâlâ da öylesin ama artık omuzlarımda çok ağır bir yük var. Olur da anlayamazsam seni, farkında olmadan kırarsam kalbini, söyle. Benim yaptığımı

yapma. Öfkenle kır, dök, parçala... Sessizlik daha çok acıtıyormuş.”

Dudaklarından salınan sıcak nefesi, kışın ortasında karda donmak üzereyken elimde tuttuğum tek bir kibrit çöpü kadar nadideydi. Onsuz ne kadar da üşüyordum, hiç farkında değildi.

“Söyle,” dedi, dudaklarını dudaklarımın kenarına bastırırken. “Gözlerinin neden böyle baktığını söyle bana.”

“Ben iyiyim,” diyerek afili bir yalan savurdum. “Evet sana kızgındım ama inan ki geçti. Kırgın da değilim. Hem sana kırılmam ki ben. Ne zaman kırılısam geçiyor, bir şekilde geçiriyorsun.” Canımı acıtan bir tebessüme sığındım. “Düşünmemiz gereken daha mühim şeyler var.”

Dakikalardır çarşafın üzerinde hareketsiz duran ellerimi havaya kaldırdım ve kollarımı onun boynuna dolayarak sıkıca sarıldım. Yüzünün yüzüme olan yakınlığını fırsat bile rek dudaklarımı dudaklarına mühürledim.

“Senden daha mühim hiçbir şey yok benim için.” Tek eliyle elimden tutup parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Sonra beni göğsüne çekti, kafasını yastığa bırakırken diğer eli belimden hareketlenerek karnıma uzandı.

Parmakları karın boşluğuma dokundu.

O bunu yaparken, benim ağlamamak için dişlerimi sıkıştığımı görmüyordu.

“Seni kolay kazanmadım ben,” dedi uykuya yenik düşen sesiyle. “Asla kaybetmeyeceğim. Aynı yastığa baş koyup yıllarını deviren ama karısının gözlerine baktığında derdini bile göremeyen o ruhsuz adamlardan olmayacağım.” Dudaklarını saçlarımin üzerinde gezdirdi, fısıltısı zihnimin içinde in-flak etti. “Çünkü seni öylesine sevmiyorum. Sana ölesiye, tüm ömrümü adıyorum.”

Ağva'da uyandığımız üçüncü sabahtı.

Ve bu sabah, uyandığım diğer sabahlardan farklıydı. Ya-
tağın sol tarafı boştu. Bora yanımda yoktu. Uykulu gözlerle
dirseklerimin üzerinde doğruldum ve kapıya doğru bakar-
ken “Bora?” diye seslendim. Kapı aralıktı fakat Bora görü-
nürlerde de yoktu.

Bir cevap alamadığımda yattığım yerden hızla doğruldum
ve yerde duran terlikleri giymeden, çıplak ayaklarla odadan
çıktım. “Bora?” dedim tekrar. Hâlâ ses yoktu. Kalbim, gö-
ğüs kafesimi korkuyla tekmelerken, burada olduğumuzu
kimsenin bilmemesine rağmen aklımda onlarca kötü ihtimal
kavgaya tutuşurken, bir hışımla evin kapısını açıp verandaya
çıktım. Ve o an duraksadım. Bora verandadaydı, sandalyede
oturuyordu; masanın üzerinde bir sürü malzeme duruyordu
ve önünde bir resim tuvali vardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sorduğumda Bora tuvalin ardın-
dan baktı bana. Bende ki telaşa inat, o gülümsüyordu.

“Gel de bak,” dedi parmağıyla yaklaşmamı işaret eder-
ken.

Hâlâ uyku sersemiydim ve Bora'nın ne yaptığını idrak
edememiştim. *Boyalar, tuval, resim.* Bora resim mi yapıyor-
du? Onu tanıdıktan sonra, birlikte geçirdiğimiz hiçbir za-
man diliminde, onu tuvalin başında görmemiştim. Resim
konusundaki kabiliyetini bilmeme rağmen, onu böyle gör-
mek çok tuhaf hissettirmişti.

Ağır adımlarla yanına varıp bakışlarımı tuvale indirdi-
ğimde hayretle büyüdü gözlerim. Beyaz bir kâğıdın üzerin-
deydim. Beyaz bir yastıkta uyuyordum. Sırtüstü yattığım için
yüzüm tam görünüyordu ve saçlarım her tarafa dağılmıştı.
Güzel görünüyordum.

“Nasıl?” dedim şaşkınlığımı gizleyemedim. Kaşlarım ça-
tılmıştı. “Ne zaman yaptın bu resmi?”

Çizim aşamasını çoktan tamamlamıştı Bora. Hatta bo-
yamaya geçmişti. Maharetli parmaklarında tuttuğu boya,
resimdeki saçlarımın üzerindeydi.

“Seni uyurken çizmek,” dedi, bakışları tuvalden ayrırlıp gözlerime ulaştığında. “Uzun zamandır hayalimdi.”

Diğer taraftaki boş sandalyeyi çekerek yanına oturdum ve meraklı bakışlarım tuvale onun arasında gezinirken, “Ne zaman çizmeye başladın?” diye sordum. “Günlerdir mi çiziyorsun yoksa birkaç saatte bitti mi?”

“Altıda uyandım.” Bakışları tekrar, büyük bir özenle boyadığı saçlarıma çevrildi. “Seni uyandırmadan yataktan çıktım ve verandaya oturup çizmeye başladım.” Masanın üstünde duran telefonda saate baktı. “Ve saat dokuz buçuk.”

“İnanamıyorum.” Bir süre bakışlarımı tuvalden ayıramadım. “Sadece üç saatte, neredeyse bitirebildiğine...”

“Eğer biraz daha uyusaydın, tamamen bitmiş hâlini görecektin ama bugün erken uyandın.”

Bir anda kollarımı omuzlarına attığımda Bora duraksadı. “Yokluğunu hissettim sanırım,” dedim yanağına öpücük kondururken. “Uyanır uyanmaz sana seslendim ama sen duymadın.” Bakışlarım tekrar tuvale çevrildiğinde, “Fotoğrafımı mı çektin?” diye sordum. Uyurken nasıl görüldüğümü hafızasına kazımış olamazdı sonuçta.

“Evet,” dedi Bora, elindeki fırçayı masaya bıraktı. “Seni uyandırmadan çekebilmek de zor oldu.”

Gülümserken “Sana tuvalin karşısında oturmak çok yakışıyormuş,” dedim.

“O zaman beni sık sık görebilirsin.” Yüzünü tamamen bana döndüğünde, “Çünkü bir karar verdim,” dedi gözlerinin içine bakarak. “Birlikte olduğumuz her fotoğrafın çizimini yapacağım.”

“Gerçekten mi?” diye sordum heyecanla.

Bora yanağımdan ufak bir makas aldı. “Gerçekten ya...”

Bora resmi tamamlayana kadar yanında oturup onu bekledim. Bir zamanlar beni çizdiği resme hüznüyle bakarken, parmakların tuvalin üzerinde nasıl durduğunu merak eder ve hayal ederdim. Şimdi gerçekliğin içindeydim ve parmakları, hayal ettiğimden daha güzel duruyordu tuvalin üzerinde.

Resmin bitmiş hâli çok güzel olmuştu. Bora bu resmin ona özel olduğunu, bir başkasının görmesini istemediğini söylemişti. Oysa ben onun çizdiği bir resmi büyütmeyi ve evimizin duvarına asmayı her şeyden çok istiyordum. Ama yalnızca içinde benim olduğum bir resim olamazdı. Bora'nın en kısa zamanda, ikimize ait bir fotoğraf karesini çizmesini gerekiyordu.

Bora işini bitirdiğinde kahvaltı yapmak için içeri girdik. Dün sabah kahvaltımızı denizin kenarında yapmıştık. Öğlene kadar denize girmiş, sonra eve dönmüş ve hazırlanıp çıkmıştık. İstanbul'a gitmiş, akşama kadar gezmiş ve sonra geceye yakın bir vakitte Ağva'ya geri dönmüştük. Galata Kulesi'ne çıkmış, boğazda yemek yemiş, Çamlıca Kulesi'nden eşsiz İstanbul manzarasını seyretmiştik.

Bizi terk ettiğini sandığım huzur, yeniden bizimleydi ve ikimiz de Ankara'ya dönmek istemiyorduk.

Başta beni buraya kaçırır gibi getirdiği için Bora'ya kızmış olsam da şimdi minnetle bakıyordum ona. İkimiz de böyle bir tatili fazlasıyla hak etmiştik.

İki gün önce Bora elime bir kâğıt ve kalem tutuşturmuş, gitmek ve görmek istediğim her şehrin, her ülkenin, kıta ve uzaklık fark etmeksizin adını yazmamı istemişti. *Seninle çok uzaklara gideceğim.* Ve bana bir söz vermişti. En kısa zamanda, sadece ikimiz, dünyayı gezecektik ve bunu yaparken geride ne bıraktığımızı düşünmeyecektik. Buna bütün kalbimle inanmayı seçtiğimden aksini hiç düşünmemiş ve merak ettiğim her yerin adını yazmıştım.

Paris, Hong Kong, Budapeşte, Johannesburg, Roma, Sidney, Madrid, Amerika'nın birçok şehri ama en başta New York ve San Francisco olmak üzere aklıma gelen şehirleri yazmıştım. Norveç'i de sonradan listeye eklemiştim. Hangi şehrine gidilirdi bilmiyordum ama kuzey ışıklarını onunla görmeyi çok isterdim.

Kahvaltının ardından hazırlanıp evden çıktığımızda yarım saat süren bir yolculuk yapmış ve bir limana gelmiştik.

Birazdan ikimize özel bir yata binerek denizin derinliklerine açılacaktık. Bora bu tatilimizin kısa olduğunu, daha uzununu Ege’de veya Akdeniz’de yapacağımızı söylüyordu.

Üstelik yaz bitmeden.

Yine sorgusuzca ona inanmayı seçmiştim.

Bora yat kullanmayı biliyordu. Sadece ikimizin açılacağını, yatı da kendisinin kullanacağını söylediğinde biraz tedirgin olsam da bunu ona belli etmedim. Hem iyi kullanıp kullanmadığını nereden bilecektim? Daha önce bundan da hiç bahsetmemişti ki.

Kıydan epeyce uzaklaştığımız sırada Bora yanıma geldi ve güvertenin orta kısmında duran koltuklardan birine oturdu. Bense ayaktaydım, güneş gözlüğümün ardından rahatça etrafa bakıyor ve yakıcı güneşe rağmen gölgeye geçmiyordum.

“Geceyi burada geçireceğiz,” dediğinde Bora’ya çevrildi bakışlarım. “Denizin üstünde.”

“Öyle mi?” diye sordum, evden çıkmadan önce bana bundan bahsetmemişti. “Gece soğuk olmaz mı? Ya da ne bileyim, bir sorun olmaz mı?”

Saçmaladığımı fark edince sustum. İçinde bulunduğumuz yat kaldığımız evden daha konforluydu. Sadece geceyi denizin üzerinde geçirme düşüncesi beni biraz tedirgin etmişti.

Bora ayağa kalkmadan önce yüzüne fazlasıyla yakışan, siyah güneş gözlüğünü taktı ve “Bundan da mı korkuyorsun Hande?” diye sordu, sesi yine kızgındı. Gözlerini göremiyor olsam da kaşları çatıktı.

“Bundan da mı derken?”

“Ata binmekten de korkuyorsun ya hani...”

“Ne alakası var şimdi?” dedim küskün bir tavırla. “Ben daha önce kaç gecemi denizin üzerinde geçirdim ki hem? Neden korkmayayım? Sen de her şeye kıızıyorsun...”

“Kızmıyorum sevgilim...” Bora sesimin tonuna dayanamamış, tavrını çabucak yumuşatmıştı. Yanıma geldiğinde ayaklarımı birden yerden kesti ve denizin üzerinde olmak

yeterince başımı döndürmemiş gibi beni kucağında hızla döndürdü. “Kızdığım tek şey, bana güvenmemen. Ben seni tehlikeli bir durumun içine atar mıyım hiç?”

“Atmazsın.” Midem bulanmıştı. “Bora beni yere bırak, başım döndü.”

Sözlerimin ardından ayaklarım yere temas etti fakat ayakta duramadım. Düşecek gibi olduğumda Bora’ya tutundum ve kollarımdan tutarak durdurdu beni.

“Ne oldu?” dedi telaşla. “Öyle çok da döndürmedim ki.”

Adımlarımız güvertedeki koltukta son bulduğunda yavaşça oturdum, sırtımı geriye yasladım ve gözlüğümü çıkarırken “Senle ilgisi yok zaten,” dedim güçlkle. *Neyle ilgisi olduğunu sen çok iyi biliyorsun Hande.* “Deniz tuttu beni. Yat çok sallanıyor. Zaten dönüyordu başım. Sen de döndürünce hepten gittim...”

“Ayran içmek ister misin?” Bora yüzüme tedirgince bakıyorken, elinin tersiyle alnıma dokundu. “Tansiyonun düşmüşse tuzlu ayran iyi gelir.”

“Hayır.” Kafamı salladım. “İyiyim ben. Ama acıktım.”

Oysa kahvaltı etmemizin üzerinden yalnızca birkaç saat geçmişti ama ben midem bomboşmuş gibi hissediyordum.

“Bir şeyler yiyelim o zaman.” Bora ayağa kalktı ve benim de kalkmam için elini uzattı. “Ama ben öncesinde denize gireriz diye düşünmüştüm.”

“Önce yemek yiyelim.” Bora’nın elini tutup ayağa kalktığımda hâlâ başım dönüyordu ama baştaki kadar tesirli değildi. “Hafif bir şeyler yeriz. Ara öğün gibi düşün.”

“Tamam,” dedi Bora gülerek. Pek aç değildi, farkındaydım ama beni kırmayacaktı. Hem ben kilo alırsam o da almalıydı.

Kamaranın içinden mutfığa geçtiğimizde buzdolabını açtım, sonrasında poşetteki malzemelere baktım ve ne yapabileceğimi düşündüm. Burada bizi birkaç günden fazla idare edecek malzeme vardı ve gördüğüm her şeyi yemek istiyordum. Bu istekle nasıl başa çıkacaktım ben?

Bora bir köşeye oturmuş, keyifle beni izliyordu. Sandviç ekmeklerinin içini özenle doldurduğum yetmezmiş gibi, çaktırmadan ağzıma peynir ve salam da atıyordum. Bora beni izlemese daha fazlasını yapacaktım ama dikkatini çekmek istemiyordum.

“Deniz bana yaradı galiba.” Elimdeki tepsiyi masaya bıraktım ve Bora için hazırladığım salamsız sandviçi önüne koydum. “İştahım açıldı. Ne içmek istersin?”

Buzdolabının içi içecek doluydu fakat Bora sadece su içeceğini söylemişti. Ben ise hepsini içebilirdim. İçim yanıyordu.

Elimde iki farklı içecek buzdolabının önünden ayrıldım ve masaya oturdum. “Evet,” dedim sandviçimden büyük bir ısıklık almadan önce. “Günlerdir kaçırıyorsun, konuşmak istemiyorsun ama bu bazı şeyleri hiç yaşanmamış kılmıyor.”

Bora, hangi konunun girizgâhını yaptığımı anladığında kaşlarını çatı ve isteksizce yediği sandviçini önündeki tabağa bıraktı. Parmağıyla dudağının kenarına bulaşan sosu silerken bana farkında olmadan ters bir bakış atmıştı.

“Sırası mı?” diye sordu. Şimdi değilse, ne zaman gelecekti sırası?

“Tam sırası,” diyerek kafamı salladım. Onun aksine ben iştahlı bir şekilde yemeğe devam ediyordum. “Hazır kafamız rahatken ve keyfimiz yerindeyken konuşmalıyız bunları.”

“Ne duymak istiyorsun? Ya da ne söylememi bekliyorsun?”

“O akşam,” dedim, vişne suyumdan koca bir yudum aldıktan sonra. Yarisını yediğim sandviçi tabağıma bıraktım. “Ben sana fotoğraflardan bahsettikten sonra evden bir hissum çıkıp babanın yanına gitmişsin. Neler konuştuğunuzu merak ediyorum.”

“Babam olacak adam,” dedi Bora, lafı eveleyip gevelemekten, “Elif’in annesiyle görüşüyormuş. Olan buymuş. Bunu da ben hariç herkes biliyormuş.”

Topun bana geldiğini hissettiğimde yutkunamadım. Her şey bir tarafa, bu konuda Bora’nın bana olan kızgınlığı geçmeyecekti.

“Kardeş meselesi peki?” dedim tereddütle. “Sence bu doğru mu Bora?”

“Bilmiyorum.” Bora’nın tavrı umursamazdı. “Sormadım.”

“Neden?” dedim anlamayarak. “Merak da mı etmedin?”

“Etmedim.” Bora’nın kestirip atmak ister gibi bir hâli vardı. “Etmıyorum da.”

“Kanına dokunduğunun, canını yaktığının farkındayım.” Uzanıp Bora’nın ellerini kavradım. “Ama biz bu meseleleri açık açık konuşmakta geç bile kaldık. Sustuğum için bana kızdın ama neden sustuğum ortada değil mi? Sen hep kaçırıyorsun, çok büyük tepkiler veriyorsun. Şu an bile diken üstündesin. Yapma bunu kendine.”

Bora’nın Elif’le kardeş olup olmadığını babasına neden sormadığını biliyordum. Çünkü korkuyordu. Eğer bu doğruysa, o gece rasgele sıkıldığı kurşunun bir yabancıyı değil, kardeşini öldürmüş olmasından... Oysa kardeş kavramı Bora’ya çok uzaktı. O her zaman yalnızdı ve şimdi, yabancı olduğu bu duygudan ölesiye kaçırıyordu.

“Ben hep babamın Elif’le bir ilişkisi olduğunu düşündüm. Çünkü bunu bana babam düşündürdü. Belki de böylesi işine geldi bilmiyorum. Geçmişte yaptığı hatalarla yüzleşmekten se, kızı yaşındaki bir kadınla ilişkide olduğu düşünülməsi daha cazip geldi ona. Belki de sakladığı, ortaya çıkmasını istemediği bir şeyler var. Bilmiyorum.” Başını salladı yavaşça. “Her zamanki gibi babama inandım ve yanıldım.”

“Peki,” dedim sessizce. “Eğer böyle bir durum varsa ne olacak?”

“Hiçbir şey. Olan olmuş zaten. Bu saatten sonra ne fark eder?”

Doğru. Hiçbir şey fark etmezdi.

“Sormam gereken asıl soru bu değildi.” En başa dönmemiz gerekiyordu. “Elif’in o gece, o evde ne işi vardı?”

Ve dahası, bu soruların ardı arkası da vardı. Neden bizi görünce saklanmıştı? Neden bir ağacın arkasında durup kurşunlara hedef olmuştu? Bora’nın silahından çıkan kur-

şun nasıl olmuştu da onu bulmuştu? Ölmek mi istemişti? Bu nasıl bir tesadüftü?

“Hande,” dedi Bora, yakıcı bir sesle, “ben geçmişte ne olup bittiğiyle değil, sadece seninle ilgilenmek istiyorum. Geleceğimizle... Benim geçmişimde beni mutlu eden hiçbir şey yok. Ben hepsini silip atmak istiyorum. Hâlâ yaşayan babamı bile. Benim ne annemle ilgili güzel bir anım var ne de babamla... Sadece sen varsın. Ve ben inanıyorum ki gizli saklı bir şeyler varsa muhakkak ortaya çıkacaktır. Şimdilik düşünmek istemiyorum. Ve gerçekten umurumda değil.”

Hiç düşündün mü diye sormak istedim. *Ya Elif’in ölümünün ardında bizim bilmediğimiz bir sır varsa? Ya o gece aslında hiç tahmin etmediğimiz şeyler yaşanmışsa? Ama so-*ramıyordum çünkü Bora bu konuda kapı duvardı bana.

Sandviçimin kalanını da bitirdiğimde bir bardak daha meyve suyu içtim. Ama Bora, kendi sandviçinin kalan yarısına dokunmamıştı. Yüzmek istiyordu. Fakat ben istemiyordum. Bir şeyler yememe rağmen midemin bulantısı geçmemiş, bilhassa artmıştı. Midemin çok dolu olduğunu söylediğinde Bora denize tek başına atladı ve yüzmeye başladı. İyi yüzüyor olduğunu bilmeme rağmen gözüm hep üstündeydi. Fazla uzaklaşmıyor ve yatın etrafında dolanıyordu. Bense onu izliyordum.

“Hadi,” dedi Bora, bir süre sonra, “su çok güzel, sen de gel.”

Daha fazla kaçamayacağımı anladığımda üstümdeki kimonoyu çıkarıp bir kenara attım. Deniz sakın ve berrak görünüyordu. Güneşse tam tepedeydi. Yatın denize uzanan merdivenlerine yaklaştığımda Bora da yata doğru yaklaştı ve kollarını bana doğru kaldırdı. Tam atlayacakken midemin ağzıma geldiğini hissederek elimi ağzıma kapattım, Bora’nın kolları çatılırken geri çekildim ve kamaraya doğru koştum.

“Hande!” diye seslendi Bora arkamdan.

Kamaranın içindeki lavaboya girer girmez kapıyı kapattım ve kilidi çevirdim. Klozetin içine doğru öğürerek, az

önce yediğim her şeyi geri çıkardım. İki saattir midem bulanıyordu fakat kusma hissi aniden gelmişti. Neye uğradığımı şaşırmışım.

Bora kapının ardındaydı ve “Neyin var?” diye soruyordu telaşla. “İyi misin?”

İyiydim.

Değildim.

“İyiyim.”

“Aç şu kapıyı,” dedi Bora o sırada. “Ya daha kötü olsaydın? Neden kapıyı kilitliyorsun?”

Sadece bir an panik yapmışım ama şu an iyiydim. “İyiyim Bora, telaş yapma,” dedim sakince. “Üşütmüşüm. Sandviçin içine koyduğum peynir de bozuktur sanırım. Sorun yok.”

Ama hayır, büyük bir sorun vardı ve o sorun üşütmüş olmam değildi. Bozuk olduğunu iddia ettiğim peynir de değildi.

Sorun şuydu ki... *Hamileydim.*

VIII

SIR VE SABIR

Kendimden bile sakladığım, küçük bir sırrım vardı.

Zaten sır dedikleri şey, insanın kendinden bile sakladığı olmalıydı.

Günler önce, ufacık bir ihtimal olarak düşünüp yaptığım testte çıkan sonucu gördüğüm an dünya başıma yıkılmış, dünyalar benim olmuştu. Bir insan nasıl olur da iki zıt hissiyatı aynı anda sinesinde yaşatırdı?

Hamileydim. Titreyen parmaklarımın arasındaki ufacık testin üstünde, iki çizgi yan yanaydı. Fakat bu gerçeği Bora'ya hemen söylemeyecektim.

Henüz zamanı varken ve buna hiç hazır değilken, küçük bir mucize düşmüştü içime. Bir keresinde, bir söz duymuştum. Bir kadın, karnında bir can taşımaya başladığı andan itibaren annedir diye... Ben annelik nedir bilmezken, bu duygunun kıyısından bile geçmezken, karnımda günbegün büyüyen canın derdine düşmüşsem, bunun adı mucize olmaz mıydı?

Yapamazdım. Hiçbir şey yolunda değilken ve bu gerçeği ben bile kabul edememişken, hamile olduğumu Bora'ya söyleyemezdim. Biliyordum, sırası değil diyecekti, hamileliğimi

bir tehdit olarak görecekti ve belki de benden, bebeğimden vazgeçmemi isteyecekti. Böyle bir şeyi kaldıramazdım. Nasıl olmuştu da içimde sadece bir su damlası kadarken onu bu kadar çabuk benimsemiş ve onun canını her şeyden öteye koymuştum bilmiyordum.

Ama bebeğimden vazgeçmemi isterse hiç düşünmez Bora'yı karşıma alırdım.

Yapabilirdim. Bir süre daha, belki uzun bir süre daha, gibidebildiği yere kadar... Haksızlık olacağını bile bile Bora dahil herkesten saklayabilirdim. Henüz doktora gitmemiştim. Canımdan bir parçanın, ne zamandan beri orada olduğunu bilmiyordum. Fakat yaptığım hesaplamalara göre çok yeni olduğunu biliyordum. Bazı araştırmalar yapmıştım. Hamilelikte karın ilk üç aydan önce büyümüyordu. Hatta çoğu kadında karın belirginliği, dördüncü aydan sonra ortaya çıkıyordu. Kimselere söylemezsem, kimseler de bilmezdi hamile olduğumu.

Ve bu bebek, bizim için bir tehdit olmazdı.

Denizin üstündeyken kustuğum günün üzerinden günler geçmişti ve Bora, ona yalan söylediğimi anlamamıştı. Neyse ki sakladığım gerçeği açığa çıkaracak bir durum yaşamıyordum. Midem sıklıkla bulanıyordu fakat aşırıya kaçıp beni rahatsız etmiyordu. O günden sonra bir kez daha kusmuştum fakat bu kez yalnızdım. Bora yanımda yoktu.

En kısa zamanda bir doktora görünmem gerekiyordu. Her şeyin yolunda olduğu bir hamilelik süreci geçirip geçirmediğimden emin olmalıydım. Ama Bora attığım her adımı kontrol ediyorken ve birbirimizden ayrı tek bir günümüz geçmiyorken bunun nasıl mümkün olacağı konusunda henüz bir fikrim yoktu.

Altı gün boyunca kaldığımız Ağva'dan döndükten sonra, evde geçirdiğim bir hafta normaldi. Ufak mide bulantılarım ve hassaslaşan göğüslerim dışında hamileliğe dair bir belirti göstermemiştim. Şimdilik her şey yolundaydı. Fakat yarın tüm dengeler değişebilir ve hayatım ansızın tepetaklak olabilirdi.

Yarın sabah saat on buçukta, ikinci kez yargılanacaktım. Bir hafta boyunca sıklıkla Çisem Hanım'la görüşmüştüm. Duruşma esnasında ne söylemem gerektiğini bana neredeyse ezberletmişti fakat Bora avukatımın söylediklerini pek umursamıyor gibiydi. Daha doğrusu, aklında başka bir şey var gibiydi.

Şu an yapmam gereken tek şey sakince yarını beklemek olmalıydı. Fakat bir saat önce evden çıkarken çabuk döneceğini söyleyen Bora, az önce hazırlanmam gerektiğine dair bir mesaj atarak kafamı karıştırmıştı.

Bora yaklaşık on dakika sonra geldiğinde hazırdım fakat nereye gideceğimizi bilmiyordum. Ve Bora ısrarla nereye gideceğimizi söylemiyordu. Arabaya bindiğimizde elimdeki büyük çantayı arka koltuğa attım. “Neden yarın mahkemeye giderken giyeceklerimi yanıma aldırдың ki?” diye sordum merakla. Bu, geceyi başka yerde geçireceğimiz anlamına geliyordu. Bora son birkaç gündür epey tuhaftı zaten... Aklından ne geçiyordu?

“Bu gece evimizde kalmayacağız,” dedi sadece.

“Sahiden mi?” dedim gülerek, artık sinirlerim bozuluyordu. “Sen bunu söylemesen ben anlamazdım doğrusu.”

Bora cevap vermediğinde sinirlerim daha da bozuldu. Zaten gergindim, sayesinde hepten gerilmiştim. Beş karış asık bir suratla arkama yaslanıp yolu izlerken tırnaklarımı kemirdim. Uzun bir yola çıkıyor olamazdık, Ankara'dan da ayrılamazdık... Eninde sonunda öğrenecektim nereye gittiğimizi. Neden söylemiyordu ki?

Çok sürmeden, aşına olduğum bir muhite giriş yaptığımızda, “Ters giden bir şey mi var?” diye sordum. Bu yolların sonu benim eski evime çıkıyordu. Babam yüzünden, uzun zamandır yolumun düşmediği evime... “Birine bir şey mi oldu?”

“Hayır,” dedi Bora gayet sakin bir şekilde. “Herkes iyi.”

“Beni neden babamın evine götürüyorsun o zaman?”

Sorumun ardından Bora'nın bakışları kısa bir an yüzüme

çevrildi fakat hiçbir şey söylemedi. Adım kadar emindim, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama Bora inatla benden saklıyordu.

“İntikam mı alıyorsun?” diye sordum, bu söylediğime kendim bile ihtimal vermezken. “Yiğit’in aradığını sana söylemedim diye mi yapıyorsun bunu?”

“Saçmalıyorsun şu an Hande,” dedi Bora dişlerini sıkarak. Öfkelenmişti. Ben de öfkelenisin diye öyle söylemiştim zaten. “Ne alakası var?”

“Ne yapayım? Başka bir şey düşündürmüyorsun bana.”

Araba eski evimin önünde durduğunda bakışlarım sağa doğru çevrildi. Bu evde yaşadığım iyi kötü ne kadar anı varsa hepsi duvarların, pencerelerin ve küçük bahçemizin ardından bana gülümsedi. Bu evde yaşarken tanışmıştım ben Bora’yla. Soğuk bir kış akşamı, kalbimde korkuyla ondan kaçtığımda, bu duvarların ardı, sığındığım güvenli liman olacak zannetmiştim. Olmamıştı. Sonra hem bu evden hem de Bora’dan nefret etmiştim.

Ama öyle bir gün gelmiş ve hayat beni öyle bir yere savurmuştu ki aylarca gün ışığına bile hasret kalırken, evimden nefret ettiğim için kendimden nefret etmiştim. Onca arbedenin ardından, dönüp dolaşıp geldiğim yer yine bu ev olduğunda, duvarlarını bile öpmek istemişim. Sonra yine aynısı olmuştu. Bir bahar akşamı, babamın beni Haldun Şahsuar’a sattığını öğrendiğimde, bir daha arkama bakmamak üzere terk etmişim burayı.

Bora beni neden buraya getirmişti?

“İn hadi,” dedi Bora, bakışlarım bir hışımla üzerine çevrildiğinde bana sarsılmaz gözlerle baktı. “Merak etme, baban şu an evde değil.”

Babamın evde olup olmaması neyi değiştirirdi? Ona Ağva’dayken, babamla ilgili söylediğim sözlerden sonra beni buraya nasıl getirebilmişti?

“Neden?” diye sordum kırık bir sesle.

“Çünkü...” Bora bana doğru eğildi, sanki ellerimin tit-

rediğini fark etmiş gibi emniyet kemerimi çıkarma görevini üstlenirken, “benim sana söyleyemediğim ve söyleyemeyeceğim mühim bir işim var,” dedi. “Ve senin burada, ailenin yanında olman gerekiyor.”

Anlamıyordum. Evde yalnız da kalabilirdim, kapıdaki onca koruma neden vardı? Bora’nın burada kalmamı gerektirecek kadar önemli ne işi vardı?

Üstelemedim. Daha fazla soru sorup onu da kendimi de yormayacaktım. Belli ki benden gizlediği her neyse, gizlemeye devam etmekte kararlıydı.

“Yarın seni adliyeye abin getirecek,” dedi Bora. Bakışlarını sokaktaydı. “Veyssel’le gelirsiniz. Ben de tam zamanında orada olacağım.”

“Gelmene gerek yok aslında.” Kapıyı açtım ve dışarı çıkmadan önce son kez Bora’ya baktım. “İşlerin beklemez sonuçta.”

Bora tekrar sessizliğe gömüldüğünde kapıyı sertçe kapattım, arka kapıyı açtım ve koltuktaki çantama uzandım. Bora dikiz aynasından bana bakıyordu. Bile isteye oyalanmış, bir şeyler söylemesini beklemiştim ama gözümün içine baka baka susmuştu.

Arka kapıyı daha sert kapatarak tepkimi yeterince belli ettiğimi düşünmüştüm. Sinirden titreye titreye bahçe kapısından geçtiğim sırada evin kapısı açılmış ve içeriden abim çıkmıştı. Beni beklediği, beni gördüğüne şaşırmayışından belliydi.

“Geldin mi?” diye sorduğunda kaşlarım havaya kalktı.

Abimi cevapsız bırakarak eve geçtiğimde tedirgince etrafa baktım. Bora doğru söylüyordu, babam evde yoktu. Hatta annem de. Çantamla birlikte doğruca odama geçtiğimde hiçbir şeyin değişmediğini gördüm. Bütün düzen bıraktığım gibiydi. İçimin sızladığını hissettim. Çantayı yatağımın üzerine atıp pencereden dışarıya baktığımda Bora’yı kapının önünde abimle konuşurken gördüm.

Eğer Cenk bir şey biliyorsa ne yapar ne eder öğrenirdim.

Fakat o da bir şey söylemiyordu. O kadar trip atmama rağmen ağzından tek cümle laf alamamıştım. Sözde ben ne biliyorsam o da o kadarını biliyordu.

“Kırk yılın başı evine geldin, gidene kadar surat mı asacaksın böyle?”

“Evet,” dedim kafamı kaldırıp abime bakarken. Elimde annemin yaptığı puding kâsesi vardı ve ben ikinci kâsenin dibini sıyırmak üzereydim. Yakında gözle görülür biçimde kilo almam kaçınılmaz olacaktı. “Sen bir şeyler biliyorsun ama bana söylemiyorsun.”

“Kızım bir şey bilsem senden neden gizleyeyim?” diye sordu abim. “Hasbinallah ya,” diye söylendi ardından. “Bora’ya olan hıncını benden çıkarıyorsun şu an.” Evet, sahiden de öyle yapıyordum ama elimde değildi. “Bora beni aradı, bir işi olduğunu ve senin bu gece burada kalman gerektiğini söyledi, o kadar. Tüm bildiğim bu.”

“Öyle olsun,” diye karşılık verdim fakat nedensizce abime inanasım gelmiyordu. “Ne zaman gelirler?”

“Kim?” diye sordu abim. “Annemle babam mı?”

“Cık,” dedim alayla. “Mahallenin muhtarıyla ilçe kaymakamı?”

Abim koltuğun kenarında duran kırlenti kavradığında elimdeki puding kâsesini bırakamadan ayağa kalktım ve kaçmaya başladım. Ne yazık ki başarılı olamadım ve ense köküne yediğim yastıkla sarsılırken elimdeki kâseyi yere devirdim. Pudingi bitirmiştım fakat kâse yere düşünce kırılmıştı.

“Ya abi!” diye bağırdım. “Beğendin mi yaptığınızı?”

“Beğendim! Temizle şimdi batırdığınızı!”

Yıllar geçse de değişmeyen şeylerden biri de abimle aramdaki ilişkiydi. Ona göre ben hâlâ küçük bir çocuktum, ne kadar büyürsem büyüyeyim kafama yastık atmaktan, yüzüme zeytin çekirdeği fırlatmaktan ve sinir olduğum her ne varsa yapmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Annem gelmeden ve marifetimi görmeden ortalığı temiz-

lemiştim batırdığım gibi. Fakat bu böyle bitmezdi. Alınması gereken bir intikamım vardı ve pusuya yatmam gerekmişti. Sessizce bekledim, vazgeçmedim ve abimin fazlasıyla dalgın olduğu bir anda kırlenti yüzüne fırlattım.

“Tam isabet!”

Abim neye uğradığını şaşırmış ve yayılarak oturduğu koltuktan aşağı düşecek gibi olmuştu. Ağız dolusu kahkaha atarken, karşılığını misliyle almamak için topuklarım kıcımı döve döve odama kaçsam da abim arkamdan yetişti ve ben odanın kapısını kapatamadan, hayvani bir güçle içeri girdi.

“Sen o yastığı yüzüme atıp kaçabileceğini mi sandın?” diye homurdandı. Korkuyla yutkundum. Şimdi ne yapacaktım?

Bir anda kollarımdan tuttu ve ben çıgıklar atarken beni yatağa oturttu. Sonrasında her zaman yaptığı gibi ellerini saçlarıma attı ve var gücüyle, bütün saçlarımı birbirine karıştırdı. Dur desem de durmamış, bağırısam da geri çekilme- mişti. Tüm saçlarım birbirine girene ve dolaşıp düğümlenene dek tutamlarımı birbirine katmıştı.

Yaptığı yetmezmiş gibi, sonradan bakıp bakıp dalga geç- mek ister gibi, bir sürü de fotoğrafımı çekmişti. Şimdi bir köşeye çekilmiş, elindeki telefona baka baka gülüyordu. Bense aynanın önünde söylene söylene saçlarımı birbirinden ayırmaya çalışıyordum.

“Sen ne biçim bir abisin ya,” dedim ağlamaklı bir sesle. “Başkalarının abileri kardeşlerine prenses gibi davranıyor, sen bana İtilmiş’in Kakılmış’a yaptığı yapıyorsun. Kötü- sün, gerçekten kötüsün!”

“Ee ne yapalım, biz de böyle,” dedi abim pişkin pişkin. “Ama yalan yok, özlemişim senle böyle didişmeyi.”

Ona aynadan ters bir bakış attım. “Ben hiç özlememişim.”

Abim sırtı sırtı içeri gittiğinde ben hâlâ saçlarımı dü- zeltmeye çalışıyordum. O sırada eve geldiğimde yatağın üstüne atıp orada bıraktığım telefonum titredi. Saçlarımla uğraşmayı bıraktım ve telefonuma baktım. Bora’dan mesaj gelmişti.

İyi misin? Abi dayağı yemiyorsun değil mi?

Mesaja bakarken kan beynime sıçradı, abim çektiği fotoğrafları Bora'ya mı yollamıştı?

Ben “Abi!” diye bağırarak evi inletirken, Bora bir mesaj daha atmıştı.

Öyleyse işi gücü bırakır, gelir Cenk'i döverim. Saçlarının hâline bak, cadıya çevirmiş seni.

Mesajlar büyük bir ciddiyet barındırır da adım kadar emindim ki Bora hâlime bakıp gülmüştü. *Abimle aramda olan seni ilgilendirmez*, yazdım Bora'ya. En son küsmüştük, bir de açıklamamı yapacaktım ona? Telefonu bir kenara atıp odadan çıktığımda burnumdan soluyordum. O hâlimi Bora'ya atmak ne demekti ya?

“Ne var?” dedi Cenk, salona girdiğimde bana ters ters bakmıştı. “Niye böğürüyorsun?”

“Ya sen o hâlimi neden Bora'ya atıyorsun?” diye bağırdım. “Ben zaten küsum ona, niye rezil ediyorsun ki beni?”

“Ne var ya? Kocan değil mi o senin?” dedi Cenk eğlenir gibi. “Yalnız çok fena sinirlendi, şu anda bana tehdit mesajları atıyor.”

“Bakıyorum da bu hâlimiz seni çok eğlendirdi?”

“Eğlenmedim dersem yalan olur,” dedi abim gülerek. “İyi oldu, canım sıkılmıştı.”

Annem ve babam yarım saat sonra döndüklerinde her ne kadar kendimi odaya kapatmak istesem de yapmamış, annemin dikkatini çekecek bir harekette bulunmamıştım. “Annem gerçekleri hâlâ bilmiyor ama şüpheleniyor,” demişti abim. “Babama durmadan, Hande'yle aranda benim bilmediğim bir problem mi var diye sorup duruyor. Gelmen iyi oldu aslında, annem eve gelmeme sebebini babama bağlamıştı. Biliyorsun, kavga çıkarmak için ufacak bir açık arıyor zaten. Babamın sana ne yaptığını duyarsa annemi bu saatten sonra kimse bu evde tutamaz.”

Ne tuhaftı... Oysa bu hâle gelmemizin en büyük sebebi annemdi. Babam ne yaptıysa anneme olan zaafından yap-

miş, bu uğurda kızını bile gözünü kırpmadan harcamıştı. Ama merak etmemeliydi. Kazanmak uğruna kaybettiği şey, ona istediğini verecekti. Ağzımı açık tek kelime etmeyecek ve anneme hiçbir zaman gerçeği söylemeyecektim. Babam beni kaybettiği için pişman olmayacaktı.

Babama karşı mesafemi koruyarak, uykum gelene kadar salonda annem ve abimle birlikte oturmuş, tıpkı eski günlerdeki gibi sohbetin dibine vurmuştuk. Bir süre sonra uykumun geldiğini bahane ederek odama geçsem de yatağın içinde saatlerce dönüp durmuş ve geceyi neredeyse sıfır uykuyla geçirip sabahı etmiştim. Aklım Bora'da ve bana söylemediği işinin ne olduğundaydı. Öte yandan canım sıkıyordu, çünkü babam bana aramızda hiçbir sorun yokmuş gibi yakın davranmıştı. Ne vardı ki asla inandırıcı değildi. Bu saatten sonra babam ağzıyla kuş da tutsa, bir daha eskisi gibi olabilmemiz mümkün olmayacaktı.

İçime beyaz, dar bir bluz, üstüme de siyah blazer ceket ve pantolonu takım olarak giymiştim. Sabah erkenden duş alıp saçlarımı düzleştirmiş, yüzüme sadece ruhsuzluğumu gizleyecek kadar makyaj yapmışım. Bora aramıştı fakat açmamıştım. Eğer o çok mühim işini bitirip de gelebilirse mahkemede görüşürdük. Ya da ben tutuklanırdım ve bir sonraki görüşmemiz, yine demir parmaklıkların ardında gerçekleşirdi. Annemin tüm ısrarlarına rağmen ağzıma tek lokma koymadan evden çıkışım hem stres yüzündendi hem de midem bulanıyordu. İçim hiçbir şey almamıştı.

Saat onu beş geçerken Ankara Adliyesi'nin önüne vardığımızda Çisem Hanım bizi belirlediğimiz buluşma noktasında bekliyordu. Gergindi, şayet bu duruşmada aleyhime bir karar çıkması onun için de iyi olmayacaktı. Söz konusu devam Ankara Cemiyeti'nde derin bir yankı uyandırmıştı ve davayı kaybeden avukat olmak demek, cemiyetteki tüm müvekkil adaylarını kaybetmesi demekti.

Sanki daha önce defalarca üstünden geçmemişiz gibi hâkimin sorabileceği tüm sorulara verebileceğim cevapları

tekrar ederken gözüm daima etraftaydı. Birazdan duruşmanın görüleceği salona geçecektik fakat Bora hâlâ gelmemiştir. Hale Hanım bile gelmişti ama Bora burada değildi. İşin ilginç yanı, Bora'nın burada olmayışı benim dışımda kimsenin gözüne batmıyordu.

Bir gariplik vardı. Bora'nın beni böyle bir günde yalnız bırakması imkânsızdı.

Vakit gelip çatığında görevli mübaşir adımı çağırmişti. Hep beraber salona geçtiğimizde ise artık Bora'nın geleceğinden yana umudum kalmamıştı. O an içimi daha büyük bir sıkıntı esir aldı. Ne burada olmak, ne az sonra ikinci kez yargılanacağım ne de ortaya çıkacak sonuç... Hiçbiri umurunda olmadı.

Bora'nın başında başka bir sıkıntı olmalıydı.

Son olarak hâkim ve savcı da salona girdiğinde mübaşir kapıları kapattı. Çisem Hanım dikkatle bana bakıyor, yüzümün neden asıldığını anlamaya çalışıyordu. Bir müddet sonra hâkim ve beraberinde gelen savcı yerini aldı, tam o sırada mübaşir kapıları tekrar açtı, kapının önünde bir hareketlilik vardı ve herkesin gözü kapıya çevrilmişti.

İçeri ilk girenin, uzun bir zaman sonra ilk defa gördüğüm Rana olması beni şoka uğrattırken, hemen ardından Hilal'in de girmesiyle kaşlarım çatıldı. Bitmemiştir. Rana'nın anne ve babası da girmişti arkalarından. İçeriye son giren ise Bora'ydı; bakışları doğruca beni bulurken gözlerime bakmış ve şakağına yasladığı parmaklarıyla bana ufak bir selam çakmıştı.

Ne kadar sürdüğünü kestiremediğim bir an boyunca sadece Bora'ya baktım. Zihnimdeki cevapsız sorular anında dağılmış ve her şey yerli yerine oturmuştu. Ne hissettiğimi kelimelerle ifade etmem zordu; hem mutluydum hem de içim acıyordu. Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Bora bana bir söz vermişti ve her zamanki gibi sözünün arkasında durmuştu.

Bunu nasıl başarmıştı bilmiyordum. Hilal'i saklandığı delikten çıkarmayı, Rana'yı uzun zaman sonra Ankara'ya geri

getirmeyi... İkisi de şu anda olmaktan korktukları yerdelardı ve asla yüzüme bakamıyorlardı.

Bakışlarım abimle kesiştiğinde bana bakarak gülümse-mişti. Dün akşam inkâr ettiğinin aksine, tüm bu olacağını önceden biliyordu.

Duruşma esnasında kesin bir sonuca varılamadığı için karar mahkemesinin bir sonraki celseye ertelenmesinde karar kılınmıştı. Henüz hiç kimse tutuklanmamıştı fakat ben Hilal ve Rana'nın beyanları sonucunda, suçsuz olduğuma inanılarak serbest bırakılmışım. Özgürdüm artık. Sabıkam olmayacaktı ve adım hiçbir suçla anılmayacaktı.

Bir sonraki duruşmada ne olurdu, hâkim suçu kimde bulurdu ve kime, nasıl bir ceza verirdi bilmiyordum. Şimdilik verilen karar Hilal ve Rana'nın tutuksuz yargılanacakları ve ikisinin de dava süreci son bulana kadar il dışına çıkamayacakları yönündeydi. Mahkeme sonunda Rana ve ailesi her-kesten önce kaçır gibi çıkmış, benimle yüz yüze gelmekten sakınmışlardı. Ama emindim ki Bora'nın bir gözü onların üzerinde olacaktı. Rana daha fazla kaçamayacaktı.

Kalan herkes salondan çıkmaya başladığında Hilal'le göz göze gelmiş ve bakışlarımı kaçırmışım. Ona söyleyebileceğ bir sözüm yoktu. Nefret dolu bakışlarımı dahi hak etmiyordu.

Hilal salondan benden önce çıkmış ve kapının önünde beklemeye başlamıştı. Dışarı çıktığımda onu görmezden gelerek yürümeye devam ettim. Bora, abim, annem ve Hale Hanım arkamdalardı.

O sırada "Hande!" diye seslendi Hilal arkamdan. Durmak gelmedi içimden. Adımlarımı daha da hızlandırdığımda Hilal koşarak önüme geçti ve "Dinle!" dedi kollarımdan tutarak. Neyi dinleyecektim? Ben onun Emir'le yaptığı telefon konuşmasına şahit olmuşum. Gözümün içine baka baka bana yalan mı söyleyecekti?

"Evet kaçtım, bugünün gelmesinden ölesiye korktum ama sen nedenini çok iyi biliyorsun," dedi Hilal, arsızca ko-

nuşabiliyor ve utanmadan yüzüme bakabiliyordu. “Ben içeri girersem annem...”

Sözleri, yüzüne attığım tokatla yarım kaldı. Sert bir tokat değildi, sadece sussun istemiştim ve yetmişti. Hilal, neye uğradığını şaşırmışçasına yanağını tutarken yüzüme şaşkınca bakakaldı. Hayatımda bir ilk gerçekleşmişti. İlk defa elim birine vurmak için yükselmişti ve bu engelleyebildiğim bir şey değildi. Ruhum gibi avuç içim de sızlıyordu şimdi.

“Ben senin için hayatımı yaktım,” dedim öfkeyle. “Sense beni o yangının ortasında bırakıp kaçtın. Bana neyi açıklıyorsun?”

Konuşacak hiçbir şey kalmamıştı bizim aramızda. Herkes seçimini yapmıştı ve ben o seçimlerin dışında kalmıştım her defasında. Benim yeni yolumda eski arkadaşlarıma yer yoktu.

Adımlarım daha da hızlandığında, “Hayatını mı yaktın gerçekten?” diye bağırdı Hilal arkamdan. Yüzsüzce. “Her seferinde kedi gibi dört ayağının üzerine düşen hep sen oldun! Kimsenin sevilmediği kadar seviliyorsun! Bu mu yapmak?”

Geriye dönüp son kez bile bakmadım Hilal’in yüzüne. Çünkü bazen değmezdi. Değmeyecekti.

Kurşun bedeni delip geçerdi ama acısı hemen hissedilmezdi.

Öfkem ve şaşkınlığım tazeyken canımın ne kadar yandığını hissetmemiştim. Fakat sonrasında nefes alamayacak kadar kötü bir hâle gelmiş ve kendimi kapattığım odada, durmaksızın akan gözyaşlarımla bilincimi uykuya vermiştim.

Hilal’in ihanetine uğramak beni mahvetmişti. Ama asıl acıtan, bugün yüzüme baka baka söyledikleriydi. Ne anemden utanmıştı ne de abimden... O her zaman böyle biri miydi?

Arabaya bindiğimizde annem bana, “Sana hep söyledim ama sen görmek istemedin,” demişti. “Her zaman iyiliğini düşündüğün kızın sana yaptığına bak... Sen onu sadece sevdin, o ise seni sadece kıskandı.”

İnanmak ve kabul etmek istememiştim ama arkamdan söylediği son sözler, bu saatten sonra aksini düşünme izin vermeyecekti.

Kaç saat uyumuştum bilmiyordum, saçlarımda gezen dokunuşlarla gözlerimi araladığımda akşam olmak üzereydi. Oda karanlıktı ve pencerenin ardında, kurşuni bir renk vardı. Gece boyunca gözümü kırpmamış olmamın acısı fena çıkmıştı.

Bora yanı başımda uzanıyordu. Sol dirseği yastığın üstünde, çenesi ise avucunun içine yaslı hâlde beni izliyordu.

Bir süre boyunca sadece gözlerinin içine baktım. O da aynı şekilde gözlerimin içine bakıyordu. İkimiz de suskunduk ve konuşmak gibi bir çabamız yoktu.

“Bu kadar seilmeyi hak edecek ne yaptım?” diye sordum sonunda. Sorum kaşlarının çatılmasına sebep olurken boşluktaki eli yüzüme dokundu.

“Sana duyduğum sevgiye sebepler sıralayamam ben,” diye fısıldadı Bora. “Ama sen her zaman dürüst oldun. Birini gerçekten sevdiğinde arkasında duruşun, birinden gerçekten nefret ettiğinde kendinden asla vermediğin taviz ve ne olursa olsun boyun eğmeyişin... Kazanmayı hak etmedin mi yeterince?”

İçimde derin bir suçluluk duygusu uyanırken, “Her zaman dürüst değildim,” diye itiraz ettim. “Hiç hak etmeyecek insanlar uğruna kendimden ödün verdiğim doğru... Ama söz konusu sen olduğunda ben sadece bencildim.”

Bora sözlerimden hoşlanmamıştı. Başparmağı dudaklarının üzerine kapanırken, “Birbirimize verdiğimiz her zarar karşılıklıydı,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Kendini sakın suçlama, ben ne etiysem onu biçtim zamanında. Ama bunların hepsi geride kaldı.”

Gözlerimi kapattım yavaşça. Öyle olduğuna inandırmak istiyordum kendimi. “Unutmak istiyorum,” dedim yorgun bir sesle. “Her şeyi.”

En başta da seni ne kadar incittiğimi.

“Unutacaksın.” Bora, başparmağını yüzümde gezdiriyordu. “Sana öyle güzel günler yaşatacağım ki geçmişte olan hiçbir şey hatırlamayacaksın.”

“Nasıl yaptın?” diye sordum. Yatağın içinde doğrulup oturur hâlde geldiğimde Bora da toparlandı. “Hilal’i nasıl buldun? Rana’yı dönmeye nasıl ikna ettin? Emir bir şey anladı mı?”

Bora’nın dudaklarını kıvrış, gelişen tüm olayların lehimize olduğunu gösterir gibiydi. “Uzun hikâye,” dedi rahat bir tavırla. “Şimdi anlatamam.” Çünkü annem kapının önündeydi ve bize yemeğin hazır olduğunu haber veriyordu. “Sadece şunu bil ki senin için yapamayacağım hiçbir şey yok ve bazen tehditkâr bir adam olmak çok işe yarıyor.”

Anneme birazdan geleceğimizi söyledikten sonra tekrar Bora’ya döndüm ve “Bana söylemeliydin,” dedim, benden bir şeyler gizlemesi bana kötü şeyler düşündürmüştü ve ister istemez ona haksız yere öfkelenmeme sebep olmuştu. “Çok başka şeyler düşündüm, çok kızdım sana... Beni babamın evine bıraktığın için hâlâ da kızgıyım. Neden yaptın?”

“Sana söyleyemezdim çünkü son ana dek Rana’nın gelip gelmeyeceği belli değildi, babasını ikna etmek zor oldu, seni boş yere heveslendirmek istemedim. Dün gece seni neden babanın evine bıraktığıma gelirsek...” Gözleri hüznle parladı. “Ağva’dayken babanla ilgili söylediğin sözler içimi acıttı. Ben sana bir daha asla arkamı dönmeyeceğim fakat yine de babanla aranı düzelt istedim. Orası senin evin ve başın sıkışsa çalacağın ilk kapı orası.”

Ağva’da, bir akşam yemeği yediğimiz sırada yine kendimi tutamamış ve serzeniş dolu sözler etmiştim Bora’ya.

En zoruma giden de sana kızdığımda gidebileceğim bir evimin kalmamış olmasıydı. Sen bana ne kadar yuva olur-

san ol, bir kızın her daim başı sıkıştığında sığınabileceği bir babası olmalı. Benim bir babam yok ve bu gerçek, sen hana arkamı döndüğün an, tokat gibi yüzüme çarptı.

Keşke bir söylediği kadar kolay olsaydı. “Babamla aram hiçbir zaman düzelmeyecek.”

“Düzelecek,” dedi Bora. “Bu tamamen sana bağlı.”

“Bana mı bağlı?” Neredeyse gülecektim.

“Evet, babanı affetmek senin elinde.”

“Hayır.” Bakışlarımı kaçıırken başımı salladım. “Onu affetmem mümkün değil.”

“Mümkün.” Neden bu kadar ısrar ettiğini anlamıyordum. “Babalar da hata yapar. Ve evlatlar babalarını affederler. Ben babamı kaç kez affettim, bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu? Ne istiyorsun? Günün birinde onu kaybettiğin zaman mezarına bakıp pişmanlık duymak mı?”

Bora her defasında bu yüzden mi affediyordu babasını?

Peki ya son yaptığını da affedebilecek miydi? Bir kez daha tehdit etmişti beni.

“Hayır,” dedim üzgün bir şekilde. Böyle bir şey yaşamak istemiyordum. Babamın öldüğünü düşünmek kalbime bir bıçak saplamıştı. Ama yapamazdım. Babamla her karşı karşıya gelişimde içim parçalanıyordu. Affetmek kolay olmaya-caktı. “Zamana bırakmalıyım. Zaman çözer her şeyi.”

“Zaman her şeyi çözmez Hande,” dedi Bora çenemden tutarak. “Zaman insana acımaz.”

“Peki ya sen?” diye sordum gözlerine bakarak. “Sen bir kez daha affedebilecek misin babanı?”

Bu defa gözlerini kaçırın Bora oldu. Affetmeyi her şeyden çok istediği babası üst üste hatalar yapıyor ve bedellerini oğluna ödetiyordu.

“Affet,” dedim sorduğum soruya cevap beklemeden. “Bu defa kendince haklıydı. İlk defa benden bir şey istedi ve ben tam tersini yaptım. Benden neden böyle bir şey istediğini bilmiyorum ama bu defa, ikinizin arasındaki bağı kesen makas olmak istemiyorum.”

Bora herhangi bir yorum yapmadı. Daha sonra konuşmamız gerektiğini söyleyerek konuyu kapattı. Odadan çıkıp aşağı indik. Evin içini annemin güzel yemeklerinin kokusu doldurmuştu ve ben bir nebze olsun içimdeki acının hafıfladığını hissetmiştim. Annemle birlikte verandaya hazırladığımız masanın ardından güzel bir yemek yemiş, keyifli bir akşam geçirmiştik. Bora abimi bilardoda, abimse Bora'yı tavlada yemişti.

Bir ara abimle yalnız kaldığımda “Hande,” diye seslenmişti bana, “beni bilirsin, söz konusu sensen, hiç kimseye eyvallahım yoktur benim. Bora'ya karşı her zaman önyargılarım vardı ve yaşananlar doğrultusunda o yargılar hiç kırılmadı. Ama ben reddettikçe gördüm ki onun sana olan sevgisi her şeyden daha gerçek. Kimsenin yapmadığını yaptı sana. Babamın bile... Doğruyu ya da yanlış bilmem ben ama sen onu ellerinle içeri yollarken, o seni elleriyle ipin ucundan aldı. Artık gözüm arkada değil.”

Bora ona verdiğim tavsiyeye uymuş ve Emir'le arasını düzeltmeye karar vermişti.

Aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama hafta sonu gideceğimiz at çiftliğine Emir'i de davet etmişti.

Şimdi Yaman Bey'in çiftliğinde altı kişiydik. Bora ve ben, Tekin ve Melisa, Emir ve Deniz... Altını gururla çizmek istediğim bir ayrıntı vardı ki Tekin ve Melisa el eleydi. Deniz'i görmek ne kadar sinirlerimi bozuyorsa Tekin ve Melisa'yı el ele görmek o kadar mutlu ediyordu beni.

Deniz'in başarılı olduğu konular artık canım sıkıyordu. Ata o kadar iyi biniyordu ki Bora'dan hiçbir farkı yoktu. Çiftliğe gelir gelmez kendisine beyaz bir at seçmiş ve gözümün içine sokmak ister gibi dakikalarca at üstünde gezmişti. Ben de Bora'nın yardımıyla bindiğim atın üzerinde, hızlanmasından korka korka, yavaşça ilerlemiştim. Ama artık

korkmayacaktım. Bir süre sonra Bora ata beraber binmeyi teklif ettiğinde kabul etmiş ve atı hızlandırmasına izin vermiştim.

Biraz uzaklaşmıştık, tüm gözlerden uzak bir köşede duraksamış ve yalnız kalmıştık. Geri döndüğümüzde Deniz attan inmişti ve bir köşede bizi izliyordu. Sırf o izliyor diye Bora'nın ardından, onun yardımı almadan hızla yere atlamış ve sonrasında pişmanlık duymuştum. Hamileydim ben. Dikkat etmem gerekiyordu. Artık bunu unutmamalı ve ona göre davranmalıydım. Neyse ki kötü bir durum olmamıştı. Dinlenmek için oturduğumuz sırada Tekin ve Melisa hâlâ atın üzerindeydi. Emir ortalarda görünmüyordu ve Deniz aynı köşede telefon konuşması yapıyordu.

“Anlamadığım şey şu ki,” diye mırıldandım, bakışlarım Deniz’in üstündeydi, “bu kız neden her yere bizimle geliyor?”

Kıskançlığımın her daim hoşuna gittiğini söyleyen Bora keyifle gülümserken “Ne zararı var sana?” diye sordu. “Kendi hâlinde takılıyor işte. Burada bizden başka arkadaş yok ki.”

Kendi hâlinde falan takılmıyordu. Sürekli bizi gözetliyordu. Başka arkadaşlarının olmaması ise beni hiç ilgilenmiyordu.

“Batıyor bana,” diyerek kafamı salladım. “Sevmiyorum onu, yetmez mi?”

Bora oturduğum iskemlenin altından tutarak beni kendisine çektiğinde düşecek gibi oldum, anında kollarımdan tuttu ve “Ama ben senin bu hâlini fazlasıyla seviyorum,” dedi gülerek. “Kıskanç karım benim.”

“Kim kimi kıskanıyor bakalım?”

Emir, ummadığımız bir anda burnumuzun dibinde bitmişti. Boş iskemlelerden birini çekip karşımıza otururken dikkatli gözlerle önce bize, ardından Deniz’e doğru baktı. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

“Evde her şey yolunda mı?” diye sordum ansızın. Emir’in

sinirlerimi bozacak bir şeyler söylemesini bekleyemezdim. “Ceyda’yla aran nasıl?”

“Yolunda,” diye karşılık verdi Emir. “Ceyda’yla da aram iyi, o herifle sürekli görüşüyor olması dışında bir problemi-miz yok.” Konunun kendi meselelerine dönmesinden hoşlanmamış gibi “Mahkemede aklanmışsın,” diyerek lafı çevirmişti. “Gözün aydın. Yalnız Hilal’in nasıl çıkıp geldiğini anlamadım. En son ortadan kaybolmamış mıydı o?”

“Öyleydi,” dedi Bora benim yerime. Bundan sonra Hilal konusunda sadece susma hakkımı kullanacaktım. “Ama ben bir şekilde Hilal’e ulaşip duruşmaya gelmesini sağladım.”

“Nasıl oldu?” diye sordu Emir. Tedirgin olmuştu, Hilal’in onu ele vermesinden değil fakat Bora’nın bir şeylerden şüphelenmesinden korkmuştu. “Yani nasıl ulaştın ona? Neredymiş şimdiye kadar?”

“Tam da düşündüğüm gibi,” dedi Bora. “Babamın parmağı varmış bu işin altında. O yardım etmiş Hilal’e.”

Hilal, Bora’ya aynen böyle söylemişti. Çünkü Hilal’den Bora’ya böyle söylemesini isteyen Emir’di. Şimdi de planının tıkr tıkr işlediğini düşündüğü için gülümsüyordu. Ona göre Bora, zaten bu konuda babasından şüphelendiği için Emir kolayca işin içinden sıyrılmıştı.

“Hiç şaşırmadım,” diyerek başını salladı. “Amcamın en sevdiği hobisi gelininin kuyusunu kazmak.”

Sözlerinin komik olduğunu düşünmüş gibi kakhaha attığı sırada Deniz yanımıza geldi ve Emir’in yanına oturdu.

“Ters bir durum yok ya?” dedi Emir, Deniz’in nabzını ölçmek ister gibi. “Telefondasın iki saattir.”

“Yok ya, benlik bir durum değil,” dedi Deniz, telefonunu ortada duran masanın üstüne bırakırken, ellerini bakır kızılı saçlarının arasından geçirdi. “Bir arkadaşım aradı, uzun süre boyunca birlikte takip ettiğimiz bir hasta hakkında bilgi verdi.”

“Nasıl bir hasta?” diye sordu Emir ilgili bir tavırla. “Genelde enteresan hikâyelere sahip oluyorlar.”

“Öyle,” dedi Deniz, derin bir nefes almıştı. Ve o sırada Bora’nın elinde tuttuğu sigara paketine uzanıp içinden bir dal sigara çıkardı. Bunu yaparken o kadar rahat davranmıştı ki kaşlarını çatıldı. “Bu kadının hikâyesi de çok enteresan zaten.” Bakışlarını Bora’nın zipposuna diktiğinde Emir önce davrandı ve cebinden çıkardığı çakmağı Deniz’e uzattı. Deniz teşekkür etti ve sigarasını Emir’in yakmasına izin verdi.

Eğer Emir onun sigarasını yakmak istemeseydi, aynı performans Bora’dan mı bekleyecekti?

Gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

“Bir suç işlemiş,” diye devam etti sözlerine. Sigarasından büyük bir duman çekti. “Ve işlediği suç sağlam delillerle ispatlı. Fakat işin tuhaf yanı, kadın suç işlediğini bilmiyor. Zihni suçlu olmayı reddettiği için masum olduğuna inandığı bambaşka bir hikâye yazmış kafasında. Yıllardır da böyle. Asla suçu işlediği gece neler olduğunu hatırlamıyor ve tam tersi, sadece kafasında yarattığı senaryoyu savunuyor.”

Emir’in yüzü bu açıklamadan sonra değişmişti. Kadının hikâyesini ilginç bulduğu için miydi yoksa kafasında başka bir şey mi dönüyordu anlamak mümkün değildi. Fakat kah-verengi gözleri, bir anda soğuk bir ifadeyle yer değiştirmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Bora o sırada. “Bir anda yüzün değişti?”

“Başıma bir ağrı girdi birden,” dedi Emir, ellerini şakaklarına yaslayıp gergince ovaladı. “Migrenim tutmasa bari.”

Doğru söylüyor olabilirdi fakat artık Emir’in hiçbir sözüne inanmadığımız için Bora da ben de kuşkuya düşmüştük birden.

“Ağrı kesici vereyim mi?” diye sordu Deniz. “Sürekli taşırım yanımda.”

“İyi olur. Şiddetlenirse geçmez şimdi.”

Deniz çantasından çıkardığı ağrı kesici hapı Emir’e uzatmış, Emir de bir yudum suyla içmişti. Sanırım gerçekten de başı ağrıyordu, zira tepkisini ölçmek ister gibi, “Bu hastalığın bir tanısı var mı?” diye sorduğumda tepki vermemişti.

Sigarasını küllükte söndürürken, “Dissosiyatif kişilik bozukluğu,” dedi Deniz. “Çok örneğiyle karşılaşmadım ben ama bu durumu yaşayan çok insan var.”

“İlginçmiş gerçekten,” diye mırıldandım Emir’e bakarak. Hâlâ şakaklarını sıvazlıyordu.

Bir süre sonra ağrı kesici etki etmiş olmalıydı ki “Bir şeyler yemeye mi gitsek?” diye sordu hepimize bakarak.

“Olur,” diyen Deniz’di. “Akşam oldu zaten. Acıktık.”

Bora’ya bu fikri reddetmesini ister gibi ters ters baktım. Sabahdan beri beraberdik zaten, bir de yemeği beraber yersek gerçekten bayılırdım.

“Hah, nihayet,” dedi Emir söylenir gibi. Tekin ve Melisa da yanımıza gelmişti. Hâlâ el elelerdi ve liseli âşıklar gibi sırtıyordu. “Biz de tam yemeğe gitmekten bahsediyorduk. Kalkalım mı?”

“Olur kalkalım,” dedi Tekin de. “Bence Bolu Mangal’a gidelim ve güzel bir mangal eti yiyelim. Ne dersiniz?”

Bora ve ben hariç herkes bu fikre bayıldığı için bizim sessizliğimiz kimsenin gözüne batmamıştı. Kalkacağımız sırada Melisa, çiftlikten ayrılmadan önce lavaboya gitmesi gerektiğini söylediğinde, sırf Deniz’e daha fazla katlanmamak için peşine düştüm. Ne var ki kurtulamadım çünkü Deniz de peşimize takılmıştı. Ve Tekin’e o bayat esprisini yapabilmesi için fırsat çıkmıştı.

Lavabo o kadar küçüktü ki Melisa tuvalete girdiğinde Deniz dışarıda beklemek zorunda kalmıştı, bense daracık bir alanda ellerimi yıkamış ve kendimi dışarı zor atmıştım. Ve Melisa’yı beklerken, Deniz’le kısa da olsa baş başa kalmıştım.

İkimiz de birbirimize kaçamak bakışlar atmış ve hiç konuşmamıştık. Ta ki Deniz’in sorduğu soru sinirlerimi tamamen gereke kadar.

“Benden hoşlanmıyorsun değil mi?”

Bunun farkına varmış olması güzeldi fakat sormasındaki amaç neydi anlayamamıştım.

Ona yandan bir bakış atarken, “Nereden çıkardın?” diye sordum merakla.

“Bilmiyorum,” dedi Deniz, sesi yumuşaktı. “Öyle hissediyorum.”

Neredeyse bunun için üzgün olduğunu dile getirecek gibiydi.

“Yanlış bir fikre kapılmışsın,” diye mırıldandım. “Ben yeni tanıştığım herkese karşı mesafeli davranırım. Sana özel bir durum değil bu.”

Deniz gülümseyecek gibi olurken, “Yeni tanıştığın herke- se de kötü kötü bakar mısın?” diye sordu. Böyle konuşma hakkını nereden buluyordu?

“Aynen öyle,” dedim tavrımı bozmadan. “Soğuktur benim bakışlarım.” Yüzüne dikkatle baktığımda gerilmişti. “Peki ya sen, yeni tanıştığın herkesi böyle sorgular mısın?”

“Yanlış anladın,” dedi, istediğini alamadığı için geri adım mı atacaktı? “Ben seni sorgulamıyorum. Sadece düşündüm ki...”

“Düşünme,” diyerek kestim sözünü. Konunun Bora’yla olan geçmişine varmasını istiyor olabilirdi ama ben buna izin vermeyecektim. “Ne düşündüğünle hiç alakası yok çünkü.”

“Öyle olsun,” dedi Deniz gülümseyerek. “Umarım zamanla yenebiliriz aramızdaki soğukluğu.”

Benim öyle bir derdim yoktu zira Deniz’le uzun uzadıya vakit geçirmek, gelecek planlarımın arasında yer almıyordu. Yanıtım sadece gülümsemek olurken Melisa dışarı çıkmış ve Deniz içeri girmişti. Bir de onu bekleyemeyecektim. Sinirlendiğim için Melisa’yı da orada bırakarak oturduğumuz kısma yürüdüğümde iskemleler boştu. Yalnızca Emir oturuyordu. Tekin ve Bora, görünürde yoktu.

İsteksizce Emir’in yanına gittiğimde “Bora nerede?” diye sordum. Emir ise oturmamı istercesine iskemle çekerken, “Yaman Bey diye bir adam varmış,” dedi. “Onun yanına gittiler. Otursana.”

Emir’in yanına oturduğumda dikkatimi elinde tuttuğu

kart çekti. Emir eline baktığını fark edince “Bu kart Bora’nın cüzdanından düştü,” diyerek kartı bana uzattı. “Gelince verecektim ama sen verirsin artık.”

Kartı elime aldığımda kaşlarım çatıldı. Kart boştu. Üstünde sadece, el yazısıyla yazılmış bir adres vardı. Ne olduğunu anlayamasam da “Veririm,” diyerek Emir’den aldığım kartı çantama attım. Havadan nem kaptığım için, Bora’nın cüzdanından düşen bu kart aklımı karıştırmıştı. Ama asıl aklımı karıştıran, kartı bulanın Emir olmasıydı.

Bir süre sonra hepimiz toplanmış ve at çiftliğinden ayrılıp mangal restoranına gitmiştik. Restoranda da bir saat oturduktan sonra nihayet dağılmıştık. Yoldayken Emir’in verdiği kart aklıma düşmüştü ama ne olduğunu evdeyken soracaktım.

Eve girdiğimizde kendimi banyoya zor attım. Arabadayken başlayan hafif bulantım giderek şiddetlenmiş ve bana zor dakikalar yaşatmıştı. Kimseye belli etmemiştim fakat mangal eti ve kokusu midemi bulandırmıştı. Fazla bir şey yememiş olsam da sonuç hüsrandı. Klozete eğilip kusmaya başladığımda, Bora’nın bir şeylerden şüphelenmesinden korkmuştum.

Şüphelenmişti de. İyi olduğumu görünce de endişesi yerini kuşkuya bırakmıştı.

Ben yüzümü yıkıyordum ve Bora beni izliyordu. “Bu iki oldu,” dediğinde içime korku salındı. Hayır, aslında daha fazla olmuştu. “Neyin var senin?”

“Neyim olabilir ki?” diyerek kafamı salladım. Temiz bir havluyla yüzümü kurularken Bora’ya kaçamak bir bakış attım ve aynaya döndüm. Korkunç görünüyordum. Tenim, sanki ruhum çekilmiş gibi bembeyazdı. “Havalar çok sıcak ve ben sürekli soğuk su içiyorum. Hatta buzlu su... Midemi üşütüyorum doğal olarak.” Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, “İnsan kendini bilmez mi?” dedim omuz silkerek. “Her yaz başıma gelir bu.”

Bora sözlerime inanmakla kuşku duymak arasında bo-

calamış gibi yüzüme baksa da “Öyle olsun bakalım,” dedi. Şimdilik üstelememişti ama biliyordum ki bu son kaçışımı. Bir dahaki sefere, böyle bir şansım olmayacaktı.

Banyodan çıkıp mutfığa inmiş ve midemin bulantısını bastırmak için tuzlu bir ayran hazırlayıp elimde bardakla tekrar yukarı çıkmıştım. Tuzlu ayran iyi gelmiş, hem bulantımı hem de midemdeki acıyı geçirmişti. Dişlerimi fırçalamak için tekrar banyoya geçtiğimde Bora kapının önünde belirmiş ve “Daha iyi misin?” diye sormuştu.

“Gayet iyiyim,” dedim gülümseyerek.

Bora adımlarını banyonun içine sürüklediğinde, bitmiş diş macununu çöp kutusuna attım. Bora tam karşımda durduğunda, “Solgun görünüyorsun,” diyerek omuzlarımdan kavradı. “Sıcak bir duş iyi gelir sana.”

Sözlerinin altında yatan esas imayı kavradığımda bakışlarının rengi değişti. “İyi gelir.”

“Küveti dolduralım ister misin?” diye sordu, omuzlarımı yavaşça okşuyordu. “Ben senin yorgunluğunu nasıl alacağımı çok iyi biliyorum.”

Reddedemeyeceğim bir teklifte bulunmuştu. Yalandan düşünceli bir tavırla “Bir düşüneyim,” dedim başımı omzuma eğerek.

“Düşün ama çok düşünme.” Elleri belimi kavrarken, dudakları şakaklarımla buluşmuştu. “Ben sabırsız bir adamım.”

Kaçar gibi kollarının arasından uzaklaştığımda Bora güldü. Omzunu banyo dolabına yasladı ve beni izlemeye başladı. Banyonun içinde ilerleyip küvete ulaştığımda eğildim, tıpasını kapattım ve küvetin suyla dolmasına izin verdim. Bora her hareketimi, dudaklarında çapkın bir tebessümle takip ediyordu. Fakat tebessümü birden soldu, dönüp ona baktığımda bakışları bacaklarıma kaymıştı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Sen regl mi oldun?” dedi kısık bir sesle. “Pantolonuna kan çıkmış.”

Sorduğu soru karnıma bıçak gibi saplandı, dizlerimdeki tüm dermanı aldı ve zihnimde büyük bir zelzele yarattı. Benim hasta olmama imkân yoktu ki... Olamazdım. Bora'nın şaşkın bakışlarından ayıramadım gözlerimi, yüzümü eğip de pantolonuma bakamadım.

“Hayır...” Sesim boğazımda düğümlendi. Elimi telaşla karnıma bastırdım ve tekrarladım. “Hayır.”

Kafamı öne eğip bacaklarıma baktığımda aklım yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Onu kaybetmek, henüz kalp atışlarını bile duymadığım bebeğime veda etmek istemiyordum. Bacaklarımin arasından sızan kan sol bacağıma doğru bir yol çizmiş ve açık mavi pantolonumun üstünde kuruyup kalmıştı. Ve ben hiçbir şey hissetmemiştim.

Bu konuda yeteri kadar bilgili sayılmazdım fakat bunun sağlıklı olmadığını, hamile bir kadının kanaması olması durumunda düşük yaptığını biliyordum.

“Bora,” dedim korkuyla yutkundüğümde. Dizlerimin üzerine çökmem ve titreyen ellerimi ağlayarak karnıma bastırmam bir olmuştu. “Ben onu kaybetmek istemiyorum, istemiyorum!”

Kafamı kaldırıp Bora'ya baktım, afallamış gözlerle bana bakıyor ve henüz idrak edemediği bir gerçekliğin içinde kıvranıyordu. Omzunu yaslandığı dolaptan ayırdı, telaşla dizlerinin üzerine çöktü ve eliyle yüzümü kapatan saçlarını geriye çekti. Diğer eliyle karnımı tuttuğum elimi çekmeye çalıştığında çıldırmış gibi bağırdım.

“Elimden kayıp gidecek! Yardım et, bir şey yap!”

Bu anı böyle hayal etmemiştim. Bu haberi böyle vermeyecek, korku içinde bağırırken hıçkırıklara boğulmayacaktım. Neden hiç güzel bir şey olmuyordu bizim hayatımızda? Bebeğim bile ellerimden kayıp gidiyordu ilk fırsatta.

“Tamam, sakın ol,” dedi Bora. Kollarımdan tutarak beni zaptetmeye çalıştı fakat ben duramıyor, sakın falan olamıyordum. Sanki karnımı sıkı sıkı tutmasam kayıp gidecekti ellerimden. Onu kaybetmek istemiyordum.

“Ben sana söyleyecektim,” dedim hıçkırıklarımın arasında. Nefesim boğazıma tıkanmıştı, sözcükler ağzımdan bölük pörçük dökülüyordu. “Söyleyecektim ama korktum... Kahretsin!”

Bora bedenimi kendisine doğru çekti. Bir kolunu bacaklarımın altından geçirdi, diğer elini sırtıma bastırdı ve beni tek hamlede kucağına alarak ayağa kalktı. Yeşil gözleri, herlerine katran damlamış gibi karanlıktı. Yüzünde korkunun bile çürütemediği sert ve kararlı bir ifade vardı. Önce banyodan, ardından odadan çıktı ve hızlı adımlarla merdivenleri inerken, yeri göğü inletircesine bağırdı.

“Veysel! Arabayı hazırla!”

Kafamı göğsüne gömüp ağlamaya devam ettim. Telaşlı bir koşuşturma eşliğinde açılan arabanın arka koltuğuna bindirildiğimde Bora beni dizlerine yatırmış, saçlarımı titreyen elleriyle sıvazlamış ve sonrasında elini karnıma bastırmıştı.

“Söz veriyorum,” dedi düğüm olmuş sesiyle. “İkinize de bir şey olmayacak.”

Ne benim dilimden bir itiraf sözcüğü dökülmüştü ne de onun dudaklarından sevinç dolu bir çığlık.

Her zaman böyle olmak zorundaydı.

Çünkü bizim yazgımız ezelden böyle yazılmıştı.

IX

ANSIZIN VEDA

İçimde durdurulamaz, delici bir ağrı vardı. Çünkü kaybetme korkusunun tırnaklarını geçirmediği, acının işlemediği tek bir zerrem kalmamıştı. Kalbimde pişmanlığın yakıtı hummalı bir yangın vardı. Çünkü ayaklarımın altındaki idam sehпасına, kendi ihmalkârlığım tekme atmıştı.

Benim suçumdu. Aptal gibi davranmış, atın üzerinden gelişigüzel atlamıştım. Şimdi bebeğimi kaybetme riskiyle burun burunaydım ve bunun, bir uçurumun kenarında denge-sizce durup aşağı bakmaktan hiçbir farkı yoktu. Belki de onu çoktan kaybetmiştim ama bunun düşüncesi bile beni öldürmeye yetiyordu.

“Eğer onu kaybetmişsem kendimi asla affetmeyeceğim,” dedim, sözlerim kahr doluydu. Gözyaşlarım aralıksız bir şekilde yanaklarımdan süzülürken, dudaklarım histerik bir şekilde aynı cümleleri tekrarlıyordu. “Benim yüzümden oldu, benim tedbirsizliğim yüzünden...”

Bora, bir zamandan sonra teselli edici sözler sıralamayı bırakmıştı. Sadece yolu izliyor, ellerimi sımsıkı tutuyor ve saçlarımı sıvazlarken gergin nefesler alıyordu. Afallamıştı,

belki de bu yüzden söyleyecek hiçbir şey bulamayışı. Böyle olmasını ne ben isterdim ne de o...

Ama olmuştu ve yapacak tek şey çare bulmaktı.

Araba hastanenin önünde durduğunda dahi elimi karnımın üzerinden çekemedim. Bora usulca kıpırdandı ama ben hareket etmedim. Sanki elimi çekersem bebeğim avuçlarımdan kayıp gidecek gibiydi, aklımlı yitirmek üzereydim.

“Geldik bak, hastanenin önündeyiz,” dedi Bora, sesini bilhassa sakın tutmaya çalışıyordu. “Şimdi bir doktor gelecek, seninle ilgilenecek ve korktuğun şeyin başına gelmediğini söyleyecek.”

Sesi o kadar güven vericiydi ki ona sorgusuzca inanmak istedim.

“Söyleyecek, değil mi?” diye sordum iç çekerek. Bora, sıkıca tuttuğu elimi dudaklarına yasladı ve tenime ufak bir öpücük bıraktı.

“Söyleyecek,” diye onayladı beni. Ardından dikkatli bir şekilde sırtımı koltuğa yasladı ve arabanın kapısını açarak dışarı çıktı. Bakışlarımla onu takip ediyordum, arabanın arka tarafından dolanarak diğer kapıya yürüdüğünde bir doktorun tekerlekli sandalyeyle birlikte bize doğru yaklaştığını fark ettim.

İçimi daha derin bir korku kapladı.

Veysel arabayı durdurduğu an kapıyı açıp çıkmış ve hastaneye doğru koşmuştu, gidişinin ardından birkaç dakika anca geçmişti. Bora kapıyı açıp içeri doğru uzandığında, yine dikkatli bir şekilde beni kucağına alarak arabadan çıkardı ve tekerlekli sandalyenin üzerine bıraktı.

Ellerim hâlâ karnımın üzerindeydi.

“Ağlama artık,” dedi geri çekilmeden önce. Başımı onu reddedercesine sallayıp bakışlarımı doktora çevirdim. “Kanamam olmuş,” diye fısıldadım cılız bir sesle. “Nasıl olduğunu hiç bilmiyorum, bu normal bir şey mi onu da hiç bilmiyorum. Korkuyorum, çok korkuyorum...”

Ben cümleleri telaşlı bir şekilde sıralarken, Bora altüst ol-

muş bir hâlde bana bakıyordu. Ona yalan söylediğimi, hamileliğimi bilip ondan gizlediğimi artık biliyordu ama hisleri şaşkınlık çizgisinden öteye geçemiyordu.

“Sakin ol kızım,” diyerek elini omzuma bastırdı doktor. Ellili yaşlarda, uzun boylu ve heybetli bir adamdı. Oturdüğüm sandalyenin arkasına geçerek beni hastaneye doğru iteklediğinde Bora da peşimden yürümeye başladı. “Ağrın ya da kasılman var mı?”

Bora kanamam olduğunu söyleyinceye kadar ağrım ya da sızım yoktu fakat arabadayken kasıklarımda ufak sızılar hissetmiştim. Bu durum psikolojik de olabilirdi ama ben iyice paniklemiştim.

“Bilmiyorum,” dedim kafamı peş peşe sallarken. “Şu an sızlamayan tek bir hücrem bile yok sanki.”

Hastane kapısından içeri girmemizin ardından bir odaya alınmış ve bir hemşirenin yardımıyla sedyeye sırtüstü uzanmıştım. Ellerim titriyordu, sessiz bir şekilde ağlamayı sürdürüyordum. Doktor benim aksime sakindi, korkmamam gerektiğini söylüyordu fakat ben kendimi ikna edemiyordum.

Bora kapının girişindeki kirişe yaslanmış bir vaziyette, solgun ve korku dolu gözlerle beni izliyordu. Sessizdi, tek kelime bile etmiyordu.

Doktor sedyenin ucunda durdu ve pantolonumda kuruyup kalmış kan lekesine baktı. “Kanama miktarı az görünmüyor,” dedi düz bir sesle. “Şimdi emin olmak için ultrasonda da bakacağım, lütfen sakın ol.”

Doktorun talimatıyla bluzumu yukarı çekmiş ve pantolonumun fermuarını açarak karnımı açıkta bırakmıştım. Doktor, karnıma döktüğü soğuk jelin ardından ultrason cihazını karnıma bastırdı ve yavaşça gezdirdi. Bense gözlerimi sıkıca kapatıp iyi bir şey duymayı bekledim. Fakat doktor, ondan duymayı beklediğim olumlu cümleyi bir türlü kurmuyor, bebegin iyi demiyordu. Neden bir şey söylemiyordu? Saniyeler akıyordu, cihaz karnımın üzerinde gezinip duruyor ama doktor konuşmuyordu. Bora ise aynı yerde duruyor ve ses-

sizliğini korumaya devam ediyordu.

“Neden bir şey söylemiyorsunuz?” diye sordum dayanamayarak. “Bebek iyi mi?”

Doktor konuşmadı ve birkaç saniye sonra, odadaki sessizliği farklı bir gürültü devraldı.

Hızlı bir şekilde çarpan kalp atışları.

Islak gözlerim şaşkınlıkla aralanırken doktorun yüzüne bakakaldım. Doktor gülümsüyordu. “Sence iyi değil mi anesi?” diye sordu ekrana bakarak. “Duyuyor musun miniğin kalp atışlarını?”

Duyuyordum. Hayatımda ilk defa bu kadar güzel bir ses duyuyordum.

Verdiğim tek yanıt, sol gözümden aşağı mutlulukla süzülen gözyaşımı silmek oldu. Bebeğim gitmemiştii ya, artık hiçbir şey umurumda değildi. Öyle farklı duygular içindeydim ki konuşamıyor, konuşsam da ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

İnternetteki bilgilerde bebeğin kalp atışları altıncı haftadan itibaren duyulur yazıyordu. Kendi kendime yaptığım hesaplamaların sonucu yanlış çıkmıştı. Ne kadar süredir benimle olduğunu bilmediğim bebeğim, kalp atışlarını duyabileceğim kadar büyüdüğüne göre, altı haftadan daha fazla bir süredir hamileydim.

Doktor bir şeyler söylüyordu fakat dikkatim Bora’ya yöneldiğinden söyleneni anlamıyordum. Kalbim delirmiş gibi çarpıyordu benim. Bora ne hissediyordu? Tek yaptığı donup kalmış gibi bakmaktı. Ne bir tepki veriyor ne de bir şey söylüyordu.

Doktorun sözleriyle birlikte bedenim bir kuş gibi hafiflemişti fakat Bora’ya bakarken hissettiğim derin mahcubiyet, yeni bir ağırlık bırakmıştı omuzlarıma. Gözlerinde gördüğüm korkunun yerini, ne anlama yoracağımı bilemediğim bir bakış devralmıştı zira... Belki bana kızacaktı. Belki de sadece veryansın edecekti. Vereceği her tepkide sonuna dek haklıydı. Hamile olduğumu öğrendiğim ilk an ona da söyle-

mem gerekiyordu. Bu şekilde öğrenmeyi ve böyle bir şaşkınlık yaşamayı hak etmemiştii.

Doktor kafasını çevirip Bora'ya baktığında "Onu yakından görmek istemez misin?" diye sordu.

Bora bir müddet sessiz kaldı, sessizliği canımdan can alırken, dümdüz duran dudakları usulca aralandı. "İsterim."

Buraya doğru adım attığında nefesimi tuttum. Arabaya ilk bindiğimizde bana bir söz vermişti, *ikinize de bir şey olmayacak*, demişti. Bu, bebeğimizi kabullendiği anlamına mı geliyordu? Kurduğu bu cümleye rağmen delicesine korkuyordum, sadece o an için öyle söylemiş olamazdı, değil mi?

"Bakın," dedi doktor, parmağını ultrason ekranındaki küçük karartının üzerine dokundurmuştu. "Henüz bir bezelye tanesi kadar küçük. Ama orada."

Oradaydı. Küçücük, ufacık bir karartıdan ibaretti ama canlıydı. Bizim bebeğimizdi.

Ekrandan ayrılan bakışlarım Bora'ya döndü, tüm dikkatini vermiş bir şekilde doktorun gösterdiği noktaya bakıyordu. "Çok küçük," dedi kısık bir sesle. Ve hâlâ büyük bir şaşkınlık içinde.

"Büyüyecek," dedim büyük bir inançla. "Günbegün büyüyecek."

Ne olursa olsun, bebeğimden vazgeçmeyecektim.

Doktor beni onaylarcasına kafasını salladığında, "Neden kanamam oldu?" diye sordum endişe içinde. Bebeğimin benimle olduğunu bilmek bana yetmiyor, içimdeki korkuyu bitirmiyordu.

"Bebeğin gebelik kesesine yerleşmesi esnasında rahim duvarını zedelemesiyle oluşan bir durum," dedi doktor, doğrudan bana bakıyordu. "Yerleşme kanaması diyoruz buna. Endişe edilecek bir durum yok fakat yine de dikkatli olmakta fayda var." Sözlerinin devamında şimdilik hiçbir sorun gözükmediğini, birazdan kan vereceğimi ve tahlil sonuçlarından sonra kesin bir şeyler söyleyeceğini dile getirerek odadan çıktı.

Doktor gittiğinde Bora'yla yalnız kaldım. Odaya ağır ve yaralayıcı bir sessizlik çökerken, bakışlarımı gözlerinden istemsizce sakındım. Bora bana böyle bakıyorken konuşmak imkânsız, iyi hissetmekse çok zordu. Elimde peçeteyle karnımın üzerindeki jeli silmeye başladığımda yarı uzanır hâldeydim. Bora ise az önce doktorun kalktığı sandalyeye oturmuştu.

Sessizdi fakat birazdan sitem dolu sözcükler dökülecekti dudaklarından.

Buna fırsat vermek istemedim.

“Özür dilerim,” dedim ağlamaklı bir sesle. Karnımın üzerindeki jeli tamamen sildiğimde bluzumu indirdim ve ayaklarımı aşağı sallandırıp fermuarımı yavaşça kapattım. Göz göze geleceğimiz anı mümkün olduğunca geciktirmek için yavaş davrandım fakat kaçamayacaktım. “Böyle olmasını istemedim ama oldu, sana söylemem gerekiyordu ama buna cesaretim yoktu.”

Belki birkaç sözcük, belki de birkaç cümle daha sıralayacaktım ama onun sıcak ellerinin yüzüme dokunduğunu hissedince sustum. Dokunuşundan anlamıştım, bana kızgın değildi. Yüzümü usulca kaldırıp gözlerimi gözlerine kenetlediğinde “Dileme Hande,” dedi, sesi kırık döküktü, çok güçsüzdü. “Özür falan dileme.”

“Kızmadın mı bana?” diye sordum. Onun elleri benim yüzümde, benimkiler ise karnımın üzerindeydi. “Sana söylemedim, senden gizledim diyorum. Bana gerçekten kızmadın mı?”

“Sana gerçekten kızmadım,” dediğinde içimde büyük bir suçluluk hissi uyandı. “Neden gizlemek istediğini biliyorum çünkü. Ve bunu sana ben yaptım.” Derin bir iç çekmişti elleri yüzümden kayarken. “Bir bebeğimiz olmaması gerektiğini söyledim sana, zamanı değil dedim ve bunu söylerken bizi neyin beklediğinden habersizdim. Kimbilir, öğrendiğin ilk an ne hissettin...”

Bora bir kez daha şaşırtmıştı beni. Ben ondan bilmesi ge-

reken bir gerçeği haksızca saklamıştım ama o bana kızmak yerine kendine kızılıyordu şimdi.

“Ben o sözlerin hepsini unutabilirim,” dediğimde, dudaklarımın kıvrımında can çekişen tebessüme dokundurdum parmak uçlarını. “Ben seninle ve onunla, her şeye göğüs gerebilirim. Ben bu bebeği istiyorum Bora.”

Bana böyle buruk bir şekilde baksın istemiyordum, gülümsesin istiyordum.

Bu ana hiçbir acı ellerini sürmesin istiyordum.

Heyecandan titreyen parmaklarımla bileklerinden tuttum ve elini usulca karnıma yaklaştırdım dokundurdum. Hissetsin istiyordum. “Burada ikimize ait bir parça var ve kalbi atıyor.” O kalp atış sesleri hâlâ kulaklarımdaydı. “Lütfen bana onu kabul edeceğini söyle.”

Bora dudaklarını birbirine yasladı önce, ardından kafasını salladı. Gözlerinde hüznle karışık bir mutluluk parlarken “Onu çok seveceğim,” dedi ve beni yeryüzündeki en mutlu kadın yaptı. “Affet beni küçüğüm,” dedi bakışlarını karnıma düşürürken. Sesi boğuktu. “Seni şimdiden çok seviyorum.”

Gözyaşlarım yüzüme peş peşe düşerken Bora ayağa kalktı, beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım. Sıkıca... Çünkü bu an, aile olduğumuzu kabullendiğimiz ilk andı.

Ve bu sarılma iki değil, üç kişilikti.

Doktor, kan sonuçlarımı ve son regl tarihimin baz olarak yedi haftalık hamile olduğumu ve düzenli olarak kontrollere gelmem gerektiğini söylemiş, kullanmam gereken vitaminleri yazarak eve gidebileceğimizi dile getirmişti. Hastaneden çıkıp eve gidişimiz, buraya gelişimiz kadar uzun sürmemişti. Ya da bana öyle geliyordu. Evden çıktıktan sonra hastaneye varana kadar geçen süre bana yıllar geçmiş gibi uzun gelmişti.

Araba evin bahçesinde durduğunda Bora benden önce dışarı çıktı. Ve benim kapıyı açmama fırsat vermeden kapıyı

açıp içeriye eğildi. Ne yapacağını anlamıştım, beni yine kucağına alacaktı. Veysel çaktırmadan bize bakıp gülümsediğinde utançtan kızarmıştım.

“Ne yapıyorsun Bora?” diye sordum sadece onun duyabileceği bir sesle. Beni kucaklayıp arabadan çıkardığında kollarımı boynuna sardım ve kafamı sağ omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım.

“Seni eve taşıyorum,” diye yanıt verdi Bora. Hızlı fakat temkinli adımlarla eve doğru yürürken gecenin serinliği tenime buzdan iğneler batırmıştı.

“Ama iyiyim ben, ne gerek var ki?”

Bora ona sokulduğumu fark ettiğinde beni kendisine daha çok bastırdı.

“İçimden geldi.”

“Ama beni her zaman taşıyamazsın ki.” Veysel’in bizim için açtığı kapıdan içeriye geçtiğimizde Bora doğruca merdivenlere yürüdü. Evin içi sıcaktı. “Tamam artık, indirebilirsiniz beni.”

Bora sözlerimi es geçerek merdiveni çıkmaya başladığında “Neden seni her zaman taşıyamazmışım?” diye sordu. Benimle alay mı ediyordu? Kafamı kaldırıp yüzüne bakmak için delice bir istek duysam da kıpırdamadım.

“Çünkü bir zaman sonra karnım büyüyecek, kimbilir kaç kilo alacağım ve sen beni taşıyamayacaksın.”

“Hadi oradan,” dedi alaycı bir sesle. “Senin alacağın on kilo bana vız gelir bir kere.”

“Belki de yirmi kilo alacağım, nereden biliyorsun ki?” Kendi sözlerime kaşlarımı çattım. Bunun düşüncesi bile korkunçtu ama bazı kadınlar hamileliklerinde abartılı bir şekilde kilo alabiliyorlardı. Mesela annem bana hamileyken yirmi beş kilo aldığını söyleyip dururdu. Şimdiki fiziği yaşına rağmen genç kızlara taş çıkaracak cinstendi fakat kimbilir hamilelik sonrası o kiloları nasıl vermişti.

“Bu işlerden çok anlamam ben,” dedi Bora. “Ama şişko bir Hande fikri de kulağa fena gelmiyor.”

“Şaka yapıyordum,” diyerek surat astım. “O kadar kilo almayacağıma eminim.”

“İşte orası hiç belli olmaz,” dedi Bora damarına basmak ister gibi. Merdivenleri bitirip üst kata ulaştığımızda bile beni kucağından indirmemişti. Sanırım ona ağır gelmiyordum çünkü nefesi hâlâ düzenliydi. Kapıyı açıp içeriye girdiğimizde odanın ışığını yaktım ve Bora beni yatağa bırakana dek konuşmadım.

Yatağın kenarına oturduğum an gözüme bacağımdaki kan lekesi çarptı. “Yıkanmam lazım,” dedim Bora’ya bakarak. Bora boy aynasının karşısındaydı, üzerindeki gömleğin iliklerini çözerken bana bakarak dudaklarını kıvırdı.

“Banyoya geç, geliyorum.”

Gülümseyerek ayağa kalktım ve banyoya yürürken bakkışlarımız birbirinden ayrılana dek ona baktım. O da bana bakıyordu.

Evden ayrılmadan önce yarım bıraktığım işi tamamlamış, ikimiz için ılık su dolu bir küvet hazırlamıştım. Şimdi suyun içinde karşılıklı oturuyorduk, bacaklarım bacaklarının arasındaydı ve birbirimize oldukça yakındık. Köpükler bedenimizi omuzlarımıza kadar örtse de suyun altında tenini hissedebiliyor, dokunuşlarının etkisiyle dağılıyordum.

Bora bana hamileliğimi ne zaman öğrendiğimi sormamıştı, hastanedeki üstünkörü konuşmamızdan sonra konuyu tekrar açmamıştı. Belki de o an çok üzgündüm diye kızmamıştı ama şu an kızgındı ve nasıl dile getireceğini düşünüyordu.

Tedirginliğimi hissetmiş gibi hafifçe eğilerek kulağıma fısıldadı. “Rahatla biraz.”

Sözlerinin ardından eline mavi bir lif aldı, üzerine vanilya aromalı duş jellerinden birini döktü ve kollarıma doğru uzandı. Dudaklarımdan silemediğim tebessümümle birlikte ona iyice yaklaştığımda dizlerimi bacaklarımdan altına kıvırdım. Bora yumuşak lifi tenim üzerinde kaydırırken uçları ıslanmış saçlarımı omuzlarımdan geriye attı. Kendimi ta-

mamen ona bırakmıştım. Hayranlık dolu bakışlarla yüzünü izliyordum.

“Nasıl? İyi hissediyor musun?”

“Sadece senin yanında,” dediğimde gözlerini kısarak gülümsedi.

O kadar güzel bir yüze sahipti ki onu saatlerce seyretsem doyamazdım. Yeşilin en güzel tonuna sahip gözleri, insanı dibe çeken bir bataklık gibiydi, kalın kaşlarının altında ve uzun kirpiklerinin arasında muazzam bir tablo gibi duruyordu. Biçimli ve rengi mora çalan dudakları konuştuğu her an dikkatimi cezbediyor, sürekli olarak bakışlarımın oraya çekilmesine sebep oluyordu.

“Bana ara ara böyle küçük yalanlar söylüyor musun?” diye sorduğunda neyi kastettiğini anlamayarak kaşlarımı kaldırdım. Lifi omuzlarımda durdurduğunda gözlerime dikkatle baktı Bora. Ses tonu kızgın ya da sorgulayıcı değildi ama beni ürkütmeye yetmişti.

“Ne yalanı?”

“Kustuğun zamanları kastediyorum,” dediğinde lifi bir kenara bıraktı ve ben alık alık ona bakmayı sürdürürken ellerini bedenimden geçirerek sırtıma uzandı. Yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe kala, “İtiraf et hadi,” dedi gözlerimin içine bakarak. Nefesi dudaklarımı yakıp geçerken “Hayır,” diye mırıldandım. Sanırım üstü kapalı bir şekilde, ne zaman öğrendiğimi soruyordu.

“Beni kıvrandırmak hoşuna mı gidiyor?”

“Hayır,” dedi Bora. “Sadece merak ediyorum.”

“Melisa’nın evine gitmeden bir gün önce test yaptım,” dedim dürüstçe. “Telefonuma reglimin geciktiğini haber veren bir bildirim düşüp duruyordu günlerdir. Ama ben aldırış etmiyordum. Sonra içime bir şüphe düştü ama yine de ihtimal vermedim. Strestendir diye düşündüm çünkü her şey üst üste gelmişti, üstelik doğum kontrol hapı kullanıyordum. Hamile kalmam imkânsız gibi gelmişti yani...” Gülümse-dim. “Sonra elim gebelik testine gitti, kapıyı kilitledim ve

banyoda dakikalarca kaldım. Çıkan sonuç pozitifti. Testin üzerinde beliren iki çizgiye o kadar uzun süre baktım ki...”

Hayatım boyunca yaşadığım en garip deneyimin bu olduğunu söylesem abarttığımı düşünebilirdi. Ama gerçekten de öyleydi.

“Bana söylemeyi hiç mi düşünmedin peki?” diye sordu Bora. “Tamam, aramız iyi değildi belki... Sen de bana kızdın ve bu yüzden sakladın. Ama aradan günler geçmişti.”

“Düşündüm,” dedim, yalan değildi. “Ama sen benimle konuşmuyordun, yüzüme bile bakmıyordun... Aynı evin içinde beni görmemek için yolunu değiştirerek beni cezalandırıyordun. Başta kızdım sana. Sonra Ağva’da affettim seni. Ama yine de bir şeyler engel oldu. Kaybetme korkusu baskın geldi.”

“Çünkü bu bebeği istemeyeceğimi düşündün.”

Gözlerine baktım. İstiyor muydu gerçekten?

“Ne hissettin?” diye sordum merakla. “İçimde sana ait bir parça olduğunu anladığın ilk an, arabada, hastanede ve ultrason ekranına bakarken, ne hissettin Bora?”

“Şaşkınlık,” dedi Bora, gözleri boşluğa dalmıştı. “İlk olarak hissettiğim buydu. Tuhaf bir şaşkınlık. Sonra korku ve beraberinde gelen endişe... Buruk bir sevinç biraz. Ama en kötüsü de dışlanmışlık.”

Bora bu gerçeği ona söylemediğim için bana kızmamıştı ama kırılmıştı.

“Böyle hissettirdiğim için üzgünüm,” dedim. “Keşke böyle olmasaydı. Ben senin bu şekilde öğreneceğini hiç düşünmedim. Güzel şeyler hayal ettim. Belki biraz zaman geçince her şey düzeler diye umut ettim. Belki o zaman...”

“Ne olduğuyla, nasıl olduğuyla ilgilenmiyorum,” diyerek susturdu Bora beni. Artık hiçbir şey umurunda değil gibiydi. “Benim için sadece bu andan sonrası var.” Gülümsedi. “Baba mı oluyorum ben şimdi?”

Ben de gülümsedim ve başımı salladım yavaşça. “Evet,” dedim heyecanla. “Baba oluyorsun.”

Ne yaşananlar ne de yaşanacaklar gölge düşürebilmişti o an hissettiğimiz mutluluğa. İkimiz de geç kalınmış bir heyecanı yaşıyorduk, düşünmeyi sonraya bıraktık. Hesapları ve planları da...

Gecenin ılıkça esen hafif rüzgârı saçlarımı uçuştururken, telefonu salıncağın boş tarafına atıp arkama yaslandım. Sahlıncağı ayağımla sallarken elime tekrar tableti aldım ve gün boyu yaptığım gibi hamilelikle alakalı bloglarda gezinmeye başladım. Az önce annemle konuşmuştum ve bu rutin bir konuşma olmuştu. Hamile olduğumu annem dahil henüz kimse bilmiyordu ve bir süre daha bilmeyeceklerdi.

Çünkü Bora ve ben, böyle olmasını istiyorduk.

Korkuyla başlayan fakat güzel sonlanan gecenin ardından iki gün geçmişti. Bora'yla uzun saatler boyunca konuşmuş ve bazı kararlar almıştık. Her şey yoluna girene kadar, gözlerden uzak bir hamilelik dönemi geçirmemin en iyisi olacağını düşündüğümüz için hamileliğimi bir süre herkesten saklayacaktık. Karnım büyüyüp fark edilir hâle geldiğinde ne olacağını bilmiyordum fakat şimdilik zamanımız vardı ve düşünmemiz gereken tek şey sırrımızı saklamak olacaktı.

Etrafımızda gözünü kan bürümüş insanlar varken ihmalkâr davranamazdık.

“Ne yapıyorsun?”

Bora'nın terasa çıktığını konuşana kadar fark etmemiştim. Doğruca yanıma oturduğumda “Üşümüyor musun sen?” diye sordu bu kez. Kaşlarını çatarak bakışlarını karnıma indirdi. İki gündür sürekli olarak yaptığı şey buydu, biraz tuhafıma gitse de daha çok hoşuma gidiyordu.

Artık benden ziyade bebeğimizle iletişim kuruyordu.

Sanırım biraz da kıskanıyordum.

“Üşümüyorum,” dediğimde ilgisini üzerime çekmeyi başarmıştım. Yaz aylarında havalar geceleri üşütmezdi fakat

bu kural Ankara için geçerli değildi. Ankara'nın yaz sıcaklığında bile üşüten gece ayazı vardı.

“Üşüdüğünü fark etmeyebilirsin ama üşürsün,” dedi Bora. “Sonra hasta olursun.” Onun bu tatlı telaşı beni gülümsetirken “Ne demiş ünlü düşünür?” dedi ciddiyetle. “Ankara, şehriyle ünlü bir soğuktur.” Sessizce güldüğümde parmaklarını kollarıma uzattı ve yavaşça sıvazladı. “Tenin buz olmuş bak. Sana bundan sonra geceleri dışarıda oturmak yasak.”

Gece dediği akşamın onuydu. “Abartmıyor musun sen-ce de?”

“Abartmıyorum,” dedi kaşlarını çatarak. “Hamilelik çok ciddi bir müessese.”

Sözlerinin ardından bir anda beni kucağına alarak ayağa kalktığı anda, “Ne yapıyorsun ya?” dedim şaşkınca. Şaka yaptığını düşünmüştüm ama bayağı ciddiydi. Hazırlıksız yakalandığım için elimdeki tablet salıncağa düşmüştü. Bora beni içeri taşıdığı anda fark ettim ki içerisi sıcak, dışarı ise epey serindi.

Yine de üşüdüğümü kabul etmeyecektim, yoksa gerçekten de dışarı çıkmama izin vermezdi.

Ertesi sabah uyandığımda Bora yatakta değildi. Çünkü saat on iki olmuştu ve Bora genelde erken uyanıyordu. Son birkaç gündür o kadar fazla uyuyordum ki birlikte uyumalarımız da uyanmalarımız da mazi olmuştu. Yatağa girmeden uyuyakalıyor, sabahları ise geç saatlere kadar uyanamıyordum.

Günü evde geçirmiş, temizlik şirketinden gelen çalışanlar evi baştan aşağı temizlerlerken başlarında beklemiştim. Bora akşamüstü dışarı çıkmıştı, bense mutfağa geçmiş ve ikimizin de sevdiği yemeklerden oluşan güzel bir masa hazırlamıştım.

Ve yemeği yer yemez, salondaki koltukta uyuyakalmıştım.

Bir sonraki sabah da değişen bir şey olmamıştı, yine öğlene kadar uyumuş ve kapının sesine uyanmıştım. Kapı çalınmasa uyumaya devam edeceğimi fark ettiğimde yarın için alarm kurmaya karar vermiştim. Hamilelik dönemiyle alakalı sipa-

riş ettiğim birkaç kitap gelmişti. Emrah görünmez bir kutu içinde siparişlerimi teslim ettiğinde kutuyu heyecanla açıp kitapları incelemeye daldım.

Almak istediğim ve yapmak istediğim birçok şey vardı. Odalardan birini bebek odası yapmak istiyordum mesela. İçini gönlümce tasarlamak, oyuncaklarla doldurmak ve sürekli bebek kıyafetleri sipariş etmek... Fakat bir süre böyle bir şey yapmayacak, eve bebekle alakalı hiçbir şey almayacaktım. Aldığımız nefese düşman olan adam, evimize elini kolunu sallaya sallaya girip çıktığı sürece, bebekle alakalı her şeyi ertelemek zorundaydım.

Bora'nın çalışma odasında olduğu bir an, karnımın büyüdüğünde nasıl görüneceğini merak ederek tişörtümün altına yuvarlak bir yastık sıkıştırmış, aynadan uzun uzun kendime bakmıştım. Bunu yaparken odada yalnız olduğumu sanıyordum, hatta kapının kapalı olduğunu...

Ama yanılmıştım, Bora kapının önündeydi ve sırtarak beni izliyordu.

Onun tarafından gözetlendiğimi fark edince utançla çikarmıştım karnımdaki yastığı. Ve sonra kafasına fırlatmıştım öfkeyle... Bu kadar gülünecek ne vardı? Resmen alay etmişti benimle.

Akşama doğru mutfakta yemek hazırlarken, daha doğrusu her şeyi Bora'ya yaptırırken benden daha mutlusu yoktu. Bundan sonra ben ne istersem o olacak dediğimde Bora bana kötü bir bakış atmıştı.

"Ne var?" dedim umursamaz bir şekilde. "Hamileyim ben, bana kötü davranamazsın."

Bora gülmek ve gülmemek arasında bocalarken, "Sen bu durumu biraz lehine kullanmaya başladın sanki," dedi imalı bir sesle.

"Abartma." Gözlerimi devirdim. "Sadece gerektiği durumlarda kullanıyorum."

"Gerektiği durumlarda mı?" Bora kafasını salladı. "Dünden beri bu kaçınıcı ben hamileyim cümlesi?"

“Üzerime gelme istersen,” diye çemkirdim ağzıma olgun bir çilek atarken. “Ben hamileyim!”

Akşam yemeğinin ardından film izleme kararı almış ve televizyon odasına geçerek izleyebileceğimiz filmlere bakmıştık. Sinemaya gittiğimiz gün yaşadığımız tartışmayı tekrarlamamak için, bu defa ikimizin de ilgiyle izleyebileceği bir film seçmiştik.

96 Saat.

Filmin adı buydu. Genç bir kız, yakın arkadaşıyla Paris’te tatildayken bir fuhuş çetesi tarafından kaçırılıyordu. Eski bir ajan olan babası ise kızını doksan altı saat içinde çetenin elinden kurtarıyordu. Film fazla zekice ve iyi bir şekilde kurgulanmıştı. Film boyunca nefesimi tutmuş, sonuna kadar gergin bir şekilde izlemiştim. Bora’nın benim kadar etkilendiği söylenemezdi ama o da sonuna kadar sıkılmadan seyretmişti.

Ertesi sabah alarm sesiyle açtım gözlerimi. Saat dokuz buçuktu fakat Bora yine yatakta yoktu. Daha erken uyanmış olmalıydı ve muhtemelen yine öğlene kadar uyuyacağını var sayarak, beni beklemeden yataktan çıkmıştı. Kafamı yastığa koysam uyumaya devam edeceğimi bildiğimden yataktan hızla çıktım ve banyoya geçip yüzümü yıkadım. Ardından odadan çıktım ve merdivenlerin başında durup “Bora!” diye seslendim.

Bir cevap yoktu. Sigara içmek için dışarı çıktığını düşünüp önce balkonu, ardından terası kontrol ettim fakat Bora hiçbir yerde yoktu. Evden ayrılacak olsa bana önceden haber verirdi, uyanıp da onu evde görmeyince telaşlanacağını bile bile habersizce gitmezdi.

İçimde ansızın baş gösteren sıkıntıyla eve gireceğim sırada bahçenin arka tarafında duran birini gördüm. Eğilip dikkatle baktığımda fark ettim ki o Bora’ydı. Derin bir nefes alsam da orada ne yaptığını sormadan rahatlamayacaktım. Hızlı adımlarla içeri girip alt kata indim. Kapı yerine salonu kullanarak bahçeye çıktım ve sessizce arka tarafa doğru ilerledim.

O sırada Veysel'in ondan hiç duymadığım bir çaresizlikle yakaran sesini duydum.

Neler oluyordu?

Kalbim korkuyla çarpmaya başladığında kendimi sakin olmaya ikna ederek duvar boyunca yürüdüm.

"Size asla ihanet etmem," diyordu Veysel. Duvarın bitiminde, bedenimi onlardan saklayacak şekilde durduğumda arkası bana dönük duran Bora'yı gördüm. "Beni tanımıyor musunuz? Babam yıllardır Haldun Bey'in emrinde çalışıyor. Ben de uzun zamandır sizin için çalışıyorum... Ne zaman bir yanışımı gördünüz?"

Neler döndüğüne bir anlam veremedim. Veysel bahçede ki çam ağacının ilerisinde, elleri ceketinin önünde birbirine kenetlenmiş bir hâlde fakat başı dik duruyor, Bora ise yavaş ve tekinsiz adımlarla Veysel'in etrafında dönüyordu.

"Veysel, Veysel..." Adını korkunç bir sesle tekrarlıyordu. "Senden başka bilen yoktu, beni kendine nasıl inandıracaksın?"

Bora da Veysel de fark etmemiştii burada olduğumu, duvarın ardında durup onları izlediğimi ve belli ki kulak misafiri olmamam gereken bir konuda onları dinlediğimi. Zaten Bora fark etse beni apar topar eve göndermeye çalışırdı. Ama ben neler döndüğünü anlamadan şuradan şuraya adım atmayacaktım.

"Yemin ederim," dedi Veysel, titreyen bir sesle. "Size ihanet etmedim, etmem de."

Bora Veysel'in tam arkasında durdu ve elini Veysel'in beline doğru uzattı. Onu izlerken kaşlarım çatıldı çünkü Veysel'in belinden silahını almış ve alnına dayamıştı.

Gözlerim yanış görmüyordu.

Bora'nın eli yine silah tutuyordu.

Veysel bu muameleyi hak edecek ne yapmıştı bilmiyordum fakat her ne yapmışsa, çözümün bu olmadığını çok iyi biliyordum. Bora ne yapmaya çalışıyordu?

"Öldürürüm seni," dediğini duydum, öfkeden dişlerini sıkıyordu. "Kime çalışıyorsun sen? Söyle! Kime?"

“Kimseye,” dedi Veysel. “İnanmıyorsan çek vur beni, gözümü bile kırpmam!”

“Yalan söyleme lan!” Bora kendini tutamayarak sesini yükseltti, delirmiş gibiydi. “Kendi kendini ele verdin. O gün hastanede bizden başka kimse yoktu. Senin dışında da kimse bu gerçeği bilmiyordu!”

“Kimseye bir şey söylemedim,” diye karşılık verdi Veysel. “Ben hiçbir şey bilmiyorum!”

“Söyle,” diyordu Bora ısrarla. “Kaç paraya sattın lan kendini?”

“Bora!” Dayanamamıştım daha fazla. Birden ortaya çıktığımda Bora silahı Veysel’in alnından çekti ve saklamak ister gibi hızlı bir şekilde pantolonun arka kısmına sıkıştırdı. Saklayamazdı, ne yaptığını görmüştüm. Büyük bir hayal kırıklığı içinde yanlarına doğru yürüdüğüm sırada, “Alnına silah dayanıp ölümle tehdit edilmeyi hak edecek kadar ne yapmış olabilir ki?” diye sordum. Veysel’in bakışları yerdeydi ve yüzünden düşen bin parçaydı. Neler olup bittiğini, Bora’nın onu neyle suçladığını bilmiyordum ama utanmasa çocuk gibi ağlayacaktı.

Bora yukarıda tatlı tatlı uyuduğumu düşündüğü için rahat davranmıştı, şimdi beni karşısında gördüğü için şaşkıındı. Yine de bozuntuya vermedi ve “Eve git,” dedi soğukkanlılıkla.

“Hayır,” dedim sertçe. “Bana burada ne olduğunu söyleyeceksin!”

“Hande!” diye bağırdı Bora. “Eve git ve beni bekle!”

“O silahı bırak!”

“Hande!” Bora bu sefer, ağız dolusu bağırdı. Dediklerini yapmazsam öfkesi zıvanadan çıkacaktı. “Eve git dedim sana!”

“Sakın yanlış bir şey yapma,” dedim geri adım atarken. “Sakın Bora...”

Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm, hızlı adımlarla eve yürürken *yaptığı yalnızca gözdağı vermek* diye teskin

ettim kendimi. Veysel’e bir zarar verecek hâli yoktu fakat yine de şahit olduğum şey korkunçtu.

Yine salondan açılan kapıyı kullanarak eve girdiğimde doğruca mutfığa geçtim, bir bardak dolusu suyu korkudan titreyen ellerimle içtim ve sakinleşmeye çalışırken sessizce bekledim.

Çok geçmeden Bora geldi. Beni salona çağırdığında yanına gittim ve “Neler oluyor?” diye sordum endişeyle.

“Veysel bana ihanet ediyor,” dedi Bora, orasını zaten anlamıştım. “Ekmeğimi yiyor, yüzüme bakıyor ama arkamdan kuyumu kazıyor!”

Bora, Veysel’e fazlasıyla güvendiğini söylerdi her zaman. Ne olmuştu da inancı kırılmıştı bilmiyordum ama “Sakin ol,” dedim ellerimi ona doğru kaldırarak. “Ve bana neler olduğunu anlat.”

Bora hiçbir şey söylemedi ve birkaç saniye boyunca, tereddüt eder gibi gözlerime baktı. Ardından cebinden telefonunu çıkardı ve ekranı açarak bana uzattı.

Bu mümkün müydü bilmiyordum fakat bilinmeyen bir numaradan mesaj almıştı.

Güzel haberi duydum ve seni tebrik etmek istedim, Şahsuvar.

Nihayet senin de babalığı tattığın o şerefli gün geldi, sen de çok beklemedik mi?

Mesajda yazarlar karnıma kuvvetli bir tekme yemişim gibi hissettirirken, ellerimi bebeğimi koruma içgüdüsüyle karnıma sardım. Mesajın kimden geldiği belirsizdi. Fakat bu öyle bir mesajdı ki hem Yiğit’i hem de sözde düşman olan Günbey Saruhan’ı şüpheli yapabiliyordu. Mesaj tek bir ağızdan yazılmıştı fakat karşımda iki düşman vardı. Biri bizi kaybettığı karısı ve hiç doğmamış bebeği için, diğeri ise saçma sapan bir mesele için tehdit ediyor ve başka birinin kimliğinin arkasına saklanıyordu.

Bora’nın neden bu kadar delirdiğini de şimdi anlıyordum. Hamileliğimi, bizi beş gün önce hastaneye götüren Veysel’den başka kimse bilmiyordu.

Emir'in güttüğü kin ve oynadığı oyunlar, giderek daha da korkunç bir hâl alıyordu. Korkuyordum. Bora'nın kendini kaybetmesinden ve Emir'e ya da Yiğit'e bir zarar vermesinden...

Bir an tüm dünya tepeme çökmüş gibi hissettim. Yiğit, bu zamana dek Bora'yı pek çok kez benimle tehdit etmişti fakat hiçbir atakta bulunmadığı için korkmamıştım. Bugünü beklemişlerdi çünkü... Bora'nın baba olacağı o günü.

Düşmanın hedefindeki yalnızca ben değildim artık.

Bebeğim de vardı.

Titreyen dizlerle koltuğa çöktüm ve bir süre daha mesajda yazanlara baktım. Üzülmeli ya da ağlamalı mıydım? Ne hissetmem gerekiyordu tam olarak? Ne hissetmem isteniyordu? Korkuyla beklemeli ya da kaçıp saklanmalı mıydım? *Hayır.* Hiçbirini yapmayacaktım.

Ağlamayacak, kaçmayacak ve korkmayacaktım.

“Şimdi anladın mı?” diye sordu Bora. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Sözlerinin devamını getirmedi. Zaten anlayacağımı da anlamıştım. Neden baba olmak istemediğini, neden bir çocuğumuz olmaması gerektiğini...

Bora kimseyi bile isteye öldürmemişti fakat onlar beni ve bebeğimi gözlerini kırpmadan öldürmek istiyorlardı.

Oturduğum koltuktan kalktım ve salondan çıkıp tekrar mutfağa yürüdüm. Kendimden beklemediğim kadar sakin dim, sakin olmak zorundaydım. Sağlıklı ve mantıklı düşünüp bir çıkar yol bulmamız gerekiyordu. Bunca zaman hep kaçmıştık ama belki de artık polise gitmemiz ve tüm bu olanları birer birer anlatmamız gerekiyordu.

Az önce su içtiğim bardağı tekrar doldurdum, kalçamı tezgâha yasladım ve suyu küçük yudumlarla içtim. O mesajı polisler delil olarak gösteremezdik çünkü mesaj herhangi bir tehdit unsuru içermiyordu. Fakat elimizde işe yarayabilecek başka deliller vardı.

En başta da Yaren'in mektubu.

Bora da peşimden mutfağa girdiğinde bana uzun uzun baktı ve iyi olduğumu gördüğünde derin bir nefes aldı. Bi-

raz da şaşkıındı. Çünkü karşısında görmeye alışkın olduğu Hande'den eser yoktu. Ağlayıp sızlanmıyor, şikâyet etmiyor, mantıklı bir şekilde düşünüyordu.

Bizim için kalbimizi karartmadan bu işin içinden çıkabileceğimiz bir yol muhakkak vardı.

Buna bütün kalbimle inanıyordum.

“İyi misin?” diye sordu Bora. Mutfak masasının önünde durup parmaklarını sandalyenin başlığına geçirdi. Ben iyidim, iyi olmayan oldu.

“İyiyim,” diye mırıldandım. “Sen de şu gerginliğini atabilir misin üzerinden?”

Korkusunu ve endişesini anlıyor, hatta ona hak veriyordum ama tedbirli davrandığımız sürece kimse bana ve bebeğimize bir zarar veremezdi.

“Mesajda yazanlar blöf, sadece huzurumuzu kaçırmak ve gözümüzü korkutmak istiyorlar. Hepsi bu.” Bora, bu gözü kara tavrıma karşın kaşlarını çatdı. “Seni kıskırtıp zıvanadan çıkarmaya çalışıyorlar...”

“Hande...” Bora sözlerimi kesti. “Olaya iyimser bakabileceğimiz bir noktada değiliz artık.” Hissediyordum, bu sözlerin varacağı nokta hoşuma gitmeyecekti. “Ben sizi kaybedemem, kaybetmeyeceğim.”

Hızla masaya doğru ilerledim ve “Kaybetmeyeceksin zaten,” dedim bardağı sertçe masaya bırakırken. Karşımızda duranlar maksatlarına çoktan ulaşmışlardı. Bora'yı korkutmayı ve onu en hassas yerinden vurmayı başarmışlardı. “Emir korkağın teki, hapse girmekten ödü kopar, bize bir zarar veremez diyen sen değil miydin? Yiğit'in de tüm tehditleri kuru sıkıydı hani? Hem sen onun annesiyle kız kardeşinin yerini biliyorsun!”

Kendimden hiç ummayacağım bir şey yapıyor, gözümü kırpmadan başkalarını tehlikeye atıyordum. O an anladım ki söz konusu insanın kendi canından bir parça olunca, gözü hiçbir şeyi görmüyormuş.

“Bendim,” dedi Bora, kafasını salladı yavaşça. “Ama o

sen hamile kalmadan önceydi. Şimdi işler değişti. Ben bu korkuyla yaşayamam artık. Ya katil olurum ya da...”

“Saçmalama,” diyerek susturdum onu. Bora’ya doğru ilerledim ve karşısında durdum. “Öfkелisin ve sağlıklı düşünemiyorsun. Sakinleşmelisin ve oturup doğru düzgün konuşmalıyız. Belki de...” Derin bir nefes alıp verdim. “Polise gitmeliyizdir artık.”

“Hayır.” Bora’nın bunu hiç düşünmeden reddedeceğini biliyordum. Parmağını üzerine doğrultarak, “Asıl sen saçmalama,” dedi öfkeyle.

“Başka bir çözümün var mı?” diye sorduğumda ise sessiz kaldı. Bakışları boşluktaıdı. Aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama bunu benimle paylaşmadı. Dışarı çıkıp Emrah’la konuşmaya başladığında kapının ardında durup sessizce dinledim konuşulanları. Bora bundan sonra Veysel’in olmayacağını ve çok daha dikkatli olmaları gerektiğini söylüyordu Emrah’a.

Eve girdiğinde konuşmamız gereken mühim bir mesele yokmuş gibi kahvaltı etmemiz gerektiğini söylemişti. Oysa benim ağzıma tek lokma koyacak hâlim yoktu. Bu yüzden kahvaltıyı Bora hazırlamış ve beni zorla masaya oturtmuştu. Israrıcı bakışlarını üzerimde hissederek zorla yediğim kahvaltının ardından içmem gereken vitaminleri de getirmişti masaya. Ve ben hepsini içene kadar gardiyan gibi başımda durmuştu.

“Bora,” dedim su içtiğim bardağı masaya bırakırken. Artık konuşmamız gerekiyordu. Bir şeyler daha söyleyecekken Bora beni susturdu.

“En kısa zamanda buradan gidiyorsun,” dedi bir çırpıda.

O kadar ani olmuştu ki bir an ne duyduğumu idrak edemedim, sadece kaşlarını çatarak ona bakmayı sürdürürken, “Anlamadım?” dedim.

“Seni buradan göndereceğim.” Gözlerime ruhsuzca bakışı, *nesini anlamıyorsun*, diye sorar gibiydi. “Bir süreliğine yurtdışında olacaksın ve bu konu tartışmaya kapalı.”

Bu kararı ne zaman vermişti? Kahvaltı sırasında mı? Bu öyle kolayca verilecek bir karar mıydı?

“Tartışmaya kapalı, öyle mi?” diye sordum şaşkınlıktan kısılan sesimle. Yutkunamadım, nefes bile alamadım. Ne düşündüğümün bir önemi yoktu. Öyle mi?

“Peki ya sen?” dedim bir cevap alamadığımda.

“Ben kalıyorum.” Kendinden emin bir şekilde kafasını salladı. “Sen gidiyorsun,” dedi ve gözlerini gözlerimden kacırdı. “Seni koruyabilmemin ve tüm bu saçmalığa bir son verebilmemin tek yolu bu.”

Gözlerim kapanırken “Ben hiçbir yere gitmiyorum...” dedim.

“Hande...” Bora ellerini masaya yasladı. “Kararım kesin.”

“Tek başına kararlar almaktan vazgeç artık,” diye bağırdım birden. Kendimi daha fazla tutamamıştım. “Ne bana ne de bebeğime bir şey olmayacak çünkü sen bizi koruyacaksın! Ben hiçbir yere gitmiyorum!”

Sözlerimin ardından hızla ayağa kalkıp kapıya yürüdüm ve koridora çıkıp merdivenlere koştum. Az önce söylediği her şeyi duymamış gibi yapacaktım. Bu konu da benim için tartışmaya kapalıydı. Merdivenleri hızla çıkarken Bora arkamdaydı. Bir şeyler söylüyordu ama duymayacaktım. Yukarı çıkıp kendimi yatak odasına kapattım ve kapıyı kilitledim.

Yatağın kenarına oturduğumda dizlerimin titrediğini fark ettim. Beni ne hâle getirdiğinin farkında mıydı? Böyle bir şeyi nasıl söylediğini anlamıyordum. Onsuz uzaklara gidebileceğimi ve ne kadar süreceğini bilmediğim bir zaman boyunca, bebeğimi yalnız büyütebileceğimi...

Her şeyden uzakta olduğumda iyi olacağıma nasıl ihtimal verebilirdi?

“Konuşmalıyız,” diyordu kapının ardından. Sanki konuşacak bir şey bırakmıştı. “Yapma böyle Hande, aç şu kapıyı.” Açmayacaktım. “Çok ani oldu farkındayım. Ne düşünüp hissettiğini anlayabiliyorum. Ama bu mesele yeni değil, uzun zamandır aklımdaydı.” Bir tepki bekler gibi sustuğum-

da kaşlarım çatıldı ama yine konuşmadım. “Sadece buna mecbur kalacak olmaktan korkuyordum ve kaldım da.” Sesi titremişti. “Hande... Anlatmama izin ver.”

“Anlayabiliyor musun gerçekten?” diye sordum dalga geçer gibi. “Neyi anlatacaksın? Ayrılığımızın temelini nasıl inşa ettiğini mi?” Aklım almıyordu. Aklında uzun zamandır böyle bir düşünce varsa benim neden bundan haberim yoktu? “Sen benden ne istiyorsun biliyor musun? Seni bir yangının ortasında bırakıp arkama bile bakmadan çekip gitmemi!”

“Öyle değil,” dedi Bora, elleri kapının üstünde geziyordu. “Beni dinlemezsen, nasıl anlatacağım sana kendimi?”

“Anlatma!”

“Bir planım var.”

“Ne planı ya, ne planı?” Sanki karşımdaymış gibi, onu görüyormuşum gibi kapıya nefretle bakıyordum. “Sana hiçbir yere gitmeyeceğim diyorum, sense bana plandan bahsediyorsun! Hiçbir şey duymak istemiyorum!”

Kapıyı açmayacak, onu içeri almayacak ve bana anlatacaklarını asla duymayacaktım. Dinlemeyecektim onu. Mantıklı bir şeyler söylemesine ve beni ikna etmesine izin vermiyecektim.

Kalbimin kabul etmediğini aklım kabul etse kaç yazardı?

“Korkuyorsun,” dedi Bora ne hissettiğimi biliyormuş gibi. “Söyleyeceklerimin sana mantıklı gelmesinden, ikna olmaktan korkuyorsun.” Eli kapıya sertçe indi ve gözlerim acıyla kapandı. “Ulan ben senden ayrılmayı çok mu istiyorum sanki? Başka bir çarem yok diyorum, sizi riske atamam, neden anlamıyorsun?”

Çaresizce gözyaşlarına boğulduğum sırada ayağa kalktım, elimi dudaklarıma kapattım ve banyoya koştum. Kalbime ağır geliyordu, bu yüzden anlamayı reddediyordum. Belki de tekrar uyumalıydım ve uyandığımda her şey kötü bir rüyadan ibaret olmalıydı.

Dakikalarca kalmıştım banyoda. Sağlıklı düşünemesem

de başka bir çıkış yolu aramış fakat bulamamıştım. Çaresizce banyodan çıkıp odanın kapısını açtığımda, “Gitmek istemiyorum,” diye mırıldandım. Bora karşımdaydı. “Neyin cezası bu? Bir zamanlar senden kaçmamın mı?” Sözlerim bölük pörçüktü. “İstemiyorum.”

Bora beni kendisine çekti, kollarının arasına aldı. Ona çok öfkeli olsam da yapamadım, karşı koyabilmem imkânsızdı.

“Tamam ağlama,” dedi saçlarımdan öperken.

“Vazgeçtiğini söyle,” dedim, bunu duymadan içim rahat etmeyecekti asla.

“Vazgeçtim. Oldu mu? Kahretsin, ağlama artık!”

Yalan söylemişti.

Vazgeçmemiştir.

Sadece ikna edebileceği bir ana dek kandırmişti beni.

Gidecektim, tek bildiğim buydu. Hangi ülkenin hangi şehrine gidecektim, orada onsuz nasıl bir hayat sürecektim hiçbir fikrim yoktu. Bora ciddi ciddi beni buradan uzaklara gönderiyordu. İnanması gücü, karşı koyması ise daha güç...

Sadece iki gün içinde ayarlamıştı her şeyi. Gittiğim yerde korunaklı bir evde yaşayacak, stresten ve tehlikeden uzakta, doktor kontrolünde sağlıklı bir hamilelik geçirecektim. Böyle söylüyordu. Güvende olacaktım ama onsuz kalacaktım. Özlediğimde yüzünü göremeyecek, kokusunu duyamayacak, kollarında uyuyamayacaktım.

Ne anlamı kalacaktı yaşamanın?

Aylar önce yaptığı bir B planıydı bu gidişim. Günün birinde, işler tamamen ters gittiğinde ortadan kaybolacaktım. Fakat benim bundan hiçbir zaman haberim olmamıştı.

Emir'in ya da bir başkasının, nerede olduğum bilgisine ulaşma ihtimaline karşın, ilk başta farklı ülkeler arası dolaşacak, güvenliğinden emin olunduğu bir anda esas yaşa-

yacağım ÷lkeye geçiş yapacaktım. Bora'nın benimle iletişim kurma şekli bile, bir süre üçüncü şahıslar aracılığıyla gerçekleştirecekti.

İkimizden başka hiç kimse benim nerede olduğumu bilmeyecek, bana asla ulaşamayacaktı.

Gidinceye kadar ben bile bilmeyecektim onsuz bir yaşam neredede devam edeceğimi.

Bana böyle bir hayatı kabul ettirdiği için ondan nefret ediyordum.

Dün akşam kıyameti koparmıştım. Ağlamış, sızlamış ve saatlerce yüzüne bakmayıp onu bu fikirden vazgeçirmek için çabalamıştım. Hepsi nafileydi. Bora'nın kararı kesindi ve ben yarın sabah buradan gidecektim.

Hiçbir hazırlık yapmamıştım. Kendime bir bavul bile hazırlamamıştım. Gitme fikri kalbime öyle ağır geliyordu ki sabahtan beri yatakta yatıyor ve kafamı kaldıramıyordum.

Bahçede duyduğum araba sesiyle yattığım yerden hızla toparlandım ve pencereye koşup dışarı baktım. Gelmişti. Arabanın kapısını açışını, arabadan hızlı bir şekilde çıkışını ve bir pencerede beni görebilmek umuduyla tüm camlara bakışını seyrettim. Ama beni görmesine izin vermeden geri çekildim.

Sırtım kapıya, yüzüm pencereye dönük bir vaziyette öylece durdum. Dün gece onunla aynı yatakta bile uyumamıştım, sırf buradan gittiğimde yokluğumun ne kadar acı verici olacağını anlayıp vazgeçsin diye... İşe yaramamıştı.

Çünkü Bora tüm gemileri yakmıştı.

Ben gittikten sonra bu şehirde kıyamet kopacaktı.

Odanın kapısı aralandı ve Bora içeriye girdi.

Dönüp yüzüne bakmadım ama ortada bir yerde durup bana baktığını hissedebiliyordum. "Uyumamışsın," dediğinde tırnaklarım avuç içlerime saplandı. "Saat geç oldu. Sabah erken kalkacaksın."

Sözlerini karşılıksız bıraktım. Bora yavaşça bana yaklaşıyordu. Gözlerimi kapattım ve adım seslerini dinledim. Ara-

mızdaki öldürücü sessizlik, günlerin gerginliğini çatlatacak kıvama getirmişti. Dünden beri sadece birbirimizi kırıp dö-küyor, haksız yere incitiyorduk.

Daha doğrusu, bunu yalnızca ben yapıyordum.

Tam arkamda durup kollarını kaldırdı ve parmaklarını kollarıma yasladı. Karşı koymamıştım. Sessizliğimden ve tepkisizliğimden cesaret alarak biraz daha yaklaştı, bedenini sırtıma yasladı ve bir elini yavaşça karnıma dolayarak beni kendisine çekti.

Kısa bir zaman boyunca öyle kaldık.

Bakışlarım pencerenin ardındaki karanlık gökyüzüne ası-lydı, oysaki şu an görmek istediğim tek manzara onun yüzü-ydü ama buna cesaretim yoktu. Zaten canım yanıyordu, yüzü-ne bakarsam daha çok yanacaktı, belki de kendimi tutamaya-rak ağlayacaktım. Bir faydası olmadığını anlamıştım. Birlikte geçirdiğimiz son saatleri ağlayarak geçirmek istemiyordum.

Bir eli karnımın üzerindeyken diğer eliyle omzumda du-ran saçlarıma dokundu, onları usulca geriye attı ve açıkta bıraktığı tenime, bir yangının alevini tutuşturacak ilk öpücü-ğü bıraktı. “Gitmeden önce, sana son kez dokunmama izin ver,” diye fısıldadı. “Sana son kez kavuşmama izin ver”...” Sesinden dökülen çaresizlik önce tenimi, sonra da kalbimi yaktı. “Yeniden kavuşuncaya dek, son kez.”

Ne bedenimle ne de ruhumla karşı koyabiliyordum ona. Olmuyordu. Bizi yalnız bıraktığı, verdiği sözün aksine be-nimle gelmediği için ona duyduğum kırgınlık hissi bile ara-mıza duvar öremiyordu. Gidelim demişti halbuki. *Her şeyi aramızda bırakıp, çok uzaklara gidelim.* Şimdi neden yal-nızca ben gidiyordum ki?

Ne kadar süreceğini bilmediğim ayrılığımızın acısını çı-karmaya yetmezdi belki.

Ama ben de onu istiyordum.

Hem de hiç istemediğim kadar.

“Seninim,” dedim teslimiyet içinde. “Her zaman olduğu ve her zaman olacağı gibi, sadece seninim.”

“Ben zaten seninim,” diyerek dudaklarını boynuma bastır-
dı, ellerini nazikçe karnıma geçirdi ve sırtımı göğsüne yasladı.
O an her zerremen ayrı bir yangınla tutuştuğunu hissettim.

Baştan çıkarıcı dokunuşları beni etkisi altına almıştı. Öy-
lesine onundum ve öylesine kendimde değildim ki beni tut-
mayı bıraksa ayakta duramaz, düşerdim. Parmaklarının do-
kunduğu yerler önce alev alıyor, sonra buz tutuyordu. Aynı
anda saramazdı tüm bedenimi. Ama dokunmadığı her yer
üşüyordu sanki.

Bedenimi ustalıkla döndürdü kollarının arasında, sırtımı
iki adım ötedeki duvara yasladı ve dudaklarıma asıldı. Nefes
almayı unutturmasına öptü beni. Hırsıyla, tutkuyla ama daha
çok acıyla... Ona aynı şekilde karşılık vermeye çalıştığımda,
saçlarımın arasına karıştı elleri.

Bir an sonra dudaklarımız birbirinden ayrıldı, Bora alnını
alnıma yasladı ve “Delireceğim,” diye fısıldadı güçsüz bir
sesle. “Aklımı kaybedeceğim.”

“Gönderme beni,” diye yakardım, bilmem kaçınıcı kez.
Oysa faydasızdı. “Kapalı bir odada, gün yüzü bile görmeden
yaşamaya razıyım, yeter ki beni sensiz bırakma.”

*Bu değil miydi istediğin? Kendimle hesaplaşmalarım bit-
miyordu içimde. Bir zamanlar kaçmak değil miydi tek der-
din? Onun nefes aldığı şehirden, kilometrelerce uzağa sav-
rulmak...*

Buydu. O zamanlar fazlasıyla yürekten dilemiş olmalıy-
dım ki dileğim şimdi gerçek oluyordu.

“Yapma Hande...” Yüzüme düşen gözyaşlarımı öperek
temizleyene kadar ağladığımın bile farkında değildim. “Yap-
ma güzelim.”

“Dayanamıyorum...” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. “Onu
sensiz büyütecek olma düşüncesi...”

“Bensiz büyümeyecek.” Bora yüzümü avuçlarına aldı ve
beni susturmak ister gibi dudaklarıma bir öpücük daha bı-
raktı. “Söz verdiğim zamanda geleceğim. Kısa sürecek, çok
kısa sürecek.”

“Sana inanmıyorum,” diyerek kafamı salladım. “Kısa falan sürmeyecek, beni kandırıyorsun.”

Bu ayrılığın sonu iyi bitmeyecekti. Ya Bora yeniden kana bulayacaktı ellerini ya da... Düşünmek bile istemiyordum. O ihtimal, o kadar korkunçtu ki...

“Yemin ederim ki kandırmıyorum.” Dudaklarını alnıma bastırdı. “Saatleri sayacağım, çıkıp sana gelene kadar zamana bile düşman olacağım... Seni buradan göndermek son çaremdi. Son çareme mecbur kaldım.” Yutkunuşu acı doluydu. “Gitmek zorundasın.”

Ne söylesem kâr etmeyeceğini biliyordum. Bora beni buradan göndermeyi kafasına koymuştu bir kere. Hiçbir çıkış yolu çare değildi ona göre. Ben sadece çok uzaklarda ve kim-senin bilmediği diyarlarda güvende olacaktım. Olacaktım ama ruhum buna nasıl dayanacaktı?

Ya ağlayarak ya da onu öperek susturacaktım kalbimin feryadını. İkincisini yaptım. Dudaklarımız yeniden buluşurken gözlerim bir kez daha kapandı. Bedenim zaten onun kolları arasındaydı. Bana dokunmadığı, ona dokunmadığım tek bir saniye bile geçmemeliydi.

Beni ne kadar öperse öpsün yetmeyeceğini, her şekilde eksik kalacağımı hissediyordum. O beni öptükçe ona olan muhtaçlığım azalmak yerine çoğalıyor, ona duyduğum istek körelmek yerine büyüyordu. Bitmiyordu. Dudaklarının değdiği yerlerde bir daha asla iyileşmeyecek yaralar çıkıyordu sanki. Yokluğuyla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum.

En kötüsü de bu ayrılığın ne kadar süreceğini bilmemektir. Bu beni hepten delirtecekti.

Dakikalar akıp giderken, “Eğer gelmezsen,” diye fısıldadım. Bora aceleci bir tavırla parmaklarını dudaklarıma kapatıp beni susturdu. Söz vermişti, hem de defalarca. Ama ben buna bir türlü ikna olamıyordum. Dudaklarımdaki parmaklarını çekip, “Gelemezsen,” diye devam ettim, “seni affetmem, biliyorsun değil mi?”

“Affetmezsin,” dedi tutkunun boğuklaştırdığı sesiyle.

“Ama sana gelmek için tüm gemileri yakacağımı da en iyi sen bilirsin. Çünkü artık bir değil iki sebebim var.”

Tek bir beden olup sevda denizine yelken açarken ilk defa bir gecenin sabahı olmasın istedim.

Hep bu anda kalalım ve onun kollarında kaybolayım istedim.

Ama olmadı.

Çünkü sabah oldu.

İlk defa bir geceyi hiç uyumadan geçirmiş ve sabaha dek birbirimizde kaybolmuştuk.

Dün onun yüzünü bile görmek istemezken şimdi bir saniyemi onsuz geçirmeye tahammül edemiyordum. Ve dün onun yüzüne bir kez olsun bakmadığım için şu an kendimden nefret ediyordum.

Çünkü onunla arama mesafe koyarsam beni göndermekten vazgeçer diye düşünmüştüm.

Öyle kahrolası bir inadı vardı ki... Vazgeçmemiştii, vazgeçmiyordu.

İkimiz de sessizdik. Üzerimizde bir ağırlık vardı, ayrılığın sarsıcı yükü omuzlarımıza gecedten çökmüştü. İkimize de nefes aldırma-yacaktı.

Hazırdım. Ne giydiğime dikkat etmeden üzerimi giymiş ve saçlarımı tepeden sıkıca bağlamıştım. Yatağın kenarına oturmuş, Bora'nın hazırlanmasını beklerken, “Ben gidince burada uyuyabilecek misin?” diye sordum.

Bora arkasını dönmeden, yüzüme bakmadan kaçamak bir cevap verdi. “Senden sonra bu eve girebileceğimi düşün-dün mü?”

“Bilmem.” Omuzlarımı silktim. “Nerede kalacaksın ki?”

“Kalacak başka bir yer bulurum,” dedi cüzdanını cebine sıkıştırırken. “Sen şimdi düşünme bunu.”

Ayağa kalktığımda bakışları üzerime çevrildi. Göz göze geldiğimiz o sarsıcı anda, “Bugün senin doğum günün,” dedim hayal kırıklığıyla. Bugünü asla böyle hayal etmemiştim. “Dört ağustos.”

Bora yüzüme bakakaldı, bu detay aklından çıkmıştı. Belki de hiç hatırlamamıştı.

“Farkında değilim,” dedi sadece.

“Bugünü çok farklı hayal etmiştim,” diye mırıldandım. “Sana ellerimle yaptığım pastanın üstündeki mumları üfletecektim ben. Birlikte dilek dileyecektik. Etrafımız kalabalık olacaktı ama doğduğun için en çok ben sevinecektim. Dans edecektik mesela... Sonra hediyeni verecektim.”

Hiçbiri olmamıştı ve olmayacaktı da bu saatten sonra.

Tıpkı diğer her şey gibi bu hayalim de yarım kalmıştı.

Bora birkaç adımda bana yanaştığında, “Sen bana verebileceğin en güzel hediye verdin zaten,” dedi. Elleri karnımdaydı. “Bundan daha güzel bir hediye olamaz benim için.”

Başımı sallamakla yetindim. Böyle mi kandıracaktık birbirimizi?

Sustum. Artık edecek herhangi bir itirazım kalmamıştı. Dün sabahki sözlerinde haklıydı, ben sadece durumu zorlaştırıyordum. Ama elimde değildi. O, yirmi yedi yaşına giriyordu ve hediyesi bensizlikti.

Uçağımın kalkmasına yaklaşık iki saat kalmıştı, geç kalmamalı, bir an evvel evden çıkmalıydık. Yanımda bir bavulum yoktu, sadece küçük bir valizim vardı. Onun da içi bana ait eşyalarla değil, hatıralarımızla doluydu.

Ona sırtımı dönerek kapıya doğru yürüdüğüm sırada yaşayan bir ölüden farksızdım. Kısa sürecek bir ayrılığın bu kadar acı vereceğini tahmin edemezdim. Ama bizimkisi sıradan bir ayrılık değildi. Bu gidişimin bir dönüşü elbette olacaktı.

Ama döndüğümde...

Ya onu bulamazsam, o zaman ne olacaktı?

Verdiği sözün aksine, her şeyi geride bırakıp benimle uzaklara gitmeyi göze almadığı için onu affetmeyecektim.

Odadan çıkıp hızlı bir şekilde merdivenlere yürüdüm. Bora da arkamdan geliyordu. Merdivenleri inip aynı hızla kapıya ilerlediğimde Bora’nın adımlarının hızlandığını duydum.

X

TUZAK

Bazı anlar vardı. İnsanı tamamen çıkışsız bırakan ve yürüdüğü yoldan geriye, hiçbir dönüşün kalmadığına inandıran...

O anlardan birindeydim, ayrılığımıza engel olabilecek hiçbir şey kalmamıştı. İçim yana yana uzaklara gidecektim ve artık umutsuzluğun en dibindeydim.

Ama bir şey olmuş ve içine düştüğüm karanlığa cılız bir ışık doğmuştu. Karşımızda duran Ceyda'ydı, gözlerimizin içine bakıyor ve "Size anlatmam gereken bir şeyler var," diyordu. Bunun mümkün olmayacağını bile bile, denize düşenin yılanı sarıldığı gibi ona sarılmak istedim.

İyi bir şeyler söylesin, bir mucize olsun ve ben hiçbir yere gitmeyeyim.

"Sen..." dedi Bora, yaşadığı şaşkınlık konuşmasına izin vermemişti. Hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı ve bir adım önüme geçerek beni arkasına aldı.

"Ne işin var senin burada?"

Ceyda o an tedirgin bir şekilde etrafa baktı. Evin bahçesinde Emrah ve korumalar dışında kimse yoktu. Evin etrafı

mi engel olmaya çalışıyordu? Ceyda bana güven vermiyordu. Onu tanıdığım ilk andan beri hakkında iyi düşünmemiş ve hiçbir zaman da yanılmamıştım. Belki de bizi bir tuzağın içine çekmeye çalışıyordu. Ama o kadar umutsuz ve çaresiz bir durumdaydım ki bütün kalbimle kurtuluşumun Ceyda sayesinde olacağına inanmak istiyordum.

Bora'nın bakışları giderek sertleşirken, "Bak," dedi tehditkâr bir sesle, "seni buraya kim gönderdi bilmiyorum ama neden bu saatte geldiğini çok iyi biliyorum." Ceyda'nın gitmeme engel olmak için geldiğini düşünüyordu. "Beni daha fazla çileden çıkarma."

İstemsizce yükselen sesiyle, "Beni buraya kimse göndermedi," diye çıkıştı Ceyda. "Anlatmama izin versen zaten anlatacağsın. Evden gizli saklı çıkıp geldim ben! Emir derin bir uykuda, Yiğit desen geceden kalma... Ben bu fırsatı bir daha bulamayabilirim. Beni dinlemek zorundasınız!"

"Nerede o?" diye bağırdı Bora. Ne söylerse söylesin Ceyda'ya inanmıyordu. Ceyda'yı kolundan tutup kenara çekti ve kapının önüne çıkıp sokağa doğru baktı. "Buralarda bir yerde değil mi? Uzaktan mı izliyor bizi?" Bakışları tekrar Ceyda'ya ulaştığında "Maksadınız ne sizin?" diye sordu korkunç bir sesle. "Ölümünüz ellerimden mi olsun? Bunu mu istiyorsunuz?"

O an sessizliğimi bozarak "Sakin ol," desem de Bora beni duymadı. Zaten böyle anlarda hiç duymazdı.

Ceyda kapının yanındaki duvarla Bora arasına sıkıştığında, "Yiğit burada değil," dedi kafasını sallayarak. "Böyle yaparak hem bana hem size vakit kaybettiriyorsun. Lütfen, sadece on dakika ver bana. Beni dinlemen gerekiyor."

"Bora..." Daha fazla kayıtsız kalamayacaktım. Henüz vaktimiz vardı ve on dakika bize bir şey kaybettirmezdi. *Şayet çoktan bir oyunun içine çekilmediyse.* "Dinleyelim onu."

"Hayır," dedi Bora, öfke dolu gözlerle Ceyda'ya bakıyordu. "Arkamdan iş çeviren birini dinlemem!"

“Peki ya her şeye mecbur kaldığımı söylersem?” dedi Ceyda. Titreyen elini yüzüne doğru kaldırdı ve gözünün altındaki morluğu işaret etti. “Şu hâlime bir bak... Bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?”

“Bora lütfen...” dedim koluna dokunarak. Bora Ceyda’ya ne kadar güvenmiyorsa ben de o kadar güvenmiyordum. Ama ya anlatacakları işimize yarayacaksa diye düşünmeden de edemiyordum.

Bora, koluna dokunduğum elime indirdi bakışlarını. Sonra yavaşça gözlerime baktı ve *sadece senin için* der gibi başını salladı. Hiçbir şey söylemeden içeri geçtiğinde bakışlarım Ceyda’ya uzandı ve geri çekilerek evi işaret ettim. Ceyda eve girdi ve ben kapıyı kapattım. Birlikte salona geçtiğimizde Bora bیلardo masasının önünde, masaya yaslanmış bir vaziyetteydi ve Ceyda salona girer girmez bakışlarını ona kenetlemişti.

“On dakikan başladı,” dedi sabırsızca. “Seni dinliyorum.”

Ceyda kapının biraz ilerisinde durdu. Ne söyleyeceğinden ziyade, nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi bakıyor ve telaştan parmaklarıyla oynuyordu.

Üstünde siyah, omuzları açık bir bluz, altında ise etnik desenli, salaş bir pantolon vardı. Saçları dağınıktı, bu yüzden gelişigüzel bağlamıştı. Yüzünde makyaj yoktu ve sanki yataktan çıkar çıkmaz soluğu burada almış gibi bir izlenim bırakıyordu. Belki de buraya herkesten gizli saklı gelmiş olduğu konusunda doğru söylüyordu.

“Hadi,” dedi Bora kaşlarını çatarak. “Susmaya mı geldin buraya? Ne bakıyorsun yüzüme? Konuşsana!”

“Ben...” Ceyda gerginlikten patlayacak gibiydi. Sık nefesler alıyor ve durmadan parmaklarıyla oynuyordu. “Emir burada olduğumu bilmesin diye, erkenden uyanıp evde olmadığımı fark etmesin diye suyuna ağır bir uyku ilacı kattım. Yani buraya çok büyük bir risk alarak geldim.” Konuşmaya Emir’le başlaması dikkatimi çekmişti. “Eğer bu kapıdan se-

ninle bir anlaşma sağlayamadan çıkarsam, sahip olduğum her şeyi kaydedebilirim.”

Kaşlarını çatılırken Ceyda’ya doğru bir adım attım ve “Daha açık konuşamaz mısın?” dedim ılımlı görünmeye çalışarak. Bora patlamaya hazır bir bomba kadar öfkeliydi. Sabır desen zaten kalmamıştı. Ceyda ise her an korkudan bayılacakmış gibi telaşlıydı. “Madem buraya kadar bir anlaşma sağlamak için geldin, öyleyse bizi buna ikna etmelisin.”

“Süren işliyor.” Ceyda’nın sözleri Bora’nın da dikkatini çekmişti fakat sert tavrından ödün vermiyordu. “Hande haklı.”

“Emir...” dedi Ceyda, kısa bir an duraksasa da bir çırpıda sözlerinin devamını getirdi. “Emir beni tehdit ediyor. Yiğit’le aramızda sandığının aksine gerçek bir ilişki yok. Emir beni Yiğit’le bir ilişkim varmış gibi oyun oynamaya mecbur bıraktı, maksadı Yiğit’i içimizde tutmaktı ama ben artık işin içinden çıkamıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Dayanamıyorum. Ve artık tüm bu saçmalıklardan kurtulmak istiyorum.”

Yiğit ve Ceyda arasındaki ilişki, tam da tahmin ettiğimiz gibiydi. Emir’in hepimizden sakladığı yüzünü gördükten sonra, Bora da ben de böyle düşünmüştük. Ceyda’yı oyuna Emir dahil etmişti. *Hem de zorla.*

“Nasıl?” diye sordu Bora. Gözlerini kısmıştı. “Oyun muydu hepsi?”

“Oyundu.” Ceyda beklediği şaşkınlığı Bora’nın yüzünde göremeyince bakışlarını üzerime çevirdi. “Mecbur kalmasam asla böyle bir oyun oynamazdım.”

“Emir seni neden böyle bir konuda oyun oynamaya mecbur bıraktı peki?” diye sordu Bora. “Ve seni neyle tehdit etti?”

“Emir senin iyiliğini istemiyor Bora.” Ceyda, Bora’ya doğru birkaç adım attı ve karşısında durdu. Bu ikimizin de bildiği bir şeydi, Ceyda tepkimizi ölçmek ister gibi yüzümüze bakıyordu ama biz hiçbir tepki vermiyorduk. “Yiğit’le gös-

termelik bir şekilde birlikte olmamı bu yüzden istedi, bunu yapmadığım takdirde de Cesur'a zarar vereceğini söyleyerek tehdit etti beni.”

Bora'yla bakışlarımız birbirine kenetlendi ve kısa bir süre birbirimize bakakaldık. Ceyda'nın Cesur'la olan bağlantısı neydi?

“Bir dakika,” dedi Bora parmağını kaldırarak. “Cesur kim?”

Cesur ben tutukluymken Bora'nın tuzağına düşen ve evimi-ze giren adam değil miydi?

“Senin tanıdığın biri değil,” dedi Ceyda. “Cesur benim erkek arkadaşım.” Üzerindeki tedirginliği bir nebze olsun atmaya başarmıştı. Ve şimdi kaşları çatıktı. “Neden şaşırmadınız söylediklerime? Doğru söylediğime inanmadınız mı?”

“Söylediğin hiçbir şeye tepki vermeyeceğim,” dedi Bora soğukkanlılıkla. Bense sessiz kalma hakkımı kullanacaktım. “Çünkü sana hâlâ güvenmiyorum ve güvenip güvenmeyeceğime, anlatacakların bittiğinde karar vereceğim.” Bilardo masasının yanından ayrıldı ve salonun camlarına doğru yürüdü.

“Sadece bunları söylemek için gelmedin değil mi?”

Cesur'un Ceyda'nın erkek arkadaşı çıkması beni şoka uğratmıştı fakat Bora söylediği gibi hiç tepki vermemişti. Biliyor olamazdı, bilseydi bunu muhakkak benimle paylaşırdı. Sadece şaşkınlığı gizleyebilme konusunda ustaydı. Böyle durumlarda sergilediği soğukkanlılıkla beni kendine hayran bırakıyordu.

“Hayır.” Ceyda kısa bir an bana baktı. “Bu kadarla kısıtlı değil anlatacaklarım. Ama yalnız olsak...”

“Hande'den gizlediğim hiçbir şey yok.” Bora cam kapıyı araladı ve salonun dışına çıkarak kendine bir sigara yaktı. “Duymasından endişe ettiğim bir şey de yok,” dedi göz ucuyla bana bakarak. “Devam et şimdi. Ve anlatmaya en başından başla... Ne biliyorsan, her şeyi.”

“Biliyorsun,” dedi Ceyda vakit kaybetmeden. Bora'nın yanına doğru ilerlediğinde ben de kapıya yakın olan kol-

tuğun başlığına yaslandım ve dikkatle Ceyda'ya bakmaya devam ettim. “Annemle babam ayrıldıktan sonra, bizim aramızdaki bağ tamamen kopmuştu. Ben annemle yaşamaya başlamıştım, Emir ise babamla... Babam ölünceye kadar, biz birbirimizi doğru düzgün görmedik bile. Emir eskiden böyle değildi, sonradan ne değişti bilmiyorum ama Toronto'dan döndükten sonra bambaşka birini dönüştü sanki. Ve her şey, babamın cenazesinden sonra başladı. Benim Ankara'da kalmak gibi bir niyetim yoktu, cenaze sonrası annemle Antalya'ya geri dönecektim ama Emir bana engel oldu. Bir konuda bana ihtiyacı olduğunu, bir süre daha Ankara'da kalmamı istediğini söyledi. Benden istediklerini reddettiğimde ise beni Cesur'la tehdit etti. Oysa Emir, Cesur'u tanııyordu bile. Sırf beni oyununa alet edebilmek için ondan sakladığım ne varsa öğrenmiş... Konu Cesur olunca kabul etmek zorunda kaldım. Halbuki ben ne Yiğit'i tanıyordum ne de işlerin bu raddeye gelebileceği konusunda bir fikrim vardı. Size söylediğim, anlattığım tüm hikâye, her şey yalandı.”

Ceyda'yı Yiğit'le gördüğüm o zehir zemberek günü anımsadım. Her şeyin bir oyundan ibaret olduğunu aslında o gün anlamıştım fakat o zamanlar Emir'in gerçek yüzünü bilememişim, olanlara dair mantıklı bir açıklama bulmama engel olmuştu.

“Peki ya Cesur?” diye sordu Bora. Sigarasından derin bir nefes aldı. “Emir, onu da bir şeylere zorladı mı?”

“Cesur'u da benimle tehdit ediyor.” Ceyda dudaklarını birbirine bastırdı. “Şimdi söyleyeceğim şeye inanmayacaksınız belki... Emir, Cesur'u kullanarak sana bir tuzak kurmaya çalıştı ama sen o tuzağa hiç düşmedin. Eğer düşseydin şu anda Günbey Saruhan'ı öldürmek suçundan yargılanıyor olacaktın.”

Bora'nın kaşları çatılırken bakışlarında gizleyemediği bir öfkeyle “Ne tuzağı?” diye sordu.

“Detayları bilmiyorum,” dedi Ceyda. “Emir bana ya da Cesur'a hiçbir şey anlatmaz. Ben bu tuzak meselesini Emir

Yiğit'le konuşurken kulak misafiri olarak öğrendim. O adamı öldürmekten ve suçu da sana yıkmaktan bahsediyorlardı. Sanırım aranızda düşmanlık varmış."

Yapbozun tüm eksik parçaları bir bir yerine oturuyor, anlam veremediğimiz ne varsa çözüme kavuşuyordu. Emir'in Günbey Saruhan'ı hedef göstermesindeki tek amaç kendini gizlemek değildi. Aynı zamanda Bora'nın o adamla geçmişteki husumetini kullanacak ve Bora'yı bir kez daha çocukluğunun cehennemine yollayacaktı.

Emir sandığımdan çok daha tehlikeli biriydi.

Eminim bu kadarını Bora da hayal etmezdi.

"Üzgünüm," diye devam etti Ceyda. Ağlayacak gibi olmuştu. "Emir gibi bir canavarın kardeşi olduğum için çok üzgünüm. Tüm bu oyunlara alet olduğum için, kötü biri olmaya mecbur kaldığım için... Sana neden bu kadar düşman olduğumu bilmiyorum. Tek derdi sen olmuşsun. Sen ve Handed... Sizin mutsuzluğunuz."

Ceyda, Bora'nın bir şeyler açıklamasını umar gibi sustu, Emir'le aralarında filizlenen kinin sebebini bilmiyor ve merak ediyordu.

"Anlattıklarım seni hiç şaşırtmadı, belki de birçoğunun farkındaydın," diye bir tahminde bulundu. "Sizin aranızda ne oldu?"

Bora Ceyda'ya kuşkuyla bakmaya devam ederken "Seni buraya getiren sebep ne?" diye sordu. Emir'le aralarında ne geçtiğini anlatmayacaktı. "Sana bunları itiraf ettiren şey ne?"

"Çünkü artık bitsin istiyorum," dedi Ceyda. Bora'ya yalvaran gözlerle bakıyordu. "Emir'den tamamen kurtulmak istiyorum. Cesur'la birlikte buradan çok uzaklara gitmek istiyorum. Onun hakkından yalnızca sen gelebilirsin Bora. Onun ne gülen yüzüne aldan ne de dostluğuna güven. Şimdiye kadar neden sustuğumu, neden bunları itiraf etmek için bu kadar beklediğimi soracaksın belki..." Yorgun bir netes alıp verdi. "Önce kendimi kurtarmam gerekiyordu."

Bora belli belirsiz gülümsedi. Neler düşündüğünü biliyordum ama ne hissettiğini tahmin etmek zordu. Öfke doluydu belki... Yakıp yıkmak istiyordu her şeyi. Belki de sadece içi acıyordu. Önce mahvedilmiş çocukluğuna, şimdi de yok edilmek istenen hayatına...

Parmaklarını göz pınarlarına bastırırken, “Yalan söylemediğini nereden bileceğim?” diye sordu Ceyda’ya. Oysa doğruları söylediğini çok iyi biliyordu. “Tüm bu anlattıklarının, Yiğit’in bir planı olmadığından nasıl emin olacağım? Belki de beni bir tuzağa çekmeye çalışıyordur? Belki de kötü olan sensindir. Emir’e iftira atmadığını nereden bileceğim?”

“Yiğit’ten nefret ediyorum,” dedi Ceyda, sözlerinin hakkını verircesine, sesi nefret doluydu. “Tüm bu söylediklerime rağmen bana inanmayacağını tahmin etmişim. Ama haklısın, sana kızamıyorum... Yaptıklarına, yapmaya mecbur kaldıklarına bakınca ben bile kendimden tiksiniyorum.” Kafasını salladı yavaşça. “Buraya kuru sıkı sözlerle gelmedim. Elimde işe yarar bir şey var. Ama onu sana göstermeden önce, bana bir söz vermeni istiyorum.”

Bora, dikkatle Ceyda’ya bakıyordu.

“Ne sözü?”

“Ben sana elimdekini vereceğim, sen de bana yardım edeceksin,” dedi Ceyda. Gözlerinde büyük bir korku vardı ve Bora’ya güvenmek istiyordu. Güvenemediği takdirde olacakları ise düşünmek bile istemiyordu. “Bir nevi işbirliği yapacağız.”

“Elinde ne var?” diye sordu Bora. Cam kapıyı kapatıp eve girdi ve Ceyda’ya yaklaştı. “Emir’in bir açığını mı biliyorsun?”

Ceyda acı dolu bir tebessüm etti.

“Çok daha fazlasını biliyorum.”

Duvarlarla bakışarak geçirdiğim üçüncü saatin sonunda, telefonum beklediğim mesajın sesiyle titredi.

Camin önünden ayrıldım, sehpa bıraktığım telefonu telaşla kavradım ve gelen mesaja baktım.

Yola çıktı, eve doğru geliyor. Telaşa kapılmanı gerektirecek bir durum yok. Her şey konuştuğumuz gibi.

Bakışlarım ekrandayken derin bir nefes aldım ve kendime bir kez daha sakın kalmam gerektiğini hatırlattım. Bora evde yoktu, yalnızdım ve birazdan hayatım boyunca unutamayacağım birkaç saat yaşayacaktım.

Bora'nın sesi kulaklarımda çınladı. *İstediğin oldu. Uzaklara gitmektense bu eve hapsolmaya bile razıyım demiştin. Madem öyle, ben de seni bu eve hapsedeceğim. O gün gelene kadar evden dışarı çıkmayacaksın. Devamlı gözümün önünde, güvende olacaksın.*

O gün gelmişti ve benim şimdiye kadar yaşadıklarımın yanı sıra bir şikâyetim yoktu. Doğru düzgün evden dışarı çıkmamış ve yanımda Bora olmadan hiçbir yere adım atmamıştım. O sabahın ardından saymadığım kadar gün geçmişti ve şimdi, önümüzde keskin bir yol ayrımı uzanıyordu. Bugün hepimiz için iyi kötü bir şeylerin sonuydu.

Merak etme, iyiyim. Her şey konuştuğumuz gibi.

Mesaja cevap verdikten sonra konuşmayı sildim, telefonu tekrar sehpa bıraktım ve salonun içinde bir sağa bir sola adımlar atarken söyleyeceğim her şeyi kafamda bir kez daha tekrar ettim. Günlerdir sadece bugüne hazırlanıyorduk, hiçbir açık vermeyecektim ve her şey planladığımız gibi gidecekti. *Gitmeliydi.*

Dakikalar sonra kapı çaldığında bakışlarım pencerenin ardına çevrildi. Nihayet gelmişti.

Başlıyorduk.

Telaşsız fakat hızlı adımlarla kapıya ilerledim. Yüzüme yerleştirdiğim hüznü bakışın ardından kapıyı araladım ve karşımda görmeyi beklediğim son insan varmış gibi şaşkınca baktım.

“Emir?”

“Merhaba Hande,” dedi Emir, her zamanki sahte nezaketiyle. Üstünde gri bir tişört, altında mavi bir kot pantolon vardı. Her zaman kullandığı parfümü sıkıyordu fakat kokusu bu defa midemi bulandırmıştı.

“Merhaba,” dedim ve sağ gözümün altında kurumaya yüz tutmuş gözyaşımı çabucak sildim. Bu hareketim Emir’in gözünden kaçmamıştı. “Kusura bakma, seni görmeyi beklemiyordum ben...”

“O belli oluyor zaten.” Sözde benim için endişelenmiş gibi yüzüme dikkatle bakarken “Neyin var senin?” diye sordu.

“Bir şeyim yok,” dedim. “Bora evde değil, eğer onu görmek için geldiysen...”

“Hayır,” diyerek sözümü kesti Emir. “Ben seni görmeye geldim.”

Kaşlarımı çattım. Neden beni görmek istediğini bilsem de bilmiyormuş gibi davranacaktım.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum telaşla.

“Kötü bir durum yok,” dedi Emir kafasını sallayarak. “Ama ayaküstü konuşmak olmaz.”

“İçeri geç öyleyse.” Kapının önünden çekildim ve Emir içeri girene kadar bekledim, Emrah’la göz göze geldiğimizde ise her şey yolunda der gibi başımı salladım ve kapıyı kapattım. Salona geçip oturduğumuzda endişeli göstermeye çalıştığım bakışlarımı Emir’in yüzünde tutarak, “Seni dinliyorum,” dedim. Fakat esas niyetim, önce kendimi dinletmekti. Bu, planımızın ikinci aşamasıydı.

İlk ve en önemli aşama, Emir’in buraya gelmiş olmasıydı.

“Önce sen anlat bakalım.” Emir öne doğru eğildi ve ellerini birbirine kenetlerken, tüm dikkatini bana verdi. “Geldiğimde ağlıyor gibiydin. Ters bir durum mu var?”

Bakışlarımı telaşlı bir tavırla Emir’den uzaklaştırırken, “Bir şeyim yok,” dedim, üsteleyeceğini biliyordum ve öyle de olmuştu.

"Var. Çok belli." Emir, Bora'yı daha da dibe çekebileceği hiçbir fırsatı kaçırmazdı. "Bora'yla mı ilgili?" diye sordu avına kenetlenen bir aslan dikkatiyle. "Anlatmak istemezsen sen bilirsin ama bir faydam dokunur belki."

Bu sözlerle tav olmuş gibi ağlamaya başladığımda Emir'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve kaşları çatıldı. Yalandan ağlamak çok zordu. Fakat hamileliğim yüzünden, kahkaha atarken bile ağlayabilen birine dönüşmüş olmam ilk defa işime yaramıştı.

"Hande?" dedi Emir telaşla. Oturduğu koltuktan kalkıp yanıma geldiğinde elini omzuma yasladı. Hayır, dokunma bana. "Neden ağlıyorsun şimdi? Ne oldu, ben hiçbir şey anlamadım ki."

Anlayacaksın.

"Söyleyemem," dedim başımı iki yana sallayarak. "Eğer söylersem, Bora beni öldürür."

Sözlerim Emir'in iştahını daha da kabartırken "Aramızda kalacağından emin olabilirsiniz," dedi içten bir tavırla. Eli hâlâ omuzumdaydı. "Bora seni üzecek bir şey mi yaptı?"

Koltukta bir adım uzağa kayarak Emir'den uzaklaştığımda eli omuzumdan çekildi.

"Ben hamileyim," dedim, bu gerçeği daha fazla saklayamıyormuşum gibi. Emir şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdığında elimin tersiyle sildim gözyaşlarımı. "Ne var bunda, bu güzel bir haber diyeceksin belki..." İç çektim. "Ama değil Emir, güzel haber değil."

"Neden değil?" diye sordu Emir, her şey tam da istediği kıvamda ilerliyordu. "Bora, bebeği istemiyor mu yoksa?"

"Hayır, öyle değil..." İnandırıcı olmak için ağırından almalıydım. "Ben..." Kesik nefesler aldım. "Nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum..."

"Dinliyorum," dedi Emir, tavrı sakın ve ikna ediciydi. Ağzımdan laf alamayacağını düşündüğünden yardımcı olmak ister gibi "Yoksa Bora'nın başı yine belada mı?" diye sordu gözlerini kısarak. "Yiğit mi tehdit ediyor sizi? Eğer öyleyse..."

Konu, kendi kız kardeşi olunca endişelenen abi rolüne bürünmüştü yine. Ceyda'ya yaşattıklarını düşününce bile ellerimle boğmak istiyordum Emir'i... Kendi kardeşini bile sevmeyen, düşünmeyen, ona acımayan insan bir başkasına kimbilir neler yapardı... Ama buraya kadardı.

“Bora'nın bir düşmanı varmış.” Sözlerimin ardından yeniden gözyaşlarına boğulsam da Emir'in ansızın değişen yüz ifadesi gözümden kaçmamıştı.

“Nasıl?” dedi tedirgin olmuş gibi. “Kimmiş?”

“Sen kim olduğunu biliyor olmalısın, Günbey Saruhan diye bir adam...” Sehpanın üzerinde duran peçeteye uzandığım sırada kısa bir sessizlik oldu. Sonrasında “Tanıyorsun değil mi?” diye sordum. Emir üzgünmüş gibi başını salladı. Zafer dolu gülümsemesi dudaklarında değilse bile bakışlarının ardındaydı.

Bunlar onun son iyi anlarıydı.

“Biliyorum,” dedi Emir kısık bir sesle. “O adamı tanıyorum. Geçmişte bazı tatsız şeyler yaşandı. Bora'nın çok zor bir çocukluğu oldu. Hepsine şahittim... Şu talihe bak ki hâlâ doğrultamıyor belini.”

Emir'in nasıl bir canavar olduğunu bilmesem, şu tavırlarına bakınca ondan asla şüphelenmezdim. Saatler sonra yüzündeki maske düşecekti ve gerçek yüzü açığa çıkacaktı. Yaptıklarına nasıl bir kılıf uyduracağını, hangi akla mantığa sığmaz sebebin ardına saklanacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

“O adam Bora'yı tehdit ediyor Emir,” diye devam ettim sözlerime. Ağlamaya devam ediyordum. “Kaybettiği oğlunun intikamını almak istiyor. Hamile olduğumu biliyor.”

Emir'in parmakları çenesindeydi. “Bora ne düşünüyor peki?”

“Delirmiş gibi,” diyerek kafamı salladım. Yalan sayılmazdı. Bu durum, planımızın bir aşaması değildi. Bora son günlerde gerçekten de delirmiş gibiydi.

“Farkındaydım.” Emir düşünceli bir tavırla başını salladı.

“Bora son günlerde iyi değildi, bir terslik olduğu çok belliydi ama ne olduğunu sorsam söylemez belki diye sormadım...” Gözlerine baktı. “Ne yapacakmış peki? Söyledi mi sana?”

“Ne yapacağını bilmiyorum,” dedim buruk bir tebessüm ederken. “Bana hiçbir şey söylemiyor. Söylediği tek şey, bu bebeği aldırmanın en doğrusu olacağı...”

Gözlerim yeniden doldu fakat bu defa numaradan değildi. Böyle bir cümleyi yalandan kurarken bile içim acımıştı.

“Şaşırdım doğrusu,” dedi Emir. “Benim bildiğim Bora bebeğinden vazgeçmezdi.” Gülümsedi. “Ya da tanıdığımı sandığım Bora...” Bu sözler canımı acıtmış gibi Emir’e hüznü gözlerle baktığımda, “Öyle söylemek istemedim Hande, yanlış anlama,” diye devam etti. “Sana bir zarar gelmesin istiyordur belki. Bora bu... Belli olmaz hiç sağı solu.”

“Olmuyormuş,” diyerek kafamı salladım. “Ayrıca yanlış anlaşılacak bir durum yok Emir. Bora son zamanlarda çok değişti, tuhaflaştı, eskisi gibi değil bana karşı.” Sözlerim Emir’i gerçekten şaşkınlığa uğratmıştı. “Ya da ben öyle hissediyorum, bilmiyorum... Sürekli tartışır olduk. Bora bu hayattan, herkesin onu benimle tehdit etmesinden sıkılmış gibi. Belki de artık ağır geliyor sorumluluk hissi.”

“Böyle düşünme,” dedi Emir. Bir şeyler daha söyleyecek gibiyken sustu. Sözlerinin devamını getirmedi.

“Nasıl düşüneyim peki?” Elimdeki peçete paramparça olmuştu. “Bora başka bir şey düşünmeme izin vermiyor ki.”

“Yaşadıklarınız kolay şeyler değil Hande. Durumlar böyleyken Bora’nın sağlıklı düşünmesi de pek mümkün değildir eminim. İnsan böyle zamanlarda hata yapmaya çok müsait...” Emir tekrar sustu. Ağzında gevelediği fakat bir türlü söylemeye cesaret edemediği o şeyi, bir an önce dile getirmesi gerekiyordu.

“Neyse,” diyerek yüzümü sıvazladım. Daha fazla ağlamayacaktım. Bu kısmı sorunsuzca atlatmıştım. “Geldin geleli dert anlatıyorum sana, kafanı şişirdim resmen, kusura bakma...”

“Ne kusuru,” dedi Emir.

“Sen neden gelmiştin?” diye sordum. “Senin için geldim demiştin, tamamen unuttum...”

Emir anında gözlerini kaçırdı ve parmaklarıyla hafifçe ensesini sıvazladı. “Önemli bir mesele değil ya,” dedi kafasını sallayarak. Merak edip soracağımı, söylemezse üsteleyeceğimi çok iyi biliyordu. “Şimdi kalkayım ben, daha müsait bir zamanda konuşuruz.”

Kaşlarım çatılırken “Buraya kadar benimle konuşmak için geldin ama konuşmadan mı gidiyorsun?” diye sordum.

“Hayır, öyle değil...” Bocalamış gibi davranıyordu.

“Emir...” dedim şüphelenmiş gibi. “Ters bir durum mu var?”

Emir gözlerimin içine bakıyor ve susuyordu.

“Var evet...” Başımı salladım yavaşça. “Bir şey olmuş ama sen söylemiyorsun. Ne oldu?”

Parmakları bu defa şakaklarını sıvazlarken “Sen bu hâldeyken nasıl söylenir, hiç bilmiyorum,” dedi Emir. Hamileliğimi kastediyordu. Sanki önceden bilmiyormuş da bugün, benden öğrenmiş gibi. “Bugün doğru bir zaman değil.”

“Ne oluyor Emir?” diye sorduğumda Emir ayağa kalktı ve kaçır gibi cama doğru yürüdü. Hemen ardından ben de ayağa kalkıp peşinden ilerledim. “Öğrenmeden seni rahat bırakmayacağımı biliyorsun, değil mi? Boşuna zaman kaybettirip yorma ikimizi de.” Emir’in yanına dikilip gözlerinin içine baktım. “Söyle.”

Emir’in bakışları üzerime çevrildiğinde “Sakin olacağına söz ver,” dedi beni düşünüyormuş gibi.

“Tamam,” dedim sessizce. “Gayet sakinim.”

Derin bir nefes alırken “At çiftliğine gittiğimiz gün sana bir kart vermiştim, hatırlıyor musun?” diye sordu Emir. “Bora’nın cüzdanından düştü demiştin. Üstünde bir adres yazılıydı.”

Hatırlıyordum. O akşam eve geldiğimizde kanamam olduğu için hastaneye gitmiştik ve Bora hamile olduğumu öğren-

mişti. Eve döndüğümüzde Bora'ya vermeyi ve ne olduğunu sormayı düşündüğüm kart, böylece aklımdan uçup gitmişti.

“Hatırlıyorum,” dedim sabırsız bir şekilde. “Ne olmuş o karta?”

“Kartı sana vermeden önce, öylesine bakmıştım üstünde yazan adrese... Görsel hafızam iyiymiş ki adresi tekrar başka bir yerde görünce hemen anımsadım.” Emir duraksadı ve gözlerini kaçırdı. Bakışları camın ardındaydı. “Belki bana kızacaksın bu söylediklerim için... Çünkü inanmak istemeyeceksin. Ama bazı şeylerden emin olmasaydım, sana bundan asla bahsetmezdim. Deniz bugün o adresteki eve gitti Hande. Bora ve o, gizli saklı görüşüyorlar.”

Kanım damarlarımdan çekilmiş gibi kalakaldığım ve birkaç saniye boyunca Emir'in yüzüne bakakaldığım için “Hande?” dedi Emir telaşla. “İyi misin?”

Böyle bir şeyi söyledikten sonra iyi olmamı beklemesi gerçekten trajikomikti.

Bora o gün o kartı cüzdanından düşürmemişti. Böyle bir şey yapması aptallık olurdu. Emir, Bora'nın masada unuttuğu cüzdanını bir şeyler bulabilme umuduyla kurcalamış ve Bora'nın cüzdana bilerek koyduğu kartı bulmuştu. Kartın üstünde yazan adresi görünce ise şok olmuştu. Çünkü o adresi ilk gördüğü yer Deniz'in not defteriydi. Ve o an, Bora ve Deniz arasında gerçek bir ilişki olduğunu düşünmüş, Bora'yı düşürmek istediği tuzağa kendisi düşmüştü. Kartı Bora'nın cüzdanından almış, Bora'nın düşürdüğünü söyleyerek bana vermiş ve bir şeylerden şüphelenmem için çabalamıştı. Benim o zamanlar Bora'nın bu planından haberim yoktu. Kartı Bora'ya vermeyi unuttuğum için bir süre daha haberim olmamıştı. Bora'nın da işine gelmiş, Deniz'den hoşlanmadığımı bildiği için yaptığı planı benden bile gizlemişti. Melisa'nın evinde olduğum gün, Bora'nın Deniz'le Kupa Kızı'nda oturup konuştukları mesele buydu.

“İşte bu yüzden sana söylemek istemedim,” dedi Emir. “Hamilesin sen, ah aptal kafam...”

“İyiyim,” dedim donuk bir sesle. Az önce hayatın sillesini yemiş bir kadın için fazla iyiydim. Bunun, şüphe çekmemesi gerekiyordu. “Ağır oldu biraz. Şu an ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyorum.”

“Haklısın,” dedi Emir. “Şaşkınsın şu an.” Eliyle koltukları işaret etti. “Gel de otur önce, sakinleş. Sana bir su getireyim...”

“İstemiyorum,” dedim hırçınca. Eğer böyle bir şey gerçek olsaydı, vereceğim esas tepki de bundan farklı olmazdı. “Ne biliyorsan anlat. Bazı şeylerden emin olmasam, sana bunları söylemezdim dedin... Neyden eminsin?”

“İkisinin arasında bir ilişki olduğundan eminim,” dedi Emir kısık bir sesle. Sanki böyle bir şeyi söylemekten zevk almıyormuş, aksine utanıyormuş gibi gözlerini kaçırmıştı bir de... “Deniz döndüğünden beri Bora’nın bana olan tavırları değişmişti zaten. Ona Deniz’den hoşlandığımı söylediğimde tamamen emin oldum. Bora meğerse Deniz’i hiç unutmamış. Ve son zamanlarda şahit olduğum birkaç şeyden sonra anladım ki Deniz de onu unutamamış.”

“Hayır,” diyerek kafamı salladım. Başımı ellerimin arasına aldım ve “Hayır,” diye tekrarladım. “Yanıyorsun. Bora böyle biri değil, bana bunu yapmaz...”

“Keşke yanılıyor olsaydım... Ama sen de kendi ağzınla söyledin Hande, Bora eskisi gibi değil diye...”

Beni kendi silahımla vurmaktan hiç çekinmemişti.

“O çok ayrı bir mesele!” diye bağırdım kendimi kaybetmiş gibi. “Bora her şeyi yapar ama beni aldatmaz! Bana bunu yapmaz!” Zıvanadan çıkmış gibi Emir’e saldırıp onu ittiğimde boş bulunarak birkaç adım geriledi. “Ne söylediğini kulağın duymuyor senin!”

“Hande!” Emir bileklerimden tuttu ve “Kendine gel,” dedi sertçe. “Şaşkınlığını anlıyorum, canın yandı, hak da veriyorum ama ne söylediğimi kulağım duyuyor benim. İnanmak mı istemiyorsun yoksa inanmaktan mı korkuyorsun? Şu an birlikteler mesela... Bora nerede diye sorsam verecek cevabın yok senin!”

Emir bileklerimi serbest bıraktığında ayakta kalamadım. Dizlerim yerle buluşurken bakışlarım bir noktaya takılı kaldı. “Hayır,” diye tekrarladım. “Mümkün değil...”

“Gözlerinle görmek ister misin?” diye sordu Emir. “Tabii kendini kandırmaya devam etmek istiyorsan, orası başka...”

Bir süre sessiz kaldım ve şoktaymışım gibi, duyduğum hiçbir şeyi kabul edemiyordum gibi etrafa baktım. Emir sakince bekledi ve kurduğu pusuya çaresizce düşmemi izledi.

Sonunda “Beni o adrese götür,” dedim buzdan soğuk bir sesle. Oraya vardığımızda karşılaşacağım manzarayı ve akabinde yaşanacakları hayal eden Emir içten içe gülüyor olmalıydı. Ama hiçbir şey, düşündüğü gibi olmayacaktı.

“Ben götürürüm götürmesine de...” Bakışlarım Emir’in yüzüne tırmandı. “Sen ne yapacaksın gördüklerinden sonra?”

Emir ona inanmadığını düşünüyordu ve bu aptal hâlîm ona zevk veriyordu.

Evden çıktığımızda, evden ayrıldığımı Bora’ya söylememesi konusunda Emrah’ı uyarmıştım. Sözde Bora’ya ufak bir sürpriz yapacağımız için Bora’nın haberi olmamalıydı. Emir şüphelenmesin diye hiçbir detayı atlamıyordum.

Arabaya binip evin önünden uzaklaştığımız sırada “Şu hâle bak,” dedi Emir. “Herif seni eve hapsedmiş, dışarı adım attığın anda da haberi oluyor. Hande sen böyle yaşamayı nasıl kabul ettin?”

Sessiz kaldım. İnce ince işlediğimiz plan tıklarında işliyoruz, hesapta olmayan bir şey söyleyemez ve Emir’in şüphesini çekemezdim.

“Ben hâlâ inanmıyorum,” dedim, düşüncelerimin arkasındaydım. “Mutlaka başka bir açıklaması olmalı.”

Emir salak olduğumu düşünüyor olmalıydı. Umurumda değildi çünkü ben zaten onun gözünde her zaman basit biriydim. Bizi en başından beri aptal yerine koymuştu ve biz hiçbir şey anlamamıştık. Bunun sonuna kadar böyle devam edeceğine gerçekten inanmış mıydı?

Ama hakkı vardı. Şayet Bora hislerine güvenmeseydi

ve Emir'den duyduğu ufacık şüphenin peşine düşmeseydi, bugün hâlâ onun ellerinde birer kukla olacaktık. Bora ters giden bir şeylerin olduğunu muhakkak anlardı, esas düşmanın Günbey Saruhan olmadığından emin olurdu fakat her şeyin Emir'in başının altından çıkabileceği, aklına asla gelmezdi.

Dünya öyle bir yerdi ki her yüzüne gülen dost, her sırtından bıçaklayan da düşman değildi.

Araba hızlı bir şekilde yol aldıkça düşüncelerim gibi midem de bulanmaya başlamıştı. Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım ve sakin olmaya çalıştım.

“İyi görünüyorsun,” dedi Emir, gözü devamlı üzerimdeydi.

“İyiyim,” dedim.

“Birazdan göreceklein karşısında daha kötü olacaksın,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Birazdan yaşayacaklarını ömrün boyunca unutamayacaksın, dedim içimden.

“Merak etme,” dedim Emir’e bakarak. “Bugün bütün hesaplar kapanacak.”

Emir bakışlarını yola çevirdi. Sözlerimin ne anlama geldiğini şu an kavraması mümkün değildi.

“Hâlâ inanmak istemiyorsun ama haklıysam ne olacak?” diye sordu. “Bora seni aldatıyorsa ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum,” dedim, gerçeğe de bilmiyordum. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim ve hiç de düşünmeyecektim. Kendi sevgimden şüphe eder, Bora’ninkinden etmezdim.

“Çok büyük hata,” diye mırıldandı Emir. “Birine sonsuz güvenip, hayatını tümüyle ona teslim etmek.”

Bir süre sonra şehir merkezinden uzaklaşmıştık fakat yolumuz hâlâ devam ediyordu. Birazdan karşımıza bir köprü çıkacaktı, sonrasında bir otel inşaatının önünden geçecektik ve varacağımız noktaya üç kilometre kalmış olacaktı. Emir'in bir şeylerden şüphelenip beni bambaşka bir yere götürme ihtimaline karşın, bütün güzergâhı ezberlemiştim.

“Ne kadar yolumuz kaldı Emir?” diye sordum. Arabada çalışan klimaya rağmen camı açtığımda, rüzgâr saçılarımı uçuşturdu.

“Az kaldı,” diye karşılık verdi Emir. Sonunda köprüye ulaşmıştık. “Evin şehir merkezinden uzakta olması bile yeterli bir kanıt değil mi senin için?”

Sorusuna bir cevap beklerken gözlerimin içine baktı. Ben-se gururu incinmiş, yaralı kadını oynamaya devam ettim. Sustum ve bir şey söylemedim.

Altı dakika sonra Bora’nın bahsettiği evlerin önünden geçmiş, terk edilmiş bir fabrika binasını da geride bırakmıştık. Çok az kalmıştı, varmak üzereydik.

“Az kaldı, gelmek üzereyiz,” dedi Emir “Ev buralarda bir yerde.”

Bakışlarım dışarı kenetlendi. Kartın üzerinde yazan adrese göre evin numarası on dokuzdu. Üç dakika sonra araba tek tük evlerin çevrelediği bir sokakta yavaşladığında, on dokuz numaralı evi görmeye çalıştım. Beyaz, küçük bir bahçesi olan, tek katlı bir ev demişti Bora.

“Bak işte, oradaki ev,” diyerek sol taraftaki tek katlı, beyaz evi işaret etti Emir. Arabayı sağa çekti ve motoru kapattı.

Paramparça bir yüz ifadesiyle eve doğru bakarken, “İçerideler mi şimdi?” diye sordum. Artık kabullenme aşamasına geçmiştim.

“Öyleler,” dedi Emir, onun da bakışları evdeydi.

“Nasıl emin oldun? Takip mi ettirdin?”

“Evet.” Artık gizleme gereği duymuyordu. “Yaş tahtaya basacak, seni buraya kadar boşa getirecek değilim.”

“İkisini de mahvedeceğim.” Ağır ağır başımı sallarken acı acı gülümsedim. Gözlerimdeki öfke ve duruşumdaki kararlılık, fakat her şeyden önce içimi yakan nefret Emir’in hoşuna gitmişti. Aceleci bir tavırla emniyet kemerimi çıkarırken, “İkisini de öldüreceğim,” dedim öfkeyle. Ardından kapıyı açtım ve dışarı çıktım. “Ben bu hâldeyken onlar gününü gün ediyor, öyle mi?”

Emir beni durdurmaya çalışmadı, zaten onun istediği buydu. İçinde kocamın ve eski sevgilisinin olduğu bir evin kapısına delirmiş gibi dayanmam ve Bora'yı hiç ummadığı bir anda suçüstü yakalamam...

Yürümeye devam ettim, evin demir kapısından içeri geçtim ve öfkeden titreyen adımlarla kapının önünde durdum. Yumruklarım kapıya kuvvetle inerken “Bora!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. “Onunla birlikte içeridesin biliyorum! Aç kapıyı!”

Emir birkaç adım geride duruyor, büyük bir heyecanla kapının açılacağı anı bekliyordu.

“Kapıyı aç diyorum sana!” Bense bağırmağa devam ediyordum. “Duymuyor musun beni? Bora!”

Fakat kapıyı açan yoktu. Ve içeriden hiçbir ses duyulmuyordu.

“Tam tahmin ettiğim gibi...” Emir’in sesini duyduğumda duraksadım. “İçerideler ama kapıyı açmayacaklar.”

Bir hışımla dönüp Emir’e baktığımda “Er ya da geç açılacak bu kapı,” dedim hiddetle. “Sonsuza kadar içeride kalacak hâlleri yok.”

Emir dikkatli gözlerle pencerelere baktı fakat hiçbir hareketlilik de görünmüyordu. “Onların keyfini bekleyemem.”

“Ne olacak şimdi?”

“Geri çekil,” dedi Emir. “Kapıyı kıracağım.”

Emir’le yer değiştirdik. Evin kapısı çeliktendi fakat yeterince sağlam değildi. Bu da Bora’nın yaptığı planın ince detaylarından biriydi. Emir tokmağından tutarak kapıyı ileri geri salladı. Birkaç adım uzaklaştı ve kapıya var gücüyle omuz attı. Kapı sarsılmış fakat kırılmamıştı. Birkaç kez daha denedi ve sonuç değişmedi. Emir bu kez kapıya kuvvetli bir tekme attı. Kilidin kırıldığını haber veren o sesin ardından kapı hızla açıldı ve bakışlarımız aynı anda kapının ardına çevrildi.

Lakin içerideki manzara, Emir’in görmeyi beklediği manzara değildi.

Bakışları evin içine kenetlenirken kaşları çatıldı, neler döndüğünü anlamaya çalışırken birkaç saniye öylece kaldı.

Bense hızlı adımlarla eve girdim ve holün ortasında dikilen Bora'nın yanına geçtim. Artık Emir'le aynı safta değildik. Sağımızda Deniz, solumuzda ise Emir'in attığı her adımda yanında olan sadık adamı vardı.

"Sen..." dedi Emir. Bakışları adamın üstündeydi. Cebine milyonlar sıkıştırdığı için ömür boyu yanında olacağını sandığı adam onu satmıştı. Üstelik Emir ona çok güveniyordu. Fakat herkesin zayıf bir noktası vardı ve Bora o noktayı yalamamayı başarmıştı.

"Ne oldu Emir?" dedi Bora o sırada. Bakışlarıyla adamı işaret etti. "Sana bir yerlerden tanıdık mı geldi?"

"Çok büyük hata," dedim kafamı yavaşça sallayarak. "Birine sonsuz güvenip, bütün sırlarını ona emanet etmek..."

Emir'in bakışları üzerime çevrildi. Bana söylediği sözleri geri iade etmişim ve bu sefer de o sessizdi.

"Neler oluyor burada?" diye sordu önce Bora'ya, ardından Deniz'e bakarken.

"Onu sana sormalı," dedi Bora. Emir'e bakarak göz kırptı. "Neler oluyor Emir?"

Emir yine sustu ve dumura uğramış bakışları tekrar gözlerimi bulurken sertçe yutkundu. Kapı açılır açılmaz içeri geçmem ve Bora'nın yanında yerimi almam, beklediğinin aksine Bora ve Deniz'in bu evde yalnız olmaması ve en güvendiği adamının onu satması Emir'i hüsrana uğratmıştı.

Oysa bu kapının ardında yaşanmasını beklediği şeyler bambaşkaydı. Bora'nın beni Deniz'le aldattığından fazlasıyla emindi. Çünkü Bora Emir'in buna yüzde yüz inanması için elinden geleni yapmıştı. Emir'in onu adım adım takip ettiğini bilerek Deniz'le defalarca görüşmüştü. Üç kez bu evde, birkaç kez de başka yerlerde... Hepsi bugün içindi ve Emir şimdi ava giderken avlanmanın şaşkınlığını yaşıyordu.

"Yolun sonundasın Emir," dedi Bora. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bakıyordu Emir'e. "Şim-

diye kadar çok iyiydin, hiç açık vermeyerek iyi bir tebriği hak ettin.” Sesi bomboştu. “Aklının önüne geçen hırsın da olmasa onun sen olduğunu anlayamazdım.”

Emir her şeyi anlamıştı. Onu tuzağa düşürdüğümüzü, Bora’nın Deniz’le bir olup ona oyun oynadığını ve gerçekten de yolun sonuna geldiğini...

Bora’nın yüzünden ayrılan bakışları kısa bir an bana uğradı, beni aptal yerine koyduğunu sanarak asıl aptalın kendisi olduğunu anladı. Ardından Deniz’e baktı ve bakışlarında derin bir hayal kırıklığı dalgalandı. Her şey bir yana, Deniz’in de bu planın içinde olması, Emir’i gerçekten dumura uğratmıştı.

“Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum,” dedi ifadesiz bir sesle. Bunlar yararsızca son çırpınışlarıydı.

“Anlatayım,” dedi Bora imalı bir ses tonuyla. “İki yıldan daha uzun bir süre önce Yaren’i hayatıma sen soktun. Akılca beni Yaren sayesinde mahvedecektin ama olmadı. İşler istediğin gibi gitmediğinde onu Serdar’ın hayatına musallat ettin ve Serdar’la arama ihanet koydun... Tüm bunlar olurken, sırf beni daha çabuk bitirebilmek için başka fırsatlar kolladın, Yiğit Mirzanlı’yla işbirliği yaptın ve her konuda ona yardım ettin.” Emir, gözlerini bile kırpmadan dinliyordu. “Sana gerçekten güvenmiştim ama sen mutsuzluğumdan beslenen, zavallı bir ruh hastasıymışsın meğer...” Bora kısa bir an sustu. Evin içi, ölüm kadar ağır bir kasvetle doluydu. “Ne sandın? Bunlar hiçbir zaman ortaya çıkmayacak mı?”

Emir hâlâ sessizdi. Sadece Bora’ya bakıyor ve nefes bile almıyordu.

“Ve şimdi yolun sonundasın,” diye devam etti Bora. Sesi gibi bakışları da bomboştu. Hiç bitmez sandığı bir savaşın sonundaydı, o kazanmıştı fakat mutsuzdu. Bütün bunları yaşamak zorunda olduğu için, bir zamanlar Emir’e güvenmeyi tercih ettiği için ve yaşanan her şey anlamsız olduğu için... Öyle yorgundu ki öfke duymaya, kin gütmeye bile mecali yoktu.

Artık yalnızca bitsin istiyordu.

“Ne umdun ne buldun değil mi?” diye sordu, dudaklarında ruhsuz bir gülümsemeyle. “Çok alışmıştın beni kaybederken görmeye... Adalet yerini buldu. Şimdi kaybeden sensin...” Kaşlarını kaldırdı. “Ne kaybetmek ama?”

“Saçmalık,” dedi Emir, aklından ne geçiyordu bilinmez fakat yenilgiyi çabucak kabullenecek gibi durmuyordu. “Ağzından çıkan her söz, koca bir saçmalık.” Gülererek kafasını iki yana salladı. “Ben ne Yaren’i tanırım ne de yanındaki o herifi.”

“Öyle mi?” diye sordu Bora, bakışları adama çevrilirken. “O seni çok iyi tanıyor ama... Öyle değil mi Kaan?”

Kaan sessizdi. Otuzlu yaşlarında, kumral, yapılı bir adamdı. Emir’in aksine o, yolun sonunda olduğunu çoktan kabul etmişti. Kapı açıldığından beri yerde tuttuğu bakışlarını kaldırmıyor ve Emir’le asla göz teması kurmuyordu. Korkuyordu fakat korkusu ceza alacak olmaktan yana değildi. Emir dahil herkesten sakladığı küçük bir kızı vardı ve ona bir zarar gelecek diye ödü kopuyordu.

Emir, Kaan denen adama gözleriyle tehdit eder gibi bakıyordu fakat artık çok geçti. Onu ele veren Kaan’dan önce kız kardeşiydi.

“3 Haziran’ı 4 Haziran’a bağlayan gece, Yaren Karaca, nişanlısının evinde ölü olarak bulundu.” Bora, konuşmaya devam ediyordu. “Ölümünde şüphe çeken hiçbir ize rastlanmadığı için kayıtlara intihar vakası olarak geçti. Çünkü Yaren ölmek ister gibi mutfaktaki doğalgazı sonuna kadar açmış ve mutfak masasının üzerine uzanmıştı. Haberi alır almaz hepimiz oraya gelmiştik. Sen de oradaydın, üstelik hiç kimse sana haber vermemişti ama bu, o gece ve sonrasında, hiçbirimizin dikkatini çekmemişti. O kadar görünmezdin ki Emir, kimse senden asla şüphelenmezdi. Her şeyin planladığın gibi gittiğinden emin olmak için oradaydın o gece... Ve her şeyin yolunda olduğunu sandın. Fakat Yaren’in ölmeden önce bana yazdığı mektuptan habersizdin. O mektup olmasa, ben yine senin gerçek yüzünü göremezdim.”

“Yeter,” dedi Emir sert bir sesle. “Tüm bu zırvalıkları daha fazla dinlemeyeceğim! Yeter!”

Arkasını döndü, ciddi ciddi gidecekti. Daha doğrusu, kaçacaktı.

Fakat Bora “Yaren’i sen öldürdün,” dediğinde duraksadı. “Kaan akıllı bir adammış ki günün birinde onu saf dışı bırakman durumunda lazım olur düşüncesiyle o gece yaşananları kayıt altına almış. Fakat kayıtların senden önce bir başkasının eline geçebileceğini hesap etmemiş.”

Emir tekrar Bora’ya döndüğünde inkâr edercesine kafasını salladı.

“Şimdi o kayıtlar benim elimde,” diyerek uzun bir cümleyle son noktayı koydu Bora. “Ve de polisin elinde. Bitti Emir. Buraya kadarmış.”

Nihayet Emir’in yüzündeki maske düştü ve Bora’ya gerçek hisleriyle baktı. Bakışlarında öyle bir nefret vardı ki kanım dondu, içim sızladı.

“Kabul ediyorum, güzel hamleydi,” dedi korkunç bir biçimde gülümseyerek. “Ama zannetme ki oyun bitti.”

Sözlerinin ardından, kapıya doğru geri adımlar atarken elini havaya kaldırdı ve işaret parmağını hepimizin üzerinde gezdirdi. “Hepinizle tek tek görüşeceğim. Bu burada bitmedi.”

Nefret dolu bakışlarının ardından tekrar arkasını döndü ve Deniz’in “Kaçamayacaksın Emir,” demesine aldırmadan koşar adımlarla demir kapıya doğru yürüdü. Arabasına binip uzaklaşacağını, akabinde de ortadan kaybolup yakayı kurtaracağını sanıyordu fakat büyük yanılıyordu.

Evin bahçesinden dışarı attığı ilk adımda, polis araçları yolunu kapattı.

Bora her şeyi, en ince ayrıntısına kadar hesaplamıştı.

Bu saatten sonra Emir için başka bir ihtimal yoktu.

Emir’in ardından hepimiz dışarı çıkmıştık. Emir, önünü kesen polis araçlarına rağmen kaçabileceğine inanıp arabasına doğru koşmuş fakat kapısını dahi açamadığı arabanın kaputuna polisler tarafından yüzüstü yatırılmıştı.

Emir ters kelepçeyle polis aracına doğru götürülürken hakışları üzerimize çevrildi. Gülüyordu. Sanki yolun sonuna gelmemiş gibi, kaybeden o değışmiş gibi.

“Sen daha hiçbir şeyin farkında değilsin,” diye bağırdı Bora’ya bakarak. “Hiçbir şey bilmiyorsun!”

Bu sözlerin altında kötü bir anlam aramak ve derin düşüncelere boğulmak istemiyordum. Bora elimi sıkıca tuttu ve “Aldırma,” dedi parmaklarımı sıvazlarken. “Zırvalıyor.”

Ceyda’nın kapımızı çaldığı o sabah, Bora beni yurtdışına gönderme fikrinden vazgeçmişti. Ceyda’ya sırf bu yüzden bir teşekkür borçluydum. O olmasaydı ben bugün çok uzaklarda olacaktım. Ve Bora kimbilir ne hâlde olacaktı... Ceyda’nın Emir’den kurtulabilmek için uzun zaman boyunca bir açığını araması, Kaan’ın sakladığı görüntülere ulaşmasına sebep olmuştu. İlahi adalet bu noktada tecelli etmişti. Bora yana yana bir çare ararken ve umudunu tamamen kesmişken, hiç beklemediğimiz bir zamanda karşımıza çıkan Ceyda kurtuluşumuz olmuştu.

Polisler Emir’in ardından Kaan denen adamı da kelepçeleyip araca bindirdiklerinde “Bitti,” dedi Bora. “Emir hapse girmekten kurtulamayacak. Ve uzunca bir süre oradan çıkmayacak çünkü hiçbir hafifletici sebebi yok.”

Bindirildiği araç uzaklaşana kadar camın ardından Bora’ya baktı Emir. Bakışları beni ürkütse de bunun sadece yenilgiyi hazmedemeyen öfkesinden kaynaklandığını biliyordum. Bora haklıydı. Emir bu saatten sonra hiçbir şey yapamazdı zira uzunca bir süre zaten içeride olacaktı.

Uzaklaşan polis araçlarının ardından Bora’nın arabasına doğru ilerledik. Adliye gidecektik ve Deniz de bizimle gelecekti. Arka koltuğa geçip oturduğunda Bora arabayı çalıştırdı ve evin önünden uzaklaşıp polis araçlarını takip ettik.

“İyi misin?” diye sordu Bora. “Su içmek ister misin?”

“İyiyim,” dedim ama berbat bir hâldeydim. Fark ettirmemeye çalışsam da ellerim titriyordu. Emir’in korkunç bakışları gözlerimin önünden silinmiyordu.

“Rahat ol artık,” dedi Bora elime uzanırken. “Sadece ifade verip çıkacağız. Bizlik bir durum yok. Bitti.”

“Serdar...” dedim telaşla. Polisler bugün Serdar’ın da ifadesine başvuracaklardı. “Serdar Yaren’in intihar etmediğini, Emir tarafından öldürüldüğünü öğrenince hayatının şokunu yaşayacak. Olan bitenin aslını hâlâ bilmiyor. Bir neden arayacak ama bulamayacak ve daha da mahvolacak.”

“Bugün ona her şeyi en doğru şekilde anlatacağım,” dedi Bora. Şimdiye kadar susması için sebepleri vardı. Ama artık susamaz ve kaçamazdı. Kısmen suçluydu ve Bora da Yaren konusunda yolun sonundaydı.

“Yardım etmemi ister misin?” diye sordu Deniz. Bakışlarım dikiz aynasına çevrildi. “Bu meselenin içinde ben de varım. Eğer Serdar bir de yabancı birinin şahitliğinde dinlerse olanları, inanmakta tereddüt etmez belki.”

Arkaya dönerek, “Serdar seni tanımıyor, söyleyeceğin hiçbir şey onu ikna edemez,” dedim.

Deniz, Bora’nın adına konuşmaktan rahatsız olmuş gibi, “Sen ne düşünüyorsun Bora?” diye sordu.

“Hande haklı,” dedi Bora. Bakışları sadece yoldaydı, Deniz’e hiç bakmamıştı. “Bu sadece beni ilgilendiren bir mesele. Serdar’la yalnız konuşacağım.”

Bora’yı tanıyordum. Öyle bir anda yanında beni bile istemezdi.

Deniz sandığımdan çok daha zeki bir kadındı. Tanıştığımız günden bu yana bakışlarında sezdiğim tuhaflığın esas nedeni, Bora ve Emir arasında bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmasından kaynaklıydı. Emir’in hâl ve hareketlerinden şüphe duymuş, Bora’yı Emir konusunda uyarmak istemişti. Emir’in onu kullanmak istediğini anlamış ve kendini ona yem etmemişti. Bugün ise Bora’nın yanındaydı, maksadının yalnızca kimsenin zarar görmemesi olduğunu ve adaletin yerini bulmasını istediğini söylese de beni buna inandıramazdı.

Ondan hâlâ hoşlanmıyordum.

Deniz arkasına yaslandı ve yolun geri kalanında, sadece dışarıyı izledi.

Otuz beş dakika sonra Ankara Adliyesi'ne vardığımızda içimi büyük bir sıkıntı kaplamıştı. Burası bana iyi şeyler hatırlatmıyordu.

Arabadan inip adliye binasının avlusuna geçtiğimizde Deniz bizden uzak bir köşeye geçip kendine bir sigara yaktı. O sırada Bora ellerimi tuttu ve “Her şey geride kaldı,” dedi yüzüme bakarak. Ben söylemesem de o anlıyordu ne hissettiğimi. Korkularımı, endişelerimi ve hüznlerimi... Her zaman anlardı. “Hadi, asma artık güzel yüzünü.”

Söylendiği kadar kolay olmuyordu. Yaşananlar bizi öyle bir noktaya getirmişti ki kötü şeyleri ardımızda bıraktığımızı bile sevinemiyordum. Koca bir boşluk vardı içimde. Neden bu hâle geldiğimizi düşündükçe, o boşluk daha da büyüyordu.

“Gideceğiz, değil mi?” diye sordum, bunu konuşmanın zamanı değildi belki. Ama Bora bana bir söz vermişti. Emir hak ettiği cezayı aldığı anda buradan gidecektik. Bir süre herkesten çok uzakta olacaktık ve yerimizi kimselerin bilmesine izin vermeyecektik.

“Gideceğiz,” dedi Bora, parmakları çenemi kavradığında gözlerimin içine umutla baktı. “Sayılı günlerimiz kaldı, birkaç gün sonra gideceğiz ve düşüneceğimiz tek şey, bebeğimiz olacak.”

Kendimi tutamayarak Bora'ya sarıldım, başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapalı tuttuğum birkaç saniye boyunca, buralardan çok uzakta olduğumuzu hayal ettim. Gülümseyecek gibi oldum fakat başaramadım. Korkuyordum. Bir şey olacak ve hayatımız yeniden altüst olacak diye endişe doluydum.

“Bora!”

Haldun Şahsuvar'ın sesi kulaklarımıza dolduğunda bir-birimizden ayrılmıştık. Hale Hanım'la birlikte buraya doğru geliyorlardı. Bora yoldayken babasını aramış ve ne işi varsa bırakıp adliyeye gelmesi gerektiğini, Emir'in tutuklandığını söylemişti. Asıl curcuna birazdan başlayacaktı çünkü Hal-

dun ve Hale Şahsuvar da hayatlarının şokunu yaşayacaklardı.

Bora onlara doğru yürüdüğünde bakışlarını Deniz'e çevirdi. Sigarasını çöp kutusunun üstünde söndürmüş ve ardından kollarını göğsünde birleştirmişti. Bakışları Bora ve ailesinin üzerindeyken yavaş adımlarla yanına gelip, "Hiçbir şey bilmiyorlar değil mi?" diye sordu. "Emir'le ilgili yani?"

"Bilmiyorlar," diyerek kafamı salladım. "Öğrenecekler şimdi."

Annemin, babamın ya da abimin bir şey duymasını istemiyordum. Bugünü ne kadar az kalabalıkla atlatırsak o kadar iyiydi.

"Onlarla tanışıyor musun?" diye sordum. Tuhaf bir şekilde, Deniz'in bir zamanlar Bora'nın ailesinin içinde olup olmadığını merak etmiştim.

"Şahsen tanışmıyoruz," dedi Deniz. Derin bir nefes aldım. "Ama Haldun Amca'yı iyi tanırım. Otoriter, dediğim dedik ve sert bir adamdı. Bora'nın hayatıyla ilgili kararlar alıp vermeyi çok severdi. Hâlâ öyle mi?"

"Kısmen," diye mırıldandım. Burada kalıp Deniz'i dinlemek yerine Haldun Şahsuvar'ı dinlemek daha iyi bir fikirdi.

"Müsaadenle," diyerek Deniz'in yanından ayrıldım ve Bora'nın yanına doğru ilerledim. Adliye binasına uzanan geniş merdivenlerin önünde dikiliyorlardı. Bora'nın yanında durduğumda gözler kısa bir an üzerime çevrilse de anında tekrar Bora'ya kenetlendi.

Bora Yaren'den bahsediyordu. Henüz Yaren'in Emir'le olan bağlantısına ve Emir'in neden burada olduğu konusuna değinmemişti.

"Bora, bırak şimdi Yaren'i," dedi Hale Hanım telaşla. "Bunun Emir'le ne ilgisi var? Emir neden burada?"

"Sözünü kesmezsen eğer anlatacak çocuk," dedi Haldun Şahsuvar öfkeyle. Hale Hanım'a ters bir bakış atmıştı.

"Yaren ölmeden önce," diye devam etti Bora. "Bana bir mektup bırakmış. Ama ben ne yazık ki ölümünden günler

sonra buldum o mektubu. Daha doğrusu, Hande buldu.” Sözlerinin devamında mektupta yazarlardan da bahsettiğinde Hale Hanım’ın gözleri şaşkınlıkla büyümüş, Haldun Bey’in ise kaşları çatılmıştı.

“Bize bundan neden hiç bahsetmedin?” diye sordu anlam veremiyormuş gibi. Sanki kendisi çok güvenilir bir babaymış gibi bir de hesap soruyordu. “Senin bir düşmanın vardı da neden benim haberim olmadı şimdiye kadar?”

Bora bu soruya bir cevap vermeyi es geçti.

“Çünkü o Emir’di,” dediğinde Hale Hanım’ın eli ağzına kapandı, Haldun Şahsuvar ise ne diyeceğini bilemezmiş gibi öylece kalakaldı.

“Yaren’i öldürdü, Yiğit’e her konuda o yardım etti, Ceyda’yı oyun oynamaya zorladı...”

Sözlerinin ardından derin bir sessizlik oldu.

“Şimdi anladınız mı Ceyda’nın Yiğit’le ne ilgisi vardı?” diye sordu Bora. “Emir, Yiğit’i içimize kadar sokmak istedi ve bunu da Ceyda sayesinde başardı. Kimbilir ikisinin ne planları vardı... Ama ilahi adalet işte, tüm kötülükleri başına patladı.”

Yiğit şu an neredeydi bilmiyordum fakat Emir’in tutuklandığını öğrenince ne yapacağını çok merak ediyordum.

“Bu doğru olamaz,” dedi Hale Hanım kafasını üst üste sallarken. “Bora sen... Neler söylüyorsun?”

Haldun Şahsuvar daha fazla ayakta duramadı ve merdivenlere yürüyüp basamaklara oturdu. Cebinden bir sigara çıkarırken feleğin sillesini yemiş gibi etrafa bakıyordu.

“Ama doğru,” dedim araya girme ihtiyacı hissederek. “Neler yaşadığımızı sadece biz biliyoruz. Ceyda da birazdan burada olacak. Bir de o anlatsın size şimdiye kadar neler yaşadığını...”

“İyi ama neden?” diye sordu Hale Hanım. Ellerini üst üste başına vurdu. “Anlamıyorum, kafam almıyor... Emir sana bütün bunları neden yaptı?”

Bora “Bilmiyorum,” dedi. Denizden bahsetmeyecek miy-

di? “Emir”le kavgaya ettiğimiz, bazı şeyleri bölüşemediğimiz zamanlar oldu fakat hepsi geçmişte kalmıştı. Neden böyle birine dönüştüğünü, neyin kinini güttüğünü hiç bilmiyorum.”

O sırada Haldun Şahsuvar telefonda biriyle konuşmaya başlamıştı. “Derhal hukuk departmanını topla. Sıkıntılı bir durum var. Ben birazdan orada olacağım. Şerif’e söyle, adliyenin önüne adam yığsın. Haberi alan basın birazdan buraya toplanır. Emir Şahsuvar’ın tutuklanma sebebi hakkında yalan haber yazsınlar, doğrusunu yazan olursa mezarını kazmış olur. Hiç kimse bir şey bilmeyecek.”

Haldun Şahsuvar telefonu kapatıp ayağa kalktığı anda, “Yine kendi bildiğini yaptın,” diye çıkıştı Bora’ya. “Burnunun dikine gittin, hiçbirimize hiçbir şey söylemedin ve yine bir çuval inciri berbat ettin!”

Hale Hanım kendini tutamamış ve ağlamaya başlamıştı. Az önce abisinin kalktığı yere oturduğunda çantasını açmış ve içinden peçete çıkarmıştı.

Ruhsuz gözlerle babasına bakarken, “Ne yapmamı isterdin?” diye sordu Bora.

“Bu mesele bu şekilde halledilmez,” dedi Haldun Şahsuvar dişlerini sıkı sıkı. “Emir hapse girecek de ne olacak? İntikam mı almış olacaksın? Bir süre sonra elini kolunu sallaya sallaya çıkacak geri... Olan bize olacak! Nasıl bir değer kaybedeceğimizden haberin var mı?”

“Böyle bir durumda bile düşündüğün tek şey soyadın mı?” diye sordu Bora. “İtibarın mı?” Bir cevap alamadığında gülümsedi. “Ben senin hiç mi umurunda değilim baba?”

Haldun Şahsuvar bir cevap veremedi.

“Benimki de soru... Umurunda olsaydım mutluluğuma göz dikmezdin.”

Öfke, Haldun Şahsuvar’ın gözünü öyle bir kör etmişti ki Bora’nın ne hâlde olduğunu görmedi, görmek istemedi.

Bir süre sonra ifademizi vermek için adliyeye geçmiş, savcının odasına sırayla çağırılmış ve işimiz bittiğinde adliyeden ayrılmıştık. Biz ayrılırken Ceyda gelmiş ve soluğu uzun

zamandır oynadığı oyun yüzünden kendinden uzak tuttuğu halasının yanında almıştı. Birbirlerine sarılıp ağladıklarını gördüğümde ben de tutamamıştım gözyaşlarımı.

Şimdi arabadaydık ve eve gidiyorduk.

“Bora...” dedim endişeyle. “İyi misin?”

Değildi. İyi olmadığını görebiliyordum. Yüzü kireç gibiydi ve bakışları donuktu. Ona seslendiğimi bile duymamıştı.

“Sağa çek.” Bora beni yine duymadığında “Durdur arabayı!” dedim yüksek bir sesle.

Bora ani bir frenle arabayı yolun ortasında durdurdu ve başını direksiyona yasladı. O kadar dalgındı ki onu uyarmasam ve durdurmasam kaza yapmamız kaçınılmaz olacaktı.

“Nefes alamıyorum,” dedi kısık bir sesle.

Hızlı bir şekilde emniyet kemerimi çıkarıp arabadan indim ve diğer tarafa doğru yürüdüm. Yol boyunca arkamıza dizilen arabalar korna çalıyordu. Bora’nın kapısını açtım ve dışarı çıkmasına yardım ettim. Bora yolun kenarındaki kaldırıma oturduğunda direksiyona geçtim ve arabayı sağa çektim. Kapattığım kontağın ardından hızla arabadan çıkıp Bora’nın yanına gittim. Onun gibi kaldırıma çöktüğümde, “Baban yüzünden mi?” diye sordum. Bora ilk defa, dokunsam ağlayacak gibiydi. Dokunmak istemiyordum. “Bilmiyor musun Bora,” dedim teselli etmeye çalışır gibi. “Her zaman ki hâli.”

“Bilmiyormuşum.” Bora içini çekti. “Bilseydim keşke. Her seferinde aynı oluyor. Söylesene...” Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde dudaklarını birbirine bastırdı. “Böyle bir baba nasıl affedilir Hande?”

Affedilmez diyemedim. Bora babasını affedebilmeyi bu kadar çok isterken ve her zaman ona duyduğu sevgiyle sınıırken böyle bir şey nasıl söylenilirdi ki?

Babasına en ihtiyaç duyduğu anda, o kapı yine yüzüne kapanmıştı.

“Onu böyle kabulleneceksin,” dedim sadece. Yutkunmak istediğimde boğazıma bir şey düğümlendi.

“Kabullenemiyorum.” Gözlerini kapattı ve kaşlarını kaldırdı. “Yok, olmuyor.”

“Sarıl bana,” diyebilirdim kollarımı açarken. Kelimelerin tükendiği noktada sarılmak, insanın kalbindeki yükü azaltırdı. Her zaman kollarının arasına sığındığım adam, küçük bir çocuk gibi kollarımın arasına sığındığında içim parçalandı. Çok şey söylemek istedim o an. Ama ne söylesem acısını hafifletirdi bilemedim. Başı omzuma yaslıyken, “Seni her şeyden çok seviyorum,” diye fısıldadım kulağına. “Bir çocuğumuz olacak ve o da seni çok sevecek. Başka çocuklarımız olacak, onlar da seni çok sevecek. Sen dünyanın en harika babası olacaksın Bora.”

“Ben...” dedi Bora, sesi titremişti. “Ben babam gibi bir baba olmayacağım.”

Orada, yolun kenarındaki kaldırımda kaç dakika boyunca kaldığımızı bilmiyordum. Bora telefonu çaldığında benden uzaklaştı ve cebinden çıkardığı telefona çatık kaşlarla baktı. Tekin arıyordu. Belki de olanları duymuştu.

“Efendim Tekin?” dedi Bora.

“Serdar’ın komşusu aradı,” dedi Tekin. Sesi telefonunun dışına taşıyordu. “Ters bir durum olursa bana haber ver diye rica etmiştim hatırlarsan... Serdar’ın eve polisler gelmiş ama Serdar evde değilmiş. Ne olmuş olabilir ki?” Tekin’in sesi telaşlıydı. Serdar’a bir şey olduğundan endişe etmişti. “Jülide Teyze’yi aradım sonra, polislerden bahsetmedim tabii ama Serdar’a ulaşamadığımı, eve gelip gelmediğini falan sordum, yok dedi, annesi de bir şey bilmiyor.”

Bora Tekin’in anlattıklarına yorum yapmayınca “Bora?” diye seslendi Tekin. “Oğlum konuşsana.”

“Ben seni daha sonra arayacağım,” diyerek telefonu kapattı Bora. Ayağa kalktı ve elini bana uzattı. Elini tutarak ayağa kalktığımda, “Biliyorum konuşacak hâlde değilsin ama Tekin merakta kalacak şimdi,” dedim. “En azından Serdar’a kötü bir şey olmadığını söyleseydin.”

Arabaya yürüdüğümüzde, “Önce Serdar’ı bulmam la-

zım,” dedi Bora. Büyük ihtimalle beni eve bırakacak ve Serdar’ı aramaya çıkacaktı. Ve sonra Tekin kapıyı çalacaktı ve neler olup bittiğini ona ben anlatacaktım.

Öyle de oldu. Bora arabayı bahçe kapısından içeri sokmadığında eve yalnız gireceğimi anladım.

“Ben de seninle gelsem...” Yoldaki hâli aklımdan çıkmayacaktı. Sürekli onu düşünecek ve tedirgin olacaktım. “Arabadan çıkmam istersen...”

“Hayır.” Bora’nın böyle bir anda beni yanında isteyeceğini biliyordum. “Lütfen Hande, ısrar etme ve eve git.”

“Ne konuşmuştuk seninle?” diye sordum kızgınca. “Her zaman senin dediğin mi olacak? Aklım sende kalacak diyorum... Ne var ben de seninle gelsem?”

Bora cevap verecekken Emrah’ın hızla adımlarla yanımıza geldiğini fark ederek duraksadı. Bir şey olmuş gibiydi. Bora camı indirdiğinde Emrah eğildi ve “Serdar Bey burada,” dedi evi işaret ederek. “Verandada oturuyor ve sizi bekliyor.”

Kaşlarını çatılırken “Ne zaman geldi?” diye sordum. Bu durum iyiye işaret değildi. Serdar olanları mı öğrenmişti?

“Bir saat kadar oluyor,” dedi Emrah.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Bora o sırada.

“Sanırım,” dedi Emrah çekinerek. “Pek iyi görmedim kendisini.”

Bora kapısını açtığında Emrah geri çekildi. Bora’nın akabinde ben de kapımı açıp dışarı çıktım. Peş peşe eve doğru yürüdüğümüz sırada kalbim yerinden çıkacakmış gibiydi. İyi şeyler olmayacaktı sanki... Bu vaziyet hayra alamet değildi. Verandaya doğru ilerlediğimizde Serdar geldiğimizi fark ederek ayağa kalktı. Emrah’ın dediği gibiydi, iyi görünmüyordu. Saçı başı dağınıktı ve gözlerinin beyazı kan çanağıydı.

“Serdar?” dedi Bora tereddütle. Aramızda birkaç adım kala durduğunda gözleri kısıldı. “İyi misin?”

“İyi miyim? Serdar kaşlarını çattı. Sesi hem öfke hem alay doluydu. “Bilmiyorum ki nasılım ben.” Sözlerinin ardından

güldüğünde parmaklarım dudaklarıma kaydı. “Aptal olabilirim mesela,” dedi imayla. İşaret parmağını şakağına bastırdı. “Kandırılmış, aldatılmış, ihanete uğramış da olabilirim!”

Bir anda, arkasında sakladığı buruşmuş fotoğraf karesini Bora’nın yüzüne doğru fırlattığında korktuğum şeyin başımıza geldiğini anladım. Fotoğraf ağır bir çekimde yere düştü ve Bora’nın Yaren’le bir gece kulübünde sarmaş dolaş çekildiği kare gözümüzün önüne serildi.

Ben bu fotoğrafın hikâyesini biliyordum. Bora’nın hiçbir kabahati olmadığını ve fotoğrafta görünenin aksine sadece tuzağa düştüğünü... Ama Serdar bilmiyordu ve ona her şey, yalan yanlış anlatılmıştı.

“Karısını öldürdüğün komiser var ya,” dedi Serdar tükürür gibi. “Adammış ulan! Geçti karşıma, şimdiye kadar nasıl boynuzlandığımı bana tek tek anlattı!”

Tutuklandığım gün Yiğit, Bora’yı bu fotoğrafı Serdar’a göndermekle ve her şeyi anlatmakla tehdit etmişti. Aradan geçen vakit, o tehdidin üzerini örtmemişti. Yiğit dediğini yapmış, Bora ve Yaren hikâyesini bütün yanlışlarıyla Serdar’a anlatmıştı.

Emir’in tutuklandığını öğrenmiş olmalıydı ve boş durmamıştı.

Ve Bora geç kalmıştı.

Bora’nın bakışları yerdeki fotoğraf karesindeydi. “Sana ne anlattı bilmiyorum,” dedi telaşsız bir şekilde. Parmağıyla fotoğrafı işaret etti. “Ama hiçbir şey, orada görüldüğü gibi değil.”

“Kes sesini!” diye bağırdı Serdar çıldırmış gibi. “Yıllarca beni kandırdığın yetmedi mi lan? Neyi anlatacaksın sen bana? Neyi?”

“Serdar...” Sesim o kadar silik çıkmıştı ki Serdar beni duymadı. “Bora doğru söylüyor. Bizi bir dinle...”

Er ya da geç yaşanmasından korktuğum o an gelmişti. Bora’ya karşı uçsuz bucaksız bir kızgınlık vardı içimde. Serdar’a doğruları anlatmaktan hep kaçmıştı. Oysaki Serdar

Bora'dan öğrenseydi sadece kandırıldığını düşünecekti. Şimdi daha fenası, aldatıldığını düşünüyordu ve öfkesiyle hepimizi yakacaktı.

“Hiçbir şey duymak istemiyorum!” Eli beline doğru kaydığında anladım. Bora'ya bir silah doğrultacaktı. Çığlık atarak kendimi Bora'nın önüne attığımda “Yapma Serdar!” diye haykırdım. Serdar, parmaklarının arasında titreyen silahı üzerimize doğrulmuştu. “Yapma, sakın yapma!”

Bora kollarımdan tutarak beni kenara çekti ve “Eve git Hande!” diye bağırdı. Onu dinlemedim ve tekrar önüne geçtim. Böyle bir durumda benden böyle bir şeyi nasıl isterdi? Serdar'ın öfkesi bana değildi, beni vurmazdı. Onu şu durumda yalnızca ben ikna edebilirdim.

“Serdar!” dedim tekrar. “Lütfen, anlatmama izin ver. Ben her şeyi biliyorum! Hiçbir şey sana anlatıldığı gibi değil!”

Bora bir kez daha beni önünden çekerken “Emrah!” diye bağırdı. Emrah ne yapacağını şaşırılmış gibi bakıyordu. “Hande'yi al. Hemen!”

Serdar boştaki eliyle alnında biriken teri silerken Emrah kollarımdan tuttu ve beni oradan uzaklaştırmaya çalıştı. Çığlıklarım ve debelenmelerim boşaydı. Ne söylersek söyleyelim Serdar bizi dinlemeyecek, anlamayacaktı.

Çünkü biz o hakkı, şimdiye kadar susarak çoktan kaybetmiştik.

“Ben sana kardeşim dedim. Ama sen...” Serdar'ın son sözleri bu oldu ve elindeki silah ateş aldı.

XI

KARANLIK ÇÖKTÜ

Kurşun onun göğsünü delmişti ama nefesi kesilen bendim. Saatlerdir bir ölününkinden farksızdı bedenim. Ağlayamıyor, konuşamıyor ve yaslanıp kaldığım duvarın dibinde kıpırdayamıyordum. Kulağım ondan gelecek bir seste, gözüm ameliyathaneye açılan o korkunç kapıdaydı. O iyi olduğunda devam edecektim yaşamaya... Diğer türlü mümkün değildi. İlk defa aksi bir düşüncenin, aklımın kıyısından geçmesine dahi izin vermiyordum.

Bora iyi olacaktı.

Henüz doğmamış olabilirdi fakat onu bekleyen bir bebeği vardı.

Belki bir oğlu, belki de bir kızı.

Bora, iyi olmak zorundaydı.

Fakat o kapı bir türlü açılmıyor ve beklediğim haber gelmek bilmiyordu. Doktorlar daha ne kadar bir süre boyunca içeriden çıkmayacaktı?

Serdar Bora'yı vurmuştu. Her şey gözlerimin önünde olmuştu. Ne çılgınlıklarım geciktirebilmişti o sonu ne de faydasız çırpınışlarım engelleyebilmişti o kör kurşunu.

Kurşun onun göğsünü delip geçerken, ardında bıraktığı ses de kulaklarımı parçalamış ve aklımı yerinden oynatmıştı. Önce dizlerinin üstüne düşmüştü Bora... Sonra yana doğru devrilmiş ve çimlerin üstüne sırtüstü kapanmıştı.

Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, o çaresiz an, gözlerimin önünden hiç ayrılmayacaktı.

Avazım çıktığı kadar bağırmıştım. Emrah beni bıraktığı an Bora'ya doğru koşmuş, titreyen ellerimle çenesinden tutmuş ve gözleri kapanana dek, *sakın ölme*, diye yalvarmıştım. Kısa sürmüştü gözlerinin, gözlerime vedası... Gözlerini kapatmadan önceki o son bakışını da asla unutmayacaktım.

Sanki gündüzün ortasında, şehre karanlık çöküp kalmıştı.

O andan sonrasını hayal metal hatırlıyordum. Korumalardan biri üstünden çıkardığı ceketini Bora'nın yarasına bastırmıştı. Emrah beni ayağa kaldırmıştı ve ambulansı beklemenin vakit kaybı olacağını söyleyerek Bora'yı arabaya taşımışlardı. Bora'nın ardından arabaya bindirildiğimde Tekin'i gördüğümü anımsıyordum. Bora'yla yaptığı telefon görüşmesinden sonra bir şeylerin ters gittiğini anlamış ve çıkıp gelmişti.

Fakat geç kalmıştı.

Serdar neredeydi, Bora'yı vurduktan sonra ne yapmıştı, ne zaman gitmişti bilmiyordum.

Kötü haber tez duyulur dedikleri doğrudu. Hastaneye varışımızdan kısa bir süre sonra herkes buraya toplanmıştı. Bora'yı vuranın Serdar olduğundan habersiz, Jülide Hanım bile çıkıp gelmişti. Tekin'i arayıp Serdar'a ulaşip ulaşmadığını sormak istemiş, Bora'nın vurulduğunu duyunca soluğu hastanede almıştı.

Bora'yı Serdar'ın vurduğunu öğrenen Haldun Şahsuvar ise kadını kovmaktan beter etmişti.

Şimdi o da benim gibi başka bir duvarın dibindeydi. Elleri başında, sessizce oturuyor ve sadece ameliyathanenin kapısına bakıyordu.

“Hande...” Annemin sesiydi bu. “Ne olur kalk o duvarın dibinden. Hasta olacaksın.”

Hasta olmak benim umurumda değildi.

“Hasta olursan Bora’ya bir faydan dokunmaz,” dedi annem. Dakikalardır benimle konuşuyordu fakat yalnızca bu cümlesi tesir etmişti. “Bora gözünü açtığında onunla sen ilgileneceksin. Kalk hadi.”

Annem haklıydı. Bora iyileştiğinde onunla ben ilgilenecektim. İyi olmam lazımdı.

Hızlı bir şekilde toparlanıp ayağa kalktım fakat anında başım döndü ve düşmeme ramak kala abim kollarımdan tuttu. Beni boş oturaklardan birine oturttukları sırada herkes bana bakıyordu. Annem yanımda, abim başımda, babamsa herkesten uzak bir taraftaydı. Tekin ve Melisa bir köşeye çekilip oturmuş, sessizce bekliyorlardı. Deniz de yanlarındaydı. Hale Hanım tam karşımda oturuyordu. Yüzü gözyaşlarından dolayı sırlıklam, gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı.

Tekin hayatının en büyük şaşkınlığını yaşıyor olmalıydı. Olan biten her şeyden bihaberdi çünkü ona kimse bir şey anlatmamıştı. Emir’in içeride, Bora’nın ameliyatta olması, Bora’yı vuranın ise Serdar olması onu dumura uğratmıştı.

“Su iç.” Annem elindeki şişeyi bir kez daha bana uzattı. İstemiyorum dercesine başımı salladığımda, “Hadi kızım,” diye diretti. “Bir yudum al. Kendine gel.”

Güçlkle bir yudum su içtim. Ama çok zordu, insan böyle bir hâldeyken değil su, boğazından nefes bile geçmiyordu.

Hastane giderek kalabalıklaşıyor, kötü haberi duyan çıkıp geliyordu. Tanıdığım herkes buradaydı ancak tanımadıklarım daha çoktu. Kalabalığın içinde dikkatimi çekense Ceyda’nın yanında duran genç adam olmuştu. Sanırım o Cesur’dü.

Yiğit neredeydi bilmiyordum. En büyük kozunu oynayıp, Serdar’ı Bora’nın üstüne saldıktan sonra ortadan kaybolmuştu. Artık ona yardım edecek birisi de yoktu. Emir’i ifadesini aldıktan sonra doğruca cezaevine sevk etmişlerdi. Emir ilk nöbetçi mahkemede hâkim karşısına çıkacaktı, normalde Bora da ben de orada olacaktık fakat Bora’nın vurulması tüm dengeleri değiştirmişti.

Hale Hanım sürekli ağlıyordu. Bora'nın onda nasıl bir yeri olduğunu bildiğim için, kendini bir anne gibi harap etmesine şaşırmıyordum. Bir çocuğu yoktu ve annesiz büyüyen yeğenini, kendi evladı gibi seviyordu. Bora'yı ne kadar çok sevdiğini bilmeme rağmen bir zamanlar ondan ve sevgisinden şüphe ettiğim şimdi kendimden utanıyordum.

Ceyda, Hale Hanım'ın yanına gelip ona sarıldığında, Hale Hanım kendini tutamamış ve daha çok ağlamaya başlamıştı.

"Allahım ne oldu bize böyle..." demişti gözyaşlarının arasında. "Biri içeride, diğeri..."

Diğerinin ne hâlde olduğunu söylemeye dili varmamıştı. Ameliyat masasında, bilinci kapalıydı. Göğsünü delip geçen kurşun yüzünden yaşam savaşı veriyordu ve yine en ağır bedeli o ödüyordu.

Bu her zaman böyle olmak zorunda mıydı?

Bora'nın bu hâlde olmasının tek sebebi Emir'di. Emir'in nefreti, geçmişteki hırslarına geleceği kurban edışı ve bitmek bilmeyen kini... Şimdi demir parmaklıkların ardındaydı.

Değmiş miydi peki?

Bunca nefret ona rezil rüsva bir hayattan başka ne kazandırmıştı?

Ameliyathanenin kapıları açıldığında herkes aynı anda ayağa kalktı fakat ben hepsinden önce davrandım ve içeriden çıkan doktorun önünü kestim. Bu doktoru tanıyor gibiydim, daha önce gördüğüme emindim. Bu hastane ve tüm doktorları, Şahsuvar ailesini yakından tanırdı. Enver Bey de vefatından evvel burada yatmıştı.

"İyi bir şey söyle doktor," dedi Haldun Şahsuvar hepimizden önce. Onun sesini daha önce hiç bu kadar güçsüz duymamıştım. "Nasıl oğlumun durumu? İyi mi?"

Kalbim deli gibi çarpıyor, başım ayakta kalmanızı zorlaştıracak kadar dönüyordu. Kötü bir şey duyacak olmanın çok korkuyordum fakat aklım böyle bir şeye ihtimal vermiyordu.

“Hepiniz sakin olun,” dedi doktor. Aynı anda üzerine çullandığımız için bir adım geri gitmişti. “Bora’nın durumu gayet iyi.” Bu sözleri gülümseyerek söylediğinde daha fazla tutamadım gözyaşlarımı. Ama bu defa mutluluktandı. “Ameliyat çok iyi geçti. Şanslıymış ki kurşun kaburgaya saplanıp kalmış, eğer delip geçseydi ciğerlere zarar verebilirdi ve ancak o zaman bizi zorlu bir süreç beklerdi.” Her bir ağızdan şükür dolu sözcükler dökülmeye başladığında, “Yalnız...” diye devam etti doktor. “Acil kan takviyesine ihtiyacımız var.”

Kimsenin bir şey söylemesini beklemeden “Ben verebilirim,” dedim büyük bir hevesle. Kan grubum 0 negatifti. Bora’yı iyi edecek kanı ben vermeliydim.

O sırada Haldun Şahsuvar da öne atıldı “Ben de verebilirim,” dedi eliyle kendini işaret ederek.

“Gelin benimle.” Doktor etrafını saran kalabalığın içinden geçip ilerlediğinde ikimiz de doktorun peşine takılmıştık.

Yalnızca birkaç adım atmıştım ki “Hande sen kan veremezsin,” diyen Ceyda bana engel oldu. “Hamilesin, unuttun mu?”

Hamileler kan veremezdi ve bu önemli detay bütünüyle aklımdan çıkıp gitmişti. Duraksadım ve refleksle dönüp Ceyda’ya baktım. Ve herkesin bana baktığını fark edip bakışlarımı tüm yüzlerden kaçırdım.

Haldun Şahsuvar da duraksamış ve geriye dönüp şaşkıncı bana bakmıştı.

“Doğru, sen kan veremezsin,” dedi doktor. Ardından Bora’nın babasına çevirdi bakışlarını. “Haldun Bey, siz gelin benimle.”

Haldun Şahsuvar doktorla birlikte yanımdan uzaklaştığında yavaş adımlarla oturduğum yere ilerledim. Niye herkes hâlâ bana bakıyordu ki? Sanki suç işlemiştim.

Ceyda yanıma geldi ve “Özür dilerim,” dedi sessizce. “Herkesin içinde söylemek istemezdim ama kaptırmış gidiyordun. Birinin seni uyarması gerekiyordu.”

“Önemli değil,” dedim. Annem, abim, babam, Hale Hanım ve diğer herkes dikkatle bana bakmaya devam ediyordu. “Zaten öğreneceklerdi.”

Henüz kimselerin bilmediği hamileliğimi Ceyda’nın biliyor olması tuhaflarına gitmişti sadece. Ama Ceyda da Emir sayesinde öğrenmişti.

Ceyda uzaklaşırken annem yanıma oturdu ve “Neden bana söylemedin diye sormayacağım,” dedi. Sesi buruktu. “Çok fazla şey olmuş ve sen buna mecbur kalmışsın belli ki...” Bakışlarım güçlükle yüzüne çevrildi. “Ama tüm bunlarla nasıl başa çıktın Hande?”

Yaşadığım her zorlukta Bora’dan güç almıştım. Onun sayesinde ayakta kalmıştım. O da benden almıştı gücünü... Zaten her zaman böyle söylerdi. Şimdi burada olduğumu ve onu beklediğimi hissetmeli, çabucak iyileşmeliydi.

Bana bir söz vermişti.

Görecek güzel günlerimiz, gidecek çok yolumuz vardı.

Biz o yolların başında bile değildik henüz.

“Hiçbir şey sormayın bana, olur mu?” dedim sessizce. Anlatacak gücüm yoktu kimseye. “Bugün değil.”

Annem başını salladı. Akabinde Hale Hanım yanıma gelip bana sarıldı ve mutluluk gözyaşları akıtırken karnımı okşadı. “Ne oluyorum ben şimdi?” diye sordu hüznle karışık bir mutlulukla. “Büyük hala mı?”

Gülümseyerek “Evet,” dedim. “Biriniz büyük anne, diğerriniz büyük hala oluyorsunuz.”

Bir yanı buruk olsa da bu haber herkes gibi Hale Hanım’ı da sevindirmişti. Abim hiçbir şey söylemese de duygulanmıştı, bakışlarından belliydi. Annem de mutluydu. Babam ne hissetmişti bilmiyordum, onunla göz göze gelmemiştim. Cesaret edemediğimden değil, kendimi onu affetmeye hazır hissetmediğimdendi.

Melisa da yanıma gelmiş ve “Tebrik ederim,” demişti içtenlikle. “Umarım bu güzel haber, bundan sonra da yalnızca güzel şeyler getirir size.”

Bir ara Tekin'in Ceyda ve Deniz'le uzaklaştığını fark etmiştim. Sanırım Deniz ve Ceyda, Tekin'e neler olup bittiğini anlatacaklardı. Tekin kafa karışıklığının gideceğini sanıyordu ama duyduklarından sonra kafası daha da karışmış ve duyguları mahvolmuş bir şekilde geri dönecekti.

Dakikalar sonra Haldun Şahsuvar geri dönmüştü. Doktor ise ortalarda görünmüyordu. Bora'yı ne zaman ameliyathaneden çıkaracaklarını ve yoğun bakıma alacaklarını merak ediyordum. Aklım fikrim onunla doluydu. Başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Abim evimize gitmiş ve giyebileceğim temiz kıyafetler getirmişti. Üstümdeki kanlı kıyafetlerden kurtulmuştum fakat ellerimdeki kan lekesi kolayca çıkmamıştı.

Öyle dalgın bir şekilde etrafa bakıyordum ki Haldun Bey'in yanıma geldiğini ve bana seslendiğini duymamıştım. Annem koluma dokunduğunda irkildim ve ancak o zaman fark ettim.

"Konuşalım mı biraz?" diyordu. Bizim konuşacağımız ne kalmıştı ki?

Bir yanıt beklemeyerek uzaklaştığında, bana peşinden gitmekten başka bir seçim bırakmamıştı. Onunla konuşmaya mecbur değildim fakat yine de ayağa kalktım. O sırada abim, ona ölümcül bakışlar atıyordu. Benim peşimden o da gelecek gibi olmuştu fakat ben onu durdurdum. Abim, Haldun Şahsuvar'a asla güvenmiyordu.

O önde ben arkada hastanenin kafeteryasına kadar gitmiş, boş masalardan birine karşılıklı oturmuştuk. Konuşmamızın kısa sürmesi tek dileğimdi. Bir an önce ameliyathanenin önüne geri dönmek istiyordum.

"Dinliyorum."

Esas konuya giriş yapmadan önce "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu. Bunun beni şaşırttığını fark ettiğinde "Bakma bana öyle," dedi ama bu kez sesi sert değildi. Küçümseyici de değildi. "Bir can taşıyorsun madem, kendine iyi bakman gerek."

“İstemem,” dedim soğuk bir sesle.

“Sıcak bir şeyler iç.” Bu ısrarın sebebi yalnızca hamileliğimdi. “İhlamur iyi gelir.”

“Böyle bir anda karakter değiştirdiğiniz zaman, acaba başınıza taş mı düştü diye sorguluyorum,” dediğimde gözlerini kıstı ve bana sözlerimi yadırgamış gibi baktı. Bana tehditler savurduğu o geceyi unutmuş olamazdı.

“Keşke senin de şu sivri dilin biraz törpülense de ben de seninle aynı şeyi düşünsem,” dedi gülümseyerek. “Ama nerede...”

“Ben neysem oyum en azından,” dedim. Onun aksine gülümsememiştim.

Sözlerimi umursamadan, “Bora, Emir’le olanları neden benden gizledi?” diye sordu pat diye.

Bunu soruyor olması çok tuhaftı.

“Size güvenmediği için olabilir mi?” diye sordum karşılık olarak. Kaşları çatıldı. “Bora Yaren’in mektubu sayesinde bir düşmanı olduğunu öğrendiğinde, senden bile şüphelendi. Öz be öz babasından.”

Sanki ona hakaret etmişim gibi sertçe burnundan solurken “Daha neler!” dedi, sıktığı yumruğu gözümden kaçmamıştı. “Bora böyle bir şey düşünmez. Bu kadarı da fazla.”

“Ama Bora fazla olduğunu düşünmedi,” dedim soğuk kanlılıkla. “Haksız da değildi.”

“Ben oğluma zarar verecek hiçbir şey yapmam.” Yumruğunu hafifçe masaya indirdi. Öfkelenmişti. “Bunu Bora da çok iyi bilir.”

Gözleri bir ateş gibi parlıyordu.

“Oğlunuza zarar verecek hiçbir şey yapmazsınız,” dedim imalı bir ses tonuyla. “Sadece gelininizi tehdit edersiniz, hem de defalarca... Hatta tehdit etmekle de kalmaz icraata da geçersiniz. Mesela onu dağın başında bir eve kapatırsınız ve...”

“Geçmiş meseleleri açma,” diyerek susturdu beni.

“Bu mesele hiçbir zaman geçmişte kalmayacak,” dedim inatla. “Ne Bora için ne de benim için... Bu defa susturama-

yacaksınız beni. Sadece dinleyeceksiniz. Bu mu sizin oğlunu-
zu sevmiş hâliniz? Bugün, gözlerinin içine baka baka her şeyi
mahvettiğini söylediniz ona. Söz konusu Bora'nın hayatıydı
ama siz yine sadece sahip olduklarını düşündünüz. Bora göz-
lerinizin içine baka baka gözünüzdeki değerini sordu size...
Ama siz ne yaptınız? Sustunuz. Böyle mi düşünüyorsunuz
oğlunuzu? Bugün bana ne söyledi biliyor musunuz? Ben ba-
bam gibi bir baba olmayacağım dedi. Utanmasa bir çocuk
gibi ağlayacaktı karşımda.”

Haldun Şahsuvar tokat yemiş gibi irkildi. Bu sözler ona
ne hissettirdi bilinmez, ilk defa ne diyeceğini bilememişti.
Oysa benim ağzımdan çıkan hiçbir söz ona tesir etmezdi.

“Bora sizi affetmek istiyor ama affedemiyor. Çünkü siz
her defasında onarılmayacak bir yara açıyorsunuz onda. Ve
artık sevildiğini bile hissedemiyor.”

Susmaya devam ediyordu.

“Anlayın artık şunu,” dedim masaya doğru eğildiğim-
de. “Her sevgi zehir değildir. Siz mutsuz oldunuz diye Bora
da mutsuz olmayacak... Bora, sizinle aynı kaderi yaşama-
yacak... Çünkü ben sizin düşündüğünüzün aksine, ona bir
zarar vermeyeceğim.”

“O da böyle söylerdi,” diyerek bozdu sessizliğini. Bo-
ra'nın annesinden bahsediyordu. “Bir ömür boyu mutlu
olacağımızı ve beni hiç terk etmeyeceğini... Ama sonra ne
oldu? Hastalandı ve iyileşmek istemedi. Onu yaşatmak için
her şeyi yapardım ama o, bile isteye ölüme gitti.”

Belki de başından beri beni sevmeme nedeni buydu. Beni,
Suzan Şahsuvar'a benzetiyordu. Onun gibi olacağımı, benim
de Bora'ya zarar vereceğimi ve onu terk edip gideceğimi dü-
şünüyordu.

“Hasta olması onun suçu değildi,” dedim.

Gülümsedi. “Ama iyileşmek istememesi onun suçuymu.”

Geçmişte neler yaşadığını sadece Hale Hanım'ın anlat-
tıkları kadarıyla biliyordum. O da bunu söyler, *Suzan iyileş-
mek istemezdi*, derdi. Hastalığının nasıl bir boyutta olduğu

bilmiyordum fakat bu durum, Haldun Şahsuvar'ın ömür boyu onu suçlamasına ve Bora'yı bu kindar düşüncelerle büyütmesine sebep olmuştu. Bora da aynı babası gibi annesini suçluyordu.

Ne zaman konuyu açsam kapatıyor ve annesi hakkında konuşmak istemiyordu.

“Neler yaşandığını bilmiyorum,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Ama geçmişi suçlayarak yaşanmayacağını çok iyi biliyorum. Affetmek iyileşmektir.”

Ayağa kalktım. Daha fazla burada kalmayacaktım, Bora her an ameliyattan çıkabilirdi. Birkaç adım atmıştım ki “Hande,” diyerek durdurdu beni.

Omzumun üstünden dönüp ona baktığımda “Ben kötü bir baba olmak istemedim,” dedi. “Ama iyi bir baba olmayı da beceremedim.” Buruk bir tebessüm etti. “Yine de Bora benim her şeyim. Ona bir şey olursa ben de yaşayamam. Ne yaptıysam, onun iyi olması içindi.”

“Hiçbir şey için geç değil,” dedim. Hâlâ bir şansı vardı. Ve hayatta olduğumuz müddetçe o şans hep var olacaktı.

Haldun Şahsuvar'ı orada bırakıp bulunduğumuz yere geri döndüm. Henüz bir hareketlilik yoktu fakat Hale Hanım'ın annemle konuştuğu bir konu vardı, beni görünce ikisi de susmuştu. Serdar'ın Bora'yı neden vurduğunu, aralarında ne geçmiş olduğunu merak ediyorlardı fakat bana da sormuyorlardı.

Bora bu hâldeyken kimseye oturup bir şey anlatacak değildim.

Aynı yere geçip oturduğumda dikkatimi Melisa'nın yanındaki boşluk çekmişti. Tekin yoktu. Tekin'in nerede olduğunu sorarcasına Melisa'ya baktığımda ayağa kalkıp yanıma geldi.

“Serdar'ı bulmaya gitti,” dedi açıklama yaparcasına. “Bana da burada kalmamı söyledi. Bora'dan bir haber aldığımdaya iletmemi istedi.”

“Nasıldı peki?” diye sordum. Tekin'i Deniz ve Ceyda'yla konuşmak için uzaklaştığından beri görmemiştim.

“Öfkeliydi.” Herkes gibi Melisa da olanlara bir anlam veremiyordu. Ama uzun sürmezdi. “Ateş almış gibi çıkıp gitti.”

Birinin Serdar’a doğruları anlatması lazımdı. Tekin bu görevi üstlenmek için mi yoksa böyle bir şeyi nasıl yapabildiğinin hesabını sormak için mi gitmişti bilmiyordum. Ama ben Serdar’a kızamıyordum. Onu bu hâle getiren bizdik. Bugünkü Serdar’ı suskunluğumuzla inşa etmiştik.

Bir süre sonra ameliyathanenin kapıları açılmış ve Bora içeriden çıkmıştı. Doktor onu yoğun bakıma alacaklarını, sabaha kadar da uyutacaklarını söylemişti. Durumunun iyi olduğunu, herhangi bir hayati risk taşımadığını da eklemişti. Çok kısa bir an görmüştüm solgun yüzünü. Ameliyathanenin hemen yanındaki asansöre bindirmeleri saniyeler sürmüştü. Ona uzun uzun bakamasam da sorun değildi. Yoğun bakım odasındaki camın ardından istediğim kadar seyredebilecektim.

Artık burada beklememize gerek kalmamıştı.

Hastanede beklemenin de bir anlamı yoktu. Haldun Şahsuvar eve gitmelerini söylediğinde herkes yavaş yavaş dağılmıştı.

Geriye sadece Haldun Şahsuvar, Hale Hanım ve inatla beni yalnız bırakmayacağını söyleyen abim kalmıştı.

Bir saat boyunca yoğun bakım ünitesinin önünden ayrılmamış, camın ardından Bora’yı seyretmişim. İyi olacağını bilsem de onu böyle görmek canımdan can alıyordu. Daha önce vurulduğu yalanıyla ben dahil herkesi kandırmıştı. O zamanlar da canım çok acımişti fakat bilmekle görmek arasındaki fark bambaşkaydı.

“Sen bunu her zaman yüzüme mi vuracaksın böyle?”

“Evet, vuracağım.”

“Hiç unutmayacak mısın?”

“Sen beni kandırdın. Evet, hiç unutmayacağım.”

“Sorun seni kandırmış olmam mı? Ne yani gerçekten vurulsa mıydım?”

“Vurulsaydın.”

Bir anlık öfkeyle ağızından çıkan fakat saniyesinde pişman olup geri aldığım o söz, şimdi beni mahvediyordu.

“Neler söyletiyorsun bana ya? Git başımdan Bora!”

“Tamam, günün birinde gerçekten vurulayım da söylediğim yalan boşa gitmemiş olsun. Sen de o zaman yüzüme vurmaktan vazgeçersin belki.”

“Allah korusun! Ne biçim konuşuyorsun öyle?”

“Vurulsaydın diyordun az önce...”

Abim ve Hale Hanım bir şeyler yemem gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı. Ne açlık hissediyordum ne de susuzluk. Ama bir şeyler yemem gerekiyordu. Kendim için değilse bile bebeğim için, kendime iyi bakmam gerekiyordu.

Hastanenin güzel bir kafeteryası ve bir sürü yemek çeşidi vardı. Ben masada oturup beklerken abim elinde kocaman bir tepsiyle çıkıp gelmişti. Tepside mercimek çorbası, pilav üstü tavuk, bol yeşillikli bir salata ve ayran vardı.

“Neden bu kadar çok şey aldın?” diye sorduğumda gülümsemiş ve “Hepsi senin için değil,” demişti. Başta kendisini kastettiğini düşünmüştüm ama o hiçbir yemeyince bebeğimden bahsettiğini anlayıp utanmıştım.

Hiçbir şey yiyemeyeceğimi düşünürken çorbanın tamamını bitirmiş, tavuklu pilavın ve salatanın da yarısını yiyebilmişim. Bora’nın iyi olduğu bilmesem bunların hiçbirini yiyemezdim.

Herkesten kaçmış fakat abimden kaçamamıştım. Olup biteni baştan sona anlattığımda abim renkten renge girmiş ve şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi dakikalarca konuşamamıştı. Bunca şeyi şimdiye kadar nasıl sakladığımı, tüm bunlar olurken nasıl ayakta kaldığımı sormuştu annem gibi.

Sandığımın aksine güçlü olduğumun farkına bu gece varmıştım.

“Bir insan nasıl bu kadar kötü olabilir, aklım almıyor,” dedi abim. “Emir’de her zaman bir tuhafılık sezerdim ama bunu sadece kibrine yorardım. Bora’nın yüzüne gülerken arkasından kuyusunu kazabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Benim de geçmezdi,” diye mırıldandım. “Eğer Yaren’in geride bıraktığı o mektup olmasaydı, eminim ki Bora’nın da aklından geçmezdi. Bora kuyusunu kazanın Emir olduğunu ufacak bir şüphe üzerine anladı.”

“Ya anlamasaydı?” diye sordu abim. “Kimbilir bu Emir pişi size daha neler yapacaktı...”

Eğer anlamasaydı ve düşmanın Günbey Saruhan olduğunu düşünmeye devam etseydi, üstelik Emir’in tuzağına düşüp o adamı öldürmek suçundan tekrar içeri girseydi o zaman neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Adım kadar emindim ki Emir kusursuz bir plan hazırlar ve suçu tamamen Bora’nın üstüne yıkmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Düşüncesi bile öyle korkunçtu ki bunu abime söyleyemedim.

Kafeteryadan ayrılıp yoğun bakım ünitesine ilerlediğimizde kaşlarımız çatıldı çünkü Deniz buradaydı. Haldun Şahsuvar görünürlerde yoktu, Hale Hanım oturduğu yerde uyuşmuştu ve Deniz camın ardından Bora’yı seyrediyordu.

Herkesle beraber o da gitmemiş miydi? Hâlâ neden buradaydı?

“O kız kim?” diye sordu abim. “İlk defa görüyorum kendisini. Saatlerdir de burada.”

“Bora’nın liseden eski bir arkadaşı,” diye açıkladım ba-kışlarımız Deniz’in üstündeyken. Eski sevgilisi demeye dilim varmamıştı.

“Şimdiye kadar neden hiç görmedim peki?”

“Ankara’ya yeni döndü. Buralarda değildi.”

“Yoksa bu kız, o kız mı?” diye sordu. Gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu. “Hani şu Bora’nın Emir’le kavga etme sebebi?”

Abimi yanıtsız bırakarak yürümeye devam ettiğimde Deniz bizi fark etti. Aynı zamanda onu görmekten hoşnut olmadığımı da fark etmişti çünkü yüzümdeki ifade oldukça sertti.

“Neden gitmedin sen?” diye sordum camın önünde durduğumda. “Sabaha kadar Bora’nın başında beklemeyeceksin, değil mi?”

Deniz bakışlarını camın ardına çevirdi ve bundan hoşlanmadığımı bile bile Bora’ya uzun uzun baktı. O sırada abim Hale Hanım’ın yanına geçip oturmuştu ama gözü bizim üstümüzdeydi.

“Hayır,” dedi Deniz tekrar bana baktığında. “Seninle konuşmak için geldim.”

“Ne konuda?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Konuşacağı konu yarını beklemeyecek kadar önemli miydi?

“Ankara’da yapamayacağımı fark ettim,” dedi Deniz. Abimin bizi duymasını istemiyormuş gibi sesini kısmıştı. “Vi-yana’ya gideceğim. Yarın akşam uçağım var. Fakat gitmeden önce Bora’yla konuşmam mümkün olmayacağı için seninle konuşmak istedim. Bora’nın bilmediği bazı şeyler var.”

Burada klinik açma fikrinden vazgeçmişti yani...

“Dinliyorum,” dediğimde Deniz’in bakışları kısaca abime çevrildi ve “Burada olmaz,” dedi. “Yalnız olacağımız bir yerde konuşsak?”

Beni iyiden iyiye meraklandırmıştı.

Yoğun bakımın önünden ayrılıp kafeteryaya geçtiğimizde herkesten uzak bir masa seçip oturduk. Zaten kafeterya da kalabalık sayılmazdı.

Meraklı görünmemeye çalışarak, “Dinliyorum,” dedim tekrar. Bora’nın bilmediği ama Deniz’in bildiği ve gitmeden önce Bora’nın da muhakkak öğrenmesini istediği şey neydi, merak etmiştim doğrusu.

“Emir...” Derin bir iç çekmişti Deniz. “Bora’yla ayrılma sebebimiz Emir’di. Bu o zamanlar ikimiz için de bir tercih değil, mecburiyetti. Çünkü Emir o hâldeyken ilişkimize devam edemezdik.”

Daha ilk cümlelerinde sinirlerimi bozmayı başarmıştı. Bu söyledikleri ne anlama geliyordu? *Ayrılmak istemedik, sadece buna mecbur kaldık mı?*

“Neyden bahsettiğini anlamıyorum,” dedim donuk bir sesle.

Dikkatli gözlerle yüzüme bakarken “Bora sana geçmiş meselelerin ne kadarını anlattı?” diye sordu Deniz. “Mesela Emir’le kavga ettiklerini biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Ne kadarını biliyorsun?” diye sordu bu sefer de.

Konuyu nereye bağlamak istediğini anlamıyordum. “Kavga etmişler işte,” dedim basit bir şekilde. “Dümdüz kavga...”

“Doğru ama eksik,” dedi Deniz. Masaya doğru eğildi ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Bora sana her şeyi anlatmamış belli ki.”

Kaşlarım çatıldı. Biliyordum. Bundan daha önce de şüphelenmiş ve Bora’ya ısrarla sormuştum ama bana anlatmadığı başka bir şey olmadığını söylemişti.

“Anlat ne biliyorsan,” dedim sabırsızca.

“O kavga çok kötü bir şekilde sonuçlandı Hande,” diye devam etti Deniz. “Enver Amca’nın evini biliyorsun. En üst kattaki balkonun, yere olan uzaklığını da...”

Deniz neler olduğunu tahmin etmemi ister gibi sustuğunda kalbime bir ağırlık çöktüğünü hissettim.

“Hayır...” Elim kalbimin üstüne kapandı. “Sakin bana Bora, Emir’i oradan aşağı itti deme.”

Deniz maalesef der gibi başını sallarken, “Kazaydı,” dedi. “Kavga ederlerken kendilerinden geçtiler, oradaydım, bizzat şahit oldum, engel olmak istedim ama yapamadım.” Gözleri doldu birden. “Emir balkondan aşağı düştü. Nevin Teyze havuzdaydı. Kavga seslerini duymamıştı. Emir, gözlerinin önünde betona çakıldığında öyle bir çığlık kopardı ki hâlâ kulaklarımda yankısı.”

O an, sanki oradaymışım ve her şeyi görmüşüm gibi gözlerimin önünde canlandı.

Yerde hareketsizce yatan Emir’i, bedeninden sızan kanı, Nevin Hanım’ın korku dolu gözlerini ve canhıraş bir acıyla

attığı çığlığı, balkonun demirlerini titreyen ellerle tutan Bora ve Deniz'in aşağı bakarken yüzlerinde oluşan ifadeyi... Ama en çok da Bora'nın o an hissettiği çaresizliği...

Görmüş kadar yaşadım.

Nevin Hanım Bora'yı bu yüzden sevmiyordu.

Bora'ya olan nefret dolu bakışları, arkasından söylediği onca kötü söz...

Taşlar bir bir yerine oturuyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordum korkuyla.

"Emir birkaç gün hastanede yattı. İç organları zarar görmediği için hayati bir tehlikesi yoktu. Sadece kolu ve bacağı kırılmıştı. Birkaç ay evde dinlenmek zorunda kaldı. Biz de bu süreçte Bora'yla daha az görüşür olduk, sanki o kavga aramıza soğuk duvarlar örmüştü. Bir zaman sonra o duvarların ötesine geçemedik ve ayrıldık. Bora ve Emir de görüşmeyi kesmişti o günden sonra. Hatta Enver Amca'yla Haldun Amca'nın da arası açıldı diye hatırlıyorum. Ama işte, zamanla unutuldu gitti hepsi... Emir tamamen iyileşti, bir süre sonra da Kanada'ya gitti ve o gün yaşananlar mazi oldu."

Tüm bu anlattıkları yalnızca benim bilmediklerimdi. Herkesin bildiği fakat Bora'nın benden saklamak istedikleriydi. Sebebinin tahmin edebiliyordum. Bora onu suçlamamdan, Emir'i bilerek aşağıya ittiğini düşünmemden korkmuştu. Bu yüzden de benden gizlemeye devam etmişti. *Defalarca sormama rağmen.*

"Bora'nın bilmediği şey ne peki?" diye sordum. Bir an evvel, asıl söyleyeceği şeyi gelsin istiyordum.

Deniz parmaklarını saçlarında gezdirirken "Sadece Bora'nın değil, hiç kimsenin bilmediği bir şey bu," dedi düşünceli bir sesle.

"Söyle," dedim, daha fazla bekleyecek gücüm de sabrım da kalmamıştı.

"O düşünüş Emir'de kalıcı hasarlar bırakmış," dedi Deniz gözlerine bakarak. Kaşlarını çatılmıştı. "Emir'in hiçbir

zaman çocuğu olmayacak Hande. Ama daha da önemlisi, Emir hiçbir zaman bir kadınla ilişki de yaşayamayacak.” Bu sözler başımdan aşağı kaynar su gibi dökülmüş, içimi yakmıştı. “Sen hiç Emir’i bir kadınla birlikteyken gördün mü? Ya da bir sevgilisi olduğunu duydun mu?”

Görmemiş ve duymamıştım. Emir bir dönem yalnızca Hilal’e yakınlık göstermişti fakat bu yalnızca bir plandan ibaretti. Sessiz kaldığımda devam etti.

“Hiç kimsenin bilmediği bir şeyi, Emir’in herkesten sakladığı bu sırrı sen nereden biliyorsun diye soracaksın belki...”

Başımı salladım.

“Emir’in Toronto’daki doktoru arkadaşımın annesiydi,” diye açıkladı Deniz. “Arkadaşımla bir aylığına Toronto’ya gittiğimde Emir’le görüşmek istemiştım ama o beni reddetmişti. O zamanlar o kadar vicdan azabı çekiyordum ki hiçbir suçum olmadığı hâlde kendimi affettirmek istedim. Ama Emir benim eskiden bilip tanıdığım Emir değildi. Çok değişmişti. Başta bana kızgın olduğu için soğuk davrandığını düşündüm ama sebebi bu değildi. O süreçte arkadaşımın annesinin evinde kalıyorduk. Bir gün ikisi de evde değilken yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve çalışma odasındaki tüm dosyaları kurcaladım, hasta kayıtlarına baktım. Çünkü başından beri Emir’in sakladığı bir şeyler olduğundan şüphe ediyordum. Yanılmamıştım. Dosyada yazanlar beni mahvetmişti. Emir’le bir daha görüşmeden Toronto’dan ayrıldım. Sırrı benimle mezara kadar gidecekti. Kimselere söylemeyecektim. Ama yapamadım. İşler bu noktaya kadar gelmişken, daha fazla susamadım. O gençlik hatası gibi görünen basit kavgaya, Emir’in bütün hayatını yaktı.”

Bakışlarım boşluktaydı. Deniz’in anlattığı her şey gözümün önünde sahne sahne perdeleniyor, içime bir hançer saplıyordu. Suskundum. Dilim lâl olmuştu. Konuşsam da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Emir’in bunca zaman sebepsiz gördüğüm nefretinin, aslında boşa olmadığını fark etmek beni diri diri mezara gömüyordu.

“Çok düşündüm.” Deniz anlatmaya devam ediyordu. “Tüm bu olanlara başka türlü bir anlam yüklemek zordu. Emir Bora’dan bu yüzden bu kadar nefret etmiş olmalı... Ona tuzaklar kuracak ve sürekli mutsuzluğunu isteyecek kadar kin gütmesinin altında başka ne sebep yatabilir ki? İkisi adına da çok üzgünüm. Bora’ya neden yardım ettiğimi sormuştun... Nefreti Emir’in gözünü kör etmişti çünkü. Onu durdurmazsak başta kendi olmak üzere herkese zarar verecekti. Kimse daha fazla zarar görsün istemedim.”

“Bora böyle olsun istemezdi,” dedim güçlkle. Sesim bile bana yabancıydı. “Kavgayı başlatan o değildi... Emir’di.”

“Bora’nın hiçbir suçu yoktu,” dedi Deniz üzüntüyle. “Ve eminim böyle olsun istemezdi. Ama sonuca bakıldığında kaybeden Emir, sorumlusu ise Bora oldu.”

Kahretsin ki doğruydu.

Bora istemediği her sonu elleriyle hazırlıyordu.

Küçük bir çocukken, istemediği hâlde başka bir çocuğu öldürmüştü.

Büyümüştü, ilk aşkı için basit bir kavga ettiğini sanmıştı ama sonuç felaket olmuştu.

Yine hiç istemediği hâlde en yakın arkadaşının dünyasını başına yıkmıştı.

Eline bir silah almıştı ve rasgele sıktığı kurşunla birini öldürmüştü.

Nasıl bir kadere sahipti ki bütün talihsizlikler onu buluyordu?

Deniz ayağa kalktı. Ama ben kalkamadım. Oturduğum sandalyeye ellerimden de ayaklarımdan da bağlanmışım gibi kıpırdayamadım.

“Muhtemelen bir daha görüşmeyiz,” dediğinde başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Bora’nın uyanmasını bekleyecek vaktim yok. Daha doğrusu, bu meseleyi Bora’yla yüz yüze konuşacak cesaretim yok.” Deniz aynı zamanda dürüsttü. “Tüm bu anlattıklarımı ona anlatır mısın bilmem... Ama yıllardır taşıdığını ve içimde azaba dönüşen bu sır, artık benden çıktı.”

“Özgürsün artık,” diye fısıldadım.

“Kendine ve Bora’ya iyi bak.” Gülümsemeye çalışsa da başaramadı. “Umarım bundan sonra mutlu olursunuz.”

Yanıtım acı dolu bir tebessüm etmek oldu. O son cümle-yi söylemek yerine yüzüme bakıp küfretseydi, daha gerçekçi hissettirirdi.

Bu saatten sonra mutlu olabilmek mümkün müydü ki?

Deniz, başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gittiğinde gözden kaybolana kadar izledim onu. Ondan çıkan sır artık benim avuçlarımdaydı ve taşıyamayacağım kadar ağırdı. Ne yapacaktım ben şimdi? Tüm bu öğrendiklerimi Bora’ya nasıl anlatacaktım? Nasıl diyecektim Bora’ya, *sen Emir’in hayatını mahvetmişsin*, diye? Böyle bir şey nasıl söylenirdi ki?

Ayağa kalkmayı başardığımda dakikalar geçmişti. Kafe-teriyadan çıkmış ancak yoğun bakım ünitesine gidememiş-tim. Adımlarım beni hastanenin dışına sürüklemişti. Gece-nin serinliğine rağmen üstümde incecik bir bluzla, hastane önündeki banka oturup kaldığımda yaşadığımız her şey bir kez daha gözlerimin önüne serildi.

Ve yine bana onu hatırlatan bir şarkının sözleri dilime dolandı.

Ben öyle birini sevdim ki, bir nevi intihardı.³

Uykusuz sabah ettiğim çok gece olmuştu.

Fakat o gecelerin hiçbiri bu kadar uzun sürmemişti.

Acının içimi delik deşik ettiği, gözyaşlarımdan dur durak bilmediği gecelerde hiç sabah olmayacak, güneş hiç doğma-yacak sanırdım.

O gecelerden birindeydim fakat ilk kez acıyı hissetmemiş, omuzlarıma çöken ağırlığa rağmen tek damla gözyaşı dök-memiştim.

³ Sezen Aksu’nun “Ben Öyle Birini Sevdim ki” şarkısı.

Duygularım kangren olmuş gibi hissettiğim tek şey koca bir boşluktu.

Sabahın erken saatlerinde, Bora hâlâ uyuyorken, doktor kısa bir süre yanına girmemize izin vermişti. Öncelik bana aitti, hemşirenin yönlendirdiği odada steril bir şekilde hazırlanmış ve birkaç dakika boyunca Bora'yı yakından görmüştüm.

Kızgın mıydım, bilmiyordum. Kırgın mıydım, onu da bilmiyordum. Bana göre engellenebilir olan fakat Bora'ya göre kaçınılmaz olan son, acı bir şekilde gerçekleşmişti. Bora raylara oturmuş, yaklaştığını haber veren trenin sesini duymasına rağmen ayağa kalkmaya tenezzül etmemişti. Oysa vakti vardı, kaçabilir ve kendini kurtarabilirdi ama o, trenin üstünden geçmesine izin vermişti.

Bazen insanın ağzından çıkan her sözün, evrene yollanan bir mesaj olduğunu ve günün birinde gerçek bir karşılık bulduğunu düşünüyordum. Konu ne zaman Serdar'dan açılrsa, *Serdar beni öldürür*, demişti Bora. Belki bir kez olsun, *Serdar beni anlar*, demeyi tercih etseydi, bugün burada yatıyor olmazdı.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Yüzüne bir hastane yatağında uyuyorken değil, soğuk bir morgda cansız yatıyorken, son kez bakıyor da olabilirdim.

Sadece düşüncesiyle bile beni paramparça edebilecek bu ihtimal hiç mi aklından geçmemişti?

Beni hiç mi düşünmemişti?

Solgun yüzüne bakıp gözyaşları döktüğüm birkaç dakikanın ardından odadan çıktığımda içeri Haldun Şahsuvar girdi.

Abim kahvaltı etmem için beni kafeteryaya sürüklediğinde zemin katta Tekin'le karşılaştık. Bizi gördüğünde doğruca yanımıza geldi ve "Günaydın," dedi kuru bir sesle. "Bora uyandı mı?"

"Henüz değil," diye karşılık verdi abim. "Ama bugün uyanacağını söyledi doktor."

Tekin başını salladı. Onun da geceyi uykusuz geçirmiş gibi bir hâli vardı. İyi görünmüyordu.

“Konuşamadık seninle,” dedim. “Kafeteryaya geçiyoruz. Biraz oturalım istersen.”

Tekin itiraz etmedi. Neler olup bittiğini merak ediyordum. Serdar’ı bulabilmiş miydi, onunla konuşabilmiş miydi... Daha da önemlisi olanları öğrendiğinde ne hissetmişti?

Sabahın erken saatleri olduğu için kafeterya bomboştı. Kapının girişindeki masaya oturduğumuzda, “Ne düşünüyorsun?” diye sordum Tekin’e. Abim bir şeyler almaya gitmişti.

“Hangi konuda?” Tekin gözlerime kırılgan bakıyordu. Bunca şey yaşanırken ona hiçbir şey söylemediğimiz için kötü hissetmiş olmalıydı. “Emir konusunda mı? Yaren konusunda mı? Serdar konusunda mı?” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayatım boyunca unutamayacağım bir gece yaşadınız bana.”

“Kendince haklısın,” dedim kısık bir sesle. “Ama hiçbir kolay şeyler değildi. Bora emin olmadan kimseye bir şey söyleyemezdi.”

“Emir’in içinde yatan canavarı göremediğime mi, Yaren’in nasıl bir yılan olduğunu anlamadığıma mı, yoksa tüm bunlar olurken hiçbir şeyin farkına varamadığıma mı yanayım bilmiyorum...” Kısa bir an sustu Tekin. “En acısı da yaptığı şey için Serdar’a kızamıyorum lan... Hayatı mahvoldu. Meğerse bir yalanın içinde yaşıyormuş onca zaman.”

Bu sözlere bakılırsa Tekin, Bora’ya kızgındı. Belki bunca zaman sustuğu için, belki de yaşananlarda az da olsa payı olduğu için. Ama olan olmuştu ve bu saatten sonra kimin ne düşündüğünün bir önemi yoktu.

Biz artık buraya ait değildik. Bu saatten sonra herkes birbirini affetse bile kimse kimsenin yüzüne bakamazdı.

“Dışarıdan bakıldığında nasıl görünüyor bilmiyorum, fakat ben yaşanan her şeyin, bizzat içindeydim. Bir yalanı yaşayan yalnızca Serdar değildi. Yaren’in bıraktığı mektubu bulana kadar, biz o yalanın içinden hiç çıkamadık ki...” Derin bir nefes aldığımda içimi yorgun bir sızı kapladı. “Yaren

ölmeden günler önce evime gelip, geçmişte Bora'yla bir ilişkisi olduğunu söylediğinde beynimden vurulmuş gibiydim.” Acıyla gülümsedim. “Her şeyin Emir’in bir oyunu olduğunu bilmeden, Bora’ya kin kustum günlerce. Sonra Yaren öldü ve ben Bora’dan şüphelendim. Aynı evin içinde, aynı yastığa baş koyduğum, en acısı da âşık olduğum adamın bir canavar olduğuna inandırıldım. Bunun nasıl bir cehennem olduğunu, nasıl izah edebilirim?”

Tekin hiçbir şey söylemedi ve devam etmemi istercesine gözlerimin içine baktı.

“En acısı da neydi biliyor musun?” Alt dudağımı ısırđım. “Bora suçsuzdu ama ben de dahil kimseye anlatamıyordu bunu. Çünkü biliyordu, anlatsa da kimse onu anlamayacaktı...”

Abim elinde bir tepsiyle masaya oturduğunda sustum.

“Serdar teslim olmuş,” dedi Tekin. Kaşlarım havalanırken Tekin’e şaşkınca bakakaldım. “Dün akşam Bora’yı vurduktan birkaç saat sonra emniyete gitmiş ve birini öldürdüm demiş. Şimdi gözaltında tutuyorlar.”

“Görebildin mi onu?” diye sordum. “Konuşabildin mi?”

“Avukat sayesinde görebildim,” dedi Tekin. Abim de merakla dinliyordu. “Konuştum. Pek anlayacak hâlde değildi. Ama yine de anlattım öğrendiğim her şeyi. Emir’in bize uzun zamandır oynadığı oyunu, Yaren’i Bora’nın hayatına nasıl soktuğunu, Yaren’in ölmeden önce bıraktığı mektubu, Emir’in bütün planlarını, Yiğit’le bir olup Bora’ya kurduğu tuzakları...”

Tekin nefessiz kalmış gibi sustu.

“Ne söyledi peki?”

“Hiçbir şey,” dedi Tekin kafasını sallayarak. “Anlattıklarımı anlayıp anlamadığını bile bilmiyorum.”

Boğazım kupkuruydu. Önümdeki sıcak çaydan bir yudum aldım fakat canım hiçbir şey istemiyordu. Aldığım nefes bile boğazıma diziliyor, canımı yakıyordu.

“Bora’yı hiçbir zaman affetmeyecek,” dedim sessizce. Bu

söylediğimi belki de sadece ben duymuştum. Serdar'ın tek suçu, Bora'nın yakın arkadaşı olmaktı. Karıncayı bile incitmeyecek bir adamdı. Canımı bile veririm dediği dostunun, canını almaya teşebbüs edecek bir canavara dönüşmüştü ve bu sonu hiç hak etmemişti.

Birkaç saat içinde hastane tekrar kalabalıklaşmıştı. Terkin'den sonra annem ve babam da gelmişti. Melisa ve Ceyda da buradaydı. Ceyda kendini o kadar suçlu hissediyordu ki yanımızdan ayrılmak istemiyor, kendini affettirebilmenin yollarını arıyordu. Emir'in tutuklanması ona rahat bir nefes aldırılmıştı. Nevin Hanım neredeydi bilmiyordum ama tüm bu yaşananlara tepkisinin ne olduğunu merak ediyordum.

Yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen, Bora'nın iyi olması yüzlerde bir tebessüm oluşturmuştu. Herkes gülüyor, konuşuyor ve sohbet ediyordu. Yalnızca ben gülemiyor, gülsem bile çabuk dağılıyordum. Deniz'in anlattıkları aklımdan bir an olsun çıkmıyordu. Yoğun bakım ünitesinin önünde, camın ardından Bora'yı izlerken, aklımda sadece geçmişte yaşananlar vardı.

Bora hiçbir zaman çamura bulanmak istememişti.

Arkasında daima görünmez bir el, onu hep çukurlara itmişti.

Ne yaşadıklarını hak etmişti ne yaşattıklarından sorumlu olmayı...

“Yapamam,” diye fısıldadım, parmaklarım camın ardından yüzüne dokunuyordu. “Sana söyleyemem olanları, seni bir kez daha yıkamam...”

Bora o an, sanki onunla konuştuğumu anlamış ve sesimi duymuş gibi kaşlarını çatı. Yüzünde bir kıpırdanma olduğunu fark ettiğimde dikkat kesildim, sonra yavaşça gözlerini açtı.

“Uyandı!” dedim heyecanla. “Bora uyandı!”

Abim doktora haber vermek için koşarken herkes camın ardına üşüşüp Bora'ya baktı. Abim yanında doktorla birlikte geri döndü, doktor içeri girdi ve birkaç dakika boyunca

Bora'yla ilgilendi. Sonrasında yalnızca iki kişinin yanına girebileceğini haber verdi. Yine ilk giren ben olmuştum.

Hemşirenin araladığı kapıdan içeri girdiğim an, solgun gözleri doğruca beni bulmuş ve ben yaklaşıma kadar bakışlarıyla beni takip etmişti. Odada yalnız kaldığımız an “Çok korktum,” diye mırıldandım. “Seni bir daha göremeyeceğim diye...” Titreyen ellerimle, ellerini kavradığım an kırgınlığım da kızgınlığım da uçup gitti. Hayat o kadar kısaydı ki ver-yansın etmeye değmezdi.

Bundan sonra yalnızca gülümsemek istiyordum ona. Canını yaktığım anlar geride kalmıştı.

“Özür dilerim,” dedi Bora güçlkle. Konuşmakta zorlanmıştı.

“Neyin özrü?” diye sordum gözyaşlarını tutamazken. “Hiçbir şey için özür dilemeni, hiçbir şey için üzülmeni istemiyorum artık. Sadece gülümse.”

Bora bir şeyler söylemeye çalışacakken “Konuşma,” diyerek susturdum onu. “İyi değilsin daha, yorma kendini.”

Bora yorgun bir tebessüm etti. Hemen ardından kaşlarını çattı ve bakışlarını karnıma indirdi. “İyisin değil mi?” diye sordu zorlanarak. “Bebek iyi mi?”

Dün gece bankta otururken abim yanıma gelmiş ve gecenin soğğunda dışarıda oturduğum için kızmıştı. Ve tam o an karnıma bir sancı saplanmıştı. Ayağa kalkabilmiş fakat yürüyememişim. Attığım her adımda kasıklarına bıçaklar saplanmıştı. Bebeğe bir şey oldu sanıp korkmuş ve paniklemişim. Abim hastaneye koşup tekerlekli bir sandalye getirmiş ve beni çabucak hastaneye sokmuştu. Fakat gecenin bir yarısı olduğu için hastanede pek doktor yoktu. Yarım saat boyunca, doğumdan çıkacak doktoru beklemiştik. Beklerken korkudan ölüp dirilmişim ama çok şükür ki ters bir durum yoktu. Doktor beni muayene etiketten sonra her şeyin yolunda olduğunu söylemişti.

“İyiyim,” dedim. Yatağa biraz daha yaklaştım ve elini kaldırıp karnımın üzerine bıraktım. “İkimiz de iyiyiz. İyi olma sırası sen de.”

“Hande...” dedi Bora.

“Yeter bu kadar.” Konuşmakta zorlandığını gördükçe canından can gidiyordu. “Dinlenmen lazım.”

“Beni dinle,” dedi Bora ısrarla. “Babama söyle. İfademi almaya gelecek polislere Serdar’dan bahsetmesin. Şikâyetçi olmayacağım.”

Sesi sonlara doğru iyice kısılıp güçsüzleşmişti.

Ona Serdar’ın zaten teslim olduğunu söyleyemezdim. Gözlerini açar açmaz Serdar’ı düşünmüştü, yine kendini suçlayıp kötü hissetmesine izin veremezdim.

Boğazımda bir düğümle “Söylerim, merak etme,” dediğimde Bora gözlerini kapatıp açtı. O sırada hemşire, kapının ardından başını uzatıp artık çıkmam gerektiğini söyledi. Eğildim, ellerimde olan elini daha sıkı kavradım ve parmaklarından öptüm. “Şimdi gidiyorum ama yine geleceğim.”

Bora dudaklarını son kez güçlükle araladı. “Beni sevdiğini söylemeden gitme.”

“Seni seviyorum,” dedim kapanmak üzere olan gözlerine bakarken, içimde büyük bir acı palazlandı. “Seni çok seviyorum Bora.”

Gün içinde Bora birkaç kez daha uyanmış fakat çoğunlukla uyumuştı. Doktor bünyesinin bitkin olduğunu, toparlanmasının birkaç gün süreceğini ve o süreçte hastanede yatmaya devam edeceğini söylemişti.

Bir ara abimle birlikte eve gitmiş, hızlıca duş alıp üzerimi değiştirmiş ve hastaneye geri dönmüştüm. Herkes hâlâ buradaydı ve geç bir saate kadar da gidecek gibi görünmüyorlardı.

Lavaboya gideceğimi söyleyerek yoğun bakımın önünden ayrıldığımda koridorun başında Haldun Bey’in Hale Hanım’la yaptığı bir konuşmaya denk gelmiş ve çaktırmadan dinlemiştim. Haldun Bey, Emir’in iyi bir ceza alacağını ve uzun yıllar içeriden çıkamayacağını söylüyordu. Hale Hanım ise sessiz sessiz ağlıyordu.

O konuşmadan sonra adımlarının rotası dışarısı olmuştu.

Yine dünkü banka oturmuş ve derin düşüncelere dalmıştım. Bir yanım Emir'in bunu hak ettiğini söylüyor, diğer yanımsa ona acıyordu. Kalbim buruk, aklım durgundu. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu kestiremiyordu.

Yaşanan bunca karmaşanın nedeni, basit bir kavga olmaz demiştim hep. Muhakkak başka bir sebep vardı. Olmalıydı... Ben aksine inanmak istedikçe, Bora beni buna inandırmaya çalışmıştı. Ama anlamalıyım. Benden bir şeyler gizlediğinde bakışları başka tarafa kayar, konuştuğumuz konuyu önemsiz görür ve üstünü kapatmaya çalışırdı. Bunalır ve bir sigara yakardı, dili ne söylerse söylesin gözleri yalanlardı. Onunla geçirdiğim bütün zaman boyunca kaç kez şahit olmuştum buna... Ve anlamıştım da aslında. Sadece hiçbir şey bilmediğim için, beni kandırmasına izin vermiştim.

Fakat ilk defa kızamıyordum ona.

Çünkü gerçeği neden gizlediğini biliyordum.

Üstümdeki ince hırkanın cebinde titreyen telefonum, bakışlarımı daldığı noktadan uzaklaştırdı. Yokluğum fark edilmiş olmalıydı. Telefonumu cebimden çıkarıp ekrana baktığımda kaşlarım çatıldı. Yabancı bir numara arıyordu.

Her zamanki gibi kısa bir tereddüt yaşasam da merakıma yenik düşerek aramayı yanıtladım.

Sessiz kalıp karşı tarafın konuşmasını beklediğimde “Yalnız olmana sevindim,” dedi tanımadığım bir erkek sesi. O an tedirgince etrafıma bakındım. Hastaneye giren çıkan eksik olmuyordu, girişte güvenlikler dikiliyordu ve Haldun Şahsuvar'ın adamları durmadan hastanenin etrafında dolaşıyorlardı. Tehlikede olacağım bir durum yoktu fakat yine de rahatsız olmuştum.

Zira arayan her kimse beni görüyordu. Şu an yalnız olduğumu, bankta tek başıma oturduğumu biliyordu.

“Kimsin?” diye sordum.

“Kim olduğumun bir önemi yok,” dedi rahat bir şekilde. “Ne anlatacağımın önemi var.. Beni çok iyi dinle.”

Kalbim hızla çarpmaya başlamış, soluklarım sıkışmıştı.

“Beni görüyor musun?” Refleksle ayağa kalkıp etrafa hakmaya devam ettim. “Kimsin sen?”

Emir tutukluydu, Yiğit’in nerede olduğunu bilmiyordum ama hastane ve çevresi iyi korunuyordu. Buralara gelemezdi.

Öyleyse beni arayan kimdi?

“Önemli olan bunlar değil,” dedi telefondaki yabancı. “Şimdi sakın ol ve kalktığın yere geri otur. Anlatacaklarım uzun.”

Adamın dediğini yaptım zira korkudan bacaklarım titremişti. Yaşadığım onca şeye rağmen böyle anlarda sakın kalmayı bir türlü öğrenememiştim.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Gizli saklı hiçbir şey kalmasın istiyorum,” diye devam etti. Kalın, tok ve sakın bir ses tonuna sahipti. “Emir Şahsuvar masadan eksildiğine göre, bu sırrı daha fazla taşımam için bir neden kalmadı.”

“Ne sırrı?” Sesim titremişti. Emir ve sır kelimesi aynı cümlede olunca, aklımda Deniz’in anlattıklarından başka bir şey canlanmadı.

“18 Eylül akşamı,” dedi yabancı ses. Bora’dan kaçmaya çalıştığım, o kara günden bahsediyordu. “Her zaman olduğu gibi o akşam da Bora’nın peşindeydim.” Bakışlarım telaşla etrafta gezinirken, adamı dinlemeye devam ettim. “Seni arıyordu. Cadde boyunca peşinden koştu, sonra sen saklandın ve izini kaybetti. Ama pes etmedi. Bindiğin otobüsü buldu ve tekrar peşine düştü. Bütün bunlar olurken ben de onun peşindeydim. Sen otobüsten indikten sonra kısıkvrak yakaladı seni. Kaçmaya çalıştın, yağan yağmura aldırmadan sokağın ortasına oturdun ve sana uzattığı eli inatla tutmadın. Bense uzak bir köşede durmuş, sizi izliyordum. Arabaya binip oradan uzaklaştığınızda, şehir merkezinden çıkıp orman yoluna saptığınızda ve o eve vardığınızda... Ben hep peşinizdeydim. O gece yaşananların en büyük şahidi de bendim.”

“Kimsin sen?” diye sordum kaşlarımı çatarak. O gece etrafta bizden başka kimse yoktu. Madem oradaydı ve şimdi

hattın diğer ucundan, öyle olduğunu iddia ediyordu, neden ortaya çıkmak için bunca zaman beklemişti?

Soruma aldırmadan devam etti.

“Ve o gecenin sonunda, Bora Şahsuvar’a kurulan büyük tuzağın da...”

Kalbim atmayı kesti. “Hiçbir şey anlamıyorum...”

“Siz eve girdiğinizde ben yolun karşısındaki ağaçların arasına gizlenmiştim. Karda yürür, izimi belli etmem ben... O gece de kendimi hiç fark ettirmeden orada durdum ve sizden yana bir hareketlilik olana kadar bekledim. Fakat bir terslik oldu, daha doğrusu bir şey fark ettim.” Adam kısa bir an sustu.

“Genç bir kadın, yerde yatıyordu.”

Bedenimi bir titreme esir aldı. Dudaklarım aralandı fakat konuşamadım, *nasıl* diye sormadım.

“Yaralıydı, kan kaybediyordu ama henüz ölmemişti, yaşıyordu,” diye devam etti. Hastanenin karşısındaki yola kitlenen bakışlarım puslandı ve gözlerimden bir anda yaşlar boşaldı. “Böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum, şaşırmış ve bocalamıştım. Tek yaptığım kadının nabzını kontrol etmek olmuştu. Nabzı çok zayıftı. Yani o saatten sonra kurtulması imkânsızdı. Tam o sırada Bora Şahsuvar evden dışarı çıktı. Yolun karşısına geçti ve yere bir sürü şişe dizdi. Ben şaşkınca onu izlerken, o bulunduğum noktaya ateş etti. Hedefi şişelerdi ama yine de bir kurşuna kazara hedef olmak için oradan dikkatlice uzaklaştım.”

“O kadın Elif Mirzanlı’ydı,” diyerek kestim adamın sözünü. “Ve onu öldüren Bora değildi.”

Bu gerçek benim için hiçbir zaman diliminde, ihtimal dahilinde olmamıştı. O gece orada yalnızca biz vardık. Tek bir silah, tek bir ceset ve tek bir katil. Polisler işin peşine düşmüştü. Yapılan araştırmaların neticesi de ortadaydı. *Elif’in katili Bora’ydı.*

Şimdi böyle bir şey, nasıl mümkün olabiliyordu?

“Ama nasıl?”

“Katil Bora değildi,” dedi hattın ucundaki yabancı. “Bora sadece, Elif’i öldüren silahın sahibiydi.”

Üzerime binalar çökmüş de büyük bir enkazın altında kalmışım gibi nefes alamadım. Tam bir yıl boyunca yaşadığımız o kâbus dolu günler, geçirdiğimiz uykusuz geceler, ödediğimiz ağır bedeller... Hepsi boşa mıydı?

“O geceki tek görevim, olan biten her şeyi sadece uzaktan izlemektir,” diye devam etti adam. “Bir süre sonra sen de dışarı çıktın ve Bora, elindeki silahı sana çevirdi. Akabinde tekrar ağaçlara doğru döndü ve rasgele ateş etti. Tekrar eve girdiniz ve yaklaşık yarım saat sonra sen yine dışarı çıktın. Elinde bir fener vardı. Yolun karşısına geçtin ve ışığı ağaçlara doğru tutarak yürümeye devam ettin. Yerde yatan kadını göreceğini tahmin ettim ve yanılmadım. Tahmin etmediğim tek şey, o kadını gördüğünde doğruca Bora’yı suçlayacak olmandı. Başka hiçbir şey düşünmemiştin...”

Gözyaşlarım yüzümü yakarak ilerlemeye devam ediyordu. Başka hiçbir şey düşünemezdim. O zamanlar Bora’dan öyle nefret ediyordum ki başıma taş yağsa, onu da Bora’dan bilirdim.

Kendimden ilk defa gerçekten nefret ettim.

“Patronu aradım ve görüp duyduğum her şeyi anlattım. Tüm bu olaylara o da şaşırmış ve o gecedeki bana yeni bir görev vermişti. O kadını ve neden orada olduğunu fakat en önemlisi de onu kimin öldürdüğünü araştıracaktım. O sırada siz, o kadını orada bırakıp çoktan gitmiştiniz. O sabah kadının cesedi polisler tarafından bulundu, biri çıkıp yalan bir hikâyeye uydurdu ve işlemediği suçunu itiraf edip içeri girdi. Kadının başkomiser olan kocası ise bu hikâyeye inanmadı ve gerçek katilin peşine düştü. Ona göre gerçek katil Bora’ydı çünkü adli tıptan çıkan balistik inceleme raporlarına göre karısını öldüren kurşun, Bora’nın silahından çıkmıştı. Bu noktada ben de çok şaşırdım, çünkü kadını vuran Bora değildi ama raporlar öyle olduğunu söylüyordu. İşin içinde bir iş olduğunu anladım ve işin peşine daha çok düştüm.”

O gece, biz oraya gelmeden önce, Elif'in yanında biri daha olmalıydı.

Bora'nın kullandığı silah o evdeydi ve çekmecede duruyordu.

Elif'i öldüren her kimse, işini bitirir bitirmez silahı yerine koyup oradan uzaklaşmıştı.

Ve bütün suç, aynı saatlerde aynı silahı eline alan Bora'nın üzerine yıkılmıştı.

“Esas katil kim?” diye sordum öfkeyle. “Bana bütün bunları anlattığına göre katilin kim olduğunu da söyleyeceksin değil mi?”

“Katil orada.” Yabancı duraksadı. “Hastanede.”

Bedenimden büyük bir ürperti geçerken bakışlarım hastanenin kapısına çevrildi. Hızla ayağa kalktım. “Kim olduğunu söyle,” dedim telefondaki yabancıya. “Zaten söylemeyecek misin? Oynama benimle!”

Söylediklerinde yalan payı olup olmadığını bilmiyordum. Ama anlattığı her şey doğruydı. Neden bir yıl sonra ortaya çıkıp böyle bir konuda yalan söylesindi ki?

“Bir erkek,” dedi sadece. Kapıdan içeri girmeden önce duraksadım. Katil bir erkek miydi? Hastanede abim, Tekin ve Haldun Şahsuvar dışında tanıdığım bir erkek yoktu. Katil abim olamazdı. Tekin de olamazdı. Elif'i öldüren Haldun Şahsuvar mıydı?

“Yoğun bakım ünitesine geri dön. Katilin kim olduğunu, sana orada söyleyeceğim.”

Söylemesine gerek yoktu, katilin Haldun Şahsuvar olduğunu biliyordum.

Ondan başkası olamazdı.

Konu ne zaman Elif'ten açılrsa, konuşmaktan hep kaçmıştı.

Çünkü o, işlediği suçu oğlunun üstüne yıkan bir babaydı.

Ben de birazdan bu hastaneye onun başına yıkacaktım.

Hastane kapısından içeri girdiğim an abimi gördüm. Bu tarafa doğru geliyordu. Yokluğumu fark etmişti. Beni bulmak için dünkü gibi o banka bakmaya gidiyordu. Hızlı

adımlarla koridorun sağı tarafı boyunca ilerlemiş ve abime yakalanmadan saklanmayı başarmıştım. Abim dışarı çıktı-ğında ben tekrar girişe doğru ilerleyip asansörü çağırdım.

“Asansöre bindiğimde telefon kapanacak,” dedim karşı tarafa.

Soğukkanlı bir tavırla “Ben seni tekrar arayacağım,” dedi. Arama sonlandığında telefonu avuçlarımda sıkıca tuttum. Asansör gelmiş ve içinden iki kişi çıkmıştı. Boş asansöre binip ikinci katın tuşuna bastım. Kapı kapandı fakat asansör yukarı çıkmak yerine aşağı inmeye başladı.

Birisi asansörü aşağıdan çağırmış olmalıydı.

Asansör eksi ikinci katta durdu, kapı açıldı fakat içeri giren olmamıştı. Telaşla asansörün tuşlarına basmaya çalıştım o an. Fakat asansör birdenbire bozulmuş gibi çalışmadı. Bir terslik vardı.

Hayır, dedim içimden. Bu bir tuzak olmalı.

Korkuyla asansörden çıkıp etrafıma baktım. Niyetim merdivenleri bulmak ve bir an önce yukarı çıkmaktı. Morgen olduğu kattı burası. Etrafta kimse yoktu ve hastane fazla ürkütücüydü.

Telefonum tekrar çaldı, aynı numara arıyordu.

Duraksadım ve telefonu açtım fakat kalbim korkuyla çarpıyordu.

“Katil,” dedi aynı ses. “Tam arkanda duruyor.”

Telefon kulağımda, hızlı bir şekilde arkamı döndüğümde tanıdık bir yüzle burun buruna geldim.

“Sen...” Şaşkınlığım boyumdan büyüktü. Fakat başka bir şey söylememe fırsat kalmadan, bütün dünyam karardı.

Esas katil, boynuma bir şırınga saplamıştı.

Yorulmuştum.

Artık bağırıp çağırmıyor, içinde bulunduğum kamyonet kasasının duvarlarını yumruklamıyordum.

Kaç saattir burada olduğumu ve nereye götürüldüğümü de bilmiyordum.

Boynuma ansızın saplanan şiringanın ardından, bilincimi tamamen kaybetmiş olmalıydım. Hastaneden nasıl çıkarıldığımı, kamyonetin kasasına nasıl bindirildiğimi ve kaç saattir burada olduğumu... Kahretsin ki hiçbir şey bilmiyordum.

Beni derin bir uykudan uyandıran, gitgide çoğalan sarsıntılar ve midemde ona eşlik eden bulantılar olmuştu.

Gözlerimi zorlanarak açmıştım. Her yer karanlıktı. Düm-düz bir zeminin üzerinde uzanıyordum. Altımda yalnızca kalın bir örtü vardı fakat çok rahatsızdı. Nerede olduğumu, neden uyuduğumu ve neden gözlerimi karanlığa açtığımı anlamam birkaç dakikamı almıştı.

Önce ayağa kalkmaya uğraşmış fakat şiddetli bir sarsıntıyla dizlerimin üzerine düşmüştüm. Sonra karanlığa alışan gözlerimi kısarak nerede olduğumu anlamaya çalışmıştım. Bir konteynırın içinde olduğumu sanmıştım. Hızla giden bir kamyonetin kapalı kasasında olduğumu anladığımda ise avazım çıktığı kadar bağırmaya başlamıştım.

Fakat çabalarım sonuç vermemişti. O kadar bağırıp debelenmeme rağmen ne araba durmuş ne de biri sesimi duymuştu.

Zaman mefhumunu yitirmişti. Kendime geldiğimden beri kaç saatin geçtiğini hiç anlayamamıştım. Buradan kurtulamayacağımı anladığımda ağlamış fakat sonra hırçınca silmiştim gözyaşlarımı. Ağlamak çaresizlikten başka bir şey değildi.

Buradan kurtulacaktım.

Bunca acıyı bir hiç uğruna çekmişken, yolun sonunda kaybetmeyecektim.

Artık boş yere bedel ödemeyecektim.

Hastanedeki yokluğumun çok çabuk fark edildiğinden emindim. Abimi son gördüğümde beni arıyordu. Bulamadığında tüm hastaneyi ayağa kaldırdığını, şu anda herkesin beni aradığını biliyordum. Hastaneden nasıl çıkarıldığıma

dair hiçbir fikrim yoktu fakat bir ihtimal, hastanenin güvenlik kameralarına takılmış olabilirdim. O görüntülere muhakkak bakmış olmalılardı. Belki de şu an peşime düşmüş birileri vardı ve beni bulmaya çok yaklaşıyorlardı.

İçimde kurtulacağıma dair kuvvetli bir inanç vardı.

Korktuğum yalnızca Bora'ydı. Ortadan kaybolduğumu kimse ondan gizleyemezdi, beni hastanede göremeyince bir terslik olduğunu mutlaka anlardı ve o hâliyle bile ortalığı ayağa kaldırırdı. Ama kendisi kalkmazdı ve bu onu çıldırtırdı.

"Yardım et Allahım," diye yakardım sessizce. "Beni buradan kurtar, yalvarırım..."

Düşüncelerim büyük bir karmaşa içindeydi. Hiçbir şeyi netleştiremiyor ve doğruyu yanlıştan ayırt edemiyordum. Beni arayan adamın kim olduğunu tahmin edemiyor, söylediklerinin doğru olduğundan emin olamıyordum. O geceye dair anlattığı her şey doğrudu, yanlış olan hiçbir şey yoktu. Fakat katilin Bora olmadığı kısmından emin değildim, zira tam o noktada tuzağa düşüp kaçırılmışım.

"Doğru olsun," diye mırıldandım. "Katilin bir başkası olduğu, yalan olmasın..."

Sırf tuzağa düşürülmek için kandırılmış olmayı kaldıramazdım. Buradan kurtulduğumda Bora'nın gözlerine bakıp, *Elifi sen öldürmemişsin*, demeyi her şeyden çok istiyordum.

Gizli saklı hiçbir şey kalmasın istiyorum. Emir Şahsuvar masadan eksildiğine göre, bu sırrı daha fazla taşımam için bir neden kalmadı.

Beni arayan her kimse, Emir'in içeride olmasından faydalanmıştı. Niyetinin bana yardım etmek olmadığı aşikârdı fakat niyeti sadece beni tuzağa çekmekse, neden hem katili açığa çıkarıp hem de ona yardım etmişti ki?

Her şey, algılamakta güçlük çekeceğim kadar karmaşıktı.

19 Eylül'de Bora'yla aramda geçen bir konuşmayı anımsadım.

"Hiç düşündün mü?" diye sormuştu. "Belki de o kadını öldüren ben değildim. Belki de ben o silahı ateşlemeden önce

o kadın orada ölü bir vaziyette yatıyordu. Düşünmediğine eminim... Senin bildiğin tek şey beni suçlamak... Çünkü böyle işine geliyor.”

Sanki içine doğmuş gibi böyle söylemişti.

Bense sözlerindeki haklılık payına aldırılmamış ve “*Kafanda kuruyorsun,*” demiştim ona. “*Sırf kendini suçsuz çıkarmak için düşünüyorsun bunları. Tam senin silahı ateşlediğin noktada, o kadının cansız bedeninin yatıyor olması tesadüf değil Bora.”*

Suçlu olmak onda çocukluktan kalma bir alışkanlık gibiydi.

Öyle ki hiç sorgulamamıştı o geceyi. İçine çekildiği tuzağın farkında olmamıştı.

Araba hareket etmeyi kestiğinde dikkat kesildim ve kapının kapanma sesini duydum. Akabinde tedirgince ayağa kalkıp bir köşeye geçtim. Birazdan treylerin kapısı da açılır diye tetikte bekledim fakat açılmadı. Dakikalar sürdü. Ya da ben fazlasıyla gergin olduğum için öyle hissettim. Hiç beklemediğim bir anda kapılar açıldığında içeriği dolduran tek ışık güçlü bir fener ışığıydı.

Işığı yadırgayıp kısılan gözlerimin ardından kolumu kaldırıp yüzüme siper ettim.

Saatin kaç olduğundan bihaberdim ancak vakit geceydi. Dışarıda alacakaranlık vardı.

“Buraya gel,” dedi soğuk bir sesle. Elindeki feneri yüzüme tutmaya devam ediyordu. Yerimden kıpırdamadığımı görünce “Sağır mısın?” diye sordu. “Ne istiyorsun? Ben mi gelip çıkarayım seni?”

“Hayır,” dedim anında. Buradan kendi isteğimle çıkmaktan başka bir çarem olmadığını anladığımda, sarsak adımlarla yürüdüm treylerin kapısına doğru. “Çek şu ışığı yüzümden. Hiçbir şey göremiyorum.”

Dediğimi yaptı. Nereye gelmiştik bilmiyordum fakat şehirden oldukça uzak bir yerde olmalıydık. Etrafta ne bir sokak lambası vardı ne de başka bir ışık kaynağı.

Treylerin yerle olan mesafesi kısa da olsa kendimi riske atmamış ve aşağı atlamadan önce oturmuştum. Onun dik-katli bakışları altında aşağı atlarken çaktırmadan etrafı ko-laçan ettim ama hiçbir şey göremedim.

“Boşuna bakınma etrafa,” dedi alaycı bir tavırla. “Yedi ceddin de peşine düşse, hiç kimse bulamayacak seni.”

Hayır, bu sözlerin beni umutsuzluğa düşürmesine izin vermeyecektim.

“Sen öyle san,” dedim ateş püsküren gözlerle yüzüne ba-karken. “Neyi hedefliyorsan asla ulaşamayacaksın.”

“Hedefleyip de ulaşamadığım hiçbir şey olmadı şu za-mana kadar.” Beni arkasında bırakıp kamyonun kapılarını kapattı rahatça. Çünkü kaçamayacağımı, kaçsam da hemen yakalanacağımı, ona asla bir zarar veremeyeceğimi çok iyi biliyordu. Yine de o bana arkasını döndüğü an hızla etrafa bakmış, bakışlarımla yerleri taramıştım. Gözümü tamamen kararttığım bir noktadaydım. Yerde koca bir taş bulsam, kurtulmak pahasına kafasını yarmaktan çekinmezdim.

“Bir taş bulsam da kafasına vursam diye düşünüyorsun değil mi?” diye sordu eğlenerek. Kasanın kapaklarını kapat-tıktan sonra bana döndüğünde birkaç adım geriledim. Zira üzerime doğru geliyordu. “Sen daha o taşı kaldırmadan ya-kalarım ben seni.” Bir anda bileğimden tuttuğunda irkildim. Elindeki fenerden yayılan ışık, yüzünü rahatlıkla görmemi sağlıyordu. “Yani kısaca, o küçük aklınla düşünme. Senin bu saatten sonra benden kurtuluşun yok.”

Yüzüne tükürdüm. Bana dokunmasına, benimle böyle konuşmasına o kadar tahammülüm yoktu ki bunu yaparken önünü ardını düşünmedim. Bileğimi savurur gibi bırakma-sının ardından eliyle hızla yüzünü sildi. Bu hareketimin onu öfkeliendireceğini düşünsem de tam tersi, deli gibi gülmüştü.

Fakat kısa sürdü. Yine bir anda elini uzattı ve bu defa, üzerimdeki bluzun yakasından sertçe kavradı. Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası dökülürken yürümeye başladı ve beni de beraberinde sürükledi.

Küçük bir kulübenin önündeydik. İçeri geçtiğimizde beni yere itekleyerek bıraktı. Dizlerimin üzerine düştüğümde ise “Bana canını yaktıracak şeyler yaptırma,” dedi ürkütücü bir sesle. Elindeki feneri yine yüzüme doğru kaldırmıştı. “Bebeğine bir zarar gelsin istemezsin, değil mi?”

İstemezdim. En büyük korkum buydu: Beni bunun için kaçırmış olması, bebeğime bir zarar verecek olması...

“Yok, yok... Hiç korkma.” Elindeki feneri, yanar bir hâlde kulübenin içindeki ahşap masanın üzerine bıraktığında, etraf yeterince görebileceğim kadar aydınlanmıştı. “Bebeğine bir zarar vermeyeceğim. Ben hep bugünü bekledim.”

Kulübenin kapısına doğru yürüdüğü sırada, dizlerimin üstünde sırtım ahşap duvara çarpana kadar geriledim. “Ne istiyorsun?” diye bağırdım. Kendimi tutamamıştım. “Beni öldürmeyeceksen, ben neden buradayım?”

Bir cevap vermedi. Kapıyı sertçe kapatıp kilidini sonuna kadar çevirdi ve anahtarı çıkarıp cebine attı. Bakışları üzerime kenetlenirken yavaş adımlarla masaya doğru yürüdü ve ahşap sandalyeyi çekip oturdu.

Kulübenin içi neredeyse boştu. Yerlerde birkaç büyük tozlu minder, küçük bir masa, iki sandalye ve tuvalet olduğunu tahmin ettiğim bir kapı vardı yalnızca.

Ben de ona baktım. Çatık kaşlarının altında öfkeyle parlayan karanlık gözlerine, sert ve kin dolu bakışlarına, istediğini almış olmanın verdiği hazla kıvrılan dudaklarına... Ama konduramadım. Bunca zaman utancımdan gözlerine bakmadığım adam, karısını öldüren bir katil olamazdı.

Beni arayan adam neden beni hem Yiğit’in tuzağına çekmiş hem de katilin o olduğunu söylemişti?

Açık açık soramazdım. Bu delilik olurdu. Susmak zorundaydım.

“Neden susuyorsun?” diye sordum. Susuyor ve sadece yüzüme bakıyordu. “Konuşacak çok şey yok mu? Mesela anlatsana bana özünde ne kadar kötü bir adam olduğunu?”

Sözlerimi alaya alır gibi gülümsemesi kanıma dokunmuştu.

“Her şeyin yalanmış, her şeyin,” dedim tiksintiyle. “Mağdur, yaralı, acı çeken adam numarasını öyle güzel yaptın ki bir an bile göremedim senin gerçek yüzünü! Emir’le bir olup Bora’yı tuzağa çekmeye çalıştığınızı, Günbey Saruhan’ı öldürüp suçu Bora’ya yıkmaya uğraşacağınızı... Hepsini biliyorum, hepsini! Ceyda’yı nasıl kullandığınıza değinmiyorum bile. Hadi Bora’ya kininiz vardı, hadi ben Bora’yı vurabileceğiniz bir silahtım.” Kaşlarım yukarı kalktı. “Peki ya Ceyda?”

Sustum ve bir cevap bekledim. Ama Yiğit konuşmadı.

“O zavallı kızdan ne istediniz ya? Sevgilisini bile kullanmışsınız!”

“Bütün bunlar Emir’in başının altından çıktı,” dedi Yiğit sonunda. “Ben sadece istediğimi alana kadar uyum sağladım, o kadar.”

“Neydi senin istediğin?” diye sordum gülerek.

“Sendin,” dedi Yiğit. Yüzümdeki alay dolu ifade, yerini tiksintiye bıraktı. “Başından beri söyledim Bora’ya. Karıma karşılık, karın dedim. Alana kadar durmayacağım ve buna hiçbir şey engel olamayacak dedim. Bak şimdi etrafına...” Kollarını iki yana açtı. “Bulunduğumuz noktaya bak... Buradan geri dönüş var mı sence?”

“Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama...” Sesim nefret doluydu. “Hiçbir şey istediğin gibi olmayacak. Ben buradan kurtulacağım. Senin de sonun Emir’den farklı olmayacak.”

“Her şey istediğim gibi oldu,” dedi Yiğit. Gülümsüyordu. “Seni çok daha önce de kaçırabilirdim. Şimdiye kadar beklememin tek sebebi, hamile kalmanı istememdi. Bunca zaman sessizce beklediysem, sadece uzaktan uzağa kuru sıkı sözler ettiysem, hepsi bunun içindi.” Sonunda sesini yükseltti. “Anladın mı? Bugün için!”

Yiğit sadece beni değil, bebeğimi de istiyordu.

“Neden?” diye bağırdım çıldırmış gibi. “Neden Allah’ın cezası? Hâlâ ne istiyorsun bizden?”

“Çünkü Bora benden bir değil, iki can aldı,” dedi Yiğit

yüksek bir sesle. “Ben de ondan iki can alacağım güne kadar bekledim. Aylarca planladım ben bugünü! Binbir farklı şekilde, onlarca plan yaptım! En zorlu koşulda, seni evinden, Bora’nın gözü önünde bile alabileceğim, sayısız plan yaptım. Hiçbir aksiliğe yer vermedim, vermeyeceğim!”

Yutkunamadığımı hissettim. Öyle kararlı, öyle kendinden emindi ki içimdeki umut paramparça oldu. Ama biliyordum, o ne söylese söylesin Bora beni bırakmazdı. Aradan günler de geçse, aylar da... Beni mutlaka bulurdu.

“Ne yapacaksın benimle?” diye sordum kırık dökük bir sesle. “Başardın, beni aldın ve uzak bir yere getirdin.” Nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Kimbilir Ankara’dan kaç kilometre uzaktaydık. “Şimdi ne olacak? İstedğin gibi, iki can var karşında. Ödeşmek için sıkacak mısın kafama?”

“Seni öldürecek olsaydım bin kere öldürürdüm,” dedi Yiğit nefret kokan bir sesle. “Bunca zaman seni öldürmek için mi bekledim sanıyorsun? Hem öldürsem ne olacak? Bora arkandan acı çekecek, günlerce, aylarca mezarına bakacak... Belki yaşama dair bütün inancı yok olacak ama er ya da geç, umudu bitecek. Hatta belki de yeni bir sayfa açacak kendine. Yeniden âşık olacak ve evlenecek...” Kafasını salladı. “Ben bunu istemiyorum. Senin yaşadığını, bir yerlerde iyi olduğunu bilsin ama sana asla ulaşmasın, seni asla bulamasın istiyorum. Delirsin istiyorum. Bir yerlerde, bir evladı olduğunu bilsin ama yüzünün neye benzediğini asla bilmesin. İçi yansın, paramparça olsun istiyorum. Hep bir umut, sizi bulabilmeyi düşlesin ve o umut onun sonu olsun istiyorum.”

“Sen delirmişsin,” dedim büyük bir şaşkınlıkla. “Beni kaç gün, kaç ay ya da kaç sene yanında tutabileceğini düşünüyorsun? Böyle bir şeye gerçekten ihtimal veriyor musun?”

Yiğit gülümsedi. “Nereye gideceğimize dair hiçbir fikrin olmadığı için böyle düşünmen çok doğal.” Bu sözlerin içime korku salmasına izin vermeyecektim. “Gideceğimiz yer, gidiş şeklimiz, nasıl yaşayacağımız... Her şey planlı.”

Muhakkak bir açık vermiş olmalıydı.

Biz böyle bir sonu hak etmiyorduk.

“Hastasın sen,” dedim kafamı iki yana sallarken. “Sen gerçekten hastasın.”

Belki de düşünmeliydim. Elif’i Yiğit öldürmüştü. Bunca planı yapan bir adamın, suçu bir başkasına atması zor olmazdı. Ama neden gözleri katil oymuş gibi bakmıyordu?

“Ne düşündüğün umurumda değil,” dedi soğuk bir sesle.

“Umurunda olacak bir şey söyleyeyim o zaman,” dedim. “Bora’dan köşe bucak sakladığın bir annen ve kız kardeşin vardı değil mi?”

Yiğit gözlerini kıstı.

“Bora nerede olduklarını biliyor. İkisine de zarar verir ve gözünü bile kırpmaz.”

Bu sözlerimin blöf olduğunu düşünmüş olmalı ki, “Neredelermiş peki?” diye sordu gülümseyerek. Emir’in Alaçatı’daki evini, hiç kimsenin bilmediğini sanıyordu. Çünkü Emir ona öyle söylemişti.

“Blöf yaptığımı mı sanıyorsun?” Güldüm. “Alaçatı’dalar... Emir’in, yerini kimselerin bilmediğini düşündüğü evinde. Hatta kimbilir belki de şu an başlarında silahlı adamlar vardır ikisinin de...”

Yiğit’in yüzünde beklediğim ifade oluşmadı. Aksine, o da benim gibi güldü ve “Kader,” dedi avuçlarını açarak. “Onları en fazla bugüne kadar koruyabilmişim demek ki.”

Kanım damarlarımda donarken, “Nasıl bir insansın sen ya?” diye sordum inanamıyormuş gibi. “Kendi canından, kendi kanından olanı bile düşünmeyecek kadar mı kan bürüdü senin gözünü?”

Gitgide daha çok emin oluyordum. Hiçbir delil yoktu, yalnızca o adamın telefonda söyledikleri vardı. Ama içimden bir ses, söylediği her şeyin doğru olduğunu söylüyordu.

“Ben karımı kaybettim,” dedi Yiğit. Sözlerim onu öfkeli rendirmişti. Gözleri kapanırken parmağını havaya doğru kaldırdı. “En sevdiğimi kaybettim. Geride kalanlar umurunda mı sanıyorsun?”

Sustum. Artık onunla konuşacağım hiçbir şey kalmamıştı. Çenemi boşa yormak yerine düşüncelerimi harekete geçirmeliydim. Bomboş durup birinin gelip beni kurtarmasını bekleyemezdim. Bir çare, bir çözüm üretmeliydim.

Hiçbir şeyim yoktu yanımda. Üstümdeki kıyafetlerden ve sıkıca sarıldığım ince hırkamdan başka... Eylülün ilk günlerindeydik, havalar eskisi gibi sıcak değildi. Geceler ise serindi. Belli etmemeye çalışsam da şu an donuyordum mesela.

Neden bu boş kulübede olduğumuzu, neyi beklediğimizi bilmiyordum ama burada olmak, hareket hâlinde olmaktan daha iyiydi. Beklerken vakit kazanıyordum.

Parmaklarımı birbirine kenetledim ve o an boş olduklarını fark ettim. Yiğit, yüzüğümü almış olmalıydı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini hesap edemezken, sürekli uykuya yenik düşmekle uyanık kalmak arasında bocalıyor ve gözlerimi açık tutmaya gayret ederek arada bir Yiğit'i kontrol ediyordum. Ona her baktığımda bana bakıyor olması midemi bulandırıyor.

Bir zaman sonra dışarıda hava aydınlanmaya başlamıştı.

O zaman anladım buraya sabahın üçü ya da dördü gibi geldiğimizi.

Ve bir araba sesi duyuldu dışarıda. Heyecanla ayağa kalktığımda Yiğit bana güldü ve "Heveslenme boşuna," dedi alayla. İki tane adam gelmişti. İkisini de tanıımıyordum fakat korkmuştum. Yiğit onlarla konuşmak için kapının önüne çıktığında kapıyı kapatmış ve beni içeride bırakmıştı. Neyse ki kulübede dışarıyı görebileceğim küçük bir pencere vardı.

Adamlardan yaşça daha büyük gibi görünen ve kel olanı buraya doğru yürümeye başladığında korkum katmerlendi. Adam kapıyı açıp içeri girdiğinde ise sandalyenin arkasına geçmiştim kendimi korumak ister gibi.

Kapıyı kapatır kapatmaz, "Seni arayan bendim," dedi. Sesinden tanımıştım, oydu.

"Kimsin sen?" diye sordum kaşlarım çatılırken. "Yiğit'e

çalışıyorsan ve beni tuzağa çekmek için saçma sapan bir hikâye kurduysan... O gece olanları nasıl biliyorsun?”

“Ben Yiğit’e değil, Emir Bey’e çalışıyorum,” dedi adam. Gözü sürekli kapıdaydı. Sanırım bu konuşmanın aramızda kalmasını istiyordu. “Anlattığım hiçbir şey yalan değildi. Elif’in katili Yiğit. Emir Bey, o gecenin sırrını öğrenmenizi istedi, ben de anlattım, hepsi bu.”

“Öyleyse neden hem Yiğit’e yardım edip hem kuyusunu kazdın onun?” Aklım, fikrim, beynim tamamen durmuştu.

“Hiçbir fikir yürütemedin, değil mi?” diye sordu adam. Gülümsemişti. “Bak,” diyerek kapıyı gösterdi. “Birazdan limana gideceğiz ve oraya bir gemi yanaşacak, sen o gemiye binecek, Yiğit’le beraber çok uzaklara gideceksin. Ve öğrendiğin gerçeğin azabıyla ömür boyu yaşamak zorunda kalacaksın. Bora’nın katil olmadığını yalnızca sen bileceksin ama bunu hiçbir zaman onun yüzüne söyleyemeyeceksin... Emir Bey’in size selamı var. Dedi ki: *Bu da onun cezası olsun.*”

“İnanmıyorum,” dedim kafamı sallayarak. Bacaklarımdan tüm derman kesilmişti. “Yiğit’in katil olduğuna, tüm bu anlattıklarına...” Düşmemek için sandalyeye tutunduğumda “Onun yüzüne de söyle,” dedim boğuk sesimle. “Gerçekse onun yanında da dile getir bunu?”

Adam bana doğru adım attı ve tam karşımda durdu. Kaçıp uzaklaşacak gücüm yoktu. “Ben söylerim söylemesine de o bunu kabul etmez.... Çünkü o bile bilmiyor katilin kendisi olduğunu.”

“Nasıl?” diye sordum güçlükle. Sesim çıkmamıştı.

“Yiğit normal bir kafaya sahip değil,” dedi adam. “Beyninde katilin Bora olduğuna kesin inandığı bir hikâye var. Başka hiçbir şeye inanmıyor. O gece karısını öldürdü, silahı aldığı yere geri koydu ve ortadan kayboldu. Sonra da bütün suçu Bora’nın üstüne yıktı.”

Aklıma Deniz’in hastasından bahsettiği o an gelmişti.

“En acısı da...” Adam başını iki yana salladı. “Buna kendi de inandı.”

XII

FIRTINAYA HASRET

İlk kez soğuk bir kış gününde, bir asansörün önünde karşılaştık seninle.

Gözlerin gözlerime, ruhun ruhuma kenetlendiğinde anladım, seninle bir yola çıkacaktık; onulmaz yaralar alacak, tuzaklara düşecek ve tuzaklar kuracak, hatalar yapacak ve bedeller ödeyecektik. Sonuna kadar savaşıacak ve kazanacak ama çoğu zaman kaybedecektik. Fakat ne olursa olsun, asla vazgeçmeyecektik.

Ve o yolun sonunda, okunmaya değer bir hikâye yazacaktık ikimiz de.

Soğuk bir kış gecesinde, kara kaplı bir deftere bazı cümleler karalamıştım: *“Bir adam bir kadını ne kadar sever diye sorsalar seni, bir kadın bir adamdan ne kadar nefret eder diye sorsalar, hiç şüphesiz kendimi gösterirdim.”*

Her şeye rağmen çıkıp bana geldiğinde, nefretim bir silah olup kurşunlar yağdırdı üzerime.

Adam kadını hep sevdi, bu gerçek hiçbir zaman, hiçbir koşulda ve zorlukta değişmedi. Beni o kadar içten, o kadar

kalpten sevdin ki ne sevginin önüne bir bariyer gibi koyduğun tehditlerin ne de sana duyduğum kahrolası nefretim engelleyebildi kaçtıkça sana gelmemi.

Sana çekildim, sana tutuldum, sende yandım, sende kavruldu. Sonum olacaksın sanırdım, sonsuzluğum oldun.

Biz seninle çok sınıandık, hiç sönmeyen ateşlerde yandık, bazı yolların sonu uçurumdu ama hiç düşünmeden aşağı atladık. Hep düştük ama hep kalktık. Ve anladım ki yan yana olmasaydık, tüm bunları başaramazdık. Biz birbirimizdeki eksik parçaydık. Sevdik, affettik, tamamlandık.

Seninle ilk ayrılığımız, bir mahkeme salonunda gerçekleşti. Doğru olduğuna inandığım şeyi yapmış ve her şey bitti sanmıştım. Oysa her şey daha yeni başlıyordu... Bir dağ evinde aylarca mahkûm kalacaktım ve uzun geceler boyunca, içime ince ince kazıdığın kara sevdıyla savaşacaktım. Ama kazanamayacaktım. Çünkü söz konusu sensen, ben hep yenilmek zorundaydım.

Yirmi dördüncü yaşımı kutlayamadın, çünkü uzağımdaydın, ikimiz de dört duvar arasında, içimizde sessiz haykırırlarla, boş bir duvarı izliyorduk. Benim gözlerimde sen vardın, senin acında ben... Sen bir yalana inandırılmıştın, bense cezasını çekiyordum seni sevmediğim her anın; gözlerimde yaş vardı, dilimde söylemeye korktuğum adın.

Yirmi yedinci yaşını kutlayamadım, yine olmadı, tuzağına düştüğümüz günahların elleri ilk günkü gibi yakamızdaydı. O gün gerçek bir vedanın eşiğindeydin, gözlerime baktın ve daha önce hiç bu kadar çaresiz kalmadığını söyledin. Sonra bana bir söz verdin ve sözünü tuttun sevgilim.

Yirmi beşinci yaşımı kutladın, yirmi altıncı yaşımı da... Yirmi sekizinci yaşını kutladım ve yirmi dokuzuncu yaşını da...

Variş noktasına ulaştığımda atımın dizginlerini geriye çektim. Uysaldı benim güzel Destan'ım. Durdurmak için başka bir şey yapmama gerek kalmazdı, dizginleri çektiğim an sakince yavaşlardı. Ona Kapadokya'da, onunla ilk kez

bindiğim atın ismini vermiştim. Rengi beyazdı, parlak ve yumuşak tüyleri, insana ruhunu okuyormuş gibi bakan, güzel gözleri vardı.

Nefes kesen bir mücadelenin sonunda Destan, önceden belirlediğimiz noktada durduğunda yönümüzü diğer tarafa çevirdim. Atını benden sonra yavaşlatan Bora'ya bakarken ellerimi havaya kaldırdım ve "Ben kazandım!" diye bağırdım. Küçük bir çocuk gibi heyecanlanmışım. "Ben yendim! Hani seni hiçbir zaman geçemezdim?"

Bora sadece gülümsedi. Sağ eli dizgini tutarken, sol eli rüzgârdan dağılan siyah saçlarına uzandı. Dağılan yalnızca saçları değildi, üstündeki geniş, yakasız gömlek de rüzgârdan nasibini almıştı. Bu hâliyle eski zamanlardan fırlama bir masal prensi gibi görüldüğünü söylesem kesin bana gülerdi.

"Evet sen kazandın," dedi tek kaşı yukarı kalkarken. "Ama ben izin verdiğim için."

Benimse kaşlarım çatıldı. İkimiz de dörtmala koşturmuş-tuk atlarımızı... Hem ayrıca bu bir araba yarışı değildi, kazanmak ya da kaybetmek onun elinde olamazdı.

"Her zamanki gibi yenilgiyi kabul etmiyorsun." Dudaklarım alayla kıvrıldı. "Ama şaşırmıyorum, sen ata binmeyi öğrenebileceğimi de düşünmüyordun... Ne oldu şimdi?"

O zamanlar söylediklerinin beni hırslandırmak için olduğunu bilsem de fırsatını bulunca yüzüne vurmaktan kaçınıyordum.

"Tamam, pes." Bora atından hızla indi ve ağır adımlarla bana doğru yürüdü. Bense hâlâ atın üstündeydim. "Sen kazandın. Boynuz kulağı geçermiş. Ama sana ata binmeyi de yarışta kazanmayı da ben öğrettim."

"Evet," dedim. *Sen bana çok şey öğrettin.* "İnkâr etmiyorum. Ustam sensin."

Bora attan inmem için ellerini bana uzattı, güçlü parmaklarıyla belimi kavradı ve beni hiç zorlanmadan kaldırıp yere bıraktı. "İyisin," dedi dağılan saçlarımı yüzümden çekerken. "Her geçen gün daha da iyi oluyorsun."

“Bunları senden duymak ne hoş,” dedim imalı bir şekilde. Bora’nın yenilgiyi asla kabul etmeyen bir tarafı vardı. Karşısındaki ben olsam bile... Ne zaman bilardoda, tavlada ya da satrançta onu yensem, bir şekilde hileyle kazandığımı ya da kazanamaması için elimden geleni yaptığımı söylüyordu. *Sen beni bir tek aşta yendin, onda da dalgınlığıma geldin*, diyordu.

Ve bu sözlerle beni çıldırtmayı başarıyordu.

“Tadını çıkar,” dedi sinir bozucu bir gülümsemeyle. “Her zaman duyamazsın.”

“Her zaman söylediğin bir şey var ama...” Elimi yüzüne uzatıp çenesini okşadığımda gözlerimin içine baktı.

“Neymiş o?”

“Beni ne kadar sevdiğin... Bunu da her zaman duyamayacağımı söyleyebilir misin?”

“Seni seviyorum,” dedi Bora. Sesinin ve bakışlarının rengi değişmişti anında. “Duymak istediğin buysa...”

“Ben de seni seviyorum,” dediğimde gülümsedi. “Her zaman ve her koşulda.”

Yalnızca sevdiğim adam değildi, yalnızca çocuğumun babası ya da evli olduğum adam da değildi. En iyi arkadaşım Bora, sırdaşım ve sığınağımdı. Kısa bir zamana koca bir hayatı sığdırdığım yol arkadaşım.

“Arada bir çıkalım böyle,” dedim kollarımı sıvazlarken. Atla gezintiye çıkmak iyi hissettiriyordu. “Güneş doğmadan... Ve başımızın belası uyanıp ortalığı ayağa kaldırmadan.”

Bora beni kollarının arasına aldığı anda, “Üşüyorsun ama,” diye itiraz etti. “Bu saatler serin olur, üzerine kalın bir şeyler giy demedim mi?”

“Diyene bak.” Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. “Evden incecik bir gömlekle çıkmışsın.”

“Ben üşümüyorum,” dedi, sen kendine bak der gibi.

“Ben üşüyorum ama sorun değil,” dedim başımı omzuna yaslarken.

“Tabii, nasıl olsa ısıtan biri var, değil mi?”

Gülümserken “İyi ki var,” diye mırıldandım. Bora bana daha sıkı sarıldı. Artık üşümüyordum. Ama burada fazla kalamazdık. Sis çöküyordu. Bir an önce evin yolunu tutmalıydık.

Aradan birkaç dakika geçtiğinde, “Seni ısıtmanın başka yollarını da biliyorum,” dedi Bora. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu hâlâ.

Başımı omzundan ayırdım ve tekrar yüzüne baktım. “Ne gibi?”

Elleriyle yüzümü kavrarken başını eğdi ve alnını alnıma yasladı. “Dudaklarımın, dudaklarına temas etmesi gibi.”

Büyük bir ihtirarla öptü beni. Asla değişmeyen şeylerden birisi de bu andı. Dudaklarının dudaklarıma değdiği an ve devamında hissettirdikleri... Hâlâ ilk günkü gibiydi.

“Sis çöküyor,” dedim geri çekildiğimde. Bora evet der gibi gözlerini kapattı. “Eve gidelim artık.”

“Gidelim.” Geri çekilmeden önce dudaklarını alnıma bastırdı. Sonra gözlerini kısarak etrafa baktı. “Ben burada sürekli çöken sislerle hâlâ alışmadım.”

“Eskiden daha çok sis çöküyormuş,” dedim el ele atlarımıza doğru yürümeye başladığımızda. San Francisco sisleriyle ünlü bir şehirdi ve buraya yerleşmeden önce ikimiz de bunu biliyorduk. “1900’lerden sonra giderek azalmış.”

Bora sessizde güldü. “Bu azalmış hâli mi?”

Mevsimlerden sonbahar, aylardan ekimdi. San Francisco’ya yerleşmemizin üzerinden tam üç yıl geçmişti. Üç yıl önce ekimin başlarında, bir daha geri dönmek üzere terk etmiştik Ankara’yı. Sakin bir hayata alışmamız kolay olmamıştı. Her şeyi geride bırakmış olsak da yaşananlar zihnimizde olduğu müddetçe unutmak imkânsızdı.

Burada kendimize bir düzen kurmuş, iyi insanlarla arkadaş olmuştuk. Fakat ikimizin de içine saplanıp kalmış olan güvensizlik, kimseyle dostluk bağlarımızı kuvvetlendirmemize izin vermiyordu. Farkında olmadan herkese şüpheli-

le bakıyorduk. Bunu zamanla aşabilecek miydik bir fikrim yoktu. Ama zaten biz birbirimize yetiyorduk.

Atlarımıza binip yavaş bir şekilde dönüş yolunu tuttuk. Dörtmala koşturarak birkaç dakika içinde geldiğimiz yol, dönüşte on beş dakika sürmüştü. Destan'ı ve Alaca'yı çiftliğe bıraktıktan sonra arabaya bindiğimizde, normalde on dakika içinde gideceğimiz yolu sis yüzünden yirmi dakikada bitirmiş ve evimize ulaşmıştık.

İki katlı, bahçeli, büyük ve güzel bir evimiz vardı. Bahçe kapısından içeri girdiğimiz an, annem sesimizi duymuş gibi verandaya çıktı.

"Geldiler bak," dedi bize bakarak. Ardından eve doğru döndü ve "Poyraz!" diye seslendi. "Koş, annenle baban geldi!"

Arabadan çıktıktan sonra Bora bana bakıp gülümsedi, aklından ne geçirdiğini biliyordum. Poyraz verandaya çıkıp bize doğru koşmaya başladığında Bora yere eğilmiş ve tek dizinin üzerine çökmüştü.

"Hadi," dediğinde ben de onun gibi eğildim ve tek dizimin üzerine çökerken kollarımı genişçe açtım.

Poyraz iki ay önce iki buçuk yaşını doldurmuştu. O kadar hareketli ve yaramaz bir çocuk olmuşt ki gözümüzü üzerinden ayırabildiğimiz tek bir an olmuyordu. Ya düşünüyor ve kendini incitiyordu ya da evin içinde bir şeyleri kırıp döküyordu. Eğer annem bizimle olmasaydı birçok konuda zorlanırdım ve Poyraz'ın yanında olmadığım her an gözüm arkada kalırdı.

"Annene gel bebeğim," dedim gülümseyerek. Ama Poyraz, her zaman olduğu gibi babasını tercih etti ve kendini Bora'nın kollarına attı. Küçükük ellerini babasının boynuna sararken kocaman bir kahkaha atmıştı.

Somurtarak ayağa kalkarken, "Ama bu haksızlık," diye isyan ettim. Bora, kucağında Poyraz'la ayağa kalkmış ve bana nispet yapar gibi öpücüklere boğmuştu oğlunu. "Hani kız çocukları babaya, erkek çocukları da anneye düşkün olurdu?"

Annem bilemiyorum dercesine ellerini açarken Bora'ya ters bir bakış attım. Poyraz babasına âşık bir çocuktı. Ne yaparsam yapayım, Bora'ya duyduğu bağlılığın önüne geçemiyordum. Bundan yana bir şikâyetim yoktu ama her zaman ikinci plana atılan olmak, bazen sinir bozucu olabiliyordu.

Onu babası değil, ben doğurmuştum.

“Üzülme annesi,” diyerek yanıma yaklaştı Bora. Sesi alaycıydı. “Seni de seviyor sonuçta.”

Bora'ya kötü bakışlar atmaya devam ederek kollarımı açtığımda Poyraz bana doğru uzandı. Kucağıma atlayıp kollarını boynuma sardığında ise tüm hüznüm dağıldı. Bir de yanağıma öpücük kondurması yok muydu... İşte o zaman benden mutlusu yoktu.

“Neden hep ilk önce babana koşuyorsun ki sen?” dedim sahte bir kızgınlıkla. Yanağına kocaman bir öpücük kondurduğumda kıkırdayarak başını geriye attı. Üç yaşına yaklaşıyordu ama hâlâ cümle kuramıyordu. Sadece belli başlı kelimeleri söylüyor, derdini işaretlerle anlatmaya çalışıyordu. Her konuda hızlıydı fakat konuşma konusunda tembel davranıyordu. Doktorumuz bunun bir problem olmadığını, her çocuğun gelişimini farklı tamamladığını söylemişti. Annemin söylediğine göre ben Poyraz kadarken bülbül gibi şakıyordum ama abim kreşe gidene kadar doğru düzgün konuşmamıştı. Oğlan dayıya çekermiş deyip duruyor, Poyraz'ın her özelliğini abime benzetiyordu.

Yüzünün şeklini, burnunu ve dudaklarını benden, gözlerinin rengini, şeklini ve kaşlarının biçimini Bora'dan almıştı. Teni beyazdı, uzun ve gür kirpikleri vardı. Saçları kestane renginde ve parlaktı. Bebekliğinden bu yana çok tatlıydı ve her gören sevmek istiyordu. Ama bu durum beni bazen korkutuyordu.

“Çünkü beni daha çok seviyor.” Bora kolunu omzuma sarmış ve kulağıma eğilip sessizce fısıldamıştı. “Seni daha çok sevse haksızlık olurdu. Birinin de beni çok sevmesi lazım.”

“O ne demek?” diye sordum şaşkınca. “Ben seni sevmiyor muyum?”

“Benim kadar değil,” dedi Bora. Benim onu daha çok sevebileceğimi hiçbir zaman kabul etmediği için onunla bu konuda tartışmayacaktım.

“Poyraz...” dedim bakışlarımı ona çevirirken. “Neden üzerini değiştirmedin sen?” Üstünde hâlâ gecelikleri vardı çünkü en sevmediği şey üst değiştirmekti. “Kesin anneanneden kaçtın yine... Hadi gel, üzerini değiştirelim senin.”

“Hayır,” dedi anında ve kucığımda debelenmeye başladı. S harflerini Ş, R ve L harflerini de Y olarak telaffuz ediyordu. Bazen hep böyle kalsın, hiç büyümesin istiyordum ama büyüyordu. Ne kadar büyürse büyüsün gözümde hep aynıydı, ne zaman bebeklik fotoğraflarına baksam anca o zaman anlıyordum artık bebek olmadığını.

“Kaçışın yok,” dedim yanağından bir öpücük daha aldıktan sonra. Yere indirdiğimden anında koştu, eve girdi ve üstünü değiştirmemek için gözden kayboldu.

“Mesaimiz başladı.” Şimdiden üstümde tatlı bir yorgunluk vardı. Ara sıra yorgunluktan bayılıp kaldığı anlar dışında yerinde bir dakika bile oturmamıştı için ben de onun kadar yoruluyor ve onun gibi yorgunluktan uyuyakalıyordum.

Evden çıktığımızda saat altı bile değildi ve henüz güneş doğmamıştı. Şimdiyse saat sekize yaklaşıyordu. Atın üstünde gezinirken vaktin nasıl hızlı geçtiğini anlayamamıştık. Poyraz’ın üstünü değiştirdikten onu Bora’nın yanında bırakıp mutfığa geçmiş ve annemle kahvaltı hazırlamaya başlamıştık.

Aslında bir yardımcımız vardı. Asyalı, tatlı bir kadındı. Fakat eşi ciddi bir ameliyat geçirdiği için bir aylık izin almıştı ve tüm işler annemle bana kalmıştı.

Ben Poyraz’ın kahvaltısını hazırlarken, annem krep hamuru çırpıyordu. “Cenk’le konuştum siz gelmeden önce,” dedi, bakışlarını üzerime çevirmişti. “Evlenme teklifi edecekmiş o kıza.”

“Kime?” diye sordum. “Sahra’ya mı?”

“Başka kim olacak,” dedi annem beş karış asık bir suratla.

“Ne bileyim,” dedim dudak bükerek. “Sen adını söylemeyince, abim başka bir kıza evlenme teklifi edecek sandım.”

“Keşke başka bir kız bulsa,” dedi annem hemen. Sahra’yı hiç mi hiç sevmiyordu ve ben Sahra’nın adına şimdiden üzü-lüyordum. Annem gibi bir kaynanası olacağı için çok şans-sızdı.

“Neden sevmiyorsun sen Sahra’yı?” diye sordum kaşları-mı çatarak. Ne zaman sorsam verecek bir cevap bulamazdı zira Sahra’nın sevilmeyecek bir tarafı yoktu. İyi kızdı, güzel kızdı ama bunu anneme anlatmak imkânsızdı.

“Çok suratsız bir kere.” Annem yüzünü buruşturmuştu. “Dediğim dedik, çaldığım düdüğü... Kafesledi abini, yaptırı-yor her dediğini...”

“Sahra suratsız bir kız değil,” diye itiraz ettim. Üç ay önce Cenk’le buraya gelmişlerdi. Annem de ben de onunla o zaman tanışmıştık. “Gayet konuşkan, güler yüzlü, sempatik bir kız. Ben çok sevdim. Sen kızın yüzüne hiç gülmediğin, onu hiç dikkate almadığın için sana bozulmuş olabilir mi?”

“Ne yapacaktım ki?” Annem her zamanki gibiydi. “Geli-nim deyip boynuna mı sarılacaktım ilk günden?”

“Hayır.” Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Ama ilk günden kaynanalık yapmak zorunda da değildin. Kabul etsen iyi edersin. Abim Sahra’yla evlenecek.”

“İnşallah evlenemezler,” dedi annem.

“Anne ya!” diye çıktım sonunda. “Abim Sahra’yı sevi-yor, farkında mısın? Senin abimin mutluluğuna garezin mi var?”

Annem bir şey söylemedi. Konuyu bu şekilde kapattığı-nı sanıyorsa yanılıyordu. Yakın bir zaman sonra Türkiye’ye dönecekti ama ben orada abimi ve Sahra’yı bunalmasına izin vermeyecektim.

Mutfağa güzel bir kahvaltı masası kurmuştuk. Bora’yı

çağırarak ve Poyraz'ı almak için yukarı çıktığımda seslerini duydum. Poyraz'ın odasındalardı ve odanın kapısı kapalıydı. Kapıyı açıp içeri girdiğimde "Kahvaltı hazır," diyecektim ki gördüklerim karşısında donakaldım.

Bora, Poyraz'ı üstündeki tulumun askılarından duvara asmıştı.

"Poyraz!" diye çılgık atarak koştum ve onu asılı olduğu duvardan kurtardım. Yan yana çerçeveler asmak için duvara çaktığım çivilerin üstüne çerçeve değil, çocuk asılmıştı. "Bora sen aklını mı kaçırdın?" dedim öfkeyle. "Çocuğu duvara asmak nedir ya?"

Elleri belinde, rahat bir tavırla "Ne var ya?" dedi Bora. Neye bu kadar şaşırdığımı ve korktuğumu yadırgamış gibi bakıyordu bana. "Oyun oynuyoruz alt tarafı. Sanki balkona astım çocuğu... Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş?" diye sordum hayretler içinde. "Çocuğu duvara asmışsın, soruyor musun bir de? Ya düşse ne olacağını düşünebiliyor musun?"

Bir de sanki balkona astım diyordu... Sinirden düşüp balyılmama ramak kalmıştı.

"Düşmezdi," dedi Bora kafasını sallayarak. "Düşecek olsa hemen tutardım." Nasıl bu kadar emin konuşabildiğini aklım almıyordu. "Ne zaman oyun oynasak gelip bozuyor-sun." Yanıma ulaştı ve ben şaşkınca ona bakarken Poyraz'ı kucığımdan aldı. "Yeter, rahat bırak bizi."

"Hah, şimdi ben suçlu oldum, öyle mi?"

"Felaket tellallığı yapıyorsun durmadan." Poyraz'ı yukarı doğru kaldırdı ve omuzlarına oturttu. "Senin kadar düşünemiyor muyum ben?"

Parmağımı suçlar gibi üzerine doğrulturken, "Düşün-bilseydin eğer, Poyraz geçen gün kafa üstü yere düşmezdi," dedim. "Ayaklarının üstünde havaya kaldırmaya çalıştığın çocuk yere çakıldı ya! Ya bir şey olsaydı?"

"Ama bir şey olmadı." O gün korkuyla soluğu hastane-de almıştık. "Ayrıca o bir kazaydı. Her zaman olmaz yani..."

Hem çocuk bu, düşe kalka büyüyecek.” Başını mümkün mertebe sola eğerek, Poyraz’a bakmaya çalıştı. “Değil mi aslan parçası?”

Poyraz’ın keyfi gayet yerindeydi. Tüm günü babasıyla ge-
çirse asla sıkılmazdı çünkü babası eğlenceliydi. Annesi gibi
katı ve kuralcı değildi. Belki de sırf bu yüzden hep ikinci
plana atıyordu beni.

“Çuf çuf,” diyerek ellerini birbirine vurdu. “Tren! Çuf
çuf.”

“Yok sana çuf çuf muf çuf...” dedim Poyraz’a bakarak.
“Kahvaltı edeceğiz. Hadi.” Sözlerimin ardından Bora’ya in-
dirdim bakışlarımı. “Evet çocuk bu, elbet düşe kalka büyü-
yecek ama bir daha kafasının üstüne düşmesin mümkünse...”

Çocukların neden babalarına emanet edilmemesi gerekti-
ği hususunda o kadar deneyim sahibi olmuştum ki bu konu
hakkında beş yüz sayfalık bir kitap yazabilirdim. Bora bu
konularda aşırı rahattı. Bense tam tersiydim.

Bir keresinde, “Otuz yaşına geldin ama büyüyeceğin yere
küçülüyorsun,” demiştim ona. Çocukla çocuk olmak deyi-
minin hakkını fazlasıyla veriyordu bazen. Bu sözlerimi daha
sonra sakın bir kafayla tarttığımda ise içim acımişti. Bora
çocukken çocuk olamayanlardandı. O zamanlar hissedeme-
diği her duyguyu şimdi Poyraz’la hissediyor olmalıydı. Ço-
cukken yaşayamadığı her şeyi onunla yaşamak istemesine
anlayışla bakmam lazımdı.

Kahvaltılar ve yemekler en büyük sorunumuzdu. Çünkü
Poyraz iştahsız bir çocuktı ve yemesi gereken hiçbir şeyi ye-
mek istemiyordu. O yemediğinde benim de iştahım kaçıyor-
du ve ona yedirmeye çalışırken kendimi aç bırakıyordum.
Eskisinden daha zayıftım. Bora ise eskisine göre daha yapı-
lıydı ama her gün spora giderek formunu korumayı başa-
rıyordu. Burada bir spor kulübü açmak istediğini söyleyip
duruyordu ama ben bu fikre sıcak bakmıyordum. Oraya ge-
lecek kadınları hayal ediyor ve her seferinde olumsuz şeyler
söyleyip tadını kaçırıyordum.

Kahvaltı sonrası üçümüz hazırlanıp dışarı çıkmıştık. Anem ise evde kalmıştı. Poyraz'ın genel sağlık kontrolü vardı. Hastane sonrası bir alışveriş merkezine uğrayacak ve ona yeni kış kıyafetleri alacaktık. Çok çabuk büyüdüğü için her sene farklı şeyler giymesi gerekiyordu.

Her zaman gittiğimiz hastaneye ulaştığımızda Poyraz huysuzlanmıştı. Hastane ortamlarında başına ne geleceğini bildiği için her seferinde aynı tepkiyi veriyordu. Daha kapısından içeri girmeden Bora'nın kucağında ters dönmüş ve "Park," diye tutturmuştu. Evden çıkmadan önce parka gideceğimizi söylemiştik çünkü. "Anne, baba, park."

Kelime haznesi dolu doluydu ama asla yan yana gelip bir cümle oluşturmuyordu.

"Aşı olmayacaksın bebeğim," dedim elimi saçlarına uzatırken. Aşıları çoktan tamamlanmıştı ama yakın zamanda kötü bir şekilde hasta olmuştu. Enfeksiyon kaptığı için günlerce iğne vurmuşlardı. Bu durum hastane görünce korkmasına sebep oluyordu. "Doktor amca sadece bakacak sana. Acaba ne kadar büyümüşsün, kocaman olmuş musun diye..."

"Evet oğlum," dedi Bora. "Hem buradan çıkınca, dondurma alacağım ben sana."

Dondurma lafını duyunca yüzünde güller açmıştı hemen. İri, babasının aynısı olan yeşil gözler tebessümle kısılmış, pamuk şekeri gibi tatlı dudaklar kıvrılmıştı.

"Çilekli," derken L harfi yine Y olarak dökülmüştü ağzından.

Doktor kontrolümüz iyi geçmişti. Sağlık durumumuz normaldi. Doktor benim her seferinde şikâyetçi olduğum iştahsızlık probleminin, yine normal olduğunu söylemişti.

Hastaneden çıktıktan sonra dondurma almış, oradan da alışveriş merkezine geçmiştik. Birkaç mağaza dolaşabilmiştik sadece. Poyraz varken alışveriş yapmak zordu. Bora varken daha zordu çünkü o oğlundan daha çok söyleniyordu.

Bir sonraki durağımız Golden Gate Park olmuştu. Evdey-

ken Türkçe, dışarıdayken İngilizce konuşuyorduk. Bu durum Poyraz'ın çift dille büyümesine sebep oluyordu ve biraz zorlanıyordu. Söyleyeceği kelimeyi telaffuzu hangi dille kolsaysa ona göre seçiyor ve bazen dilleri birbirleriyle harmanlayıp yeni bir dil türetiyordu.

Yorulup banka oturduğumuz sırada Haldun Amca aramış ve yarım saat boyunca bizi telefonda tutmuştu. Orada vakit geceydi ve bizi genelde geceleri yatmadan önce arayabiliyordu. Niyeti bizi görmek olmuyordu. Nasıl olduğumuzu sorduktan hemen sonra Poyraz'ı görmek istediğini söylüyordu. Ve sırf Poyraz için üç ayda bir buraya geliyordu. İşler yüzünden fazla kalamıyordu fakat bu onun için yeterli oluyordu.

Holdingin başında ondan sonra Hale Hanım ve Ceyda vardı. Ceyda bu konuda bizi şaşırtmıştı. Emir içeri girdikten sonra onun da yurtdışına gideceğini düşünmüştük fakat o babasından kalan hisselerine sahip çıkmış ve tam bir iş kadını olmuştu. Geçen yıl Cesur'la evlenmişti. Şimdilerde altı aylık hamileydi ve bir kız bebek bekliyordu.

Ve o günlerden sonra aramız, hiç olmadığı kadar iyi olmuştu.

Haldun Amca telefonu kapatmadan önce düğün için Ankara'ya gelip gelmeyeceğimizi sormuştu. Bora ise henüz karar vermediğimizi söylemişti. Tekin ve Melisa evleniyordu, kasım ayında düğünleri olacaktı ama Bora Ankara'ya geri dönmek istemiyordu.

Üç yıl boyunca bir sürü şehir gezmiştik, dünyada merak edip de görmediğim ülke kalmamıştı. Hepsisi de birbirinden güzel ve yaşanılasydı fakat hiçbir yer, insanın doğup büyüdüğü şehrin yerini tutmazdı. Tutmamıştı da... Ankara'dan ayrılırken hiç özlemeyeceğimi sanırdım ama öyle olmadığını kısa bir zaman geçtikten sonra anladım.

Köklerimiz oradaydı, ait olduğumuz yer orasıydı. Artık kilometrelerce uzakta yaşasak da bizi oraya bağlayan onlarca sebebimiz vardı ve ne kadar geciktirsek de bir gün geri döneceğimizi ikimiz de çok iyi biliyorduk.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Hâlâ aynı bankta oturuyorduk. Poyraz ise üç tekerlekli hisikletinin üzerindeydi ve oturduğumuzdan beri koca bir daire çiziyor, asla yorulmuyordu.

“Ne konuda?” Bora bana göz ucuyla bakmıştı. Konunun ne olduğunu gayet iyi bildiği için, hemen gözlerini kaçırmıştı.

“En yakın arkadaşlarımız evleniyor,” dedim buruk bir tebessüm ederken. “Düğünlerinde yanlarında olmayacak mıyız?”

“Ankara’ya dönmek istemiyorum Hande.” Bu konu Bora için bu kadar netti. Geçici bir süre için bile olsa, bir daha Ankara’ya ayak basmak istemiyordu.

“Ama ben istiyorum,” dedim. “Poyraz ait olduğu şehre bir yabancı gibi mi büyüyecek?”

“Poyraz’ın ait olduğu yer burası,” dedi Bora. Gözlerimin içine baktı. “Biz seninle buraya gelmeden önce, aramızda neler bıraktık bir hatırla...”

Hatırlamama gerek yoktu. Neler yaşadığımız bir an olsun aklımdan çıkmıyordu.

“Hem sen değil miydin herkesten uzakta, sıradan bir hayat istiyordum diyen?” Bendim. “Bak annen uzun zamandır yanımızda. Halam geliyor sıklıkla, babam da geliyor... Abinle baban da geliyor arada...”

Babamı affetmiştim. Fakat ne kadar saklamaya çalışsak da bir zamanlar babamın beni gözünü kırpmadan harcadığını öğrenen annem, babamı affetmemişti. Üç senedir ayrıldılar fakat geçen sene boşanmışlardı. Annem babamdan ayrılmayı hep istiyordu. Ben sadece bardağı taşıran son damla olmuşum. Ve çok üzül müştüm. İnsan kaç yaşında olursa olsun, anne ve babasının ayrılığını kolayca kabullenemiyordu.

“Ama Tekin ve Melisa gelmiyor,” dedim hüznüyle. Onları çok özlemiştim. Her şeyi geride bırakıp ansızın gidişimiz, aramıza kilometrelerce mesafe koymuştu ama kalbimizde hissettiğimiz bağı koparmaya hiçbir şeyin gücü yetmemişti.

Değişen tek şey Serdar'la olan ilişkimizdi. Bora ve Serdar artık görüşmüyor, konuşmuyordu. Dile getirmiyordu ama belki de Bora'nın kısa bir süre için bile olsa geri dönmeyi istememe sebebi Serdar'dı.

Tekin ve Melisa'nın düşününe gidersek Serdar'la karşılaşacaktık ve o kaçınılmaz son gerçekleşecekti.

Serdar eskisi kadar olmasa da iyiydi. Her şeyin ilacı olan zaman onu da iyileştirmişti. Melisa onun içten kahkahalar atabildiğini, hayattan zevk alabildiğini ve gelecek planları kurabildiğini söylüyordu. Yaren'in ona yaşattıklarını asla unutamayacaktı belki ama Yaren'i unutmayı başarmıştı. Yine de yalnızdı. Hayatında kimse yoktu. Günün birinde yeniden âşık olur muydu bilinmez fakat bir kadına yeniden güvenebilmesi çok zordu.

"Hande..." Bora bıkkın bir nefes aldı. "Lütfen tartışmayalım bunu."

"Olur," dedim yüzümü Poyraz'a doğru dönerken. "Senin istemediğin hiçbir şeyi konuşmayalım zaten."

Golden Gate Park'tan ayrılıp eve döndüğümüzde Poyraz'ı öğlen uykusuna yatırmış, kendim de öylesine uzandığım yataktaki uyuyakalmıştım. Güne erken başlamak ve tempolu bir şekilde devam ettirmek beni çok yoruyordu.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama rüyamda kendimi yine o limanda görmüştüm. Bu rüyayı kaç kez gördüğümü sayamamıştım. Her seferinde aynısı oluyordu. Gerçekte binmediğim gemiye kâbuslarımda biniyordum, onunla çok uzaklara gidiyordum, o gün yaşadığım korkuyu rüyamda tekrar yaşıyor ve iliklerime kadar acı hissediyordum.

Beni uyandıran çığlıklarımı mı oldu yoksa Bora mı anlayamadım. Uyandım, karşımda onu gördüm ve nefes bile almadan ona sarıldım. Halbuki eve döndüğümüzde surat asmış ve onunla bir daha konuşmamıştım.

"Geçti," dedi Bora. Bedenimi sıkıca sarıp sarmalarken, saçlarımı usulca sıvazladı. "Kâbus gördün, gerçek değildi."

Her seferinde aynı kâbusla sınanmaya alışmamıştım

ama Bora bu hâlîme alışmıştı. Artık ne gördüğümü bile sor-muyordu çünkü kâbuslarının adı hep aynıydı.

“Bıktım. Sürekli aynı kâbusu görmekten, aynı acıyı hisset-mekten, aynı korkuyu...” Nefesim kesilince sustum. “Tekrar tekrar yaşamaktan... Çok yoruldum Bora. Çok yoruldum.”

Gözyaşlarına boğulmuştum. Poyraz neredeydi, beni böy-le görür ve korkar mıydı bilmiyordum ama kendimi tutama-mıştım.

Oysa her şey geride kalmıştı. Bir şehri ve yaralı bir maziyi terk edip gitmemizin üzerinden koca üç yıl geçmişti. Yaşım yirmi yediydi, bütün travmalarım yirmi üçümde ve yirmi dördümde kalmıştı, öyle olmalıydı ama olmuyordu işte. Psi-kolojik destek almama rağmen kurtulamıyor, bu bataklıktan yukarı çıkamıyordum.

“Bitti Hande,” dedi Bora fısıltıyla. Geri çekildiğinde yüzümü avuçlarının arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. “Geçti. O sana yaklaşamaz, sana bir zarar veremez...” Al-nıma yapışan saçlarımı geriye iterken “Öldü,” dedi hatırlat-mak ister gibi. “Yiğit diye biri yok artık.”

Ölmüştü.

Tutuklanıp yirmi yıl hapse mahkûm edilmesinden kısa bir süre sonra, kaldığı koğuşun banyosunda kendini öldürmüştü.

Ama ben buna bir türlü ikna edemiyordum kendimi.

“Öldü,” diye tekrar ettim. “Ama ruhu etrafımızda gezi-yor sanki. Sürekli diken üstündeyim, evde yalnız kalamıyo-rum, yalnız uyuyamıyorum, ufacık bir ses duysam yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbimle başa çıkamıyorum...”

Bora başımı göğsüne yasladı ve ben ağlamaya devam ederken saçlarımı okşadı. Yiğit ölmüştü ama Emir yaşıyor-du. Onu son gördüğümde sarf ettiği sözler ise hiç aklımdan çıkmıyordu. *Bitmedi*, demişti tehdit eder gibi. Şimdi içeri-deydi, uzun zaman boyunca da içeride kalmaya devam ede-cekti. Yaptığı her plan kendi başına patlamış, kazdığı her çukura kendi düşmüştü. Ve artık sessizdi. Belki de yaptıkla-rının hiçbir işe yaramadığını görmüş ve pes etmişti.

Ama biz bundan hiçbir zaman emin olamayacak ve sürekli diken üzerinde yaşamaya devam edecektik. Çünkü bu bizim kaderimizdi.

Bir süre sonra ağlamayı kestim ve “Poyraz nerede?” diye sordum. Hâlâ uyuyor muydu?

“Bahçede, Gülşen Teyze’yle beraber,” dedi Bora. “Bir saat anca uyudu, uyanır uyanmaz da hemen bahçeye koştu.”

“Keşke beni de uyandırsaydın,” dedim. Hiç değilse kâbus görmeden uyanmış olurdu. Geri çekilip yüzümde kalan yaşları sildiğim sırada, “Çok güzel uyuyordun,” diyerek gülümsedi Bora. “Kıyamadım.”

“Fotoğraflarımıza bakalım mı?”

Ne zaman bu kâbusu görsem, uyanınca fotoğraf albümüme bakar ve anca öyle unutturdum yaşananları. Bora ayağa kalkıp konsolun üzerine bıraktığım tablete uzandı. Yeniden yanıma geldiğinde sırtını benim gibi yatağa yasladı ve galerideki fotoğrafların en üstüne çıktı.

İlk fotoğraflar Ankara’dayken çekindiğimiz fotoğraflardı. Henüz Poyraz’ın hayatımızda olmadığı, nelerle mücadele ettiğimizi bilmediğimiz zamanlar... Ne Yiğit’in bu kadar tehlikeli olduğunun farkındaydık ne de Emir’in bize güttüğü düşmanlığın...

Ama o zamanlarda bile mutluyduk. Bora’yı sevdiğimi kabul ettiğim günden sonra hayat ikimiz için de değişmişti. Ve o saatten sonra anladım ki birbirimizi incittiğimiz kadar kimse incitememişti bizi. Ona ilk evet dediğimde akşam vaktiydi, bir kaldırımın kenarında oturuyordum ve yuvasız bir kuş gibiydim.

“Yakılmış bir gelinliği geri getiremezsin,” demiştim göz yaşlarımla. “Ama bana beyaz bir elbise alırsan, seninle evlenirim.”

Bora beni Kapadokya’ya götürmüştü. İlk kez bir fotoğraf karesine içtenlikle gülümsediğimiz gün, orada evlendiğimiz gündü. Bir sürü de fotoğrafımız vardı. Hepsi o kadar güzeldi ki baktıkça özlüyordum orada geçirdiğimiz her bir anı. Sonu

tatsız bitse de çok güzel bir kaçamak olmuştu. Ve aklım hâlâ Tekin ve Melisa'yla birlikte binemediğimiz o halondaydı.

Fotoğrafları hızla kaydırıp hamile olduğum günlere geldim. San Francisco'ya taşındıktan sonra daha çok fotoğraf çekmiştik ve Bora güzel olan her karenin resmini çizmişti. Poyraz içimde günbegün büyürken, Bora her anımızı ölüm-süzleştirmişti.

“Bu fotoğrafı hatırlıyor musun?” diye sordum. Üstümde pembe bir tulum vardı, karnım burnumdaydı ve yüzüm top gibi çıkmıştı. Tam on dokuz kilo almıştım, gerçekten zor zamanlardı.

“Nasıl unuturum!” Bora parmağını fotoğraftaki yüzüme dolaştırırdı. “Doğuruyorum diye ortalığı ayağa kaldırmıştın... Apar topar hastaneye gitmiştik.”

“Sekizinci ayımdı,” dedim gülerek. O zamanlar çok sık sancılarım oluyordu ve her sancıda doğumun başladığını sanıyordum. Annemin yanı sıra Hale Hanım da buradaydı. Heyecanla Poyraz'ın doğmasını bekliyordu. Ben her sancılandığımda ise telaşla doğum çantasını kucaklıyordu. “Peki ya bu fotoğraf?”

“Doğumdan bir gün önce...” Bora iç çekmişti. “Doktorun söylediği doğum tarihinin iki hafta öncesi. Poyraz'ın erkenden gelip hepimizi heyecandan öldürdüğü günden bir gün öncesi.”

Gecenin bir yarısı hafif bir sancıyla uyanmış ve her zamanki sancılardan birini çektiğimi düşünüp telaşa kapılmıştım. Odanın içinde biraz gezinmiş ve su içmeye başlamıştım. Tam o sırada suyum gelmişti ve ben çığlık çığlığa tüm evi ayağa kaldırmıştım. Ve o andan sonra gelen sancı, diğerlerini mumla aratacak kadar ağırdı.

Doğumum altı saat sürmüştü. O saatlerde Bora da benimle birlikte ter dökmüştü. Ben acı çektikçe onun da canı yanmıştı fakat Poyraz'ı kucağımıza aldığımız an, bize her şeyi unutturmuştu.

“Ve ilk fotoğrafımız.” Doğumun hemen sonrasında çe-

kilen fotoğrafımızı açtığımda Bora gülümsedi. İkimiz de darmadağın bir hâldeydik fakat yüzümüzdeki tebessüm her şeye değirdi.

“Üçümüzün birlikte olduğu ilk fotoğraf,” dedi Bora. Ve o günden sonra üçümüzün yan yana olduğu onlarca fotoğrafımız olmuştu.

“İlki bu fotoğraf,” diye mırıldandım. “Ama hiçbir zaman son olmayacak.”

“Olmasın,” dedi Bora. Dudaklarını saçlarıma bastırdı. Sonrasında Poyraz’ın olduğu fotoğraflara bakmaya devam etmiş ve Poyraz yanımıza gelene kadar vaktin nasıl aktığını anlamamıştık.

Akşam yemeği öncesi Poyraz’ı yıkamıştık. Neyse ki üst giymekten ne kadar nefret ediyorsa yıkanmayı da o kadar seviyordu Poyraz. Tek sıkıntı Bora’nın her banyoda Poyraz’ı bahane ederek beni ıslatmasıydı. Poyraz’la mı oynuyordu beni mi gıcık ediyordu belli değildi.

Banyo sonrası üst giydirme görevini Bora’ya vererek Poyraz’ın odasından sıvıştım ve kendi odamıza geçtim. Yine baştan aşağı ıslanmışım. Üzerimi değiştirip daha rahat bir şeyler giydikten sonra, aynada saçlarımı tararken bakışlarım kolyeme takıldı.

Ve aklım yine kâbuslarıma konu olan o güne kaydı.

Yiğit tarafından kaçırılmışım, nasıl olduğunu hatırlamıyordum, boynuma bir şırınga yemiş ve bayılmışım. Uyandığımda bir kamyonun kasasındaydım, dışarı çıktığımda geceydi. Ve o gece sabaha vardığında kurtulacağıma dair hiç umudum kalmamıştı. Duyduklarım, şahit olduklarımız o kadar ağırdı ki göğsümde hissettiğim korkunun ağırlığından öleceğim sanmışım.

Yolun sonundaydım ve her yer karanlıktı. Yiğit’le beraber o gemiye binecek, çok uzaklara gidecektim ve kalan ömrüm boyunca Bora’yı bir daha göremeyecektim. Emir Şahsuvar, bize öyle bir son reva görmüştü ki ölüm bile bu ayrılığın yanında hafif kalırdı. *Keşke ölseydim*, demiştim yana yakıla. *Böyle yaşayacak olmaktansa, keşke ölseydim.*

Şayet içimde bir can olmasa, o can onun canı olmasa, yaşamak istemeyeceğim bir raddeye gelmiştim. Sabaha karşı gelen o iki adamla beraber limana gitmek üzere yola çıktığımızda inancım içimde küle dönmüştü, yaşayan bir ölüydüm, nefes alıp vermek bile koca bir yükü.

İçimi en acıtansa, yolun sonunda kötülerin kazanmış olmasıydı.

En azından, son ana kadar ben öyle sanmıştım.

Araba limanda durduğunda, zorla dışarı çıkarıldığımızda ve bineceğimiz geminin limana yanaşmasını beklediğimiz o zehir zemberek dakikalarda aklımdan geçen tek bir şey vardı. *Denize atlamak ve boğulmak, ölmek ve kurtulmak.*

“Sana umut etmemeni söylemiştim,” demişti Yiğit gözlerimin içine baka baka. “Çünkü sen geri dönüşü olmayan o yola, onunla bir hayat yaşamayı seçerek çoktan girmiştin. Ben seni çok uyardım... Fırsatın varken gitmeliydin ama gitmedin.”

Geminin limana yanaştığını haber veren ses içimi cayır cayır yakarken, Emir’in telefonda konuştuğum adamıyla Yiğit arasında kaderimi değiştirecek bir konuşma dönmüştü. Yolcuğumuzun aylar süreceğinden bahsetmişlerdi. Dünyanın öteki ucuna gideceğimizi ve yolun sonunda varacağımız yerin, kuş uçmaz kervan geçmez bir yer olduğunu söylemişlerdi.

Bunların hepsi, Bora’nın beni hiçbir yerde bulamaması içindi.

Gemî limana tamamen yanaştığında ayaklarım geri geri gitmiş, Yiğit ise kolumdan sıkıca tutmuştu. “Bırak,” diye bağırıyordum çıldırmış gibi. Kendimi onun kirli ellerinden kurtarmaya çalışmış, debelenmiş ve başarmıştım... Sanki bir kurtuluşum varmış gibi koşmaya başlamıştım hızla. *En fazla nereye kadar kaçabilecektim ki?*

Yiğit de peşimden koşmuştu. Liman boyunca devam eden kaçma kovalamaca, ansızın önüme çıkan bir arabanın bana çarpmasına ramak kala son bulmuştu. Ellerimi arabanın kaputuna kapandırırken saçlarım yüzüme dökülmüştü. Bir

umut, arabanın sahibinden yardım isteyebileceğimi düşünüp kafamı kaldırdığımda büyük bir şok yaşamıştım.

Arabanın içindeki adam, Haldun Şahsuvar'dı.

Yiğit'le işbirliğinde olduğunu sanıp kaşlarımı çatmıştım fakat o beni kurtarmak için oradaydı.

Defalarca kuyumu kazan, oğlunu bir kez ateşe attım diye beni her bulduğu ateşe atan adam, beni kurtarmak için gelmişti.

Akabinde polis arabaları doldurmuştu her yeri. Emir ve Yiğit'in aylar önce ayarladıkları ve hiçbir aksiliğe yer bırakmadıkları kaçırılma planım, nasıl bir açık vermişti de Haldun Şahsuvar bizi bulmuştu, o an anlayamadım. Diğer iki adam anında kaçmıştı fakat Yiğit oracıkta, kısıkvrak yakalanmıştı.

Haldun Şahsuvar titreyen ellerimi tutmuş ve ilk kez hissettirdiği baba sıcaklığıyla "Seni kurtarmaya geldim," demişti gözlerimin içine bakarak. "Seni Bora'ya götürmeye geldim."

Ve ben ona ilk kez orada sarılmıştım. Gözyaşlarım hıçkırıklarına karışırken, beni sakinleştiren onun da bana içtenlikle sarılması olmuştu. Biz orada baba kız olmuştuk onunla... Aramızda bir daha hiç kopmayacak, kuvvetli bir bağ oluşmuştu.

Kaçırılmamın üzerinden geçen yirmi ikinci saatte bulunmuştum. Değil bir saat, on dakika daha gecikselerdi, belki her şey için çok geç olacaktı. Yiğit beni o kamyonetin kasa-sında Edirne'ye kadar götürmüştü. Bunu polisler eşliğinde Ankara'ya geri dönerken, yol boyunca gördüğüm tabelalardan anlamıştım.

Yiğit yaptığı plana öyle güveniyordu ki beni kaçırdığı yerde kimsenin bulamayacağından çok emindi. Karşısında polisleri görmek onu bozguna uğratmıştı. Ömür boyu unutamayacaklarımin arasında, onun o anki yüz ifadesi de vardı.

Şimdiye kadar hep kazandım demişti. Oysa hepsi yolun sonunda kaybetmesi içindi.

Arabadayken kendimi tutamamış ve neler olduğunu, neler bilip duyduğumu Haldun Şahsuvar'a tek tek anlatmıştım. Bora'nın kimseyi öldürmediğini, Elif'i Yiğit'in öldürüp tüm suçu Bora'ya attığını fakat hasta olduğunu ve işlediği suçu kendisinin bile bilmediğini, tüm bunları öğrenen Emir'in o günden beri Yiğit'e yardım ettiğini ve hastalığını kullanarak Yiğit'i durmaksızın Bora'ya karşı kışkırttığını...

Haldun Şahsuvar duyduklarına inanamamış ve Ankara'ya vardığımız an her şeyi polise anlatmıştı. O sırada iyi bir haber de gelmişti. Limandayken kaçan Emir'in iki adamı da polise yakalanmıştı. Sırada günler boyunca verecekleri ifade ve aydınlığa kavuşturmaları gereken onlarca karanlık sır vardı.

Kaçırılmamın ardından hastanedeki yokluğum çabuk fark edilmişti. Tam tahmin ettiğim gibi, abim beni bulamadığında ortalığı ayağa kaldırmıştı ve tüm hastanede beni aramaya başlamışlardı. Hiçbir yerde bulamadıklarında hastanenin tüm kamera kayıtlarına bakmışlar fakat hiçbir görüntüye, hiçbir ize rastlamamışlardı. Çünkü Yiğit her şeyi önceden ayarlamıştı. Aylardır yaptığını söylediği planında gerçekten de hiçbir aksiliğe yer vermemişti.

Hastanenin kamera kayıtları kaçırıldığıın saatlerde devre dışı kalmıştı.

Ortadan kaybolduğumu Bora'dan en fazla üç saat saklayabilmişlerdi. Bora bir şeylerin yolunda gitmediğini çabuk anlamış ve beni sormaya başlamıştı. Hale Hanım eve gittiğimi söyleyerek bir şey belli etmemeye çalışsa da Bora inanmamıştı. Ve bir noktadan sonra çıldırmış gibi bağırmaya başlamış, ayağa kalkmaya çalışarak dikişlerini patlatmıştı. Herkes onu durdurmaya, susturmaya çalışmıştı. Oysa söylemeye çalıştığı önemli bir şey vardı ama sakın olamadığından kimse onu duymamıştı.

Doktorlar Bora'yı uyutmak zorunda kalmışlardı.

Polisler devreye girmiş, her yerde beni aramaya başlamışlardı ama nafile bir çabaydı bu. Samanlıkta iğne aramaya

benziyordu zira ben o vakitlerde bir kamyonun kasasında, baygın bir şekilde Edirne'ye doğru götürülüyordum. Yiğit bir zamanlar polis olmanın bütün avantajlarından faydalanmış, çevirmelerin olacağı yollardan farklı bir güzergâh belirlemişti. Ve hiçbir aksilik olmadan beni dağın başındaki o kulübeye kadar götürmeyi başarmıştı.

Buraya kadar her şey tam da istediği gibi gerçekleşmişti. Gerisi tereyağından kıl çekmek kadar kolay olacaktı çünkü hiç kimse beni bulamayacaktı. Zaten o kulübede geçireceğimiz saatler sayılıydı. Sabahın ilk saatlerinde limana doğru yola çıkacak ve bir geminin konteynırına binip dünyanın öbür ucuna gidecektik.

O sırada Ankara'da arama çalışmaları devam ederken, gazetecinin biri Emir'in tutuklanmasının ardındaki sır perdesini aralanmıştı. Haber kısa sürede bomba etkisi yaratmıştı. Bu haberin ardından kaçırılmam ise ülkenin gündemine oturmuştu.

Fakat onca telaşa rağmen hiç kimse beni bulamayacaktı.

Haldun Şahsuvar bile benim için seferber olmuştu ama hiçbir şeye yaramayacaktı.

Doktorun sabaha kadar uyur dediği Bora, gecenin bir yarısı gözünü açmasa ve babasına boynumdaki kolyede bir çip takılı olduğunu söylemese, kimbilir şu an nerede, nasıl bir hayat yaşıyor olacağımı düşünmek dahi istemiyordum.

O dakikadan sonra polisler kısa sürede yerimi tespit etmeyi başarmıştı. Ve geminin gelmesine bir buçuk saat kala, Haldun Şahsuvar'ın ayarladığı helikopterle Edirne'ye iniş yapmışlardı.

Üstümde takip edileceğim bir çip taşıyabileceğim Yiğit'in de aklına gelmişti. Bu yüzden parmağımdaki yüzüğü dahi çıkarıp atmıştı. O pis elleriyle üzerime dokunmuş ve ceplerimde bir şey taşımadığımdan emin olmuştu. Fakat balıkçı yaka bluzumun altında gizlenen kolyeyi fark etmemişti. Bu benim hayattaki en büyük şansım olabilirdi.

O kolye sayesinde bugün Bora'nın yanıdaydım ben.

Ankara'ya vardığımızda polisler beni doğruca emniyete götürmek isteseler de ben önce hastaneye gitmek istemiştim. Beni orada bekleyen, yaralı bir adam vardı. Ve o adam beni hastane yatağındayken dahi kurtarmayı başarmıştı.

Yanına gittiğimde, odasına girdiğimde ve yattığı yerde ona sarıldığımda gözyaşlarını tutamamıştı. Bora ilk kez orada, beni kaybettiğini sanıp tekrar bulduğunda ağlamıştı. Dudaklarımla sildiğim gözyaşlarında sessiz bir teşekkür saklıydı.

Biz kazanmıştık.

Günler sonra Bora, “Eğer vurulmamış olsaydım ve seni ben bulsaydım, Yiğit'i öldürecektim,” demişti. “Bir yemin etmiştim, eğer senin kılına dokunursa gözüm hiçbir şeyi görmeyecekti. Onu bu dünyadan tamamen silecektim. Ama ayağa kalkacak hâlde bile değildim ve seni bulan babam oldu. Beni bir kez daha katil olmaktan kurtardığı için Serdar'a teşekkür bile etmeliyim.”

Ama ben Bora'ya sen daha önce katil olmadın, Elif'i sen öldürmedin diyememişim. Böyle bir şey nasıl söylenirdi ki? Bunca zaman boyunca, hiç işlemediği bir suçun altında ezilmişti Bora. Bu gerçek onu çıldırtırdı. Ve bu defa polisler bile Yiğit'i Bora'nın elinden alamazlardı.

Alamamışlardı da... Gerçekler ortaya çıktığında günlerdir saklamaya çalıştığım her şeyi anlatmak zorunda kalmıştım ve Bora, mahkemeye çıkacağı gün polis aracından indirilirken, adliyenin önünde Yiğit'e saldırmıştı. Kaç kişi tutmaya çalıştıysa da sıyrılmıştı kollarından, öyle zıvanadan çıkmış bir öfkeye sahipti ki ortalık kısa sürede karışmış, Yiğit ağzı burnu kan revan bir şekilde oradan uzaklaştırılmıştı.

Hâkimin karşısına çıktığında ise tüm suçunu reddetmiş, avazı çıktığı kadar bağırarak Elif'i Bora'nın öldürdüğünü söylemişti.

Ama ne söylese söylesin kimse ona inanmayacaktı, çünkü suçu delillerle ispatlıydı.

Kaçırılmamdan dakikalar önce beni arayan ve tuzağa çe-

ken adam, şimdiye kadar bildiği her şeyi anlatmıştı. Ve bazı sırlar aydınlanmak yerine zifiri bir siyaha bulanmıştı.

Bir anne, kendi kızını nasıl gözünü kırpmadan ölüme yollardı?

Bir anne, nasıl olurdu da kendi doğurduğu evladına ateşten bir mezar kazardı?

Haldun Şahsuvar'ın Nalan Taşkesen'le geçmişte yaşadığı ilişkinin başlangıcı, Bora'nın henüz bir yaşında olduğu zamanlara tekabül ediyordu. O zamanlar Suzan hasta değildi ve Haldun'la yolunda giden bir evliliği vardı. Tetikte bekleyen hastalığı, Haldun'un onu aldattığını öğrenmesinden sonra ortaya çıkmıştı.

Haldun adını bilmediği, yüzünü hatırlamadığı bir kadınlara, tek geceliğine aldatmıştı. Suzan'ı. Tartışmışlardı, Suzan'a öfkeliydi ve çok sarhoştur. Fakat bu yaptığının, sadakatsizliğinin bahanesi olmayacağını çok iyi biliyordu. Daha o gece pişman olmuş ve odasına aldığı kadını yaka paça kovmuştu. O zamanlar çok gençti ve evliliğin yükü ona ağır gelmişti. Yine de Suzan'ı çok seviyordu ve onu bile isteye incitmek istemezdi.

Nalan ise tek gecelik bir ilişkide kalmayı, o gece sabaha dahi varmadan kapının önüne koyulmayı gururuna yedirememiş, Haldun'un hayatına karabasan gibi çökmeye ant içmişti.

Suzan'a sahipsiz mektuplar göndermiş ve Haldun'un onu aldattığına dair şüpheye düşmesini sağlamıştı. Ve bir zaman sonra Suzan'ın hastalanmasını ve Haldun'un onu hatırlamayı fırsat bilerek, Bora'nın bakıcısı olarak kendini eve alırmayı başarmıştı.

Güzel, alımlı, gözü kara ve hudutsuz bir kadındı Nalan. İsteddiği yalnızca intikam değildi. Haldun'u istiyordu, Suzan'ın yerinde olmak ve sefaletten kurtulmak istiyordu. Bunu başarmayı öyle bir kafasına koymuştu ki Suzan hastaneden her döndüğünde ilaçlarının içini boşaltır, iyileşmesine

izin vermezdi. Ve Suzan her seferinde daha da kötöleşmiş bir şekilde hastaneye geri dönerdi. Suzan zaten ileri derecede şizofreni hastaydı, bu hastalık ona babasından mirastı ve doktorlar iyileşmesinin zor olacağını söylüyordu. Hiç kimse de evdeki melek yüzlü şeytandan şüphelenmiyordu.

Bu durum uzun bir süre böyle devam etmişti. Nalan'ın istediği şey ise bir türlü gerçekleşmiyordu. Suzan tamamen delirmiyor ya da ölmüyordu. Haldun desen Suzan'dan asla vazgeçmiyordu. Nalan düşünmüş ve tek çarenin, Suzan'ı ortadan kaldırmak olduğuna karar vermişti.

Suzan'ın iyileşmek istediğini söyleyerek eve gelişi, son gelişi sonu olmuştu. Köşe bucak kaçtığı ve bir canavarmış gibi baktığı oğluna ilk kez ve son kez sarıldığını bilememişti. Yattığı derin uykunun, ölüm uykusu olacağını da bilememişti. Nalan onu uyku ilaçlarıyla uyutmuş ve odasında kendini asmış süsü vererek öldürmüştü.

Suzan zaten hastaydı, hiç kimse anlamamıştı bu ölümün ardında bir cinayet saklandığını.

Suzan'ı o hâliyle ilk gören ise Bora olmuştu.

Suzan öldüğünde Haldun tamamen dağılmış ve savruk yaşamaya başlamıştı. Bora'ya bakmıyor, onunla ilgilenmiyordu. Nalan ise hedefine ulaşmış ve Haldun'un yatağına tekrar girmeyi başarmıştı. Fakat ilişkileri sadece yatakta kalmış, ötesine geçememişti. Haldun ona bir kez olsun değer vermemiş, saçlarını okşamamıştı. Çünkü onu sevmiyordu. Hiçbir zaman da sevmeyecekti. Onun gözlerinde yalnızca Suzan vardı ve bu sonsuza kadar böyle devam edecekti. Ama Nalan kolay pes etmemişti.

Birkaç sene önce tek gecelik ilişki yaşadığı kadının kendisi olduğunu itiraf etmişti Haldun'a. Timsah gözyaşları dökerek ağlamış, dizlerine kapanmış ve Haldun'u hiçbir zaman unutamadığını söyleyerek birlikte olmaları için yalvarmıştı. Bora'ya çok iyi bir anne olacağını, Suzan'ı asla aratmayacağını da söylemişti.

Haldun'un bu itirafa tepkisi ise yıllar önce yaptığını tek-

rarlamak olmuştı. Nalan'ı ikinci kez, kapının önüne koymuştu. Ve şehirden uzakta sıklıkla buluştukları evin kapısına kara bir kilit vurmıştı.

Nalan bu durumu hiçbir zaman kabullenemese de yapacağı bir şey kalmadığından vazgeçmek zorunda kalmıştı. Zira Haldun o saatten sonra Nalan'ın yüzüne bile bakmamıştı.

Nalan'ın Elif'e hamile kaldığı dönem, Haldun'la ilk kez ilişki yaşadığı dönemdi. Ve Nalan bir umut, karnındaki bebeğin babasının Haldun olacağını düşünmüş ve istemediği bir çocuğu doğurmuştu. Ama yanılmıştı.

Adını Elif koyduğu kızın babası Haldun Şahsuvar değildi.

Aradan yıllar geçmişti. Elif büyümüştü ve annesinin aksine, tertemiz bir kız olmuştı. Yaşadıkları her mahallede, her semtte annesinin adı çıkıyordu ve bu durum Elif'i mahvediyordu. Annesinin yaşadığı hayattan kurtulmak istemişti. Yiğit'le evlendiğinde mutlu olacağını sanmıştı fakat yanılmıştı.

Yıllar sonra esas babası ortaya çıkmış ve Elif'e annesinin nasıl bir şeytan olduğunu anlatmıştı. O adam her şeyi biliyordu. Nalan'ın Haldun'la arasındaki ilişkiyi ve Haldun'a sahip olmak için Suzan'ı nasıl öldürdüğünü... Esasında her şeyi beraber planlamışlardı. Sözde Nalan, Haldun'u kafesleyecek ve parasına konacak, sonrasında ise o parayı beraber yiyeceklerdi. Adamı böyle kandırmıştı Nalan. Kendisini rahatsız etmesin ve yakasından düşsün diye parayla susturacaktı... Fakat işler beklediği gibi olmamıştı, Haldun'u kafeslemeyi başaramamıştı, sadece adamdan kurtulmayı başarmıştı.

Kızının babası hapse girince Nalan derin bir nefes almıştı.

Hiçbir sır sonsuza dek gizli kalmıyordu. Elif her şeyi öğrendiğinde annesinin karşısına geçmiş ve yaptıklarının bedelini ödeyeceğini söylemişti. Suzan'ı öldürenin Nalan olduğunu, Haldun Şahsuvar'a söyleyecekti. Ama yapamamıştı, annesi olacak kadının kurduğu tuzığa düşmüş ve o gece ölmüştü.

Nalan, Elif'e bilmediği şeyler olduğunu söyleyerek onu

kandırmış ve yalvar yakar yıllar önce Haldun'la buluştukları eve çağırmıştı onu. Elif ise oraya gitmişti. Beklediği annesiydi ama gelen Yiğit olmuştu.

Kendi kızını tuzağa düşüren Nalan, gözü kara olduğunu bildiği damadını da yavaş yavaş zehirlemişti. Elif'in onu aldattığını, zengin bir adamla ilişki yaşadığını söylemiş, sahte fotoğraflar göstermişti. Nalan'ın ince ince kurduğu plan öyle etkiliydi ki Elif ne söylerse söylesin kendini inandıramamıştı. Tartışmışlardı ve o tartışmanın sonu, ölümle sonuçlanmıştı.

Elif öz annesi tarafından ihanete uğramış, kocası tarafından öldürülen onlarca kadından biri olmuştu.

Haldun Şahsuvar ise Elif'in kendi kızı olmadığını biliyordu ama şimdiye kadar hep susmuştu.

Çünkü ben anneni aldattım, onu çok sevdim ama mutlu etmek yerine mahvettim, onu hasta eden bendim, diyememişti Bora'ya. Asıl öfkesi Suzan'a değil, kendine olmuştu yıllar boyunca. Bu yüzden hep mutsuzdu. İçindeki savaş hiç bitmemişti. Kendi oğlu dahil herkesi mutsuz etmeye yemin etmişti.

Ve üç yıl önce tüm sırlar ortaya çıktığında mahvolmuştu. Tek gecelik ilişki yaşadığını kadının, karısını öldüren bir katil olduğunu öğrenince o kadını bulup yok etmek istemişti. Fakat Nalan Taşkesen, çoktan kayıplara karışmıştı. Şimdi lerde nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Ortada gizli saklı hiçbir şey kalmadığında herkes yerle yeksan olmuştu. Bora kendini dış dünyaya tamamen kapatmıştı. Babasını görmek istemiyor, onu hiçbir zaman affetmeyeceğini söylüyordu.

Ankara'dan gitmemize günler kala Bora'yı annesinin mezarı başında ağlarken bulmuştum.

"Beni affet," diyordu, hiçbir zaman affetmediği annesine. "Oğlun yine babasının kurbanı oldu anne."

Serdar, Bora'yı aramasa ve düğün için Ankara'ya dönmemizi istemese, kimbilir kaç sene daha adım atmayacaktık bu şehre.

Bazı yolların geri dönüşü, bazı hataların affı vardı ve bedeller ödendiği müddetçe bazı yaşananlar unutulmaya hak kazanırdı.

Yaren Karaca, onlardan biri olacaktı. Henüz zamanı vardı fakat günün birinde tamamen unutulacaktı. Serdar bir şeyleri henüz kalbiyle kabul edemese de aklıyla kabul etmeyi başarmıştı. Bora'nın hikâyesini biliyordu artık. Geçmişte neler yaşadığını, çocuk kalbiyle nelerle savaştığını... Yıllarca ona ve Tekin'e anlatmaktan korktuğu ne varsa öğrenmişti. Bora'nın yaşadığı hiçbir şey kolay değildi ve Serdar zamanla ona hak vermişti. Sadece affetmenin vakti üç yıl sonra gelecekti.

Ve o gün gelmişti.

Unutulanlardan birisi de Hilal Demirkaya olacaktı. Nasıl olduğunu, ne hâlde olduğunu hiç bilmiyordum fakat nerede olduğunu biliyordum. Cezaevindeydi. Nasıl ki ben yaşamaktan korktuğum her şeyi birer birer çekmiştim hayatıma, o da en büyük korkusunu yaşamıştı. Sonuna kadar kaçabilmek için benden bile vazgeçmişti. Oysa bana karşı dürüst olsaydı, karşısına almak yerine cesurca yanımda kalsaydı, bugün onun için her şey daha farklı olabilirdi.

Ama artık yapayalnızdı.

Düğüne iki gün kala Ankara'ya geldiğimizde bizi havaalanında karşılayan Veysel olmuştu. Aslında Veysel, Bora'ya hiçbir zaman ihanet etmemişti. Sadece o zamanlar Emir'in Bora'ya kurduğu tuzağa kurban gitmişti. Bora bunu sonradan anlamış ve Veysel'den özür dilemişti. Bense o zaman bile Veysel'in kötü biri olacağına ihtimal vermemiştim.

Bora'yla Serdar'ın o günden sonra ilk karşılaşması, Tekin'in evinde olduğumuz akşamüstü gerçekleşmişti. Gergin bir andı, birbirlerini gördükleri ilk an ikisi de bakışlarını kaçırmıştı. Sonrasında sarılmışlar ve birkaç dakika boyunca öylece kalmışlardı. Ve ben yine tutamamıştım gözyaşlarımı.

Dün akşam bir başkası için sıradan fakat benim için unutulmaz olan bir gün yaşanmıştı. Tüm sevdiklerim bir aradaydı ve ilk kez aramızda sırlar, yalanlar ve şüpheler yoktu. Üç yıl sonra ikimizin de yüzü, ilk defa gerçek anlamda gülmüştü. Küçük, çekirdek ailemizle uzaklarda mutlu bir hayat yaşasak da bir yanımız hep eksikti ve o eksiklik artık tamamlanmıştı.

Melisa çok güzel bir gelin olmuştu. Sevddiği adamla evlenen her kadın gibi o da çok mutluydu. Hiç beklemiyordum fakat nikâh şahidi olarak beni seçmişti. “Bu aşkın temelini sen at-tın,” demişti bana. “Senden başkası şahidim olamazdı.”

Tekin’in nikâh şahidi ise Bora ve Serdar’dı.

Nikâh sonrasında edilen dans boyunca onları izlemiştim. Fazlasıyla mutlulardı. En az onlar kadar mutlu olan başka bir çift de abimle Sahra’ydı. Abim sonunda evlenme teklifi etmişti Sahra’ya, kızın parmağında ıslıl ıslıl bir yüzük vardı. Ve çok yakında güzel bir düğünümüz daha olacaktı. Annem bu yüzden bizimle geri dönmeyecekti. Burada kalması lazımdı çünkü yapılacak çok iş vardı. Düğün boyunca babamdan uzak durmuştu. Ve sanki bir zamanlar aynı yolda yürümemişler gibi iki yabancıya dönmüşler, birbirleriyle hiç konuşmamışlardı.

Annem düğün boyunca mutsuzdu, yüzünde hep bir hü-zün vardı ve bu gözlerimden kaçmamıştı. Sebebinin bu sabah kendini lavaboya kapatıp hüngür hüngür ağladığında ve kimsenin onu duymadığını sandığında, kapısını zorla açtı-rarak öğrenmişim. Babamın hayatında başka bir kadın var-mış, yakında o da evlenecekmiş ve bu annemin çok zoruna gitmiş. Benim de zoruma gitmediğini söylersem yalan olur. Anneme sarılmış ve üzülme demiştim sadece. Fakat yollarını ayırmak isteyen annemdi. Bunu o istemişti. Ne düşünmüş-rü? Babamın sonsuza kadar onu seveceğini ve bekleyeceğini mi?

Düğünde bir daha hiç görmeyeceğimi düşündüğüm birisi vardı. Onunla son görüşmemizde, *Bir daha hiç karşılaşma-yız muhtemelen*, demişti ama hayat işte, bizi bir düğünde

tekrar karşı karşıya getirmişti. Deniz kısa bir süre için Ankara'ya gelmişti ve Tekin onu düğüne davet edince katılmak istemişti.

Onu son gördüğümde nasılsa hâlâ aynıydı, hiç değişmemişti. Ama o benim çok değiştiğimi söylemişti. Anneliğin bana yakıştığını, tanıdığı Hande'den farklı bir Hande'ye dönüştüğümü ve daha da güzelleştiğimi... Aynı sözleri Bora için de sarf etmişti. Bakışlarında saf bir hayranlık vardı. Kısakançlık değildi fakat sanırım imrenmişti.

Poyraz'ı çok sevmişti mesela... Düğün boyunca bulduğu her fırsatta onunla oynamış ve kucakından indirmemişti. Ve ben bundan hiç rahatsızlık duymamıştım. Bazı şeyleri aşalı uzun zaman oluyordu. Deniz'le ilk tanıştığımız zamanlar Bora'yı ondan nasıl kışkırttığımı hatırlayınca kendime kızıyordum.

Bora'nın gözü benden başka kimseyi görmemişti ki.

Bir ara yan yana oturduğumuzda, bana verdiği sırrı Bora'yla paylaşıp paylaşmadığımı sormuştu. O an ne diyeceğimi bilememiştim zira aradan geçen üç yıla rağmen, bu konuda Bora'yla konuşacak cesareti bulamamıştım kendimde. Emir'in esas sırrı, bende hâlâ sırdı. Deniz hiçbir şey söylememişti ama bakışlarından anladığım kadarıyla, Bora'nın bunu öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Bana göre hâlâ zamanı vardı.

Çünkü Bora tam olarak iyileşmeyi başaramamıştı. O gün yaşananlarda Bora'nın hiçbir suçu yoktu. Deniz de öyle söylemişti. Bora'yı kışkırtan ve kavgayı alevlendiren Emir olmuştu. O kavganın çok kötü bir şekilde sonuçlanacağını ikisi de bilemezdi. Fakat birine suç yüklenecekse bu kesinlikle Bora olamazdı. *Olmamalıydı.*

Artık hiçbir şeyin onu mutsuz etmesini istemiyordum. Emir'in sırrını öğrenmesi ona bir yarar sağlamayacaktı şu saatten sonra... Aksine hiç hak etmediği hâlde vicdan azabı çekecekti içten içe. Asla belli etmeyecekti, zaten hiçbir zaman belli etmezdi ama kendini suçlayacaktı istemsizce. Ve ben buna izin vermeyecektim.

Düğünün sonlarına doğru Bora, Tekin ve Serdar zeybek oynadıklarında hepimiz hayranlıkla onları izlemiştik. Bora'nın zeybek oynayabildiğini bilmiyordum, tıpkı üçünün evlendikleri zaman birbirlerinin düğününde zeybek oynayacaklarına dair verdikleri sözü bilmediğim gibi.

O zamanlar hayaldi ve Tekin'in düğününde gerçek olmuştu.

Düğünün sonunda Melisa'nın fırlattığı gelin çiçeği onu yakalamak isteyenlere değil, bir kenarda sessizce oturan Serdar'ın kafasına isabet etmişti. O an Serdar hariç herkes gülmüştü. Çünkü artık onun aşka inancı yoktu ve bu saatten sonra âşık olup evlenebileceğini düşünmüyordu. Ama hayat işte sürprizlerle doluydu.

Gecenin sonunda mutlulukla döndüğümüz ev ise Haldun Amca'nın evi olmuştu. Bizim artık Ankara'da bir evimiz yoktu. Günün birinde tekrar olur muydu hiç bilmiyordum, zira bir hafta sonra San Francisco'ya geri dönüyorduk. Bu kadar çabuk dönecek olmayı ise hiç istemiyordum. Her şey yolundaydı fakat Bora'yı uzaklara çeken bir şey vardı. Ne olduğunu kestiremiyordum.

Bu sabah öperek uyandırmıştı beni. Henüz saat çok erkendi, Poyraz dahil herkes uyumaya devam ediyordu ama Bora'yı uyutmayan bir şeyler var gibiydi. Yatakta doğrulup neyin var diye sorduğumda ise her zamanki gibi geçiştirmişti. Ya ne olduğunu kendisi de bilmiyordu ya da bana söyleyip beni üzmemek istemiyordu.

Ama onun kafasını kurcalayan bir şey olduğunda ben zaten mutsuzdum, bunu bir türlü göremiyordu.

Poyraz her sabah olduğu gibi yine uyanır uyanmaz soluğu bizim odamızda almıştı. Küçüktü, çoğu şeyi idrak edemeyecek bir yaştaydı ve odamıza paldır küldür dalıyor olması bizi çoğu zaman zor durumda bırakıyordu. Hızla yatağa çıkıp ortamıza yatmış ve biz onu öpücüklere boğduğumuzda geldiğine pişman olmuş gibi kaçıp gitmişti. Bu her zaman böyle oluyordu.

“Bir tane de kızımız olmalı,” demişti, bunu o kadar içten söylemişti ki, ikinci çocuk fikrine yakın zamanda sıcak bakmıyor olmama rağmen içim hevesle dolmuştu.

“Daha zamanı var,” demiştim ben de. Poyraz’ın biraz daha büyümesi, en az dört-beş yaşlarına gelmesi gerekiyordu. O kadar hareketli zamanlarındaydı ki benden bütün vaktimi alıyor, başka bir şeyle ilgilenecek güç bırakmıyordu. Hem bir çocuğumuz daha olursa, onun kız olacağı nereden belliydi?

“Biz bugün geç kalabiliriz, ara öğünlerini sakın ihmal etme,” dediğimde annem bana ters ters baktı. Poyraz’ı ona emanet ederken gözümün asla arkada kalmayacağını bilsem de her seferinde anneme ne yapması gerektiğini söylüyordum ve o da bana kızılıyordu.

“Bana annelik öğretmekten ne zaman vazgeçeceksin acaba,” diye söylendi her zamanki gibi. “Seni doğuran ve büyüten kimdi?”

“Tamam tamam, sendin,” diyerek geçiştirdim annemi. Ardından içeri doğru döndüm ve Bora’ya seslendim. Hale Hanım Poyraz’la oynarken o da yanlarında oturuyordu. “Bora! Hadi ama!”

Bora ayağa kalkmadan önce halasının yanağına bir öpücük bırakmış, Hale Hanım da ona sıkıca sarılmıştı. Sanki akşam olunca buraya geri dönmeyecekmişiz ve Hale Hanım da burada olmayacakmış gibi... Bora durduk yere böyle bir şey yapmazdı.

Poyraz’ı annemle ve Hale Hanım’la bırakıp evden çıktığımızda “Neydi o?” diye sordum. “Öpmeler, sarılmalar...”

“Halam o benim,” dedi Bora. “Öperim de sarılırım da... Ne olmuş?”

“Halan mı o senin?” diye sordum şaşkınca. Bora arabanın kapısını açarken duraksayıp bana baktı. “Bilmiyordum sağ ol...”

Kastettiğim şey başkaydı ama Bora anlamamıştı.

Tekin ve Melisa’nın evine davetliydik. Normalde düğün-

nün ertesi günü gelin ve damat ya baş başa kalmak ister ya da balayına giderlerdi. Fakat bizim Ankara'daki vaktimiz kısıtlı olduğu için balayını bir hafta sonraya ertelemişlerdi. Biz gidinceye kadar sıklıkla görüşecektik. Sonrasında Tekin, Serdar ve Melisa, San Francisco'ya geleceklerdi. Bunun sözünü almıştım, döner dönmez onlar için bilet bakmaya başlayacaktım.

Yola çıktığımızda Bora durgundu. Ben düğün hakkında konuşup duruyordum fakat o suskundu. Sebebi önce annesinin mezarına uğrayacak oluşumuzu muhtemelen... Sırf bu yüzden kafasını dağıtmak istemiştin ama pek bir işe yaramamıştı.

Arkama yaslanmış ve özlediğim şehrin sokaklarını seyre dalmıştım. Bir ara radyo kanallarını kurcalarken henüz başında yakaladığım bir Sezen Aksu şarkısında durmuştum.

*İhaneti sende gördüm
Sende şiddeti gördüm aşkı gördüm
Yanarak içinden geçtim aşkın
Kor olmadan küle döndüm*

*Dokun bana, bana dokun ne olur
Hasretinden öldüm
Kopar zincirleri yeniden gel
Durmadan gel hep gel*

Bazı şarkılarda biz vardık sanki. Dinledikçe yaşadıklarımız geliyordu gözümün önüne. Bora bende ihaneti görmüştü, bense onda şiddeti ve öfkeyi... Aşkın içinden yanarak geçtiğimiz de doğruydu, kor olmadan küle döndüğümüz de...

*Ben sana tutsak sen bana yasak
Gel günahlarla korkularla gel
Ben savunmasız cırılçırplak
Sen hesaplara sorgularla gel*

*Geçiyor günler çok üzgünüm
Geçiyor akşamlar sessiz
Geceyi yırtar yalnızlığım
Güneşi yakarım sensiz⁴*

Şarkı devam ederken Bora elimi sıkıca tutmuş ve gözlerimin içine tuhaf bir hüznle bakmıştı. Sanırım o da benimle aynı şeyleri hissetmişti. Aradan o kadar zaman geçmişti fakat hâlâ söyler dururdu. Bizi biz yapan, birbirimize bağlayan, üst üste yaptığımız hatalardı fakat Bora bazı şeylerin pişmanlığını derinden yaşıyordu.

Arabayı mezarlığın girişinde bırakmış ve kalan yolu yürüyerek devam etmiştik. Kasımın ilk günleriydi fakat havada yazdan kalma bir sıcak vardı. Üstümdeki ince sweatshirtte rağmen terlemiştim. Bora'nın üstünde ise deri bir ceket vardı.

"Sen terlemiyor musun?" diye sordum merakla. "Bugün hava en az on beş derece."

"Terlemiyorum," diye karşılık verdi Bora. Yüzünü havaya doğru kaldırdığında gözleri güneşten kısıldı. "Yağmur yağacak gibi."

"O ceketı yağmur yağacak diye mi giydin yani?"

"Üşüdüğüm için giydim," dediğinde duraksadım ve elimin tersiyle alnına dokundum. Ateşi yoktu fakat terlemiş gibiydi. Buna rağmen üşüyorsa hasta olacak demekti.

"Hava değişimi," dedim sessizce. "Kesin hasta oluyorsun sen. Eve gidince sıcak bir çorba ve kış çayı içeceksin."

Ankara'nın iklimi San Francisco'ya göre çok sertti.

Bora yüzünü buruştururken, "O çayı içip iyileşeceğime hasta yatarım daha iyi," dedi.

İnatçı keçinin tekiydi. Tadını beğenmediği hiçbir şeyi içmiyordu ve hasta yatmayı tercih ediyordu.

"Hasta olmamak için elimizden ne geliyorsa yapmamız lazım," dedim kızgınca. "Biz hasta olunca Poyraz'a da geçiyor."

⁴ Sezen Aksu'nun "Tutsak" adlı şarkısı.

“Çocuk bu,” dedi Bora hemen. “Hasta ola ola...”

“Bora...” diyerek susturdum onu. “Başlamayalım istersen.”

Suzan Şahsuvar’ın mezarına vardığımızda Bora’ya yine hüznün çökmüştü. Yıllardır her konuda kendini suçlamaya o kadar alışmıştı ki bu durum onda bağımlılığa dönüşmüştü. Ömrünün her zamanında mutlaka kendini suçlu hissedeceği bir şey buluyordu. Şimdi de yıllarca annesini affetmediği ve bir kez olsun mezarına bile gitmediği için kendini suçluyordu.

Ve ben artık susuyor, onu hissettiği suçlulukla baş başa bırakıyordum. Çünkü ne söylesem kâr etmiyordu.

“Babamı affedemiyorum,” dedi fısıltıyla. O sırada ben ellerimi açmış dua ediyordum. Bunu bana mı söylemişti yoksa annesine mi anlayamadım. “Kaç kere denedim bilmiyorum ama olmuyor. Yüzüne bakıyorum, konuşuyorum ve ona baba diyorum ya...” Yüzünü bana doğru çevirdi. “İşte o zaman doğru düzgün tanıyamadığım anneme ihanet etmiş gibi hissediyorum.”

İnsan bazen ne diyeceğini bilemiyordu. Yine öyle bir andaydım. “Zor, biliyorum,” dedim fakat bilemezdim. Anlayamazdım da... Mümkün değildi. Ben daha annemle babamın ayrılığını kabul edememiştim. “Ama baban da böyle olmasını istemezdi Bora.”

“İstememesi neyi değiştirdi?” diye sordu Bora. “Anneme ihanet etti. Sözde o çok sevdiği anneme... Hem de ben daha bebekken, küçücükken...” Sesi sonlara doğru hiddetlenmişti. “Manyak bir kadını musallat etti hayatımıza, annemin ölümüne sebep oldu. Ya ben yıllarca...” Sustu, sesi kısılmıştı. Bora’nın önünde dizlerimin üzerine çöküp ellerinden tuttum. Bora taşın kenarında oturuyordu. “Yıllarca kendisini öldürdü diye annemi suçladım. Babam beni sevmedi, umursamadı, ben yine annemi suçladım. Oysa her şeyin tek bir suçlusu vardı, o da babamdı.”

Gözleri dolmuştu. Parmaklarını göz pınarlarına bastırırken yüzünü diğer tarafa çevirerek saklamaya çalıştı.

“Baban böyle olacağını bilemezdi ki Bora,” dedim kırık bir sesle. “O zaten yıllarca kendi vicdanının cehenneminde yaşamış. Mutsuz olmayı seçerek en büyük cezayı çekmiş. Büyük bir hata yapmış ve bedelini yalnızlıkla ödemiş. Ama sen yalnız değilsin...” Kafamı salladım. “Ben senin hak etmediğin bir acıyı yaşamana izin vermeyeceğim.”

Bakışları mezar taşına dönerken, “Koca bir yalanın içinde yaşamışım bunca zaman,” diye fısıldadı. Gözleri annesinin isminde takılı kalmıştı. “Güzel günlerimiz olabilirdi,” dediğinde kaşları çatıldı. “O zaman ben bunların hiçbirini yaşamazdım. Öfkeli bir çocuk da olmazdım... Suçlu olmak ne demek, hiç tatmazdım.”

Bora’nın geçmişle hesaplaşmaları hiç bitmiyordu. Ama bitecekti; zamanla affetmeyi, geçmişini kabul etmeyi öğrenecekti. Bunu ona bizzat ben öğretecektim.

Gelirken aldığımız çiçeği elleriyle dikmişti annesinin toprağına. Avuçları toprak olmuştu. Ayağı kalktığı anda ellerini çırpı ama yıkamadan geçmeyecekti. Suzan Şahsuvar’ın mezarı yolun kenarındaydı ve karşı taraftaki dönemeçte bir çeşme vardı. Bora ellerini yıkamak için çeşmeye gittiğinde onu beklerken mezarındaki küçük taşları ve çalı parçalarını temizlemeye başladım.

O sırada arkamda yavaş adım sesleri duydum ama Bora’ya ait olduğunu düşündüğümünden aldırmadım. Yüzüm mezara, sırtım yola dönüktü. Haftanın ilk günündeydik ve mezarlık bomboştu. Bulunduğumuz parselde bizden başka kimse yoktu.

Birisi çenemi sıkıca tuttuğunda afalladım, bağırarak istedim ama sesim çıkmadı. Çenemi kıracaktı gibi tutmasının yanı sıra ellerini de dudaklarıma kapamıştı. Saniyeler içinde ayağı kaldırdığı bedenimi yola doğru çevirdiğinde sırtımı kendisine yasladı.

Ve başımın sağ tarafında soğuk bir metalin varlığını hissettim.

Kalhim acıyla kasıldı.

Bilemezdim düşmanın pusuda olduğunu... Bora da bilemezdi. Su uyur, düşman uyumaz derlerdi. Bizi hiç ummadığımız bir anda, hiç ummadığımız bir yerde yine tuzağına çekmişti.

Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. Ellerimi yukarı kaldırarak çenemi saran eli tuttum fakat o kadar güçlüydü ki sarsılmadı. Parmakları dudaklarımdaydı. Sesimi çıkarmam da çığlık atmam da mümkün olmadı. Bunu bana kimin yaptığını göremedim, Bora buraya doğru yürümeye başlayana kadar ve “Emir!” diye haykırana kadar, onun Emir olduğunu anlayamadım.

Mümkün değildi ki bu... Emir üç senedir içerideydi. Burada olması imkânsızdan da öteydi.

Bora mezarlığı titreten hiddetli adımlarıyla yaklaşıyordu fakat bakışları korku doluydu.

“Emir!” Tekrar bağırdı, öyle bir bağırdı ki yolun kenarına tünemiş üç beş güvercin, aynı anda kanatlanıp havaya uçtu.

“Kal orada!” dedi Emir, sesinin tonu korkunçtu. Bora, annesinin mezarına denk düşen yolun ortasında durdu, bu tarafa geçemedi. “Emir ya...” Gülüyordu. “Emir... Unuttuğun Emir! Bir daha hiç karşılaşmayacağımı düşündüğün Emir...”

“Emir,” dedi Bora. Ellerini yavaşça havaya doğru kaldırıırken, bakışları gözlerimle Emir arasında gidip geliyordu. “İndir o silahı...”

“Ben sana ne dedim Bora?” Emir, Bora’nın sözünü kesti. O sırada parmakları dudaklarımin üzerinde hafifçe aşağı kaydı, dudaklarım serbest kaldı ve ben derin bir nefes aldım. Fakat nefesim içimde bomba gibi patladı. “İyi hamleydi ama oyun daha bitmedi...” Onu tuzağa düşürdüğüm gün söylediği sözü hatırlatıyordu. “Kaybettiğimi mi sandın?”

O günden beri içimde hep bir his vardı. Bu anın geleceğini, geçmişle yeniden yüzleşeceğimizi biliyordum ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Emir’in hiç umma-

duğumuz bir anda karşımıza çıkacağını ve bizi savunmasızca kısı kıvrak yakalayacağını da...

Yine kallesçe oynuyordu.

“Emir...” diye sayıkladı Bora güçsüz bir sesle. Bora’nın en zayıf tarafıydım ben... Bir bana, bir başımdaki silaha, bir Emir’e bakıyor fakat hiçbir şey yapamıyordu.

“Kazandığını mı düşündün, ha?” diye bağır dı Emir. “Beni o deliğe tıktıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi devam edebileceğini mi sandın?”

“Hayır...” Bora yumruğunu dudağına kapattı. “Emir Allah aşkına,” dedi yalvarır gibi. “Silahı indir, Hande gitsin, sonra bana ne yaparsan yap ama Hande gitsin... Lütfen.”

“Hayır,” dedim boğuk bir sesle. O ana dek ağladığımı farkında bile değildim. İçimde inanılmaz bir acı vardı. Sonumuz böyle mi olacaktı? Emir’in kafama sıktığı kurşunla mı ölecektim ben? Böyle mi veda edecektik birbirimize? “Bora hayır...”

“Lütfen Emir,” diye tekrarladı Bora.

“Kesin sesinizi,” dedi Emir öfkeli bir sesle. “Üç yol boyunca yeterince mutlu olmanıza izin verdim ama bitti. Şimdi ne olacak biliyor musun?” Silahın namlusunu kafama daha sert bir şekilde bastır dığında gözlerim kapandı. “Hande’nin beynini dağıtacağım.” Sesinde hiç acıma yoktu. “Ve sen de bunu izleyeceksin. Ben zaten yanmışım, sen daha beter yapacaksın!”

Bora yutkunmaya çalış tı fakat başaramadı, sanki boğazı yırtılmış tı. “Ağlama,” dedi kısa bir an, gözlerimin içine bakarken. “Korkma.”

“Sonrasında seni vuracağım.” Emir delirmiş ti. Normal bir insan bunları söylemezdi, böyle yapmazdı. “Zavallı Poyraz,” dedi çirkin bir sesle gülerek. “Babasından daha kötü bir kader yaşamak zorunda kalacak...”

“Ömür boyu hapse mahkûm olacaksın yani, öyle mi?” diye sordu Bora bağırarak. Bir şeyler yapmaya ve Emir’in dikkatini dağıtmaya çalış tıyordu. “Halbuki bir şansın daha

vardı, cezayı çekecek ve içeriden çıkacaktın! Hayatını tamamen mahvettiğine değecek mi?”

“Ömrüm boyunca karanlık bir hücreye de tıkılsam, sizi öldürmekten vazgeçmeyeceğim,” dedi Emir. Aklına koymuştu. Öyle bir yola girmişti ki ne onun için ne de bizim için artık geri dönüş yoktu. “Şu anın, şu karşımdaki zavallı çırpınışının, Hande’nin sessizce ağlayışının bana tattırdığı zevk var ya... Her şeye bedel. Her şeye!”

Silahın emniyetini kapattığında gözlerim de kapandı. Biliyordum, hissetmiştim. Bu silah birazdan ateşlenecekti ve ben ölecektim. O kadar ani olacaktı ki gidişim, hiçbir şey hissetmeyecektim. Kurtuluşumuz yoktu. Emir gözünü tamamen karartmıştı. İkimizi de öldürecekti.

“Poyraz...” diye fısıldadım. Paramparçaydım. Bazı evlatlar babalarının kaderini yaşamak zorunda mıydı? Hiçbir şey, Poyraz’ı bir daha göremeyecek olmak kadar yakmıyordu içimi. Küçükük yaşta hem annesiz hem de babasız mı kalacaktı?

“Yapma,” dedi Bora son bir gayretle. Ufak bir adım daha atmıştı. “Söz veriyorum her şeyi unutacağım. İçeriden çıkmana yardım edeceğim, vazgeç Emir...”

“Senin bana şöyle yalvardığını duydum ya ölsem de gam yemem.” Emir, gerçek bir psikopattı. “İzle şimdi.”

Ve silah ateş aldı. Büyük bir patlama sesi yankılanırken Emir’in kollarının arasından hızla sıyrıldığımı ve yere düştüğümü hissettim. Başım yan taraftaki mezarın mermerine çarptı ve içime çektiğim son nefes ciğerlerimi parçaladı. Öyle bir sarsıldım ki öldüğümü sandım. Her yer kararmıştı. Tüm sesler ve renkler birbirine girmiş, dünya boz bulanık bir hâl almıştı.

Ama vurulan ben değildim. Bora’nın hangi ara ceketinden çıkardığını ve Emir’e doğrultup ateşlediğini anlamadığım silah, Emir’i omzundan vurmuştu. Emir yere yığılırken ben de onunla beraber yığılmıştım. Şimdi kendimde değildim. Bora’nın elinde tuttuğu silah hâlâ Emir’e doğru dönükken, ağır adımlarla yanıma gelişini şok içinde izledim.

Bora ikimizin ortasında durdu ve Emir'in sağ eliyle uzanmaya çalıştığı silahı hızla itekledi. Emir'i sağ omzundan vurmuştu ama Emir hâlâ silaha uzanmaya çalışıyordu.

"Sana söylemiştim," dediğini duydum Bora'nın. "Elini ateşe uzatırsan yanarsın, yandığın için de ateşi suçlayamazsın." Silahını Emir'in kalbine doğru hareket ettirdiğinde hayır demek istedim ama sesim çıkmadı. "Ben sana hiçbir şey yapmadım, sen ne yaptıysan kendine yaptın." Gücümü toparlamak ve Bora'nın bacağına sarılmak istedim. Durması lazımdı, yapamazdı. Kurtarmıştı beni, daha da ileriye gidemezdi.

Emir acı içinde kıvranırken, "Kalan ömrümü, sevdiğim kadına ya da oğluma bir zarar vereceğin korkusuyla geçirmeyeceğim," dedi. "Çünkü biliyorum, sen yine bir yolunu bulur ve yine karşıma çıkarsın... Sana bu fırsatı vermeyeceğim." Sesi bomboştu, ruhsuzdu. Bora bizim için kendini feda ediyordu.

"Seni öldüreceğim Emir." Uzun bir nefes aldı. "Burası yolun sonu... Allah beni affetsin."

Emir, Bora'dan öyle nefret ediyordu ki tek kelime etmedi, ölümü göze aldı ama Bora'ya durmasını söylemedi.

Çünkü biliyordu, Bora da en az onun kadar gözünü karartmıştı. Tek yaptığı nefret dolu bakışlarla Bora'ya bakmaktı.

Saniyeler sonra kulaklarımı sağır eden bir silah sesi daha yankılandı mezarlıkta.

O an çılglık attım fakat sesimi kendim bile duyamadım.

Bora'nın silahından çıkan ikinci kurşunun saplandığı yer Emir'in kalbiydi. Birileri silahın sesini duymuştu, mezarlığın içinde sesin duyulduğu yeri takip ederek yanımıza gelmişlerdi. Şimdi bize uzaktan bakıyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı.

Bora elindeki silahı Emir'in üstüne attı, bana doğru döndü ve yanıma eğildi, kanayan başımı titremeyen parmaklarıyla sildi ve "Söz," diye fısıldadı kulağıma. Sesindeki kurşun da

benim kalbime saplandı. “Bir daha silaha dokunmak yok.”

Cebinden telefonunu çıkarıp polisi aradığında, “Bir ihbarda bulunacağım,” diye başlayan cümlesi “ben yine katil oldum,” demekle sonlandı.

San Francisco’dayken, ileri atış teknikleri eğitimi almak için bir poligona gittiğini duyduğumda onunla kavga etmiştim. Bizim artık silahlarla işimiz yok demiştim. Ve Bora bana bir söz vermişti. Ne olursa olsun bir daha eline silah almayacaktı. Ama bu sözünü çiğnemişti. Sanki bugünü ve olacakları hissetmiş gibi, uzun zamandır benden saklamayı başardığı silahla ayrılmıştı bu sabah evden.

Hissetmişti... Hissetmemiş olamazdı. Bu yüzden Ankara’ya hiçbir zaman dönmek istememişti. Bir keresinde “Ankara’ya geri dönersek katil olurum,” dediği için saatlerce ağladığımı hatırlıyordum.

Ağızdan çıkan her söz sanki bir sihirdi.

Neden böyle söylemişti ki?

Bora beni kucağına aldı. Mezarlığın çıkışına kadar ağır adımlarla yürüdü ve hiç sarsılmadı. İkimiz de suskun, ikimiz de yorgunduk. Başım kanıyordu, ağlıyordum ve sadece sıkı sarılıyordum omuzlarına. Artık savaşabileceğim bir şey de kalmamıştı.

Yine bir vedanın, uzun sürecek bir ayrılığın eşliğindeydik.

Bora yine istemediği bir sonu kendi elleriyle getirmiş, katil olmuştu.

Ve mezarlığın çıkışında polisler bizi bekliyordu.

SON

Sevgilim... Şimdi ben de senin gibiyim...

Günler akıp gidiyor. Geceler sabaha, sabahlar akşama devriliyor ama benim kendimle kavgam hiç bitmiyor.

Dilimde hep bir keşke, hep bir veryansın... Çok kızıyorum kendime. Seni geri dönmeye zorladığım için, korkularını göremediğim için, bizi böyle bir sona mahkûm ettiğim için... Ömrümüzün en güzel yıllarını ayrı geçirmek de varmış kaderde. Olsun diyorum yine de. Yaşıyorsun ya, iyisin ya... Senin canın sağ olsun.

Bazı geceler rüyalarım geliyorsun, saçlarımı okşuyorsun ve yeniden kavuşuncaya dek, kendine iyi bak diyorsun.

Uyanıyorum ve bir umut, yatağın sen tarafına bakıyorum. Ama yoksun. Anlıyorum ki hiçbir zaman kabul edememişim gittiğini, geceleri birbirimize dokunamadan geçirdiğimizi ve kızımızı sensiz büyüteceğimi...

Bir kızımız olmalı demiştin o sabah, sanki içine doğmuş gibi... Gidişinden günler sonra öğrendim bir bebek daha beklediğimizi... Ama sen yanımda yoktun. Aylar geçti... Bebeğimizin kız olacağını öğrendim, sen yine yanımda yoktun.

Cezaevine sevkinden sonraki ilk görüşümüzde söylediğin söz hâlâ aklımda. "Senin beni beklediğini biliyorum ya, var-sın içeride çürüsün yıllarım. Artık koymaz bana."

Yüz yüze geldiğimiz o kısıtlı zaman dilimlerinde yüzüme sadece gülümsüyorsun. İyirmiş gibi davranıyorsun ama değil-sin. Görüyorum. Ben de sana gülümsüyorum ama sen bana arkamı döner dönmez akıyor gözyaşlarım, tutamıyorum...

Adın gibiydin sevgilim, diyorum içimden.

Estin, yağmurlar yağdırdın.

Gittin, fırtınana hasret bıraktın.

SERZENİŞ III: VEBAL PLAYLIST

1. Sezen Aksu – Tutsak
2. Nilüfer – Her Sevda Bir Veda
3. Cem Adrian – Kül
4. Cem Adrian – Bu Gece Uyum Beni
5. Gaye Su Akyol – Ruhun Ölmüş Senin
6. Madrigal – Dip
7. Hande Mehan – Beni Böyle Sevmek
8. Çağın Şengül – Veda
9. Anıl Emre Daldal – M.
10. Kırak – Senden Başka
11. Evdeki Saat – Hiç Uyanmasam
12. Gripin – Durma Yağmur Durma
13. Gökhan Türkmen- Yorgun
14. Mavi Gri & Ahmet Hatipoğlu – Ölümle Yaşam Arasında
15. Leman Sam – Aşkından Vazgeçme
16. Leman Sam – Daha Gidecek Yolumuz Var
17. Olgun Şimşek – Üflediler Söndüm
18. April Rain – Leave Me No Light
19. April Rain – A Sailor Without
20. April Rain – On My Way To You
21. Tool – You Lied
22. Cairiss – Disgraced
23. A Perfect Circle – Passive

